

Giới thiệu Phút Giây Gặp Gỡ, Một Đời Bên Nhau

Truyện Phút Giây Gặp Gỡ, Một Đời Bên Nhau của tác giả Hoa Thanh Thần giống như cuộc tình do ông trời se duyên khi duyên đến muốn chạy cũng không được.

Anh yêu em ngay từ lần đầu tiên gặp. Anh ngốc nghếch nhầm tưởng em là đồ ăn, Nhưng một khi đã dính vào rồi thì không có cách nào từ bỏ được. Cả trái tim như bị em đánh cắp, nếu như anh không bắt kẻ trộm là em lại, giữ chặt bên mình, chắc sẽ chết mất.

Cho dù em có ngốc nghếch nói gì đi nữa, cũng đừng mơ anh để em đi hãy mãi bên anh. Bởi vì anh chính là tên thần kinh như em vẫn nói. Nhưng liệu anh có chinh phục được em hay không?

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gặp Gỡ, Một Đời Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Cuộc Gặp Gỡ Tình Cờ

“Leng keng...”, chiếc chuông gió treo bên cửa kính khẽ đung đưa, cô gái trẻ xinh đẹp mặc chiếc váy trắng thời thượng đẩy cửa bước vào tiệm.

“Kính chào quý khách!”, giọng nói ngọt ngào dễ nghe của nhân viên cửa hàng lập tức vang lên.

“À... bạn tôi giới thiệu tôi đến chỗ này”, cô gái trẻ cất lời.

“Khách hàng tìm đến chỗ chúng tôi phần lớn là do những khách hàng cũ giới thiệu. Xin hỏi chị muốn mua trang phục dạ hội, váy cưới hay trang phục thường ngày ạ?”, nhân viên nhiệt tình hỏi han.

Cô nhân viên có chút băn khoăn, chột nghĩ, thời nay những khách hàng kì cục ngày một nhiều, lần trước chẳng phải còn một vị khách nam đến cửa hàng tự đặt váy cưới cho mình sao.

“Mời quý khách qua bên này”, nhân viên cửa hàng dẫn cô gái đến khu để váy cưới, bắt đầu tỉ mỉ giới thiệu từng mẫu một.

Cô gái đứng xem rất lâu, nhưng mãi vẫn chưa ưng kiểu nào. Nhân viên thấy vậy liền vội lấy ra một quyển album, nhưng đến tận khi lật tới trang cuối cùng của cuốn album đó cô ấy cũng chưa tìm được kiểu nào ưng ý.

Lúc này, một nhân viên khác ôm chiếc váy kiểu dáng mới nhập bước vào, cẩn thận treo lên giá để ủi. Cô gái thấy vậy liền chỉ vào chiếc váy cưới mang phong cách cổ điển mới được mang vào: “Xin hỏi kiểu này có thể đặt may không?”.

Cô nhân viên cửa hàng nhìn lướt qua chiếc váy đó rồi nở nụ cười, khéo léo từ chối, “Quý cô, chị thật tinh mắt, nhưng chiếc váy này do cô chủ cửa hàng chúng tôi đặc biệt thiết kế cho hôn lễ của một người bạn, e là sẽ không làm chiếc thứ hai”.

“Chi phí cao một chút cũng không vấn đề gì”, cô gái xinh đẹp vẫn rất kiên trì.

“Chuyện này tôi phải xin ý kiến...”

Nhân viên cửa hàng đang chuẩn bị gọi điện xin ý kiến thì đúng lúc này, Thị Y Thần vừa không ngừng lục tìm thứ gì đó trong túi xách, vừa đẩy cửa bước vào.

Cô nhân viên nhìn thấy cô liền mừng rỡ gác điện thoại xuống, “Jessie, có một vị khách muốn đặt chiếc váy giống chiếc của Chu Điện”.

“Không nhận”, Thị Y Thần hoàn toàn không cần suy nghĩ, từ chối ngay, sau đó tiếp tục lục túi xách của mình, “Chết tiệt, chìa khóa đâu mất rồi?”.

Y Thần đang định đi vào văn phòng, đột nhiên bị một cô gái chắn ngang lối đi. Y Thần không vui ngẩng đầu lên, liền bắt gặp một cô gái trẻ vô cùng xinh đẹp.

“Xin chào cô Jessie, tôi họ Đường. Tôi rất thích bộ váy cưới mà cô đặc biệt thiết kế cho bạn mình, không biết tôi có thể đặt may một chiếc giống hệt như thế không?”

Thị Y Thần đưa mắt nhìn lướt qua quý cô họ Đường đang đứng chắn trước mặt mình, sau đó lắc đầu một cách vô tình, “Xin lỗi cô Đường! Tôi thiết kế hoàn toàn vì bạn tôi, nó là chiếc độc nhất vô nhị”.

“Nếu như tôi chấp nhận trả giá gấp đôi thì sao?”, cô Đường vẫn không từ bỏ.

Thị Y Thần không phải là mẫu người có thể chống cự được sức hấp dẫn của tiền bạc, trên đời này tuyệt đối không có ai chê tiền, trừ khi đó là kẻ ngốc.

Y Thần đánh giá lại lần nữa cô gái xinh đẹp này, dịu dàng kiều sa, vóc dáng mỹ miều, nhan sắc được giữ gìn rất tốt. Người đàn ông nào may mắn cưới được thì thật là có phúc, chỉ tiếc người đẹp này quả thực không được may mắn cho lắm. Theo cô thấy, hôn nhân là chuyện lớn cả đời người. Đối với người con gái, việc chọn một chiếc váy cưới ưng ý chính là phần quan trọng nhất của hôn lễ. Vậy mà cô gái này lại một mình đến đây chọn váy cưới. Y Thần chợt cảm thấy đồng cảm với cô ấy. Nhưng đồng cảm là việc của đồng cảm, điều ấy cũng chẳng thay đổi được việc cô chỉ làm ra bộ váy cưới độc nhất vô nhị này cho bạn mình.

“Xin lỗi, cô Đường, đây không phải là vấn đề tiền bạc mà là tấm lòng. Nếu như cô Đường đồng ý, tôi có thể thiết kế cho cô một bộ váy khác, giá cả đảm bảo ưu đãi”, mặc dù Thị Y Thần từ chối lần nữa, nhưng giọng điệu tương đối khéo léo.

Cô gái họ Đường nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, sau đó quả quyết gật đầu nói: “Thủ tục thế nào?”.

“Khi nào thì cô Đường kết hôn?”

“Ngày chính thức vẫn còn đang bàn bạc, giữa tháng chín năm nay sẽ đính hôn trước”, về mặt cô Đường thoáng hiện lên tia do dự, lại bất gặp ánh mắt nghi hoặc của Thị Y Thần, liền lập tức lên tiếng. “Váy cưới do cô thiết kế rất đẹp, bạn tôi cũng nói tiệm này rất đắt khách, phải đặt trước mới được”.

“Cảm ơn cô”, Thị Y Thần khẽ nhướn đuôi mày, nở nụ cười. Cô cũng không hỏi thêm gì nữa, những khách hàng kiểu như thế này không phải cô chưa từng gặp qua, “Nếu vẫn chưa xác định thì thoải mái thời gian. Tháng chín đính hôn cũng vẫn kịp, có thể làm trước một bộ mặc vào lễ đính hôn, rồi làm thêm một bộ mặc vào đám cưới, bộ thứ hai sẽ được giảm giá 10%. Cô Đường muốn làm một bộ mặc vào lễ đính hôn trước hay làm luôn cả hai bộ?”.

“Làm một bộ mặc hôm đính hôn trước đi.”

“Ok, thứ Hai tới tôi sẽ gửi cho cô catalog mẫu váy cũng như báo giá vào email. Sau khi cô xác nhận chọn mẫu nào cũng như thanh toán đầy đủ tiền hàng, hai tháng sau mời đến cửa hàng chúng tôi thử váy để xem có cần chỉnh sửa chỗ nào không. Một tuần sau khi thử váy, chúng tôi sẽ giao hàng tận nơi cho cô.”

Y Thần vừa giải thích đơn giản, vừa nhanh tay ghi đơn đặt hàng đưa cho cô Đường.

Cô Đường thấy hiệu suất làm việc của cô nhanh đến vậy, chợt nở nụ cười, “Không thành vấn đề, vậy bây giờ phải đặt cọc đúng không?”.

“Về nguyên tắc là như vậy. Một tuần sau nếu cô hài lòng với mẫu thiết kế thì trực tiếp thanh toán 70%, phần còn lại đợi đến khi cô tới thử váy thanh toán nốt là được. Khoản đặt cọc cho chi phí thiết kế thì không cần”, Thị Y Thần có thể nhìn ra vị này là một khách hàng dễ chịu, vì thế cô cũng cảm thấy thoải mái.

“Cảm ơn!”, cô Đường vừa ghi xong tên vào đơn đặt hàng thì tiếng chuông di động của cô ấy vang lên. Cô ấy nhìn thấy cái tên hiển thị trên màn hình liền lập tức bắt máy, sắc mặt so với lúc trước rõ ràng căng thẳng hơn nhiều, “Vâng, đúng là cửa hàng Jessie’s. Há? Không cần đâu. Há? Anh đang ở bên ngoài sao. Em sẽ ra ngay”.

Cô Đường tắt máy, nở nụ cười chào tạm biệt Thị Y Thần rồi vội vàng xoay người rời đi.

Từ vẻ mặt căng thẳng của cô ấy, Thị Y Thần có thể nhận ra người trong điện thoại rất quan trọng với cô ấy, chắc là chồng sắp cưới. Thị Y Thần tò mò nhìn ra ngoài cửa, người đàn ông đang đứng bên ngoài mặc bộ Âu phục được cắt may vô cùng tinh tế, tướng mạo anh tuấn, khí chất phi phàm, đáng người dong dỏng. Điểm quan trọng nhất là anh ta trông vô cùng phong độ, lịch thiệp. Thấy cô Đường bước ra, anh ta liền chủ động bước đến, mở cửa giúp cô ấy.

Hai cô nhân viên chăm chú nhìn người đàn ông đó rồi không ngừng than thở, “Thì ra chồng chưa cưới của cô ấy đẹp trai như vậy, đúng là trai tài gái sắc mà”.

Thị Y Thần nhún mày, trầm nghĩ trong lòng: Rõ ràng đã đến trước cửa hàng, thế mà lại không vào thử váy cùng vợ chưa cưới của mình, thật lạ lùng. Cô Đường này cũng lạ không kém, có người phụ nữ nào lại không muốn để chồng mình ngắm giúp xem chiếc váy cưới đó thế nào chứ. Đúng là một cặp đôi kì lạ mà!

“A, chìa khóa xe của mình.” Y Thần đột ngột nhớ ra, cô vốn dĩ đã đi rồi, nhưng không tìm thấy chìa khóa đâu nên mới phải quay lại tìm. Cô vội vào văn phòng, tìm kiếm trên bàn một hồi cũng không thấy. Cuối cùng cô vỗ mạnh vào cái đầu gối của mình, ngày hôm nay cô vốn đâu có lái xe đi làm, cô đã phải đưa bảo bối đáng yêu vào xưởng bảo dưỡng ba ngày nay rồi.

Những người sắp bước vào tuổi băm như cô quả thực không chịu được nỗi sự già vò của thời gian, đúng là chưa già đã lẩn.

Mẹ bạn gọi điện thoại đến kia! Bà gọi bạn về nhà ăn cơm! Mau mau nghe điện thoại! Mẹ bạn gọi điện thoại đến kia! Bà gọi bạn về nhà ăn cơm! Mau mau nghe điện thoại! – Nhạc chuông không ngừng vang lên, rồi rít như đôi mạy.

Chẳng cần phải nhìn màn hình, Y Thần cũng biết là ai gọi tới. Trước đó, chiếc điện thoại này đã giục giã cô cả buổi chiều rồi.

Cuộc gọi vừa được kết nối, đầu bên kia liền vang lên giọng nói lạnh lạnh của bà “sư tử Hà Đông” là mẹ cô, “Nha đầu chết tiệt kia, con đã đi chưa hả?”.

“Con đi rồi.”

“Phải không vậy? Sao mẹ không nghe thấy tiếng ồn ào của xe cộ trên đường gì cả?”

“Con đang ở trên taxi”, cô giật nhanh lấy túi xách, vội vàng rời khỏi tiệm.

“Định lừa mẹ mày hả con! Mẹ mà tin con thì lợn nái cũng biết trèo cây! Mẹ biết con chúa ghét việc đi xem mặt, con có ghét đến đâu đi chẳng nữa cũng có bằng được mẹ không? Con cho rằng mỗi ngày mẹ con phải trưng cái bản mặt già nua này ra, nhờ vả đám chị em bạn bè giới thiệu bạn trai cho con là chuyện đáng tự hào lắm sao? Nếu như con còn giữ cho mẹ một chút thể diện, thì mau mau kiếm bạn trai rồi đưa về nhà cho mẹ xem mặt. Nếu con kết hôn sớm một chút thì mẹ và bố con có nhất thiết phải ngày ngày dán mắt vào lo cho con không? Con nhìn Kiều Na nhà người ta đấy, tầm ngăm tầm ngăm vậy mà đã cầm giấy chứng nhận kết hôn rồi, con thì sao? Ngay đến bóng dáng người yêu cũng chưa thấy đâu. Bảo con dẫn một người về nhà ăn cơm mà hết lần này kéo qua lần khác, hôm nay thì nói ngày mai, ngày mai lại bảo ngày kia. Để mẹ đoán xem, đến sinh nhật tuổi ba mươi của con sang năm chắc cũng chưa gả được con đi mất.” Bà Thị tên là Quế Lan, có một đặc điểm là chỉ cần mở miệng dạy dỗ ai là sẽ nói mãi không ngừng, thậm chí còn làm cho người nghe chịu không nổi.

Thị Y Thần giờ điện thoại ra xa khỏi tai mình, rời ra sức day day huyết thái dương đang đau nhức.

Trời ơi nghe xem, đây đâu phải là ngữ điệu của một bà mẹ ruột chứ? Người nào không biết còn tưởng là mẹ kế cũng nên. Làm gì có người mẹ đẻ nào lại nguyên rủa con gái mình như thế? Chỉ có mẹ cô mới thế này, để ép cô có bạn trai rồi kết hôn, rồi lẽ cay nghiệt thế nào bà cũng nói ra được. Nếu không phải cô có một trái tim kiên cường mạnh mẽ, thì đã sớm hô thẹn đến mức treo cổ bằng sợi mỳ, chết quách cho rồi.

“Nha đầu chết tiệt, con lại để điện thoại ra xa không nghe rồi đúng không?”, bà Thị giống như có đôi mắt nhìn xuyên vạn dặm vậy.

“Mẹ, mẹ đang nguyên rủa chính con gái của mình đấy”, mấy lời như thế này mẫu thân đại nhân cứ cách mấy ba ngày lại nói một lượt, cô gần như thuộc nằm lòng rồi.

“Nguyên rủa còn nhẹ đấy. Mẹ chỉ hận không thể bóp chết con ngay thôi, đỡ phải nhìn thấy lại phiền lòng.” Mười phút sau đó, bà Thị vẫn không ngừng nhích mắng cô qua điện thoại, kể từ khi mang thai rồi sinh cô ra, đến khi đi nhà trẻ, học tiểu học, lên cấp hai, cấp ba, đi du học rồi đến khi về nước...

Chỉ cần cô chưa kết hôn ngày nào, thì ngày ấy bà Thị sẽ vẫn còn nhích móc hết như hôm nay, thậm chí còn độc mồm độc miệng “nguyên rủa” cô. Y Thần bất giác nhớ đến chuyện mấy hôm trước trên ti vi có phát một đoạn tin tức về việc thảo luận xem con cái không về thăm bố mẹ có nên quy vào tội Hình sự không. Một ông chú oán thán nói: Con cái không về thăm bố mẹ thì phạm tội gì chứ? Đến ba mươi tuổi mà vẫn chưa kết hôn mới gọi là phạm pháp! Đáng ngồi tù!

Sự oán thán của mẹ đối với cô tuyệt đối không hề ít hơn ông chú đó chút nào. Ngày hôm ấy, bà Thị vừa xem được đoạn tin tức đó liền kích động đến mức nhảy dựng lên, khóc lóc nói: Đúng là như trút hết ruột gan người ta mà. Từ khi đoạn tin tức đó được phát sóng, cuộc đời cô không có một ngày nào được sống yên ổn, mẹ cô ngày ngày ép cô đi xem mặt. Ai nói cô không muốn kết hôn? Nhưng ít nhất cũng phải có một người đàn ông thì cô mới có thể kết hôn được chứ.

Y Thần không ngừng day thái dương đau nhức, vào giờ khắc đồng hồ đếm thời lượng cuộc gọi nhảy lên con số mười phút, cô cắt ngang lời của mẫu thân đại nhân không chút do dự, “Mẹ, mẹ chắc chắn cứ muốn mắng mỗ con như thế này mãi sao? Nếu như vậy, con có thể lập tức về nhà ngay bây giờ để có thời gian từ từ nói”.

“Nghe mẹ từ từ nói, vậy chẳng phải con không cần đi xem mặt nữa sao? Con đang toan tính gì trong đầu mẹ không biết chắc? Gia đình người ta rất coi trọng lần xem mặt này, họ đã gọi điện cho mẹ và dì Lý của con mỗi người ba cuộc rồi”, cuối cùng bà Thị đã quay lại chủ đề chính.

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gấp Gỡ, Một Đời Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Chương 1.2

“Gọi sáu cuộc? Không phải đang đùa đấy chứ!” Đối tượng lần xem mặt này rốt cuộc phải sốt ruột đến mức nào chứ?

“Con cho rằng ai cũng giống con sao? Đã suốt ba mươi rồi mà vẫn suốt ngày lông bông?”

“Còn một tháng nữa con mới tròn hai mươi chín tuổi.”

“Con còn mặt mũi nói thế sao, ra ngoài nói với người khác thì thôi, với mẹ mà con vẫn không biết xấu hổ như vậy?”

“Ra ngoài con luôn nói cô đây năm nay mới hai mươi tám.”

“Được được được! Đừng có ở đây mà cãi chày cãi cối với mẹ. Mẹ cũng không giục con nữa, tóm lại trước sáu rưỡi con phải có mặt ở nhà hàng cho mẹ, bằng không...”, nghe một loạt tiếng “tút tut” trong điện thoại, bà Thị cười lạnh, “Về rồi biết tay mẹ mày, con à!”.

Tục ngữ nói rất đúng, thù đắc tội với tiểu nhân, ngàn vạn lần cũng đừng đắc tội với đàn bà, đặc biệt là người đang trong thời kỳ mãn kinh.

Theo lời của Chu Kiều Na thì: “Dù gì cậu cũng phải cho mẹ cậu một con đường sống chứ. Bà vì cậu mà sắp xếp đến mười lần xem mặt, ít ra cậu cũng phải đi hai, ba lần. Một lần cậu cũng không chịu đi, như vậy là đang ép mẹ cậu vào đường cùng đấy. Với tính cách của mẹ cậu, thì coi như cả nhà cậu không còn đường sống rồi”.

Lời của Chu Kiều Nha quả không sai. Kể từ sau Tết nguyên đán, mẹ đã sắp xếp mấy lần xem mặt cho cô nhưng lần nào cô cũng từ chối. Tội nay nếu còn không chịu đi, thì chỉ e cô thực sự sẽ bị mẹ tống cổ ra khỏi nhà mất.

“Mẹ yên tâm, bây giờ mới năm rưỡi. Dù có phải bỏ, con cũng sẽ đến nơi trước sáu rưỡi.”

“Yên tâm? Nha đầu chết tiệt, ngày nào con còn chưa chịu kết hôn, thì mẹ có chết cũng không yên lòng được con ạ!”

Cuộc gọi cuối cùng cũng chấm dứt.

Thị Y Thần khẽ xoa lỗ tai, rốt cuộc cũng có thể thở phào. Cô nhanh chóng vẫy một chiếc taxi, đi thẳng đến địa điểm xem mặt.

Chuyện xem mặt con con này cô sớm đã quen, theo như định nghĩa trong từ điển của cô thì đây chỉ đơn giản là việc ăn cơm cùng những người lạ khác nhau mà thôi.

Vẫn còn năm phút nữa mới đến sáu rưỡi, cô nhanh chóng bước vào cửa chính nhà hàng.

Địa điểm mà đối phương chọn là một nhà hàng Hàn Quốc. Phong cách bài trí này không giống những nhà hàng Hàn Quốc truyền thống cho lắm. Trần nhà lắp những thanh gỗ màu cà phê để ngăn cách, nhìn giống như những phím dương cầm đen trắng đan xen rất có quy luật. Ở giữa phòng treo mấy chiếc đèn tròn pha lê cỡ vừa, khiến ánh sáng trong phòng có phần mờ ảo. Nhưng trên mỗi bàn ăn đều đặt vài chiếc đèn pha lê nhỏ xíu, phản chiếu ánh sáng xuống mặt bàn. Có thể người chủ muốn tạo ra bầu không khí ấm cúng cho nơi này...

Dưới sự chỉ dẫn của mẹ, Thị Y Thần cũng tìm được đến đúng chỗ ngồi đã hẹn. Nhưng khi thấy ở đó có rất nhiều người, trong phút chốc cô chợt ngại người. Liệu có phải cô đến nhầm chỗ không? Đây không phải là một buổi xem mặt, nó giống buổi liên hoan gia đình hơn...

“Cháu là Thị Y Thần phải không?”, một bà cô khoảng năm, sáu mươi tuổi cất tiếng hỏi.

“Vâng”, cô khẽ gật đầu, ngay người đứng trước bàn tiệc.

Chỗ ngồi vừa khéo đủ cho sáu người, ba người ngồi một dãy đối diện và ba người ngồi phía còn lại. Nếu cô đoán không nhầm thì người đang ngồi ở vị trí chính giữa dãy bên trái – người đàn ông trung niên duy nhất nhìn có vẻ trẻ hơn một chút – chính là đối tượng xem mặt lần này của cô.

Vì trong số ba người đàn ông đang ngồi đó, chỉ có người này trông gần ba mươi lăm tuổi, hai người còn lại, một người ước chừng cũng phải sáu mươi, người kia chắc xấp xỉ tám mươi. Mẹ cô dù hằng ngày có cần nhắc cô đi chăng nữa, cô không muốn nhìn thấy mặt cô đến mức nào, cũng không đến nỗi sắp xếp để cô đi gặp một ông chú và một ông lão như vậy đâu. Người phụ nữ vừa lên tiếng hỏi cô ngồi ngay bên trái người đàn ông trung niên, bên phải anh ta là một bà lão đã cao tuổi, nhìn qua chắc cũng không quá bảy, tám mươi. Có nhìn đi nhìn lại thì cô vẫn thấy đây giống một buổi liên hoan gia đình, cho nên phản ứng đầu tiên của cô chính là nghĩ mình đã tìm nhầm bàn.

“Ngồi đi, cháu có thể gọi tôi là cô Thôi”, người phụ nữ ấy vừa nói xong, ông chú và ông cụ ngồi đối diện lập tức dịch vào trong, trông có vẻ chật chội, chừa lại một chỗ nhỏ nhỏ cho Thị Y Thần.

Di Thôi, quả thật người cũng như tên, nghĩ bằng đầu ngón chân cũng biết sáu cuộc điện thoại kia chắc chắn do bà ấy “thôi thúc”.

Thị Y Thần không ngồi xuống ngay, cô nhìn cái khoảng trống bé tẹo đó, rồi lại nhìn lên ông chú và ông cụ đang có chen chúc với nhau, khoe miệng vô thức giật giật. Sao cô có thể không biết xấu hổ mà ngồi ngang hàng với hai vị lớn tuổi này được chứ? Tình huống lúc này khiến cô liên tưởng ngay đến khung cảnh ở tiệm KFC, cho nên lúc này thì ngồi tại tiệm KFC vẫn hơn.

Cô vẫy tay với nhân viên phục vụ, ra hiệu cho anh ta mang thêm một chiếc ghế.

Nhân viên phục vụ nhìn họ với ánh mắt kì lạ, rồi gật đầu, không lâu sau liền mang đến một chiếc ghế tựa. Thị Y Thần cứ thế ngồi ngay đầu bàn, chiếm mất một nửa lối đi.

Những thực khách xung quanh đều nhìn cô với ánh mắt kì quái.

Thị Y Thần vừa ngồi xuống, di Thôi đã mở lời: “Chắc hẳn Lý Bình đã nói qua với cháu về gia cảnh nhà chúng tôi rồi chứ?”

Lý Bình chính là chị em tốt của bà Thị trong đội múa Hoàng Hôn Đồ, bà đi vô cùng thích mai mối trong truyền thuyết. Đối tượng xem mặt của Thị Y Thần phần lớn đều do di Lý giới thiệu. Nghe nói, nguyên nhân khiến di Lý thích thú với việc mai mối như vậy là do khi còn nhỏ gia đình rất nghèo, ngay đến một đôi giày tử tế để đi cũng không có, kể từ sau khi làm bà mối, di đã có thể mua đủ loại giày mới để đi.

Thị Y Thần gật đầu.

Buổi trưa, bà Thị vẫn còn đang lải nhải trong điện thoại, nói đối tượng mà di Lý giới thiệu là gia đình gia giáo. Anh ta là chủ nhiệm khoa Lịch sử của trường đại học. Mẹ là giảng viên đại học, chuyên nghiên cứu thực tiễn Sinh vật học, thường xuyên qua lại giữa Trung Quốc và Mỹ. Bố anh ta là kỹ sư cơ

khí trong doanh nghiệp nhà nước. Nhà cửa, tiền bạc, xe cộ tất cả đều không thiếu, thứ duy nhất còn thiếu là một cô con dâu. Anh ta là người thật thà, hiếu thuận, chỉ có điều hơi nhiều tuổi, khoảng ba mươi lăm. Nghe nói gần đây tuổi rồi nhưng vẫn chưa thực sự yêu đương chính thức bao giờ, lý do là bởi còn bận bịu với công việc thi nghiên cứu sinh, thi thạc sỹ, tiến sỹ...

Tuổi tác không thành vấn đề, học thức cũng không phải là khoảng cách. Đối với bà Thị mà nói, chỉ cần là đàn ông, không phải là người đàn ông bốn, năm mươi tuổi đã ly hôn, thì đều phù hợp với đứa con gái gần ba mươi tuổi đầu vẫn chưa kết hôn của bà.

Bà Thôi tiếp tục nói: “Đi giới thiệu đơn giản lại một lần nữa nhé”.

Sau màn giới thiệu của bà Thôi, cuối cùng Thị Y Thần cũng đã hiểu ra những người đang có mặt ở đây là ai. Người đàn ông trung niên ngồi ở chính giữa chính là đối tượng xem mặt lần này của cô – Vương Kế Trạch. Bà cụ bảy, tám mươi tuổi ngồi bên phải là bà nội của anh ta. Ông chú ngồi đối diện là bố anh ta, ông cụ là ông nội anh ta. Đúng như những gì cô đoán.

Thị Y Thần thăm thò dài, lần đầu tiên cô gặp cảnh cả gia đình cùng đi xem mặt như thế này, “đội hình” thật đông đảo.

Bà Thôi lên tiếng: “Vậy chúng ta đi vào chủ đề chính nhé! Xin hỏi cháu thích hôn lễ theo kiểu truyền thống hay kiểu Tây?”.

Thị Y Thần thoáng sửng người, cô vốn cho rằng bắt đầu sẽ kể mấy chuyện gia đình, đành nói: “Kiểu nào cũng được ạ.” Hôn lễ kiểu nào không thực sự quan trọng với cô, nghi thức chẳng qua cũng chỉ là hình thức mà thôi.

Ông cụ ngồi đối diện nghiêm mặt nói: “Ồ, không thể thế nào cũng được như vậy. Mọi người trong nhà chúng tôi đều thích tổ chức hôn lễ theo kiểu truyền thống, mấy ông bà già chúng tôi quả thực không quen với kiểu tổ chức tiệc cưới theo lối hiện đại cho lắm, nào là ăn buffet trên thảm cỏ, nào là tổ chức trong lễ đường. Cả nhà chúng tôi đều theo đạo Phật”.

Khóe miệng Thị Y Thần giật giật, cô không đáp lời, thực ra rất muốn lên tiếng trả lời rằng gia đình cô cũng chẳng ai theo Thiên Chúa giáo.

“Cô gái, cháu thích nhẫn vàng hay nhẫn kim cương?”, lần này đến lượt cụ bà lên tiếng hỏi.

Thị Y Thần vừa định trả lời lần nữa rằng “Kiểu nào cũng được”, thì bà cụ đã nhanh miệng cướp lời, “Cháu gái à, vàng mới giữ giá, nghe nói kim cương phải cái gì cái gì ấy nhỉ? Phải trên một kara mới không bị mất giá, không được ý nghĩa cho lắm. Vẫn là nhẫn vàng tốt hơn, cháu nhìn chiếc nhẫn ‘Diệp thái cửu nhi biên’ trên tay bà đây này, thật sự rất đẹp”, bà cụ giờ tay phải lên hươu hươu trước mặt Thị Y Thần.

Thị Y Thần nhìn chăm chú, trên ngón áp út bàn tay phải nhẫn nheo có đeo một cái vòng tròn tròn, nó chẳng có hoa văn gì cả, chỉ đơn thuần là cái vòng tròn mà thôi. Y Thần cười gượng hai tiếng, đổi lòng nói: “Rất cao quý, rất có khí chất, đúng là hàng cao cấp!”. Cô hôm nay quả thực đã được mở rộng tầm mắt, thì ra kiểu nhẫn cũ kỹ quê mùa này được gọi là “Lá hẹ ở bên cạnh”. [1]

[1] Nghĩa đen của cụm từ “Cửu thái diệp nhi biên” là “Lá hẹ ở bên cạnh”.

Bà cụ vô cùng đắc ý.

Lần này đến lượt bà Thôi lên tiếng: “Cô nghe Lý Bình nói đại gia đình gồm nhà cháu, nhà bà thím và nhà di út sống chung một nhà, hơn nữa đứa trẻ đầu tiên sinh ra bất luận là trai hay gái đều phải mang họ Thị. Yêu cầu này nhà cô quả thực hơi khó chấp nhận. Cả nhà già trẻ lớn bé sống chung thì quá phức tạp, sau khi kết hôn vẫn nên ở nhà chồng thì hơn. Đứa đầu cô muốn nó mang họ Vương, còn đứa thứ hai thì thế nào cũng được”.

“Đội... đội một chút ạ...”, Thị Y Thần bắt đầu có chút rối loạn, cô nhìn Vương Kế Trạch và nói: “Hôm nay tôi và anh đi xem mặt đúng không?” Sao cứ có cảm giác tình huống hiện tại không giống đi xem mặt mà giống đàm ngõ chứ?

Vương Kế Trạch thật thà đáp: “Đúng là xem mặt mà. Sao lại không phải chứ?”.

“Sao tôi cảm thấy hôm nay giống như đã bàn ngay chuyện... chuyện kết hôn vậy?”

Vương Kế Trạch nói tiếp: “Đúng vậy, mục đích của xem mặt là gì? Chẳng phải là để đi đến hôn nhân sao? Mẹ tôi cũng đã nói rồi, tất cả những lần xem mặt mà không đi đến hôn nhân đều có ý giờ trò lưu manh cả”.

Tốt! Câu này quá lí trí. Cô rất tán đồng, nhưng...

“Nhưng mọi người không cảm thấy mấy vấn đề mọi người đang bàn đến có chút vội vàng sao? Suy cho cùng chúng ta cũng chỉ mới gặp nhau lần đầu...”, cô chọn lọc từ ngữ.

Cô mơ hồ cảm thấy gia đình này có chút gì đó “không bình thường”. Mặc dù cô đã đi xem mặt rất nhiều lần rồi, cũng đã từng gặp qua vô số “cực phẩm”, nhưng vẫn là lần đầu tiên gặp kiểu nói chuyện thẳng thắn như thế này. Chuyện còn chưa đi đến đâu đã bàn đến việc kết hôn sinh con, cứ làm như ngày ngày mai sẽ tổ chức hôn lễ không bằng.

“Không nhanh chút nào! Năm nay tôi ba mươi lăm rồi, nghe nói cô cũng đã ba mươi...”

Cô lập tức đính chính, “Xin lỗi, tôi năm nay hai mươi tám...” Rõ ràng cô đang trong độ tuổi xuân thì phơi phới, mà lại bị người ta coi như bà thím già vậy. Có nhất thiết phải như thế không? Qua tháng sau cô mới tròn hai mươi chín tuổi, giờ cô rất ghét khi nghe thấy người ta nói mình ba mươi, khiến cho chính cô cũng tự thấy mình cứ như chưa già đã yếu vậy. Cuộc đời con người sao cứ phải vội vã như thế chứ?

Vương Kế Trạch khẽ đan tay vào nhau rồi nói: “Cũng không kém là mấy mà, tóm lại hai chúng ta đều không còn ít tuổi nữa, không nhất thiết phải yêu đương nồng nhiệt giống như tụi trẻ bây giờ. Chuyện chúng ta cần làm là nhanh chóng kết hôn sinh con. Bây giờ chúng ta quyết định xong xuôi mọi chuyện, sau khi kết hôn cứ thế mà làm theo thôi, sẽ không nảy sinh mâu thuẫn. Tôi hy vọng sau khi cưới cô có thể ở nhà, chuyên tâm làm nội trợ, chăm sóc và quán xuyến gia đình. Tôi không thích người phụ nữ của mình trang điểm, tô tô vẽ vẽ giống như yêu tinh vậy, càng không thích cô ấy ăn mặc hở hang. Hằng ngày cô phải làm xong bữa sáng cho cả nhà trước sáu rưỡi, bữa trưa phải xong trước mười một rưỡi, bữa tối trước sáu rưỡi. Bà nội tôi bị bệnh tiểu đường, ông nội tôi bị cường tuyến giáp, mẹ tôi dạ dày không tốt. Tất cả các món ăn phải ít dầu mỡ, ít muối, ít đường. Quần áo của cả nhà phải được giặt bằng tay, không được giặt bằng máy. Bột giặt phải dùng ít một...”

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gặp Gỡ, Một Đời Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chương 1.3

Thị Y Thần nghe anh ta nói mà phải há hốc miệng, đây không phải xem mặt mà là đang tìm osin mới đúng. Cuối cùng thì cô cũng hiểu được tại sao người đàn ông này đã ba mươi lăm tuổi mà vẫn chưa yêu đương. Tên này không phải do bận thi nghiên cứu sinh, thi thạc sỹ, tiến sỹ gì đó rồi lỡ dở thanh xuân, mà căn bản là anh ta thi cử đến thần kinh rồi. Ai đưa ra quy định phụ nữ ba mươi tuổi không có tư cách nói chuyện yêu đương, tình cảm mặn nồng? Ai quy định phụ nữ ba mươi nhất định phải ở nhà sinh con?

Y Thần vừa nở nụ cười mỉa mai, vừa kiên nhẫn nghe Vương Kế Trạch thao thao bất tuyệt thuyết giáo một mớ các nội quy trong gia đình. Lúc đầu cô rất kinh ngạc, nhưng càng nghe cô càng muốn xem xem rốt cuộc tên này “cực phẩm” đến mức nào mới có thể đưa ra được mớ yêu cầu “độc đáo” đến vậy.

Ánh mắt cô vô thức nhìn sang hướng khác, một số thực khách xung quanh đã bắt đầu từ từ hướng ánh mắt chăm chú về phía bàn họ, nghe chừng đã bị thu hút bởi màn xem mặt có một không hai này rồi.

Ngồi ngay sát bàn bên cạnh là một đôi trai gái. Cô gái mặc một chiếc váy màu xanh dương, cổ khoét chữ V vô cùng gợi cảm. Lúc nghe được yêu cầu của Vương Kế Trạch, cô ta không nhin được, cổ mím môi cười trộm. Còn chàng trai kia mặc chiếc sơ mi sọc đen ngồi quay lưng lại phía cô, cho nên cô không nhìn rõ được nét mặt của anh ta, chỉ nghe thấy tiếng va chạm lạnh lẽo giữa đôi đũa bằng kim loại trong tay và chiếc đĩa trước mặt anh ta, anh ta đang lặng lẽ thưởng thức đồ ăn.

Không biết đã bao lâu, Y Thần cuối cùng cũng mất hết kiên nhẫn, quyết định cắt ngang lời Vương Kế Trạch, chân thành nói: “Anh Vương này, tôi nghĩ những yêu cầu mà anh vừa đưa ra văn phòng môi giới lao động tuyệt đối có thể đáp ứng được, ở đó có vô vàn những người phù hợp với tiêu chuẩn của anh”.

Bà Thôi vừa nghe vậy liền phật ý, lập tức ngắt lời cô, “Cô Thị, cô nói như vậy có phần không đúng rồi. Cô cũng nên tự xem lại điều kiện của bản thân một chút chứ. Một đứa con gái đến ba mươi tuổi vẫn chưa kết hôn là chuyện đáng sợ nhường nào. Đàn ông có nhiều tuổi đến đâu, chỉ cần điều kiện kinh tế tốt là đều có thể lấy được vợ. Nhưng đàn bà thì khác, qua ba mươi thì dù tìm kiếm thế nào cũng càng tìm càng vô vọng. Chỉ e đến cuối cùng còn không tìm được. Nghe nói, cô Thị đến bây giờ vẫn còn là ‘xử nữ’. Về điểm này gia đình tôi quả thực rất hài lòng, suy cho cùng thì thời đại ngày nay, rất hiếm những cô gái còn giữ được mình. Nếu như ngay cả điểm này cũng không có thì gia đình chúng tôi sẽ không cần nhắc đến cô”.

Lúc này, cô gái ngồi ngay bên cạnh không nhin được nữa, phun hết nước hoa quả trong miệng ra, bèn vội vàng cầm khăn giấy lên lau. Người đàn ông ngồi đối diện dừng hành động đang làm lại. Cô ta liên tục nói: “Em xin lỗi, xin lỗi...”

Thị Y Thần cuối cùng cũng không thể nhin được nữa, cô chỉ muốn đem đĩa thịt nướng trên bàn nhét vào miệng mẹ con nhà anh ta ngay, nhưng phương pháp giáo dục tốt đã nhắc nhở cô phải giữ bình tĩnh. Cô khẽ nhếch mép, cố nặn ra một nụ cười lịch sự nhất có thể, “Cảm ơn câu nói cuối cùng của cô, rốt cuộc cô cũng chịu nói ra những lời từ tận đáy lòng. Xin lỗi, cháu còn có việc, xin phép được đi trước, mọi người cứ từ từ dùng bữa”, cô cầm lấy túi xách, đứng dậy không chút khách khí.

Sắc mặt bà Thôi hết sức khó coi, bà ta nhìn Y Thần rồi lạnh lùng thốt lên một câu: “Cái gì mà tốt nghiệp trường đại học danh tiếng tại Anh, suy cho cùng cũng chỉ là một con thợ may, thật không có giáo dục mà!”.

Lừa giận trong lòng Thị Y Thần bốc lên tận đầu, cô quét mắt nhìn cả gia đình bà Thôi một lượt, giận dữ lên tiếng: “Thợ may thì đã sao? Nếu không có thợ may, thì các người đã phải khỏa thân ra đường hết rồi!” Thử cô ghét cay ghét đắng đó là người khác không tôn trọng nghề nghiệp của cô. Đúng là đám đạo đức giả!

Bà cụ kích động, lập tức rên lên: “Ôi trời, không ngờ đám con gái bây giờ đáng sợ đến vậy, sau này cưới về nhà rồi, thì mấy người già chúng ta liệu có còn đường sống không?”.

“Cô Thị, sao cô có thể ăn nói như vậy được?”, sắc mặt Vương Kế Trạch cực kỳ khó coi, lập tức tiếp lời người lớn, “Mẹ, bà, mọi người yên tâm, loại phụ nữ thô lỗ hung dữ thế này, con sẽ không cưới về nhà đâu. Con nhất định sẽ tìm được cô gái khiến mọi người hài lòng, biết dọn dẹp, giỏi nấu nướng”.

Thị Y Thần trở mặt, cô nở nụ cười khinh bỉ, “Anh Vương, lần sau nếu còn muốn xem mặt thì tốt nhất nên đến văn phòng môi giới lao động, đừng quên mang theo nôm vủ và yếm dãi Ha ha ha...”

Cuối cùng cô cũng có thể lớn giọng cười sáng khoái, rào bước bỏ đi.

Ra khỏi hàng hàng, cô bước vào thang máy, nét mặt có chút u ám, ảo não.

Cực phẩm đúng là năm nào cũng có, có sao năm nay lại nhiều một cách bất thường? Cô đã từng gặp qua hàng cực phẩm, nhưng thực sự chưa từng gặp chuyện cả gia đình đều là cực phẩm! Nếu kể chuyện này cho Chu Kiều Na nghe, e là cô ấy sẽ cười đến rách cả da bụng mất. Nhất định do cô trái đạo trời quá lâu rồi, cho nên hôm nay mới gặp phải báo ứng, còn dám đem chuyện cô là xử nữ ra để mỗ xé. Hai chín tuổi thì đã sao chứ? Cho dù có ba mươi tuổi cũng đã là gì? Cô trông đâu đến nỗi già? Với dáng vẻ lúc này, cho dù cô có đi vào khuôn viên trường đại học, giả làm sinh viên cũng được. Chỉ cần cô không nói ra, tất cả những người quen biết cô không nói ra, ai có thể nhìn ra cô sắp ba mươi? Với nhan sắc, học lực, sự nghiệp và hoàn cảnh gia đình của cô, trước giờ chỉ có người khác hài lòng về cô còn cô vô cảm với họ mà thôi. Thế mà hôm nay, chuyện cô đến hai mươi chín tuổi vẫn còn là xử nữ lại là thứ duy nhất khiến người khác hài lòng.

Thực sự chưa nghe qua bao giờ! Cô nhin không được phải buông ra mấy lời tục tĩu.

Cửa thang máy đã lặng lẽ khép lại, đột nhiên tiếng “ding dong” lại vang lên khiến nó từ từ mở ra. Lúc này, bên ngoài cửa vọng vào một giọng nữ vô cùng hào hứng phấn khích, “Buồn cười quá, đôi nam nữ xem mắt vừa rồi thực sự làm em cười chết mất. Cô gái đó đã ba mươi tuổi rồi mà vẫn còn là xử nữ. Gia đình tên kia vòng vo một hồi lâu, từ đầu đến cuối cũng chỉ hài lòng với mỗi điểm đó của cô ta, nếu em là cô gái đó chắc đã đập đầu vào tường lâu rồi!”.

Thị Y Thần nhìn ra ngoài cửa thang máy, chính là cặp đôi ngồi bàn bên cạnh vừa nãy.

Cô gái kia đụng phải Y Thần, lập tức im bật, kéo cánh tay người đàn ông đi cùng rồi núp ra sau lưng anh ta.

Thị Y Thần trừng mắt, giọng nói vô cùng không khách khí, “Bà cô lắm chuyện, nơi công cộng nói chuyện thì nhỏ tiếng một chút, đừng không dung tự kiểm chuyện về mình như vậy!”.

“Chỉ nói ai lắm chuyện hả? Ai kiểm chuyện về mình hả?”, cô ta mặt biến sắc, hét lên mấy tiếng.

“Ai tiếp lời thì người đó tự kiểm chuyện!”, lửa giận trong lòng Y Thần đang tích tụ lại, chỉ cần thêm một giây nữa thôi có thể sẽ bùng phát, tới lúc ấy cô cũng chẳng ngại đánh chửi người khác. Y Thần hung hăng trừng mắt với cô ta, đôi mắt bắn ra từng tia lửa giận như đang cảnh cáo: Còn dám bước vào thang máy, bà đây một cước đá bay cô ra!

Cô ra sức ấn nút đóng cửa thang máy không chút khách khí.

Bên ngoài thang máy, tiếng chửi rủa điên cuồng của cô ta không ngừng vang lên.

Đúng khoảnh khắc hai cánh cửa thang máy chuẩn bị khép lại, một cánh tay đàn ông nhanh chóng chặn lại, khiến nó được mở ra một lần nữa.

Ánh mắt đầy nộ khí của Thị Y Thần nhắm thẳng người đàn ông dáng dấp cao lớn bên ngoài, chiếc sơ mi kẻ sọc đen cùng chiếc quần Tây vừa vặn ôm lấy thân hình hoàn mỹ của anh.

Người đàn ông nhìn vào mắt cô, đôi đồng tử sâu thẳm không thấy đáy. Anh sở hữu khuôn mặt khiến phụ nữ điên đảo còn đàn ông phải ghen tỵ. Ngũ quan cương nghị, tuấn tú như bức tượng điêu khắc, hàng lông mày đen rậm, sống mũi cao thẳng, bờ môi mỏng quyến rũ, tất cả đều toát lên vẻ cá tính cùng sang trọng. Đặc biệt là đôi mắt như nhìn thấu tâm tư người khác, vừa đẹp lại mê hoặc lòng người. Nhưng dưới con mắt của Y Thần, thì đôi mắt ấy chắc chắn đã đui mù, nên mới nhìn trúng cô nàng nhiều chuyện nhiều sự kia.

Người đàn ông đó nhìn Y Thần, quay lưng lại với cô gái kia, lạnh lùng ra lệnh: “Cô đi thang máy bên cạnh”.

“Thần...”, cô gái mặc chiếc váy xanh đó dùng ánh mắt không thể tin được nhìn anh rồi kêu lên một tiếng đầy quái dị.

Thị Y Thần cảm thấy có chút bất ngờ, khẽ nhú mày nhìn anh.

Người đàn ông đó chăm chú nhìn cô, chẳng buồn để ý đến cô gái đi cùng, lẳng lặng bước vào thang máy rồi đưa tay ấn nút đóng cửa. Bên ngoài, cô gái mặc chiếc váy xanh trưng ra bộ mặt không cam tâm, nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng đó, không dám bước lên.

Cánh cửa khép lại, thang máy từ từ đi xuống, trong không gian lớn đó, đột nhiên chỉ còn lại Thị Y Thần và người đàn ông kì lạ đã vứt bạn gái mình bên ngoài thang máy.

Thị Y Thần nhìn bóng lưng anh, trán cô chỉ cao ngang vai anh, thân hình cao lớn đối lập với không gian nhỏ bé của thang máy tạo nên cảm giác áp lực vô hình. Bốn chữ “đại nghĩa diệt thân” cứ lẩn quẩn trong đầu cô mãi. Có lẽ người đàn ông này cũng không thấy thuận mắt hành vi lắm chuyện của bạn gái mình chẳng, nếu đôi lại là những người đang trong thời kì yêu đương nồng nhiệt thì liệu có làm được như vậy? Lòng cô trào dâng chút ảm áp cùng cảm kích.

Một tiếng “ding” vang lên, thang máy dừng lại ở hầm đỗ xe, cánh cửa từ từ mở ra.

Cô khẽ vỗ vào đầu mình, lúc này mới nhớ ra vừa rồi tức giận quá mà quên mất không nhấn nút chọn tầng. Cô muốn đến tầng 1 chứ không phải xuống hầm đỗ xe. Cô gờ tay ấn nút chọn tầng 1, định thần lại mới phát hiện ra bóng dáng cao lớn ấy vẫn còn đang ở bên trong.

Người đàn ông có phần kỳ lạ đó vẫn chưa đi ra, mà đứng nguyên ở giữa cửa, không chút động đậy.

Cô còn đang cảm thấy quái lạ thì anh bỗng quay đầu lại nhìn cô chăm chăm, ánh mắt quét một lượt từ trên xuống dưới như tia X-quang.

Cánh cửa thang máy hết khập lại mở, khoe môi anh ta đột nhiên nhếch lên, cười mà như không rồi sải bước ra khỏi thang máy.

Thị Y Thần đứng chết trân bên trong, chỉ trong chớp mắt bỗng như hóa đá.

Bỗng nhiên, một cảm giác phẫn nộ vì bị sỉ nhục trào dâng lên não bộ. Cô chắc chắn gã đàn ông đó vừa cười đùa cô, cô thấy anh ta nhếch mép, hẳn là đang cười nhạo cô đã sắp ba mươi rồi mà vẫn còn là xử nữ...

Vốn dĩ trong lòng Y Thần còn chút cảm kích, cho rằng đó là người tốt, vì đại nghĩa diệt thân, vứt bỏ cô bạn gái tộc mạch của mình lại. Nhưng kết quả thì sao chứ... Gã này rõ ràng chỉ đang dùng một phương thức khác để sỉ nhục cô mà thôi. Loại sỉ nhục trong im lặng như thế này so với việc bị bà cô lắm chuyện kia lớn tiếng làm phiền càng khiến Y Thần bức hỏa hơn.

Cái thế giới này rốt cuộc là như thế nào chứ? Đặt trình tiết lên đầu mà thờ phụng lại bị người đời chê cười!

Đáng lẽ hôm nay trước khi ra đường cô phải giờ lịch xem ngày mới phải.

Đi xem mặt thì gặp phải cả gia đình cực phẩm, bị người ta bóc mẽ chuyện riêng tư ngay giữa chốn đông người, liên tiếp bị cười nhạo, một loạt những chuyện bực mình cứ thế kéo đến khiến Thị Y Thần không tiêu hóa nổi, cô phải tìm nơi để xả stress.

Cô lúi đi động ra, gọi điện cho Chu Kiều Na chết tiệt kia. Chu Kiều Na vừa nghe được tin đó, suýt nữa cười đến hụt hơi, không đợi được, phải gấp mặt Y Thần ngay. Vậy là hai người họ hẹn nhau ở bar K.O.

Bar K.O nằm ở ngay đường Trung Sơn tấp nập, mặc dù hiện tại không phải là giờ tan tầm, nhưng suốt cả dọc đường chỗ nào xe cộ cũng chật như nêm. Thị Y Thần chỉ biết giương mắt nhìn chiếc taxi chậm chậm nhích từng chút một.

K.O là quán bar có phong cách vô cùng độc đáo, có gì đó rất khác biệt so với những quán bar ồn ào khác. Mặc dù đúng là kiểu ánh sáng lò mờ, nhưng so với những nơi khác, ánh đèn ở đó vẫn được coi là chói mắt. DJ rất biết cách nắm bắt tâm lý cũng như gu thưởng thức của đám thanh niên, những ca khúc được chọn lựa không phải là kiểu âm ỉ nặng nề, bình thường toàn bật những bản nhạc nước ngoài êm ái du dương có giai điệu đẹp dễ động lòng người.

Một tĩnh một động cứ xen lẫn nhau như thế. Những vị khách đến đây đa phần thích sự thoải mái, bạn bè gặp mặt, uống vài ly rượu, tán dăm ba câu chuyện, giao lưu thật chặt tình cảm.

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gặp Gỡ, Một Đời Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Chương 1.4

“Người đẹp, người đẹp, ở đây!”, một cô gái trẻ trông vừa xinh xắn, ngọt ngào vừa kiều sa, gợi cảm, sở hữu chiếc cổ cao trắng ngần ra sức vẫy tay với Thị Y Thần đang đứng ở khu vực sân nhảy cách đó không xa.

Một tiếng “người đẹp” khiến toàn bộ những ai có mặt ở đó đều quay đầu nhìn Thị Y Thần. Trong phút chốc, Y Thần thật muốn bóp chết cái kẻ đang làm loạn kia. Dưới ánh đèn mờ, cuối cùng Y Thần cũng tìm thấy Chu Kiều Na chết tiệt đang ngồi xen lẫn giữa đám đông.

Thị Y Thần quen với việc gọi Chu Kiều Na là Chu Điện hơn, bởi trong tiếng Hàn Quốc phát âm của từ “điện hạ” với “Kiều Na” nghe tương đối giống nhau. Kể từ khi những bộ drama Hàn Quốc làm mưa làm gió thị trường điện ảnh trong nước thì cũng là lúc cô bắt đầu gọi Chu Kiều Na là Chu Điện. Còn Chu Kiều Na gọi cô là “người đẹp”, bởi vì cô họ Thị, thông thường những thị nữ theo hầu điện hạ thì đều là mỹ nhân cả.

Thị Y Thần bối rối né tránh những ánh mắt thích thú đang tìm kiếm bóng dáng người đẹp, uốn thẳng ngực, bước trên giày cao gót nhả nhót lướt qua họ. Y Thần ngồi xuống phía đối diện với Chu Kiều Na, đôi mắt trong veo lấp lánh cẩn thận quan sát, cuối cùng dừng trước rãnh sâu hút trước ngực của Kiều Na, “Chặc chặc, nhìn ‘bào bối’ của cậu kia, sắp sánh ngang với khe núi Brahmaputra rồi đấy”.

Chu Kiều Na cố gắng hướng vòng một về phía Y Thần, mặt mày tươi rói nói: “Sao hả? Ngưỡng mộ đồ kị muốn chết đúng không?”.

“Cậu đã từng nghe bốn chữ này chưa?”, Thị Y Thần liếc mắt nhìn rồi khẽ cong môi lên nói tiếp: “Ngực to thì... óc nhỏ”.

Chu Kiều Na nguyền cô một cái rồi tức tối nói: “Người đẹp à, rõ ràng là đang đồ kị chết đi được, vẫn còn cứng đầu cứng cổ không chịu thừa nhận. Kiểu có của mà không để lộ như cậu, đúng là lãng phí. Đến những nơi như thế này, cậu còn kín cổng cao tường như vậy được, đúng là phục cậu thật đấy”, vừa nói Kiều Na vừa giờ tay kéo cổ áo của Y Thần.

Thị Y Thần mặc một chiếc áo cộc tay màu sẫm panh, cho dù là ở chỗ cổ áo hay khuy cúc cũng đừng mong nhìn được thứ gì bên trong. Phóng tầm mắt ra xa, bên trong quán bar này, chỉ cần là phụ nữ, đều sẽ tìm cách phô bày hết mức từng đường cong cơ thể, không sót một chút nào. Chu Kiều Na mặc một chiếc váy quây hở vai màu đỏ, bờ vai tròn đầy tròn bóng dưới ánh đèn cam mờ ảo khiến cô ấy trông càng thêm gợi cảm, cộng thêm mái tóc dài uốn xoắn nhẹ nhàng, từng lọn bông bồng bênh như mây, nhìn vào quả thực vô cùng nóng bỏng. Đối với Chu Kiều Na mà nói, cho dù có cầm trong tay tờ đăng kí kết hôn đi chăng nữa, thì khi đến quán bar cũng tuyệt đối không thể bỏ qua cơ hội phô bày vóc dáng. Nhìn lại Thị Y Thần, từ trên xuống dưới chỉ có duy nhất chiếc chân váy màu đen ôm sát hông kia là có thể phô ra đường cong cơ thể, nhưng điều đáng sợ nhất là chiếc chân váy vẫn dài quá đầu gối.

“Cô nương à, mình đã nói với cậu rồi, đến bar thì phải mặc cái váy nào ngắn ngắn, hở chân ra một chút”, Chu Kiều Na day day trán.

Thị Y Thần giơ ngón tay cái lên tán thưởng: “Phụ nữ đã kết hôn quả nhiên khác biệt, vừa táo bạo vừa phóng khoáng! Chị đây đang nghiêm túc xem xét xem có nên triệt để phân rõ ranh giới với người đã có chồng như cậu không”.

“Cậu đi chết đi! Cái gì mà phụ nữ đã kết hôn, chị đây rõ ràng vẫn đang xuân thì phơi phới”, Chu Kiều Na vừa phản bác vừa lục tìm túi đồ trang điểm bên trong túi xách rồi đẩy cho Thị Y Thần, “Bên trong đồ nát hoang sơ không cần bận tâm, nhưng bên ngoài thì nhất định phải trang hoàng cho nên thơ trữ tình”.

Thị Y Thần đỡ lấy túi đồ trang điểm, lấy ra chì kẻ mắt, soi gương rồi tỉ mỉ tô vẽ. Cô khéo léo kẻ một đường eye-line tinh tế, chuốt thêm chút mascara cho hàng mi cong vút, dặm chút phấn hồng lên má, tô thêm chút son môi. Sau khi sửa sang lại nhan sắc, trong khoảnh khắc Thị Y Thần như biến thành một người khác vậy.

“Thế này mới giống con gái chứ”, Chu Kiều Na hài lòng nhìn cô tán thưởng.

Thị Y Thần mỉm môi không đáp, giơ tay vẫy nhân viên phục vụ gọi một ly Blueberry tea.

Chu Kiều Na kinh ngạc réo lên, “Trời! Trước đây có điên rồ cỡ nào, cùng lắm cậu cũng chỉ gọi Margaret, hôm nay lại đổi sang Blueberry tea, xem ra lần này cậu thực sự bị đá kích không nhỏ rồi”.

Blueberry được các quán bar đặt tên là “rượu thất thân”, hương thơm thanh khiết ngọt ngào. Nhưng chỉ cần một ly thôi, bạn sẽ ngà ngà rồi sinh ra ảo giác, trong mắt chỉ còn bóng đèn xanh đỏ nhấp nháy, phía trước chỉ toàn cảnh ăn chơi trụy lạc.

Thị Y Thần vò vò tóc, bất lực nói: “Hết cách thôi, năm nay lũ thần kinh cũng nhiều quá. Trái đất thật sự không an toàn chút nào, chị đây đang tính xem có nên quay về sao Hỏa hay không”.

Chu Kiều Na bật cười ha hả, càng lúc càng không thể dừng nổi, cuối cùng cười đến mức phải ôm bụng ngã ra sau ghế, cơ thể rung lên bần bật.

Thị Y Thần thấy vậy tức giận lên tiếng, “Cậu lên con động kinh à? Có cần mình gọi xe cấp cứu không?”.

Chu Kiều Na vẫn không thể dừng cười nổi. Con giận của Thị Y Thần đã bốc lên đỉnh đầu rồi, cô giơ chân đá Kiều Na một phát, “Có thể ngừng cười được không? Chuyện này thực sự buồn cười đến thế sao?”.

Chu Kiều Na gật đầu lia lịa, “Nếu như không buồn cười, thì trai đẹp nhà người ta sao có thể nở nụ cười ‘Một cười trăm vẻ thiên nhiên – Sáu cung nhan sắc thua hồn phát son2’ với cậu trong thang máy chứ? Thực ra người ta cũng rất muốn cười, nhưng mà trước đó người ta đã lạnh nhạt đuổi bạn gái ra khỏi thang máy cho nên mới cảm thấy ngại, đành kiềm chế vậy. Minh ấy à, mình chẳng việc gì phải kiềm chế cả. Hahaha...”.

2 Một câu thơ trong bài Trường hận ca của Bạch Cư Dị.

Chỉ một câu này thôi đã điểm trúng tử huyệt của Thị Y Thần.

“Hay lắm Cậu cười đi, cười đi, cứ cười cho thỏa thích đi!”, Y Thần trừng mắt nhìn cô ấy, rồi cầm cốc bia bên cạnh lên, dốc một hơi cạn sạch.

Chu Kiều Na cuối cùng cũng cười đủ, lau đi mấy giọt nước tràn ra khóe mắt, cố nhịn lại con xúc động, chọc ghẹo: “Minh nói cậu ấy, sao đến bây giờ vẫn còn là xử nữ? Cậu vẫn còn là xử nữ thật ư? Sao giờ mình mới biết cơ chứ? Điều này thực sự không khoa học chút nào! Hahaha...”.

Chu Kiều Na bên trái một câu “xử nữ”, bên phải một câu “xử nữ”, giống như bị lú lười vậy.

Thị Y Thần nhìn vẻ mặt khinh bỉ của Chu Kiều Na, trong lòng có chút buồn bực, phản kích lại với vẻ không cam tâm, “Xử nữ thì sao? Là xử nữ phạm pháp sao?”.

Chu Kiều Na liếc xéo cô, “Là xử nữ đúng là không phạm pháp, nhưng bản thân là một xử nữ sắp sửa sang tuổi băm mà còn không hiểu dụng ý châm biếm dưới ngòi bút thi nhân là như thế nào, cậu không tự cảm thấy xấu hổ sao?”.

“Kém một tháng nữa mình mới tròn hai mươi chín tuổi”, Thị Y Thần khẽ gõ ngón tay lên mặt bàn, nhấn mạnh.

“Xì”, Chu Kiều Na hừ một tiếng, “Phụ nữ không bao giờ chịu nhìn vào hiện thực tuổi tác”.

Thị Y Thần khoanh tay trước ngực, mặc cho Kiều Na nói, cô vẫn sống chết mặc dày nhận mình vẫn chưa đến ba mươi.

Lúc này, nhân viên phục vụ bưng ly Blueberry tea đến, Y Thần đón lấy ly rượu, khẽ cụng vào cốc bia trước mặt Kiều Na rồi nhấp một ngụm.

Phàm là những người thích đến bar, trong lòng đều mong muốn gặp được đối tượng, cho dù thực sự không phát triển được đến đâu, thì ít nhất môi chạm môi, mắt chạm mắt cũng được rồi.

Xét về ngoại hình cũng như vóc dáng, Thị Y Thần và Chu Kiều Na đều ở mức rất khá. Kiều Na vô cùng xinh đẹp quyến rũ, từ trên xuống dưới không chỗ nào không phát ra tín hiệu gợi cảm. Còn Y Thần có ngũ quan cân đối, so với Kiều Na mà nói, ở cô toát lên vẻ đẹp cá tính mạnh mẽ giống như đàn ông vậy. Y Thần vẫn thường nói, nếu như cô là đàn ông, thì nhất định sẽ đẹp trai không có đối thủ.

Chốc chốc lại có cánh mày râu đến bắt chuyện, phần lớn đều không ra gì. Cứ gặp phải tình trạng như thế, Y Thần liền ôm lấy Chu Kiều Na, bốn mắt nhìn nhau đắm đuối, đôi môi như muốn hôn rồi lại thôi, khiến cho đám đàn ông phiền phức đó nhìn thấy liền chủ động bỏ đi.

Hai người họ không ngừng thì thầm to nhỏ, không ngừng quét mắt xem có tìm được hàng tốt không. Lúc thì cười ha ha, lúc thì bặm môi nhin cười, chơi đùa vô cùng thích thú.

“Oa, mình phát hiện ra một món hàng ngon. Ở lối rẽ, ô cửa sổ đầu tiên”, Chu Kiều Na đột ngột đề thấp giọng, đôi mắt đen lấp lánh thứ ánh sáng khác thường, “Không đúng, là hai người. Thực sự rất đẹp trai, trái tim chị mày đang thổn thức, đập liên hồi rồi đây. Xem chừng sắp nhảy ra ngoài mất!”.

Dáng vẻ mê trai của Chu Kiều Na quả thực khiến Y Thần không thể chịu nổi.

“Cậu hơi quá rồi đấy. Đâu có đẹp trai lắm đâu?” Trải qua nhiều trắc trở, Thị Y Thần đã không còn chút hứng thú đối với đàn ông nữa rồi. Nhưng nhìn cái dáng vẻ thêm trai đến nhỏ dãi của Chu Kiều Na, cô thực sự hiểu kì. Rốt cuộc đó phải là người đàn ông tuyệt sắc đến mức như thế nào mới có thể khiến người chị em của cô thêm khát như vậy?

Phóng tầm mắt qua mấy lớp chướng ngại vật, dưới ánh đèn màu cam mờ mờ, Thị Y Thần nheo nheo đôi mắt, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở chiếc bàn ngay góc tường bên cạnh cửa sổ. Thị lực của cô không được tốt cho lắm, khoảng cách lại xa như vậy, miễn cưỡng căng mắt mới có thể nhìn thấy rõ. Hai người đàn ông đang ngồi đối diện với nhau, một người mặc chiếc sơ mi màu trắng, người còn lại mặc sơ mi màu đen, dáng vẻ vừa uống vừa nói chuyện với nhau giống hệt với cô và Chu Kiều Na. Đúng là một đôi hắc bạch vô thường tuyệt đẹp!

Nhìn từ góc độ của Y Thần, gương mặt người đàn ông mặc sơ mi trắng vừa hay hướng về phía cô, mặc dù tầm nhìn có chút mơ hồ, nhưng không khó để nhận ra tướng mạo anh ta vô cùng anh tuấn, khí chất phi phàm. Quả nhiên, cả buổi tối gặp phải một đám đàn ông chẳng ra làm sao, đến cuối cùng cũng xuất hiện một món hàng tốt. Còn người đàn ông mặc sơ mi đen chỉ để lộ nửa khuôn mặt. Có điều với sống mũi cao thẳng và chiếc cằm tuyệt đẹp kia, chắc hẳn cũng không đến nỗi nào. Y Thần lại khẽ nhíu mày, muốn nhìn rõ cả tướng mạo của người đàn ông trong chiếc áo sơ mi đen, nhưng anh ta lại đột nhiên nghiêng đầu về phía cửa sổ, đưa tay cài một nút áo, trông vô cùng tự nhiên, cứ thế cài thêm một nút nữa, rồi tiếp tục xắn ống tay áo lên, khoe ra bắp tay rắn chắc. Da thịt trắng nõn đối lập mạnh mẽ với sắc đen trên áo sơ mi của anh ta. Trái lại, người đàn ông mặc sơ mi trắng ngồi đối diện với anh ta áo quần thẳng thớm chỉnh tề, ngay cả cả vạt cũng không hề nói lỏng.

Người đàn ông đẹp trai mặc sơ mi trắng này hình như cô đã gặp ở đâu đó. Cô ráng nhớ lại, trong đầu chỉ toàn một mớ hỗn độn, có cố gắng thế nào cũng không thể nhớ ra nổi.

Hai người đàn ông đó không chỉ nổi bật ở quán bar nhỏ bé này, cho dù bước ra thế giới ngoài kia chắc chắn cũng có thể coi là “tuyệt sắc giai nhân”. Chỉ một lúc quan sát, Y Thần đã thấy có ba, bốn cô gái mon men đến bắt chuyện làm quen, nhưng bọn họ cũng chỉ tán dóc không quá mười giây đã bị cự tuyệt, người cuối cùng thậm chí còn chưa kịp mở miệng đã bị từ chối thẳng thừng.

“Ồ ồ, người cuối cùng đúng là thảm quá!”, khước môi cô giật giật, tỏ vẻ vô cùng đồng cảm.

Chu Kiều Na khẽ bật cười, “Đấy không gọi là thảm, tại bọn họ ngu dốt mà thôi. Hai người đàn ông, hơn nữa lại là hai người có tướng mạo không tồi cùng nhau đến hộp đêm, bên cạnh không hề thấy bóng dáng phụ nữ, cậu nghĩ bọn họ thế nào?”.

“Sao nào?”, Thị Y Thần nhìn lại lần nữa, vẻ mặt mù mờ khó hiểu.

Chu Kiều Na thở dài nói, “Ngốc ă! Thế giới này đã thay đổi từ tám trăm năm trước rồi, nếu cứ tiếp tục thế này, trai đẹp sớm muộn gì cũng tuyệt chủng giống loài khủng long thôi. Cậu nói xem, trong hai người họ, ai là công ai là thụ?”.

Chỉ cần nhìn thấy hai người đàn ông vai kề vai ngồi cạnh nhau, Chu Kiều Na sẽ cực kỳ hưng phấn. Cô ấy nói rồi lại nói, càng lúc càng hăng say. Thị Y Thần nghĩ mãi không hiểu, cái người rõ ràng đã cầm giấy đăng kí kết hôn trong tay rồi, sao cả ngày vẫn có thể hứng thú với loại chuyện như thế này được chứ, thật không bình thường. Y Thần vội vàng giơ tay lên bắt chéo làm dấu, “Stop! Cô đây hiện tại đã đủ phiền muộn lắm rồi, chỉ mong sao ông trời lập tức đánh rơi một gã đàn ông vào tay mình thôi. Cậu đừng vọng tưởng có thể dùng Boy’s love để hủy hoại ý trí của cô đây!”.

Chu Kiều Na cười sặc sụa nói: “Tháng sau cậu đã đón sinh nhật hai mươi chín tuổi rồi, nói cho chị nghe xem muốn quà sinh nhật gì nào? Chị đây tặng cho!”.

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gặp Gỡ, Một Đời Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 1.5

“Quả sinh nhật hả? Được thôi”, Thị Y Thần nhẹ nhàng khép đôi mắt mơ màng lại rồi ngốc nghếch cười một tiếng. Có thể do hơi men đã bắt đầu phát tác, cô mạnh mẽ thốt ra hai chữ: “Đàn ông”.

Bảy phần say vẫn còn xen lẫn ba phần tỉnh. Có lẽ cô nên tìm một người đàn ông, sớm xong chuyện cho rồi, để cho dù sau này có không tìm được người nào thích hợp, thì ít nhất cũng biết được mùi vị đó như thế nào. Không đến nỗi như lần xem mặt vừa rồi, bị người ta công khai cười nhạo!

“Đồ bỏ đi! Cuối cùng cậu cũng chịu giác ngộ rồi”, Chu Kiều Na vui vẻ cười lớn rồi vỗ vai cô.

Vai bị Chu Kiều Na vỗ cho hai cái không nặng cũng chẳng nhẹ, Y Thần đột nhiên cảm thấy dạ dày có chút khó chịu, đầu cũng đau nhức, choáng váng kinh khủng.

Đúng lúc này, tiếng chuông di động của Chu Kiều Na vang lên, là ông xã cô ấy gọi tới, giúp cô ấy về nhà.

Không ngờ hai người họ tám chuyện một lúc cũng đã gần mười hai giờ đêm, đến lúc nên giải tán ra về rồi.

Khi họ định đi thì bỗng có một người đàn ông uống say đụng phải Thị Y Thần, cú va chạm này khiến dạ dày cô lập tức cuộn trào. Y Thần dừng bước lại ngay, còn chưa kịp chào Chu Kiều Na đã bụm miệng, chạy ngược vào trong.

Tối nhà vệ sinh, cô không ngừng nôn khan vào bồn cầu, muốn trút sạch mọi thứ đang sôi trào trong dạ dày ra, nhưng vật lộn một hồi lâu cũng không thể nôn ra được gì. Nghi ngời một lát, cảm giác đã đỡ hơn, Y Thần mới chầm chậm đi đến bồn rửa mặt, vịn vòi nước ra, dốc sức tạt nước lạnh lên mặt, đầu óc trong phút chốc thư thái hơn rất nhiều.

Hai tay cô chống lên bồn rửa, đầu óc vẫn choáng váng như cũ, nặng trĩu đến mức không nâng lên nổi. Tối nay cô uống hơi nhiều, cô biết còn rượu đã bắt đầu từ từ làm tê liệt đại não. Mặc dù say rồi, nhưng tinh thần vẫn còn chút tỉnh táo. Lúc này, tốt nhất nên cho cô một chiếc giường êm ái.

Y Thần cúi đầu xuống, khép hờ mắt lại, thiếp đi một lát. Mãi đến khi có người bước vào nhà vệ sinh cô mới tỉnh. Cô không ngừng tự nói với mình, cho dù muốn ngủ thì cũng phải rời khỏi cái chỗ này đã, cô không muốn không đâu vào đâu gục xuống ở đây, rồi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Một lần nữa xấp thêm nước lên mặt, để nhiệt độ trên khuôn mặt bớt nóng đi chút, rồi cô lão đạo bước từng bước ra bên ngoài.

Trên hành lang có hai người đàn ông đang đứng, một đen một trắng, hình như đang cãi vã gì đó, chiếm luôn cả lối đi khiến cho không ai qua lại được. Đột nhiên, người đàn ông mặc áo đen nói to: “Minh vốn không muốn kết hôn”.

Người đàn ông mặc áo trắng nói: “Tình cảm có thể từ bỏ đáp trả”.

Người đàn ông áo đen cười lớn tiếp lời, “Minh thà đi chăm bẵm lúa gạo của mình còn hơn”.

Người đàn ông áo trắng trầm mặc nhìn anh ta rất lâu không nói gì.

Người đàn ông áo đen thấy nói thêm nữa cũng vô ích liền lên tiếng, “Xin lỗi, mình buồn ngủ rồi, muốn về nhà nghỉ ngơi”.

Người đàn ông áo trắng kéo anh ta lại, “Còn chưa nói chuyện xong, cậu đừng đi”.

Tiếng tranh cãi của hai người đàn ông làm cho đầu óc Thị Y Thần ong ong quay cuồng.

“Làm phiền...”, cô gơ tay phải lên, muốn ra hiệu cho bọn họ dừng lại một chút để cô đi qua, kết quả mới thốt ra được một tiếng “làm phiền”, ba chữ “nhường một chút” còn chưa kịp nói nốt, tay trái của người đàn ông mặc áo đen đã vung lên rồi giáng thẳng xuống mặt cô.

“Aaa!”, Y Thần choáng váng vì cú tát mạnh mẽ đó, cả cơ thể mất đi trọng tâm, lão đạo lùi về phía sau, rồi nghe thấy một tiếng “rắc”, gót giày gãy làm đôi, chân phải cô khụy xuống, cả người ngã oạch xuống nền.

Lục Thần Hòa và Lâm Uẩn Trạch đang cãi vã cũng kinh ngạc sững sốt, bọn họ không hề chú ý có một người đột ngột xuất hiện bên cạnh. Lâm Uẩn Trạch thấy vậy vội vàng cúi xuống đỡ lấy Thị Y Thần, “Xin lỗi, cô không sao chứ?”.

Dưới tác dụng của cơn, cả người Y Thần trở nên chậm chạp, lơ đãng. Một tay cô ôm lấy mặt, tay còn lại đỡ lấy mông, ngồi bệt dưới đất rên rĩ, “Đau quá...”.

“Xin lỗi, xin lỗi, có cần tôi đưa cô đến bệnh viện không?”, Lâm Uẩn Trạch vừa rít xin lỗi, vừa cẩn thận đỡ cô lên, “Để tôi đỡ cô dậy”.

Cuối cùng Y Thần cũng phản ứng lại, chỉ là hơi chậm mà thôi, hai chân bên thấp bên cao nhưng cũng tạm chống đỡ cho cơ thể đứng vững. Y Thần cúi đầu nhìn đôi giày của mình, gót bên phải đã bị gãy, chỉ còn dính lại chút xíu vào thân giày. Y Thần cúi lưng, phải dùng lực một lúc lâu mới có thể bẻ phần gót bị gãy ra. Cô nghiêng đầu, quan sát khuôn mặt Lâm Uẩn Trạch đang đứng bên cạnh, thậm chí ngay cả dáng vẻ anh ta lúc này như thế nào cô cũng không nhìn rõ, cất giọng khàn khàn chất vấn, “Vừa rồi chính anh đánh tôi đúng không?”.

“Không phải cậu ấy, là tôi. Do tôi vừa rồi không cẩn thận nên đã đánh phải cô, thành thật xin lỗi”, đối diện là một bóng người màu đen.

Thị Y Thần ngược đôi mắt mông lung mờ màng nhìn sang hướng kẻ vừa gây sự, gương mặt quen thuộc kia in thẳng vào mắt cô. Cô thoáng sững người, rồi cứ thế nhìn anh mười mấy giây, mãi cho đến khi đối phương đưa tay hươ hươ trước mắt, cô mới định thần lại.

Người không biết còn tưởng rằng do cô uống quá nhiều rượu, nhìn thấy trai đẹp liền nhỏ dãi thèm muốn. Thực ra là cô đang mải suy nghĩ xem người đàn ông đẹp trai này sao trông lại quen đến thế? À! Cô nhớ ra rồi, chính là tên chết bầm đã lừa cô một cái lúc trong thang máy ở nhà hàng Hàn Quốc, hần cười cô, tên đáng ghét đã âm thầm chế nhạo cô! Một buổi tối thôi mà đụng phải hai lần, quả thật là sống vẫn gặp phải quỷ mà.

“Thì ra là tên đáng chết nhà anh! Gã gay kia...”, tiếng mắng chửi thô lỗ mang theo vẻ phẫn nộ và căm ghét của Y Thần vang lên. Sau đó dưới sự tung tác của con ma men, thanh âm của cô nghe mềm nhũn ra, âm cuối kéo dài như đang làm nũng vậy.

Cơ thể Lục Thần Hòa cứng đờ như hóa đá, hai bờ môi mím chặt lại thành một đường thẳng, đôi mắt đẹp ánh lên vẻ tức giận, chỉ e thiếu chút nữa có thể tóe ra lửa đốt cháy cô.

“Gay?!”, Lâm Uẩn Trạch trợn trừng mắt, liếc nhìn Lục Thần Hòa rồi thốt lên với ngữ điệu không thể tin được, “Cậu quen cô ấy sao?”.

“Có chưa mới biết!”, vừa rồi Thị Y Thần trang điểm quá đậm, Lục Thần Hòa không hề nhận ra cô, không hề có chút liên tưởng nào tới cô gái ở trong thang máy kia.

Thị Y Thần không nói lời nào, đột nhiên giơ tay lên rồi giáng cho Lục Thần Hòa một cái tát, mặc dù nó không quá mạnh, nói cách khác chỉ mạnh hơn “vuốt ve” một chút mà thôi, nhưng cũng đủ khiến cho tất cả mọi người có mặt đều sững sờ.

Trong phút chốc, lối đi chật hẹp chợt yên ắng đến mức ngay cả tiếng của một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe rõ.

Lục Thần Hòa cuộn chặt tay lại thành nắm đấm, gân xanh nổi đầy, từng khớp ngón tay vang lên những tiếng “răng rắc”.

Lâm Uẩn Trạch vội vàng ngăn anh lại, chỉ sợ anh tức giận quá sẽ đáp trả cô gái đang say kìa một quả đấm.

Thị Y Thần hít sâu một hơi nói, “Không cần phải xin lỗi tôi, cái tát này coi như món quà có qua có lại, trả cho anh! Để dạy cho anh biết, xem lần sau anh còn dám cười lung tung nữa không! Còn đôi giày này của tôi, anh phải đền!”.

“Được, cô gái, cô ra giá đi. Đôi giày này bao nhiêu tiền?”, Lâm Uẩn Trạch nở nụ cười ôn hòa, hy vọng nhanh chóng dàn xếp xong chuyện này. Nhìn nụ cười của Lâm Uẩn Trạch, Thị Y Thần phút chốc liền nhớ ra anh chàng đẹp trai mặc áo trắng này là ai. Anh ta chính là người thà đứng bên ngoài cửa tiệm, cũng nhất quyết không chịu vào thử váy cưới cùng vị hôn thê của mình. Y Thần tự nhủ thầm: Thảo nào Chẳng trách! Hai tên đàn ông ở cùng một chỗ với nhau đúng là chẳng có chuyện gì hay ho!

Y Thần nhếch mày ngang ngược, tháo chiếc giày trên chân phải ra, giơ lên trước mặt Lục Thần Hòa, nói: “Đôi giày này do tôi và bậc thầy người Italy của tôi làm thủ công hoàn toàn, không có giá cả. Các anh mang giày sang Italy dán gót như cũ rồi trả lại cho tôi là được”.

Lâm Uẩn Trạch ngớ người.

Lục Thần Hòa nhìn đôi giày, sắc mặt u ám, khóe miệng mím chặt, phải một lúc lâu sau mới lạnh lùng lên tiếng: “Cô đang muốn vùi vĩnh cái gì chứ, cứ nói thẳng một con số ra đi, khỏi cần vòng vo!”.

“Vùi vĩnh?”, Thị Y Thần cũng nổi nóng, “Ai rảnh rỗi mà đi vùi vĩnh với nhà anh? Tôi chỉ yêu cầu anh đi sửa gót giày cho tôi thôi!”.

“Cô thấy có ai chạy từ Trung Quốc sang Italy chỉ để sửa giày chưa? Không phải cô đang vùi vĩnh thì là cái gì?”

“Này, là anh đánh tôi trước đấy nhé, hại tôi ngã lún ra đây, làm gãy cả gót giày của tôi, vậy mà còn vừa ăn cắp vừa la làng à? Đôi giày này của tôi không phải loại thường đâu.”

Lục Thần Hòa khinh bỉ liếc nhìn đôi giày cao gót màu trắng sữa trên tay Y Thần, ngai chiếc gót bị gãy được bọc một nửa bằng kim loại ra, thì kiểu dáng đơn giản hết mức, kiểu giày không chút đặc biệt này ở trong các cửa hàng trung bày có cả nghìn đôi. Cái gì mà bậc thầy Italy, cái gì mà làm hoàn toàn bằng thủ công? Chẳng qua cũng chỉ là một đôi giày, có cần khoa trương đến thế không?

Thị Y Thần có lẽ đã nhìn ra ánh mắt khinh bỉ của anh, một lần nữa nhấn mạnh, “Đôi giày này của tôi không phải loại bình thường, bắt buộc phải gửi sang Italy để sửa!” Chỉ cần nhớ đến nụ cười châm biếm của anh lúc ở trong thang máy, máu nóng trong cô lại bốc lên tận đỉnh đầu. Y Thần quyết định đầu một phen sống mái với tên này, trả lại cả vốn lẫn lời.

Hai người cãi vã không ngừng, Lâm Uẩn Trạch vừa muốn can ngăn, thì tiếng di động đột ngột vang lên. Anh ta nhìn dây số trên màn hình liền lập tức bắt máy, “A lô! Anh đang ở cùng cậu ấy... ở K.O... Không có, anh không cãi nhau với cậu ấy, anh chỉ hẹn cậu ấy đi uống vài ly, nói chuyện phiếm thôi... Giờ em đang ở đâu?”.

Bắt đầu từ lúc Lâm Uẩn Trạch nghe điện thoại, ánh mắt Lục Thần Hòa đã bắt đầu dò từ đôi giày của Y Thần sang Lâm Uẩn Trạch. Anh ta vừa nói chuyện vừa nhử mắt nhìn anh, nói đến câu cuối cùng thậm chí còn phải xoay lưng sang hướng khác.

Lục Thần Hòa bật cười một tiếng, càng cứng cổ hơn nữa suy nghĩ trong lòng.

Thị Y Thần vừa hay lại đang giờ đôi giày ra trước mặt anh, Lục Thần Hòa nghiêng rắng, cảm phần nhìn cô sau đó không nói lời nào, rút ví, lấy mấy tờ tiền ra rồi đếm toàn bộ số tiền còn lại bên trong, nhét vào chiếc giày trên tay Thị Y Thần, “Cho cô hết đây! Đủ để cô mua hẳn mấy đôi”.

“Anh làm vậy là có ý gì hả? Có tiền thì ghé góm lăm sao? Anh cho rằng cô đây không đủ tiền để chơi lại anh sao?”, Thị Y Thần vung tay, đẩy toàn bộ số tiền bên trong giày cho anh.

Mấy chục tờ giấy bạc rơi tung tóe bay lượn khắp nơi.

Lục Thần Hòa cảm thấy cô gái say này quả thực là một kẻ điên, anh không muốn nán lại một giây nào nữa liền quay người bỏ đi.

“Này, anh đừng hòng phui mông bỏ đi vô trách nhiệm như thế”, Thị Y Thần cầm lấy một chiếc giày, khập khiễng bám theo. Chạy được một đoạn, cô dứt khoát tháo nốt chiếc bên trái ra, đuổi riết Lục Thần Hòa bằng chân trần.

Lâm Uẩn Trạch đột nhiên trông thấy một tờ tiền bay qua, cúi đầu xuống nhìn hành lang thấy toàn là tiền, anh ta vội vàng nói, “Đường Di, ở đây đang xảy ra chút chuyện, lát nữa anh gọi lại cho em”.

Anh ta cúp điện thoại, liếc thấy Lục Thần Hòa và cô gái uống say khướt đó đã đi rất xa, nhìn đồng tiền dưới sàn quả thực không còn lời nào để nói.

“Điên rồi! Đúng là điên thật rồi!”, Lâm Uẩn Trạch bóp trán, chậm chậm cúi người xuống nhặt lại toàn bộ số tiền đang rơi vãi đầy sàn.

Hết chương 1

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gấp Gỡ, Một Đời Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Sự Xuất Hiện Của Anh Khiến Em Trở Tay Không Kịp

Lục Thần Hòa đi rất nhanh, ra khỏi K.O liền bắt ngay một chiếc taxi rồi ngồi vào trong, vừa định đóng cửa thì một cánh tay mảnh khảnh bên ngoài đã gắt gao kéo anh ra, ngay sau đó một chiếc chân ngọc ngà cũng thò vào trong xe.

“Tên gay kia, anh tự cho rằng mình chân dài thì nhất định sẽ chạy nhanh hơn tôi sao? Hôm nay không nói cho xong thì đừng hòng đi được!” Thị Y Thần chắn ngay cửa xe, vung vẩy chiếc giày trên tay.

Gân xanh trên trán Lục Thần Hòa đã bắt đầu giật giật, anh cảm di động trên tay uy hiếp, “Cô nói ai là gay! Nếu cô còn tiếp tục si nhục người khác như vậy, có tin tôi gọi điện báo cảnh sát không hả?”.

“Ha ha... Anh báo đi, để xem khi cảnh sát đến đây, là anh đuổi lý hay tôi đuổi lý? Đánh người đã không xin lỗi, không bồi thường lại còn định chạy, anh tự thấy anh có ra dáng đàn ông không?” Thị Y Thần sau khi uống say, chẳng biết lấy đâu ra nhiều sức lực đến thế, cô chặn cửa xe khiến Lục Thần Hòa không làm được gì.

“Đồ điên này, có để cho người khác yên không hả?” Lục Thần Hòa không nhịn nổi nữa, gầm lên.

Tài xế ngồi đằng trước cũng chịu hết nổi, khó chịu quay lại nói: “Này, vợ chồng cãi nhau cũng là chuyện bình thường, nhưng hai người đừng có cản trở chuyện làm ăn của tôi có được không? Rốt cuộc có đi hay không? Nếu không đi thì xuống!”.

Lục Thần Hòa nghiêng rắng, tức giận nhìn Thị Y Thần bên ngoài cửa, quyết định xuống xe.

Lúc này, Lâm Uẩn Trạch từ K.O đi ra, vừa nhìn thấy anh liền cất giọng gọi từ phía xa: “Thần Hòa, đợi mình!”.

Anh do dự nhìn Lâm Uẩn Trạch một lát, rồi đột nhiên giờ tay kéo lấy Thị Y Thần vẫn đang chắn ngang ở cửa xe, mạnh mẽ ấn cô vào trong.

Thị Y Thần vốn dĩ chỉ đứng chặn ở cửa xe với mục đích để Lục Thần Hòa giải quyết vấn đề đôi giày trên tay cô, nào ngờ còn chưa kịp phòng bị gì đã bị anh kéo vào trong xe.

Lực của Lục Thần Hòa rất lớn, khiến cô ngã nhào lên người anh, gót giày trên tay vừa vịn đề lên trên ngực anh. Gót giày nhọn bọc bằng kim loại đâm thẳng vào ngực Lục Thần Hòa, anh đau đớn gào lên một tiếng rồi lập tức dùng hết sức, giằng dứ đẩy cô ra.

“Rầm”, đầu cô đập mạnh vào cửa kính.

Anh lạnh lùng liếc cô một cái không chút thương tiếc rồi nói với tài xế, “Bác tài, phiền bác lái xe giúp”.

“Đi đâu?” Tài xế hỏi.

“Cứ đi thẳng đã”, anh lờm cô gái ngồi bên cạnh, đang tính toán xem lát nữa làm thế nào để đá cô xuống xe.

“Anh bị thần kinh à?” Thị Y Thần xoa xoa chỗ trán bị va đến phát đau, rên hừ hừ vài tiếng.

Cô điều chỉnh tư thế ngồi lại cho vững, ai ngờ đúng lúc này tài xế nổ máy khởi động xe, một cú nhả ga khiến chiếc xe lao vút về phía trước. Cơ thể Y Thần một lần nữa bị hất mạnh về ghế sau, cú va chạm khiến dạ dày cô cuộn trào mãnh liệt lần nữa. Y Thần vội vàng dùng tay che miệng lại, thò đầu ra ngoài cửa sổ, hít lấy hít để bầu không khí tươi mát ban đêm, chỉ sợ không cẩn thận sẽ nôn hết ra.

Tiếng chuông điện thoại của Lục Thần Hòa không ngừng vang lên kể từ lúc chiếc xe bắt đầu chạy khỏi quán bar, bác tài tốt bụng nhắc nhở anh. Nhìn lướt qua màn hình, thấy Lâm Uân Trạch gọi tới, Lục Thần Hòa chán chừ ấn nút từ chối. Tiếng chuông cuối cùng cũng im bật, nhưng sau đó anh lại lập tức nhận được mẩu tin nhắn, trên đó viết: Đường Di đang đứng trước cửa nhà cậu, có chuyện muốn nói, cậu mau về đi

Một người là vợ chưa cưới, một người là anh em tốt, hai cái tên đan xen vào nhau khiến anh cảm thấy buồn bực không thôi. Không nghĩ ngợi nhiều, anh nhấn nút tắt máy, cất điện thoại vào túi áo.

Xe chạy chưa được bao xa thì gặp đèn đỏ, bác tài xế lại đột ngột phanh gấp mà không hề báo trước.

Lúc trước hít thở được chút gió đêm, Y Thần đã thấy thoải mái hơn nhiều, cảm giác buồn nôn cũng giảm bớt. Lần này thì hay rồi, cú va chạm mạnh này khiến mồm miệng cô chưa loét, kêu lên mấy tiếng khốn khổ: “Oe...”.

Tài xế nghe được âm thanh vừa nhạy cảm vừa quen thuộc liền vội vàng đạp phanh, gấp gấp la lên: “Này này này, cô ơi, bộ bọc ghế của xe tôi vừa thay chiều nay đây, đêm nay tôi còn phải đi kiểm ăn. Cô cứ nôn ra như vậy, bảo tôi còn làm ăn kiểu gì được? Hai người mau mau xuống xe giùm, xin lỗi, tôi không chờ hai người được nữa đâu”.

Không chỉ có Thị Y Thần, mà ngay cả Lục Thần Hòa đang ngồi tựa vào cửa kính ghế sau ngắm cảnh đêm bên ngoài cũng khó chịu vì cú phanh gấp này. Anh liếc mắt nhìn Thị Y Thần đang ngồi bên cạnh vẫn luôn che miệng, cảm giác như sắp nôn ra đến nơi, nói: “Bác tài, cô ấy vẫn chưa nôn”.

“Không được, không được! Hai người mau mau xuống xe đi. Chưa nôn thì cũng làm ơn xuống xe giùm”, tài xế kiên quyết không chờ nữa.

Lục Thần Hòa bắt lực đẩy Thị Y Thần xuống xe, hai người vừa mới đứng vững, chiếc xe đã lao vút đi như tên bắn, thoát cái đã biến mất.

Thị Y Thần ngồi xồm dưới gốc cây, không ngừng nôn khan. Lục Thần Hòa đứng bên vệ đường, mặt cau mày có, cả khuôn mặt đều toát lên vẻ mất kiên nhẫn.

Từng chiếc taxi trống lờn lướt chạy lướt qua hai người bọn họ, nhưng tuyệt nhiên không có chiếc nào chịu dừng lại. Lại đợi thêm một lúc, khó khăn lắm mới có một chiếc chịu dừng. Lục Thần Hòa còn chưa kịp lên tiếng, lái xe thấy đáng về khổ sở ngồi gục dưới gốc cây của Thị Y Thần đã nhanh nhanh chóng chóng, nổ máy đi mất, phút chốc không thấy bóng dáng đâu.

Khoảng thời gian tiếp sau đó, những chiếc taxi chịu dừng lại, lái xe cũng chỉ cần nhìn thấy vẻ khổ sở của Thị Y Thần là liền khoát tay bỏ đi.

Cuối cùng Lục Thần Hòa cũng không thể nhẫn nại thêm được nữa, anh quyết đi dịch lên phía trước một chút, tránh xa người phụ nữ ngáng đường này. Chỉ cần cô còn ở đây, thì hết đêm anh cũng đừng mơ bắt được chiếc taxi nào.

Thị Y Thần nãy giờ vẫn gục đầu chiến đấu với cái dạ dày đang làm loạn nhưng đỉnh đầu dường như mọc thêm mắt vậy, Lục Thần Hòa mới đi được hai ba bước, cô liền đứng phắt dậy lao về phía anh, giờ một tay ra sòng chét bám riết lấy cánh tay anh, không để anh đi.

“Cô làm gì vậy?” Lừa giận của Lục Thần Hòa bốc lên, anh dùng hết sức đẩy cô ra rồi tức giận quát to.

Thị Y Thần một tay cầm giày, một tay kéo lấy áo anh nên có chút khó khăn, cả người chỉ hơi nghiêng về phía trước đã đâm sầm vào ngực anh. Vòm ngực của Lục Thần Hòa đối với Thị Y Thần mà nói chẳng khác nào một bức tường cứng nhắc, mà lực va chạm lần này của cô lại chẳng biết nặng nhẹ, thậm chí đầu còn lao thẳng vào ngực anh. Một tay cô vẫn kéo lấy cổ áo anh, đột nhiên dạ dày co thắt kịch liệt, cô “ợ” một tiếng, toàn bộ những thứ hỗn độn nãy giờ đều như tù nhân vượt ngục, tuôn trào ra hết.

Lục Thần Hòa cảm thấy trước ngực hơi ấm lên, ngay sau đó một thứ mùi xộc thẳng vào mũi, khiến anh suýt chút nữa cũng ngất xỉu.

“Người phụ nữ chết tiệt này!” Ánh mắt anh lóe lên lửa giận, chỉ muốn đem người phụ nữ đang túm lấy cổ áo mình băm vằm ngay thành tám mảnh.

“Oe...” Lúc này Thị Y Thần vừa trải qua cơn khổ sở, toàn bộ các giác quan trên cơ thể gần như đình công, sao còn có thể nghe được lời mắng chửi của anh. Để tìm được chỗ bám cho cơ thể đứng vững, cô sòng chét siết lấy cổ áo anh rồi nôn lấy nôn để trước ngực Lục Thần Hòa.

Lục Thần Hòa sắp điên rồi, bóp chặt lấy gáy, ấn cả người cô sang gốc cây bên cạnh không chút thương tiếc, “Nôn vào đây cho tôi!”.

Thị Y Thần khom người ra sức nôn, nhưng bàn tay nắm lấy gấu áo Lục Thần Hòa vẫn giữ chặt không chịu rời lỏng.

Lục Thần Hòa nhìn đám loang lổ bắn thiêu trước ngực, thực sự tức giận đến mức đầu óc trống rỗng, hoàn toàn không biết nên làm sao, hai cánh tay cứng ngắc giữ giữa không trung, một lúc sau mới định thần lại, móc chiếc khăn tay ra, lau đi vết bẩn khiến người ta kinh sợ trước ngực.

Không biết đã qua bao lâu, cuối cùng Thị Y Thần cũng nôn xong. Cô đứng dậy quệt tay lau miệng, đôi mắt mông lung khép hờ, cả người lại tiến về phía

Lục Thần Hòa.

Lục Thần Hòa đang cầm khăn lau vết bẩn trước ngực, qua chút ánh sáng mờ ảo còn sót lại, anh nhìn thấy một bóng đen đang tiến về phía mình, trực giác mách bảo anh phải tránh đi, nhưng cuối cùng hành động vẫn chậm một bước. Thị Y Thần cứ thế ngã nhào lên người anh rồi nằm im.

Cơ thể Lục Thần Hòa bất giác đông cứng, động tác cũng dừng lại, anh phản ứng lại rất nhanh, kéo cô ra khỏi người mình. Nhưng ngay sau đó Thị Y Thần lại tự động ngã vào người anh, một tay vẫn không quên nắm chặt lấy gấu áo anh, mồm miệng không ngừng lẩm nhảm: “Anh đừng mơ bỏ chạy... đừng có mơ... cười cái gì mà cười... xử nữ tuổi băm không phạm pháp... cũng không giết người... càng không phóng hỏa... cười gì mà cười... cười cái nỗi gì... cười...”.

Ánh đèn hắt lên con đường dưới hoàng hôn, bóng hai người đan xen vào nhau, đồ dài xuống nền đường. Một cơn gió khẽ thổi qua, ánh sáng yếu ớt chiếu qua tán cây, in xuống mặt đường những quang sáng loang lổ với hình thù kì quái, gió khẽ lay khiến những chiếc bóng đó đung đưa một cách tự nhiên giống như đang trôi dạt hai bóng hình đứng dưới tán cây.

Lục Thần Hòa nhắm chặt mắt lại, cả thế giới xung quanh bỗng chốc tối đen. Lúc mở mắt ra, anh nhìn người phụ nữ xa lạ mắt gấu trúc trước mặt, in vào đáy mắt anh là mái tóc dài đen bóng mượt mà của cô, hương thơm dịu nhẹ phảng phất vương vấn quanh mũi anh.

Anh lục lại ký ức một lúc rất lâu, cuối cùng cũng nhớ ra cô là ai. Thì ra đây chính là cô gái anh đã gặp ở trong thang máy trước đó. Sở dĩ anh có thể nhớ ra, hoàn toàn là bởi bữa tối đó anh không được ăn ngon miệng, suốt cả bữa cơm bên tai toàn là tiếng ra huyên não của gia đình xem mặt ngồi bên cạnh. Nhưng có một câu nói của cô đã gây ấn tượng mạnh với anh: Thợ may thì đã sao? Nếu không có thợ may, thì các người đã phải khóa thân ra đường hết rồi. Anh rất tán thưởng câu nói này!

Anh có cười sao? Anh vốn là người có thói quen gặp người lạ đều cười.

Xử nữ tuổi băm? Anh cúi đầu nhìn cô gái trong lòng mình, khóe môi vô thức mím lại. Hình như đúng là có cười thì phải, mà cho dù có cười thì cũng chỉ đơn thuần là muốn tán thưởng câu nói kia của cô mà thôi, chứ không phải cười nhạo việc cô ba mươi tuổi vẫn còn là xử nữ. Cho dù tới năm mươi, sáu mươi tuổi vẫn còn là xử nữ, hình như cũng chẳng liên quan gì đến anh.

Thảo nào cô gái này cứ bám chặt lấy anh không buông, hóa ra là oán hận mạnh mẽ đến thế.

Anh khẽ thở dài, vòng cánh tay qua chiếc eo mảnh khảnh, đỡ lấy thắt lưng của cô, hơi chần chừ một chút. Sự mềm mại của cô khiến anh có chút bối rối. Hít sâu một hơi, không khí tươi mới tràn vào lồng ngực, anh giữ chặt cô bên sườn, nửa lời nửa kéo đỡ cô về phía trước. Đi chưa được bao xa, cuối cùng họ cũng gặp được một khách sạn, không chút do dự, anh dìu cô đi thẳng vào trong.

Đêm khuya, khách tới thuê phòng tương đối ít, nhân viên lễ tân khó tránh khỏi có chút mệt mỏi. Vừa thấy khách vào, con buồn ngủ lập tức tan biến không chút dấu vết, họ nở nụ cười tươi rói chuyên nghiệp, thanh âm ngọt ngào vang lên, “Kính chào quý khách! Chào anh!”.

Lục Thần Hòa tiện tay hất luôn Thị Y Thần xuống chiếc xô pha ngay cửa ra vào, đi đến quầy lễ tân nói: “Tôi cần hai phòng”.

Cô nhân viên lễ tân vừa bắt gặp dáng hình Lục Thần Hòa liền nhìn chăm chú không rời, đôi mắt phát ra thứ ánh sáng lấp lánh khác thường, trong lòng không ngừng reo thầm: Oa, đúng là cực phẩm, đẹp trai quá đi mà!

Mặc kệ vết bẩn loang lổ trước ngực, đáng vẻ thậm chí còn có chút thâm hại, nhưng nét anh tuấn và thần thái tao nhã của Lục Thần Hòa vẫn không hề bị ảnh hưởng.

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gặp Gỡ, Một Đời Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 2.2

Cậu nhân viên lễ tân đứng bên cạnh khẽ huých cô đồng nghiệp đang ngần ngại rồi nở nụ cười, “Được ạ. Thưa anh, phiền anh cho tôi xem chứng minh thư”.

Lục Thần Hòa móc chiếc ví từ trong túi, rút chứng minh thư ra rồi đẩy cho nhân viên lễ tân.

Cậu nhân viên nhận lấy, nở nụ cười khéo léo, “Thật ngại quá, nếu muốn đặt hai phòng thì phải cần chứng minh thư của cả hai anh chị. Nếu chỉ có một chiếc, thì chúng tôi chỉ có thể check-in một phòng thôi ạ”.

Lục Thần Hòa sững người. Anh quay đầu lại nhìn cô gái đang gục trên ghế xô pha bất tỉnh nhân sự kia, trên tay ngoài đôi giày gì đó làm ở Italy ra thì không có cái gì hết. Ngay cả túi xách cũng chẳng biết đã ném vào xô nào rồi, không chừng còn không mang theo chứng minh thư.

Nhân viên lễ tân nhìn theo ánh mắt Lục Thần Hòa, chỉ thấy một cô gái nằm gục xuống ghế, mái tóc đen dài phủ kín khuôn mặt, nhìn không rõ diện mạo.

Nhân viên lễ tân dường như cũng nhận ra sự khó xử của Lục Thần Hòa, “Thưa anh, nếu không, anh có thể thuê một phòng, chúng tôi sẽ kê thêm cho anh một chiếc giường ạ”.

“Không cần, một phòng là đủ rồi.” Nếu đã không thể thuê được hai phòng, vậy thì là ý trời, anh cũng chẳng cần thiết phải làm người tốt, cô ta thích sống thì sống mà chết thì chết, thích làm loạn hay thế nào cũng không liên quan đến anh. Còn anh, chỉ cần thay bỏ chiếc áo này, thì một phòng cũng không hề gì.

“Được ạ, anh làm ơn chờ một chút”, cậu nhân viên lễ tân bắt đầu làm thủ tục check-in nhận phòng, “Tiền đặt cọc là năm trăm tệ, xin hỏi anh quét thẻ hay thanh toán tiền mặt ạ?”.

“Quét thẻ”, Lục Thần Hòa nhìn ví tiền trống rỗng của mình và nói. Ngoại trừ quét thẻ, anh cũng không tìm đâu ra tiền mặt mà thanh toán.

Cậu nhân viên lễ tân nhận lấy thẻ tín dụng, thao tác một hồi rồi nói: “Phiên anh kí tên ở đây giúp. Cảm ơn, được rồi ạ. Thang máy ở phía bên phải, chúc quý khách một buổi tối vui vẻ”.

Lục Thần Hòa cầm lấy chìa khóa phòng, cứ thế đi thẳng đến thang máy.

Lúc này, cô nhân viên lễ tân liền gọi giật anh lại, “Thưa anh, bạn gái... anh hình như vẫn đang nằm trên sofa.” Cô nhân viên lễ tân cũng không dám chắc chắn đó có phải là bạn gái của anh không, bởi vì nam nữ đến thuê phòng nghỉ vào giờ này thường có quan hệ rất phức tạp, cho nên lời nói cũng có đôi phần khéo léo uyển chuyển.

“Cô ta không phải bạn gái của tôi”, Lục Thần Hòa dừng bước, thẳng thừng trả lời.

Lần này đến lượt hai nhân viên lễ tân bị sốc. Không phải bạn gái? Không quen biết cô ấy? Hai người bọn họ, bốn con mắt, rõ ràng nhìn thấy người đàn ông dìu cô gái bước vào khách sạn. Được rồi, loại quan hệ nam nữ như thế này mặc dù không phải lần đầu tiên họ gặp phải, nhưng công khai đưa nhau vào khách sạn thuê phòng rồi lại công khai phủ nhận không phải là bạn gái của mình thì đúng là lần đầu họ thấy.

Cậu nhân viên lễ tân nói: “Thưa anh, rất xin lỗi, vị tiểu thư này nằm ở đây hình như không được phù hợp cho lắm. Nếu là bạn gái của anh, phiên anh đưa cô ấy lên cùng...”.

Lời của cậu nhân viên còn chưa kịp nói xong, Lục Thần Hòa liền lạnh lùng lên tiếng, “Tôi không quen cô ta, cô ta cũng không phải là bạn gái của tôi”.

Hai cô cậu nhân viên ra sức nuốt nước bọt.

Cô nhân viên đành lên tiếng, “Nếu như không phải là bạn gái anh, vậy chúng tôi đành gọi điện báo cảnh sát...”.

“Tùy các vị”, Lục Thần Hòa vẫn trung ra bộ mặt không liên quan gì đến mình, xoay người bước vào thang máy, thái độ vô cùng thản nhiên.

Hai người kia lại được một phen ngăn người.

Cánh cửa thang máy khép lại, hai người lập tức bàn tán sôi nổi.

Cô nhân viên nói: “Trời ạ, người đàn ông này đẹp trai như vậy, nhưng sao mà lạnh lùng thế cơ chứ?!”.

Cậu nhân viên lễ tân nói: “Phụ nữ các cô đúng là đồ nông cạn, chỉ biết mỗi việc nhìn đàn ông xem có đẹp trai hay không thôi. Cô mở mắt nhìn rõ chưa? Đẹp trai hơn nữa cũng có tác dụng gì, gặp chuyện khó khăn liền đá phụ nữ sang một bên, loại đàn ông như vậy á... chỉ được cái mẽ ngoài hào nhoáng thôi”.

Cô nhân viên lễ tân mím môi, “Gớm! Theo tôi thấy, anh đang đồ kị với người ta thì có”.

“Thần kinh à! Tôi mà phải đi đồ kị với tướng mạo của anh ta sao?”

“Nói không chừng, hai người bọn họ không có quan hệ gì thật, anh đẹp trai kia chỉ tốt bụng dìu cô ấy vào đây thôi.”

“Cô cho rằng cái giả thuyết này của mình có chấp nhận được không?” Cậu nhân viên phản biện lại, sau đó hướng ánh mắt đến khu nghỉ chân trước cửa ra vào, nhìn Thị Y Thần.

Cô nhân viên cũng nhìn theo ánh mắt của cậu ta, “Vậy anh nói xem, cô gái kia rốt cuộc có quan hệ như thế nào với anh ta? Hai người bọn họ chẳng phải cùng nhau đến thuê phòng ư? Bây giờ phải làm sao? Chẳng nhẽ cứ để mặc cô ấy nằm ở sofa suốt đêm à?”.

“Đương nhiên là không được. Cô xem, cô ta uống say không biết trời đất gì rồi, nhờ xảy ra chuyện gì, khách sạn chúng ta phải chịu trách nhiệm. Đến lúc đó chưa biết chừng bao nhiêu đen đủi tới và cô phải gánh hết đấy”, cậu nhân viên nói xong liền rào bước về khu nghỉ chân. Vừa đến nơi, một mùi hôi hôi chua chua từ trên người Thị Y Thần đã bốc ra, xộc thẳng vào mũi. Cậu ta cố nhịn cái mùi khó chịu đó, nhẹ nhàng lay Thị Y Thần, “Cô ơi, mau tỉnh đi”.

Cậu nhân viên lay Thị Y Thần một hồi lâu mà cô vẫn không chịu động dậy.

Cô nhân viên đứng từ xa nhìn rồi nói vọng đến, “Tôi thấy hay là cứ báo cảnh sát đi”.

Hai người họ vội vàng gọi 110, điện thoại vẫn chưa thấy có ai nghe máy, đột nhiên một tiếng “ding” vang lên từ phía thang máy. Lục Thần Hòa bước ra đi thẳng đến khu nghỉ, đứng trước ghế sofa nhìn chằm chằm vào Thị Y Thần đang ngủ say sưa.

Anh dùng đầu gối khẽ huých cô, “Này!”.

Thị Y Thần chỉ hừ lên một tiếng rồi lại cuộn mình ngủ tiếp.

Lục Thần Hòa tiếp tục dùng đầu gối huých, hy vọng có thể đánh thức được Thị Y Thần. Nhưng thực tế không như tưởng tượng, Thị Y Thần ậm ừ vài tiếng rồi lật người vùi đầu ngủ tiếp.

Lục Thần Hòa quay đầu nhìn, thấy hai nhân viên lễ tân đều đang ngóng chuyện bên này. Không còn cách nào khác, anh đành cúi người xuống, luồn cánh tay qua eo Thị Y Thần rồi bế thốc cô lên. Y Thần theo đà vùi mặt vào ngực anh, tìm tư thế thoải mái để ngủ tiếp.

Anh nghiêng rặng, trừng mắt với cô, cố chịu đựng cái mùi khó ngửi trên người cô, rồi nhanh chóng ôm cô bước vào thang máy.

Cánh cửa thang máy khép lại, hai cô cậu nhân viên lại bắt đầu xì xào.

Bước vào phòng, Lục Thần Hòa ôm Thị Y Thần vào phòng tắm, ném thẳng xuống bồn tắm lạnh lẽo. Anh mở vòi hoa sen, từng tia nước bắn tung tóe, nhằm thẳng mặt Thị Y Thần mà phun.

“Aaa...” Thị Y Thần tỉnh lại nhờ dòng nước lạnh buốt, ngoác miệng kêu gào, không ngừng dùng tay chặn những tia nước vẫn đang phun thẳng xuống mặt mình.

Lục Thần Hòa không dừng lại, Thị Y Thần cũng không ngừng kêu la, cô ra sức né tránh bọt nước đang xối xả. Thế nhưng cô càng né, thì anh càng phun chuẩn, không cho cô cơ hội trốn tránh.

Cứ như vậy hai người giằng co mãi hơn hai mươi giây.

Đột nhiên, Lục Thần Hòa dừng lại, đứng từ trên cao, nhìn xuống dáng vẻ thảm hại đang co ro trong bồn tắm của Thị Y Thần, trong lòng không những không hề cảm nhận được niềm vui sướng khi đã trả thù được, mà ngược lại còn có chút hổ thẹn. Anh sao vậy? Chỉ vì một bộ quần áo mà ngang nhiên ngược đãi cô gái này giống như một kẻ điên cuồng.

“Cô có biết người cô hỏi đến mức nào không? Ở đó tắm rửa cho sạch sẽ rồi hãy nghĩ đến chuyện đi ra!” Anh ném vòi hoa sen xuống rồi xoay người rồi đi.

Sau khi bị dòng nước lạnh dội qua, Thị Y Thần cũng tỉnh táo lại chút ít, nhưng chân tay vẫn có phần chậm chạp. Quần áo ẩm ướt dính chặt lấy cơ thể, cô lạnh đến mức toàn thân run rẩy. Y Thần tựa mình vào thành bồn tắm, khẽ vuốt những giọt nước còn vương lại trên mặt, chậm chạp mở mắt nhìn khung cảnh xa lạ, phong cách thiết kế này rất giống khách sạn.

Tiếng nước chảy tí tách cuối cùng cũng khiến Y Thần định thần lại. Nhìn vòi hoa sen dưới chân đang không ngừng phun ra những tia nước lạnh buốt, cô vội vàng khóa vòi nước lại, sau đó lặng lẽ ngồi trong bồn tắm suy nghĩ một hồi lâu.

Đây là đâu chứ? Hình như không phải là nhà cô, là khách sạn thì đúng hơn. Sao cô lại ở trong khách sạn? Cô nghĩ mãi, một chút ấn tượng cũng không có. Cô chỉ nhớ được mình đã đến K.O cùng Chu Kiều Na, uống Blueberry tea, còn uống rất nhiều bia, hình như hơi say thì phải. Sau đó cô rất muốn ngủ, sau đó nữa... hình như có một người đàn ông...

Cô gõ vào cái đầu vốn đã đau nhức của mình, giờ nghĩ nhiều nó lại càng buốt hơn. Thị Y Thần bực mình không nghĩ nữa, khách sạn thì khách sạn, mặc kệ đến bằng cách nào, cô bây giờ vừa mệt vừa buồn ngủ, chỉ muốn ngủ một giấc cho thật ngon.

Quần áo trên người vừa bẩn vừa ướt, còn bốc mùi hôi là lạ nữa, cô đưa lên mũi ngửi ngửi, rùng mình vội bỏ ngay, mở vòi, chỉnh nước sang mức nóng để tắm gội.

Lục Thần Hòa rời khỏi phòng tắm đi đến trước cửa sổ, lấy từ trong túi quần ra một bao thuốc lá, ngón tay run rẩy trong vô thức. Anh lấy một điếu thuốc rồi châm lửa, rít hai hơi thật sâu.

Có lẽ anh quả thực có tính lập dị giống như người nhà đã nhận xét, làm việc gì cũng tùy hứng, thỉnh thoảng cũng báo thù, nhưng hành vi trả đũa một người phụ nữ say rượu xa lạ như thế này thật khác xa với cách xử sự thường ngày của anh. Anh thừa nhận ngay từ đầu là do anh không đúng, không cần thận đánh phải cô.

Cô nôn hết ra quần áo anh, nếu như bình thường anh sẽ không tức giận đến vậy, cùng lắm thì tìm một chỗ đẩy tắm gội thay quần áo là xong. Nhưng vừa rồi anh lại ngược đãi cô gái ấy, trong lòng thậm chí còn có ý nghĩ tiếp tục ngược đãi cô và cái ý nghĩ đó không ngừng trôi dạt mạnh mẽ. Điều kì lạ nhất là, vì sao anh lại mang theo người phụ nữ này rồi khỏi đó? Còn đưa cô đến căn phòng này?

Thực sự quá kì lạ!

Hơi nóng bốc lên khiến cả phòng tắm rộng lớn trở nên mù mịt. Dòng nước ấm áp chảy dọc trên người Thị Y Thần, đánh tan cái mệt mỏi suốt buổi tối hôm nay, khắp người cảm thấy vô cùng thoải mái. Nhưng đồng thời nó cũng giống như mảnh giấy thổi miên khiến mí mắt cô dính chặt lại, không muốn mở ra. Bàn tay đang cầm vòi hoa sen mềm nhũn yếu ớt, thỉnh thoảng đầu lại gật gù. Lặp đi lặp lại mấy lần, mãi đến khi ngủ quên đến mức suýt chút nữa

ngã nhào, cô mới tỉnh hẳn. Cố gắng gượng mở mắt, từ từ leo ra khỏi bồn tắm, mắt nhắm mắt mở kéo chiếc khăn tắm đang treo trên giá, quần bừa quanh người, bước ra khỏi phòng tắm với những bước chân bồng bênh như đi trên mây.

Đèn trong phòng không bật, bên ngoài là một mảng tối đen, mang theo chút ánh sáng còn sót lại từ phòng tắm hắt ra, cô miễn cưỡng có thể lần mò đến được vị trí của chiếc giường.

Cô chớp mắt nhìn, đánh giá qua căn phòng, khách sạn này cũng không tệ, ít nhất giường vừa rộng vừa êm. Thật không thể ngờ cô uống say rồi mà vẫn còn có thể thuê phòng được.

Có điều, không nhìn thấy người đàn ông nào, cho nên tất cả những thứ này chỉ là tưởng tượng.

Không có đàn ông thì tốt, không có đàn ông thì tốt, không có đàn ông thì tốt...

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gặp Gỡ, Một Đời Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 2.3

Có lẽ do chuyện tình cảm đã chịu tổn thương mấy lần, cho nên trong lòng bắt đầu có cảm giác khao khát đàn ông. Nhưng khao khát là chuyện của khao khát, cô tuyệt đối không lên giường với một người đàn ông xa lạ. Dù bất cứ chết ngàn vạn lần, thì chuyện này cũng tuyệt đối không thể xảy ra, cô kiên định tin rằng đã không yêu thì chẳng thể nào vui vẻ nào.

Y Thần loạng choạng đi đến mép giường, cơ thể nặng nề ngã nhào xuống chiếc giường vừa rộng vừa êm đó.

Mềm mại quá... cảm giác kém hơn chiếc giường ở nhà một chút, nhưng cũng được coi là khá thoải mái.

Cô giống như con sâu đo lặn đi lộn lại từ mép ra đến giữa giường, dặng hai chân hai tay, lười nhác trở mình, không muốn rời đi chút nào.

Mệt quá, buồn ngủ quá...

Cô phải ngủ một giấc mới được, nếu không ngủ nhất định sẽ chết mất.

Chỉ một lúc sau, cô đã chìm sâu vào giấc mộng đẹp, tiếng hít thở đều đều phát ra.

Thành phố N đầu hạ không quá nóng bức, gió đêm thậm chí còn hơi se lạnh.

Lục Thần Hòa đứng trước cửa sổ rất lâu, rèm cửa phất phơ trước gió như che kín toàn bộ dáng hình anh, mãi đến khi điều thuốc kẹt giữa mấy ngón tay đã cháy sạch làm bỏng tay, anh mới giật mình hoàn hồn trở lại.

Đồng hồ trên cổ tay chỉ hơn một giờ sáng, thế mà Lục Thần Hòa đã đứng ở đây được nửa tiếng. Điều đáng buồn cười nhất là trong vòng nửa tiếng đó, đầu óc anh vẫn luôn lộn xộn một ý nghĩ là tại sao anh lại muốn mang theo cô nàng gấu trúc đó đến đây.

Anh nhả một làn khói, xoay người đập nốt điều thuốc vào gạt tàn.

Đúng rồi, cô nàng đó vẫn đang nằm trong phòng tắm. Trước đó, anh đã yêu cầu cô phải tắm gội sạch sẽ, đã quá nửa tiếng đồng hồ nhưng lại không hề nghe thấy động tĩnh gì, trong phòng im ắng hơn tưởng tượng.

Giữa bóng tối, cách đó không xa truyền đến tiếng hít thở nhịp nhàng vô cùng rõ ràng, anh mơ hồ nhìn thấy có một người đang nằm giữa chiếc giường trong phòng.

Anh đi về phía đó, lò dò tìm công tắc, khẽ ấn một cái, đèn trùm trên trần nhà bật sáng chiếu thẳng xuống giường.

Thị Y Thần nằm ngủ say sưa không biết gì. Cô hoàn toàn không hay biết chiếc khăn tắm lúc trước tùy ý quần tạt vào người đã bị tuột ra từ lâu, chỉ đủ che đi phần nửa vòng ba trắng ngần của mình. Tấm lưng ngọc ngà hoàn toàn lộ ra ngoài. Ánh đèn mạnh mẽ phản chiếu lên đó, mấy lọn tóc đen nhánh tùy ý buông xõa, màu đen và màu trắng tạo nên sự tương phản hoàn toàn, cực kỳ chói mắt.

Người phụ nữ này một chút ý thức giữ an toàn cho bản thân cũng không có, nằm ngủ vô tư, khiêu khích trước mặt một người đàn ông xa lạ như vậy, không biết là do cô say rượu thật, hay do quá ngốc nghếch đây!

Con tức giận chưa từng có dâng lên trong lòng Lục Thần Hòa, anh khẽ gầm lên một tiếng rồi leo lên chiếc giường rộng lớn đó, thô bạo lắc lắc đầu cô, có ý muốn lay cho cô tỉnh, "Này!"

Thị Y Thần ngủ say như chết, mặc cho anh lay thế nào cô cũng vẫn nằm yên bất động y hệt lúc trước.

“Này! Cô dậy ngay cho tôi!” Anh thô bạo đẩy cô.

Có lẽ là do đầu bị anh lay đến mức quay cuồng khó chịu, Y Thần đang chìm trong giấc ngủ say sưa đột ngột vùng tay lên, vừa nhanh vừa chuẩn xác hướng về phía Lục Thần Hòa, hất cánh tay anh ra.

“Mẹ à, con buồn ngủ lắm, có chuyện gì ngày mai nói sau đi...” Thị Y Thần lè nhè mấy câu rồi lại trở mình.

Lục Thần Hòa nhanh chóng quay mặt đi để không phải nhìn thấy thứ không nên nhìn.

Mẹ? Chỉ trong vòng nửa tiếng đồng hồ, anh đã “lên chức” nhanh vậy sao?

Anh đứng dậy, quay lưng lại phía giường, thậm chí thè mấy tiếng rồi nhanh chóng đi đến bên tủ quần áo, lấy ra một chiếc chăn đắp lên người cô, sau đó lại nhanh nhanh chóng chóng đi vào nhà tắm. Cởi bỏ bộ quần áo dính đầy sản phẩm sau cơn say của cô, cơ thể rắn chắc mạnh mẽ của anh hoàn toàn lộ ra. Khi chuẩn bị bước chân vào bồn tắm, anh lại nhìn thấy hai món đồ có chút mờ ám vắt ngang thành bồn.

Một chiếc áo lót đen tuyền và một chiếc quần lót ren màu đen vô cùng gợi cảm...

Huyết thái dương không ngừng giật giật, đường gân xanh trên trán cũng nhấp nhô liên hồi, anh tiện tay cầm hai món đồ ngang đường đó ném thẳng vào thùng rác.

Anh đứng dưới vòi hoa sen, để mặc cho dòng nước ấm nóng chảy dọc khắp người.

Lục Thần Hòa khép hờ đôi mắt một hồi, hưởng thụ khoảnh khắc thoải mái thư thái hiếm có này, nhưng không biết tại sao, trong đầu lại nhớ đến cảnh tượng trước đó một cách thiếu kiểm soát. Tấm lưng mịn màng trắng muốt như bạch ngọc, vòng eo thon nhỏ quyến rũ, còn cả nơi anh không muốn mà vẫn vô tình nhìn thấy đó... Anh không thể không thừa nhận cô nàng này sở hữu một thân hình mê hoặc khiến máu huyết của đàn ông phải dâng trào. Có thể anh chẳng phải chính nhân quân tử gì cả, nhưng tuyệt đối cũng không phải hạng hạ lưu háo sắc. Nếu đổi lại là người khác, đêm nay cô chắc chắn sẽ rất thảm hại.

Dòng nước ấm áp như hàng ngàn hàng vạn bàn tay nhỏ bé đang vuốt ve vỗ về, khiến anh cảm thấy máu nóng trong người sôi lên. Chết tiệt! Cơ thể anh lại có phản ứng với một người phụ nữ hoàn toàn xa lạ, thậm chí mới chỉ nhìn thấy hai ba lần. Mấy chữ không ngừng lặp đi lặp lại: Xử nữ tuổi băm... Xử nữ tuổi băm... Xử... nữ...

“Biết đâu thực ra cô ấy thuộc cung Xử Nữ...”

Anh bắt đầu tự huyễn hoặc bản thân.

Đáng chết thật! Sao trên đời lại có cung hoàng đạo tên là “Xử Nữ” cơ chứ?!

Anh lập tức chỉnh cho nước chuyển lạnh, dòng nước lạnh buốt xả xuống đã khiến anh thoáng rùng mình run rẩy. Chẳng bao lâu sau, nhiệt độ nóng bỏng của cơ thể cũng theo dòng nước nguội lạnh dần, sự biến đổi trước đó cũng tan biến.

Thở phào một tiếng nhẹ nhõm, anh tắt vòi nước, dùng khăn lau người rồi quần vào hông, sau đó mới rời khỏi phòng tắm.

Dưới ánh đèn, cô nàng xa lạ kia vẫn đang thờ đều đều, tấm chăn trên người mặc dù đắp không được chỉnh tề cho lắm, nhưng ít nhất cũng có thể che bớt sự cảm dỗ kia đi, chỉ còn đầu lộ ra ngoài, mái tóc vừa dài vừa đen óng xòa xuống giường. Cảnh này khiến Lục Thần Hòa nhớ tới nữ quỷ Medusa [1].

[1] Một con quỷ được kể trong thần thoại Hy Lạp, nổi bật với mái tóc tuyệt đẹp đã bị nữ thần Athena biến thành vô số những con rắn và một đôi mắt có thể biến mọi sinh vật thành đá.

Đúng là yêu nữ! Chỉ một câu nói, một hình ảnh đã khiến anh mất đi kiểm soát.

Chiếc giường vừa rộng vừa thoải mái bị cô nàng yêu nghiệt này chiếm trọn, không còn lựa chọn nào khác, anh đành phải ngủ trên chiếc tràng kỷ. Nhưng với chiều cao 1 mét 83 mà bắt anh cuộn mình trên chiếc ghế vừa nhỏ vừa ngắn thế này, phải miễn cưỡng lắm anh mới có thể nằm đủ.

Lục súc cả một đêm, Lục Thần Hòa thực sự rất mệt rất buồn ngủ, anh vẫn nghĩ rằng mình có thể ngủ được ngay lập tức cho dù có nằm trên chiếc ghế chật chội này. Thế mà lần qua lần lại thế nào cũng không chợp mắt nổi, hai con mắt vẫn cứ thao láo như đèn pha ô tô. Đột nhiên cảm giác như có thứ gì đó rất chói mắt, anh nhìn lên ngọn đèn trần và tìm được nguyên nhân, thế là anh lại lật bật dậy tắt toàn bộ đèn trần đi. Căn phòng tối om trở lại, anh lần đường tìm về chỗ chiếc ghế, nằm xuống nhắm mắt lại. Không biết phải qua bao lâu, đúng lúc đang chập chờn đi vào giấc mộng, thì chỉ một cú xoay người anh đã ngã nhào xuống đất, lập tức tỉnh táo như cũ.

Mang bộ dạng ngái ngủ lật bật bò lên ghế lần nữa, nhưng cứ mỗi lần đang lịm đi thì ngay sau đó lại bị ngã nhào. Cứ lặp đi lặp lại như vậy không biết bao nhiêu lần. Vốn dĩ giấc ngủ của anh đã không được sâu lắm, tối nào cũng phải trằn trọc rất lâu mới ngủ được. Cứ tiếp tục như thế này, không biết phải đến lúc nào anh mới có thể ngủ ngon đây. Lục Thần Hòa thực sự rất mệt mỏi.

Đưa mắt nhìn đồng hồ, kim giờ chỉ đúng ba giờ sáng, trằn trọc mãi thế này, chỉ e đêm nay anh không tài nào chợp mắt nổi.

Quay đầu nhìn vị trí chiếc giường, Thị Y Thần đang nằm thoải mái ngay chính giữa, ngọn lửa trong lòng anh bỗng chốc bùng cháy. Phòng là do anh thuê,

vì có gì anh không được ngủ trên giường lại phải co quắp trên chiếc ghế đáng chết này? Dựa vào đâu mà người phụ nữ yêu nghiệt kia có thể yên giấc cả đêm trong chăn ấm đệm êm chứ?

Đứng dậy rời khỏi chiếc ghế nhỏ, anh bước thẳng đến bên chiếc giường lớn, nằm xuống không chút do dự, bên tai vẫn còn vang tiếng thở khe khẽ. Anh hơi xoay người liền thấy Thị Y Thần nằm rất sát mình.

“Nằm dịch sang bên kia chút đi”, anh đẩy cô sang mép giường bên kia không chút khách khí.

Một lát sau, Y Thần lại lật người, lăn sát về phía Lục Thần Hòa, khí nóng từ hơi thở của cô phả thẳng vào vành tai anh.

Anh đành phải nằm quay lưng lại với cô, đột nhiên có một cánh tay mảnh khảnh vắt lên hông anh. Lục Thần Hòa kéo cánh tay ấy xuống, chưa được bao lâu sau, nó lại làm loạn vắt lên. Anh hít sâu một hơi, xoay người lại đối diện với cô, nghiêng răng quát: “Cô mà còn dám động đây nữa, tôi sẽ biến cô từ cung Xử Nữ thành cung khác đấy?”.

Câu uy hiếp này hình như thực sự có hiệu quả, cánh tay Thị Y Thần đang vắt vẻo trên hông anh liền ngoan ngoãn đặt yên, không động đây thêm nữa.

Anh nhắm mắt lại, rồi thở dài một hơi, để mặc cô ôm lấy eo mình.

Bây giờ anh chỉ muốn ngủ.

Rất nhanh, cơn buồn ngủ cùng cảm giác mệt mỏi lập tức bủa vây khắp cơ thể.

Cuối cùng anh cũng lịm đi.

Cảm giác tỉnh lại sau một đêm say rượu quả thực rất tồi tệ.

Thị Y Thần ra sức xoa bóp huyết thái dương đang vô cùng đau nhức, khó khăn lắm mới mở được đôi mắt lơ đãng mệt mỏi. Đột nhiên, một khuôn mặt đàn ông xa lạ in thẳng vào đáy mắt cô, trong chốc lát cả người cô hoàn toàn tỉnh táo. Cô đang nằm cuộn mình trong vòng tay người đàn ông này với dáng vẻ vô cùng mập mờ, một bàn tay còn để trước ngực anh.

Oh my God! Sao lại có một người đàn ông ở trên giường của mình thế này?!

Cô nhắm mắt, giữ nguyên dáng vẻ đó khoảng hai giây rồi lại mở ra, gương mặt người đàn ông này rõ ràng rất quen. Cô nhìn chòng chọc lên trần nhà. Chúa ơi, đây không phải là nhà của cô, mà là khách sạn! Sao cô có thể học đòi người ta tìm tình một đêm thế này! Ôi trời đất ơi!

Cô dè dặt che miệng lại, chỉ sợ không cẩn thận kêu lên sẽ đánh thức người đàn ông bên cạnh. Bàn tay nhỏ bé vội vã nắm chặt lấy chiếc chăn đang che trên người, cô có thói quen ngủ nude nên không mặc quần áo là chuyện bình thường, nhưng người đàn ông bên cạnh... Cô nhìn theo chiếc chăn trên người rồi lướt một đường sang bên cạnh. Anh chỉ khoác một chiếc áo choàng tắm, dây áo đã bung ra từ lâu, bên trong không hề mặc gì, để lộ vòm ngực vừa rắn chắc vừa mạnh mẽ. Nhìn ở cự ly gần thế này mới thấy rõ làn da màu đồng ánh lên vẻ trơn mịn khỏe mạnh, từng múi cơ chắc khỏe dẻo dai. Thân hình hoàn mỹ như người mẫu này thực khiến người khác phấn khích muốn vuốt ve một cái. Lại nhìn lên khuôn mặt anh, hàng lông mi vừa dài vừa dày, sống mũi cao thẳng, đôi môi đầy đặn, đường nét anh tuấn cương nghị, cho dù người trước mặt đang nhắm nghiền mắt cũng có thể nhận ra anh rất đẹp trai.

Đợi chút! Người đàn ông này sao trông quen thế? Chết mất! Thì ra chính là gã chết tiệt đã cười nhạo cô khi ở trong thang máy!

Cô dùng hết sức cắn mạnh lên cánh tay mình, muốn chứng minh tất cả những điều này không phải là thật, nhưng cảm giác đau đớn tê liệt đã nhắc nhở cô trước mặt đều là hiện thực, tuyệt đối không phải nằm mơ.

<http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?t=397525&start=5>

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gặp Gỡ, Một Đời Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 2.4

Cô nghiêng răng, từ từ nhích người ra khỏi vòng tay anh từng chút một. Anh đột nhiên trở mình quay lưng lại phía cô, Y Thần hết hồn, không dám động đây. Đợi thêm một lúc, chắc chắn rằng anh đã ngủ say cô mới cẩn thận vén chăn bò xuống giường, chỉ sợ làm anh tỉnh giấc. Cô quỳ rạp trên sàn nhà tìm quần áo, nhưng không thấy chiếc nào, chỉ thấy duy nhất chiếc khăn tắm. Cô nhặt nó lên, quấn qua loa lên người, dùng mũi chân nhẹ nhàng nhón từng bước đi vào phòng tắm.

Bụng cô rất đau, dòng máu đỏ tươi từ bắp đùi chảy dọc xuống chân, trong phút chốc cô bỗng ngây ngốc, không biết phải làm sao.

Y Thần che miệng ngồi trên bồn cầu. Cô kéo chút giấy vệ sinh, ra sức lau đi dấu vết dính trên bắp đùi, thứ màu đỏ vừa đập vào mắt đã khiến người ta

phải thức tỉnh đó khiến cô vô cùng sợ hãi. Khóe mắt cay cay, dòng lệ buồn bã trào dâng lăn dài trên má, đọng đầy cả hốc mắt.

Đêm qua, cô đã uống rất nhiều, hoàn toàn không biết bản thân rốt cuộc đã làm gì, chỉ mơ hồ nhớ được mình đã cùng Chu Kiều Na quá chén, sau đó còn định bắt xe về nhà, nhưng sau khi đứng dậy ra về đã xảy ra chuyện gì thì cô hoàn toàn không nhớ nổi. Trong mơ hồ, cô nhớ mình đã gặp một người đàn ông rất đẹp trai, thì ra không phải do cô hoa mắt, cũng không phải nằm mơ, mà thực sự là do cô uống say rồi làm liều, đi thuê phòng, lên giường với một người đàn ông xa lạ.

Y Thần đưa một tay lên che miệng, tay còn lại ôm lấy cái bụng đau quặn, lớp bảo vệ mỏng manh cô giữ gìn suốt hai mươi tám năm đã bị mất chỉ trong một đêm. Hơn nữa cô còn chẳng hay biết gì, ngay cả thân phận người đàn ông đang nằm ngoài kia cũng mơ hồ không rõ. Trời ạ, sao cô có thể làm ra loại chuyện như thế này cơ chứ, cho dù say đến bất tỉnh nhân sự, cho dù không có người đàn ông nào nguyện ý yêu thương, cô cũng không thể cư xử như vậy...

Cô điên cuồng vò đầu bứt tóc, sự tình đã thành ra thế này, cô cũng không muốn bắt người kia phải chịu trách nhiệm, chỉ mong sao nhanh chóng rời khỏi đây, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì là tốt nhất.

Cô lấy tay quạt nước mắt, bắt đầu lấy lại tinh thần lục tìm quần áo, cuối cùng tìm thấy món đồ quen thuộc đang nằm chỏng chơ trong thùng rác gần đó. Bộ đồ lót và chiếc áo khoác cô yêu thích nhất đang nằm im trong thùng rác, bốc ra một mùi hôi thối khó chịu. Y Thần nhặt nó lên, hoàn toàn không thể mặc lại lần nữa.

Y Thần ép bản thân phải bình tĩnh, cầm lấy chiếc bàn chải dùng một lần trên bệ bồn rửa mặt, túi đóng gói bên ngoài ghi rõ ràng tên và địa chỉ khách sạn. Chỗ này cách bar K.O một đoạn không xa lắm. Không nghĩ ngợi gì nhiều, cô chạy ra ngoài nhìn số phòng, sau đó nhẹ nhàng đi vào phòng tắm, cẩn thận nhấc điện thoại bấm số gọi cho Chu Kiều Na. Đầu bên kia nhanh chóng vang lên giọng nói của bạn, “Xin chào, ai đấy?”.

Y Thần đề thấp giọng xuống, chỉ sợ làm người đàn ông đang say giấc bên ngoài kia thức dậy, cất giọng run run, “Chu Điện, mình đây”.

“Nha đầu chết tiệt, đêm qua cậu sung sướng rồi nha.”

“Sao cậu biết vậy?! Khoan hãy nói chuyện này. Cậu mua giúp mình một bộ quần áo, cả đồ lót, thêm cả băng vệ sinh nữa, sau đó mang đến...”, cô liếc nhìn địa chỉ cụ thể của khách sạn, “Phòng 2202, khách sạn XX, đường Bắc Trung Sơn, nhanh nhanh một chút nhé”.

“Hả? Quần áo của cậu đâu? Bị xét nát rồi sao?” Chu Kiều Na lập tức tưởng tượng ra một “cuộc chiến” kịch liệt đêm qua.

Thị Y Thần không hề biết được suy nghĩ của Chu Điện chết tiệt, cô vội nói, “Ừ, tình hình cụ thể đến rồi mình sẽ nói với cậu”. Cô gác máy, vẫn ngồi nguyên trên bồn cầu, cảm giác toàn thân như rét run, cơ thể không ngừng lập cập.

Thị Y Thần vừa bước xuống giường, Lục Thần Hòa liền mở mắt. Anh nhìn cô quần khăn rồi đi vào nhà tắm với dáng vẻ vụng trộm như kẻ cắp. Thực ra, vào lúc cô rút tay ra khỏi ngực mình anh đã tỉnh rồi, chỉ là cô không phát hiện ra mà thôi. Anh nhìn thấy cô giằng xé tự cắn vào cánh tay mình, đau đến nhủu mảy, dường như đau đến mức sống không bằng chết. Ngay cả lúc xuống giường cũng vẫn bẽ nguyên cái vẻ khổ sở đó, tựa như cô rất sợ sẽ làm anh tỉnh giấc. Anh loáng thoáng nghe thấy tiếng nước nở của cô vọng ra từ phòng tắm. Lục Thần Hòa khẽ nhủu mảy, cô nàng này thực sự kì lạ, mới sáng sớm thức dậy đã vô duyên vô cớ khóc lóc cái gì chứ?

Anh đưa tay lên nhìn đồng hồ, kim đồng hồ chỉ đúng chín rưỡi, một người vốn thường xuyên khó ngủ như anh lại có thể ngủ không biết trời đất gì trên chiếc giường này. Đêm qua anh quả thực bị hành hạ quá nhiều rồi.

Lục Thần Hòa khẽ day huyệt thái dương đau nhức, đang định đứng dậy thì chợt nhớ ra, trên người hiện chỉ mặc độc chiếc áo choàng tắm của khách sạn, quần áo bị cô nàng kia nôn ra bắn hết anh đã ném cả vào thùng rác bên trong phòng tắm rồi. Anh nhấc điện thoại bàn trên chiếc tủ nhỏ bên cạnh đầu giường lên, nhanh chóng bấm một dãy số, sau đó dặn dò ngắn gọn với người ở đầu bên kia, bảo người đó mang đến một bộ đồ mới.

Gác máy xuống, anh liền nằm vật ra giường, kéo kéo chiếc chăn, bỗng bị một vệt máu đỏ tươi trên ga trải giường trắng muốt đâm cho nhức mắt.

Đầu óc anh co rút, đau đớn một hồi, đánh mắt nhìn vách thủy tinh trong suốt ngăn cách với phòng tắm, tấm rèm phía sau che khuất khiến anh nhìn không rõ tình hình bên trong.

Cuối cùng anh cũng hiểu ra tại sao cô nàng kia lại khóc. Xứ nữ tuổi băm! Không phải cô ấy cho rằng đêm qua hai người họ đã xảy ra chuyện gì đó chứ. Sao anh có thể làm gì cô được chứ? Cho dù đầu óc thiếu tỉnh táo đến mức nào, anh cũng không thể thêm khát như thế được. Đêm qua chẳng hề xảy ra chuyện gì cả, chỉ đơn giản là nằm ngủ mà thôi. Cho dù có xuất hiện kì tích đi chăng nữa, thì kì tích đó cũng chỉ là việc anh nằm cùng giường với một người phụ nữ khỏa thân, nhưng lại chẳng hề xảy ra bất cứ chuyện gì. Nhưng điều khiến anh kinh ngạc và không thể hiểu nổi đó là, anh lại có thể chìm vào giấc ngủ rất sâu, yên ổn khi nằm cạnh một người phụ nữ mới chỉ gặp mặt hai lần. Điều này không khoa học!

Tiếng chuông điện thoại trong phòng vừa vang lên, Thị Y Thần liền bắt máy nhanh như chớp, Chu Kiều Na đã đến sảnh khách sạn. Sau khi Y Thần nói chuyện với nhân viên lễ tân, chẳng mấy chốc cô bạn đã tìm thấy phòng, tiếng chuông cửa vang lên.

Thị Y Thần nhanh chân lao ra mở cửa.

Trên tay Chu Kiều Na cầm một túi đồ lớn, thờ hồn hể đứng bên ngoài cửa, nhìn Thị Y Thần từ trên xuống dưới chỉ quần duy nhất một chiếc khăn tắm, liền nở nụ cười vô cùng ám muội, “Chu choa, nhìn cậu như thế này, chắc chắn đêm qua đã chiến đấu kịch liệt rồi, có ‘thăng hoa’ được không vậy?”.

Thị Y Thần vội vàng che miệng cô ấy lại, trả lời với biểu cảm vô cùng kích động, “Quả thật cách thần chết không xa lắm, cậu ở bên ngoài đợi mình”. Cô

không muốn để Chu Kiều Na nhìn thấy khung cảnh tan hoang bên trong, suy cho cùng còn có một người đàn ông đang nằm trên giường, cho dù có là chị em tốt đi chăng nữa, thì vẫn không nên thấy cảnh tượng xấu hổ này là hơn. Y Thần đón lấy chiếc túi rồi nhanh chóng chui vào phòng tắm.

Lục Thần Hòa chống một nửa người ngồi dậy, xoay sang nhìn vào chiếc gương trên tủ quần áo đối diện với phòng tắm, vừa hay bắt gặp Thị Y Thần xách một túi đồ lớn chạy vào trong.

Một lúc sau, Y Thần thay xong quần áo bước ra ngoài, vừa ngược mắt liền nhìn thấy hình ảnh người đàn ông đang nằm trên giường in trong gương, một nửa người lộ ra, đôi mắt nhìn cô chằm chằm. Cô xoay người, chạm phải đôi mắt đen láy sâu thẳm của anh, nhất thời bối rối, đứng bất động tại chỗ.

Lục Thần Hòa từ từ đứng dậy, bước đến trước cửa phòng tắm, chặn đường cô như chặn kẻ thù.

Chiều cao 1 mét 83 của Lục Thần Hòa vượt Y Thần rất nhiều, ánh mắt cô ngang bằng với lồng ngực để trần ẩn hiện sau lớp áo choàng của anh. Sự rắn chắc ấy khiến cô vô thức nuốt nước bọt, đôi mắt không sao rời đi được, ánh nhìn hết như tia X-quang quét qua từng tác da thịt trên người anh.

Tên đàn ông chết tiệt này, làm cái quái gì mà vóc dáng đẹp đến thế? Trong bảng xếp hạng ảnh khoe dáng của đám đàn ông khắp thế giới, thân hình đàn ông Trung Quốc rõ ràng tệ nhất, đứng cuối bảng cơ mà? Hầu như người nào chẳng bụng phệ mỡ cong?

“Phiền cô nhường đường một chút”, trên đỉnh đầu vang lên giọng nói lạnh như băng.

“Cái gì?” Y Thần có chút ngây ngời.

“Cô đang đứng chắn đường của tôi”, Lục Thần Hòa một lần nữa lạnh lùng lên tiếng.

Mặt mày Y Thần nóng ran, cô lập tức lùi về phía sau mấy bước, nhất thời đụng phải tủ quần áo sau lưng.

Lục Thần Hòa liếc mắt nhìn cô rồi đi vào phòng tắm, đóng cửa đánh ‘rầm’.

Cô trừng mắt nhìn về phía cánh cửa ấy, một bàn tay vẫn còn đang ấn trước ngực, khẽ nhắm mắt hít sâu một hơi. Định thần lại, cô vừa định rời đi thì cánh cửa phòng tắm lại đột ngột mở ra, Lục Thần Hòa nhếch mắt nhìn cô và nói, “Cô định đi đâu?”.

Y Thần sững người, không khỏi chột dạ, cất giọng run run, “Làm... gì?” Cô đi đâu thì liên quan gì đến anh! Trong lòng cô trào dâng một dự cảm chẳng lành, không lẽ gã này định giờ trò gậy chuyện, muốn vùi vĩnh gì?

“Cô định cứ phui mông bỏ đi như vậy sao?” Lục Thần Hòa bước về phía cô.

Quả nhiên, tên này đúng là muốn vùi vĩnh rồi!

“Anh muốn thế nào?”, cô lùi từng bước về phía sau. Rõ ràng người phải hứng chịu đen đủi là cô, thế mà anh lại trưng ra cái bộ mặt đen thui như thể cô thiếu tiền anh không bằng.

Lục Thần Hòa không nói gì, ép sát về phía cô từng bước từng bước một. Cô liên tục lùi về sau, mãi đến khi chạm phải giường mới ngã nhào xuống.

Cô ngược mắt lên nhìn, vừa hay chạm phải ánh mắt đen láy sâu thẳm, không rõ ý đồ của anh. Người đàn ông này ngũ quan sáng sủa, dáng người cao lớn, hoàn toàn không hề thua kém người mẫu nam Dubai mà cô thêm nhỏ dãi trên tạp chí. Đôi mắt rạng rỡ lấp lánh có hồn, hết như viên Hắc Diệu Thạch lấp lánh đến chói mắt dưới ánh mặt trời.

Trái tim cô bỗng nhiên thất lại, nếu như bình thường gặp được trai đẹp như thế này, cô đã sớm chảy nước miếng vì thèm khát rồi, nhưng người đàn ông nổi bật này lại khiến cô vô cùng khó chịu.

Ánh mắt Lục Thần Hòa quét nhanh về phía ga trải giường, Y Thần cũng nhìn theo. Trên tấm ga giường trắng muốt sạch sẽ, một vết máu đỏ tươi xuất hiện rõ rệt. Vừa nhìn thấy vết máu này, Y Thần liền bàng hoàng đến ngây người. Nó như đâm thẳng vào mắt khiến cô đau đớn, cô đang thầm nhắc chính mình rằng sự thuần khiết mỏng manh cô giữ gìn hai mươi mấy năm qua, giờ cứ mất đi như vậy. Cô hoảng loạn dịch chuyển một chút, rồi ngồi xuống che đi vết máu. Y Thần nghiêng răng nói: “Anh rốt cuộc muốn như thế nào? Nếu anh muốn giờ trò lừa gạt vùi vĩnh tôi, thì tôi khuyên anh nên bỏ ngay suy nghĩ ấy đi. Nếu anh là người biết điều thì tốt nhất hãy để tôi đi, chuyện đêm qua, tôi sẽ coi như chưa từng xảy ra”.

“Thế ư? Cô dám chắc tôi qua đã xảy ra chuyện gì sao?”, anh đột nhiên rất mong chờ câu trả lời của cô.

Y Thần đỏ mặt, sau đó bờ môi lập tức run lập cập, tức giận lên tiếng: “Chuyện đêm qua, anh phải là người biết rõ hơn tôi mới phải chứ?”.

Lục Thần Hòa nhượng mày, khóe mắt đậm ý cười. Anh có thể nhận ra cô rất dễ tâm đến việc tối qua, nói trắng ra, thứ cô dễ tâm đến chỉ là lần đầu quý giá kia mà thôi. Thực ra chẳng hề có chuyện gì xảy ra cả, nhưng anh lại xấu tính không nói cho cô biết. Lục Thần Hòa từ từ tiến sát lại rồi đứng trước mặt Y Thần. Anh cúi đầu nhìn cô, khóe môi khẽ nhếch lên nụ cười như có như không, nhàm hiểm nói, “Chính xác, chuyện đêm qua tôi quả thực rõ hơn cô một chút”.

“Anh...” Y Thần thở hổn hển vì tức giận, trừng mắt nhìn anh chằm chằm. Cô không muốn nghe, nhưng lại nóng lòng muốn biết rốt cuộc mọi chuyện đêm qua là như thế nào.

“Đêm qua, suốt dọc đường, cô nâng nặc đòi đi theo tôi, lôi lôi kéo kéo tôi, sống chết ôm lấy không cho tôi đi. Tôi cố đẩy cô ra rất nhiều lần, nhưng cô

cũng cứ hết lần này đến lần khác dính chặt lấy tôi. Ở đây này, cả đây nữa”, anh làm quá lên, chỉ vào ngực rồi vào hông mình, “Chỗ nào cũng bị cô sờ mó cả rồi. Vô cùng nhiệt tình, đam mê và hoang dã”.

“Anh có thể im đi được rồi đấy!” Cánh môi Y Thần run rẩy, thanh âm hơi nghẹn lại.

Lục Thần Hòa đứng thẳng người, khẽ nhướn hai hàng lông mày rồi lên tiếng, “Sao hả? Hối hận rồi sao? Bây giờ mới bắt đầu thấy tiếc nuối sự trong sáng gần ba chục năm của mình liệu có quá muộn không? Nếu như cô thực sự nuối tiếc như vậy, thì tối qua hà tất cứ dính chặt lấy tôi không buông? Cô phải cảm thấy may mắn vì có màn nồng ấm đêm qua, nên cuối cùng cô mới có thể chính thức gỡ bỏ cái danh xưng ‘xù nữ già cỗi’ đó đấy. Sau này nếu có đi xem mặt thì cũng không bị người ta cười nhạo nữa. Chúc cô lần sau xem mặt vui vẻ”.

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gặp Gỡ, Một Đời Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 2.5

Lục Thần Hòa khoanh tay trước ngực, nhìn cô bằng biểu cảm có chút lạnh lùng, lời nói như đang châm chọc, thấy Thị Y Thần khóc không ra nước mắt, tâm tình anh khá hơn rất nhiều. Anh đứng là kiểu người lập dị, thích cười trên nỗi đau của người khác.

Thị Y Thần cắn chặt răng, cô tức giận đến mức cả cơ thể như rung lên.

Cô đột ngột đứng phắt dậy, ngược mắt nhìn thẳng vào anh, đôi mắt đen láy lấp lánh ánh lệ nhưng đồng thời cũng tựa như hai bó đuốc lớn đang hùng hực cháy, cô hét lên với anh, “Bị người khác cười nhạo ư? Có gì đáng để cười chứ? Lẽ nào giữ bản thân trong sạch, coi trọng sự trong trắng của người con gái lại đáng trở thành đối tượng để xã hội ngày nay chê cười ư? Anh tưởng bề ngoài của anh có chút dễ nhìn thì phụ nữ sẽ phải hạ mình phục tùng, phải bám lấy anh sao? Tôi bám lấy anh không buông, chẳng qua là bởi anh làm hỏng gót giày của tôi mà thôi”, cô không phải là kiểu phụ nữ cứ uống say vào thì bừa bãi chạy theo đàn ông, “Đừng tưởng bất kì người phụ nữ nào được lên giường với anh cũng đều cảm thấy vinh hạnh. Người có suy nghĩ ấy như anh mới chính là loại đáng nhục cười đó đấy”.

“Tôi bảo vệ bản thân mình, cho dù là ba năm, ba mươi năm hay ba trăm năm đi chăng nữa, bởi tôi hiểu được là phụ nữ thì phải có lòng tự trọng và tự tôn. Tôi không thể giống như anh, tùy tiện quan hệ với người phụ nữ nào cũng được, bởi vì thứ anh cần chẳng qua là chút khoái cảm chạy lên não trong chốc lát mà thôi. Chỉ có những người thực sự biết trân trọng bản thân, thật lòng với người mình yêu mới coi trải nghiệm đó như sự hòa hợp linh thiêng giữa hai tâm hồn. Có tình cảm mới yêu thương được, chứ không phải không biết bản thân mình muốn gì, không quan tâm cảm xúc của mình là gì như thế!” Y Thần gần như điên cuồng gào lên.

Như có thứ gì đó xuyên thẳng vào lồng ngực, anh sững sờ đứng nhìn cô, mi tâm nhíu lại, bờ môi mím chặt, không nói lời nào.

“Đêm qua, tôi xem như bị chó cắn”, cô khẽ nhếch miệng lên nói rồi gờm gờm nhìn anh sau đó định bụng rồi đi.

“Đợi một chút!” Lục Thần Hòa đột nhiên giơ tay chặn cô lại, đem một mớ quần áo bẩn ném vào tay cô, về mặt khinh thường, “Đêm qua cô nôn hết ra người tôi, bộ đồ này tôi cũng đặt may từ Italy đấy, cô định thế nào?”.

Y Thần nhìn bộ quần áo bẩn thiu trong tay mình, một thứ mùi hôi thối khó chịu xông thẳng lên mũi. Chuyện đêm qua, cô hoàn toàn chẳng nhớ nổi điều gì, sao có thể nhớ được đã nôn lên người anh ra sao, chỉ cảm thấy nhục cười với cái kiểu chuyện bé xé ra to của anh, “Anh cũng làm gãy gót giày của tôi đấy”.

“Ý của cô là, chuyện đôi giày cô tự giải quyết, chuyện quần áo tôi cũng tự xử lý?”

“Nếu anh vẫn còn kì kèo chuyện tiền thuê phòng và tiền giặt cái ga kia, thì tôi trả”, cô nghiêng răng nói. Lúc này đây, cô chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi cái chỗ chết tiệt khiến mình khó chịu và ghê tởm này mà thôi.

“Thôi được, cô có thể đi rồi”, giọng anh vang lên, lạnh lùng mà vô tình.

Y Thần khẽ chớp mắt, bình thần đem mớ quần áo bẩn trên tay ném hết xuống sàn nhà, nhanh chân bước ra khỏi phòng.

Chu Kiều Na đứng bên ngoài mơ hồ nghe thấy tiếng cãi vã vọng ra, nóng ruột muốn nghe rõ xem rốt cuộc bên trong đang cãi nhau chuyện gì nên gí sát tai vào cửa, nào ngờ Y Thần đột ngột đẩy cửa xông ra, dọa cho cô ấy sợ chết khiếp, “Sao vậy? Xảy ra chuyện gì thế? Hai người cãi nhau vì chuyện gì?”.

Thị Y Thần kéo Chu Kiều Na đi, chỉ nói một câu duy nhất, “Đưa mình năm trăm tệ”.

Chu Kiều Na ôm một bụng ngờ vực, nhưng cũng không nói lời nào, rút năm tờ một trăm đưa cô.

Thị Y Thần cầm lấy năm trăm tệ, xoay người đi vào phòng.

Lục Thần Hòa có chút kinh ngạc nhìn Thị Y Thần mới hùng hổ bỏ đi đã quay lại, sắc mặt cô tái nhợt không chút huyết sắc, thân thể có vẻ yếu ớt hơn rất

nhieu so với về ồn ào cãi vã vừa nãy, như sắp gục đến nơi vậy.

Cô ném năm tờ giấy bạc trước mặt anh và nói, “Đây là tiền giặt khô bộ đồ của anh và tiền tẩy chiếc ga. Tiền lẻ không cần trả lại”, nói rồi cô xoay người bước thẳng.

Căn phòng trở lại với vẻ yên tĩnh lạ thường. Lục Thần Hòa hết nhìn vào vết máu đỏ tươi trên ga trải giường lại nhìn xuống năm tờ tiền đang vương vãi dưới sàn nhà, trong lòng trào dâng thứ cảm xúc không thể diễn tả bằng lời. Anh vốn chỉ muốn đùa vui một chút, nào ngờ lại chột cảm thấy ngột ngạt khó chịu vì nỗi đau của người ta. Mặc dù anh không phải là mẫu người hay tùy tiện nói những chuyện tình một đêm, nhưng bị nói như vậy khiến anh đột nhiên cũng không tìm được bất kì lý do nào để phản bác, thậm chí tận đáy lòng chẳng hiểu sao lại vô thức đồng tình. Điều đáng nực cười nhất là anh bắt đầu tự hỏi chính mình, anh là dã thú sao? Cô nàng này quả thực khiến anh phiền lòng.

Đột nhiên, tiếng điện thoại bên ngoài phòng khách vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của anh. Lục Thần Hòa vừa nhấc máy liền nghe thấy giọng nói của nhân viên lễ tân, “Rất xin lỗi đã làm phiền quý khách. Xin hỏi có phải anh Lục vừa gọi người mang quần áo tới không ạ?”.

“Đúng vậy”, Lục Thần Hòa đáp lại.

Điện thoại vừa gác chưa được bao lâu, tiếng chuông ngoài cửa đã réo in ỏi.

Lục Thần Hòa mở cửa phòng, nhìn thấy người đứng bên ngoài thì sửng sốt. Khỏe miệng khê giật, ngoài miệng thì cười nhưng trong lòng thì không cười nổi, anh nhìn cậu tài xế Tiểu Hàn. Được lắm, dám phản bội lại sếp của mình trắng trợn như vậy, rõ ràng là không muốn làm nữa mà.

Tiểu Hàn cúi đầu, lắp ba lắp bắp, “Xin lỗi tổng giám đốc... Quần áo anh cần đây ạ...”.

Lâm Uẩn Trạch ra mặt lên tiếng, “Cậu đừng trách Tiểu Hàn, là mình yêu cầu cậu ấy dẫn mình đến đây”.

Phía sau Lâm Uẩn Trạch lấp ló một khuôn mặt vô cùng xinh đẹp dịu dàng, là Đường Di. Lục Thần Hòa mở hết cánh cửa ra, mặt mũi lạnh tanh nhận lấy quần áo, một lời cũng không nói, đi thẳng về phía phòng tắm.

Đường Di đứng ngoài cửa, hình như không hề có ý định bước vào, mãi đến khi Lâm Uẩn Trạch khê huých nhẹ vào tay, ra hiệu cho cô ta đi vào, Đường Di mới hờ hững đi theo anh ta vào phòng. Vừa vào bên trong, còn chưa kịp đi được mấy bước, chân cô ta đột nhiên bị vướng vào vật gì đó, suýt chút nữa ngã nhào xuống sàn.

Lâm Uẩn Trạch đứng cách đó không xa phản ứng rất nhanh, vội vàng lao đến đỡ lấy cô ta.

Đúng lúc này Lục Thần Hòa cũng thay quần áo xong, cánh cửa phòng tắm bật mở, vừa hay nhìn thấy cảnh ấy. Lâm Uẩn Trạch đẩy Đường Di ra nhanh như điện giật, Đường Di bấu môi, vẻ không quan tâm.

Lục Thần Hòa cũng coi như chẳng nhìn thấy gì hết, thờ ơ xoay người bước về phía trang ki, nhặt áo quần bẩn trên đó bỏ vào túi.

Đường Di nhìn xuống chân, thứ vừa rồi suýt làm cô ta vấp ngã là một chiếc giày cao gót. Cô ta cúi người nhặt lên, hiếu kì quan sát chiếc giày đã bị gãy gót này.

Lâm Uẩn Trạch lướt mắt nhìn qua, trông chiếc giày ấy có vẻ quen quen, như đã bắt gặp ở đâu. Thêm cả mấy tờ tiền vương vãi dưới sàn nhà tạo thành một cảnh tượng quen thuộc khiến Lâm Uẩn Trạch đột ngột nhớ lại tình huống diễn ra ở bar K.O đêm hôm qua. Lâm Uẩn Trạch không nói lời nào, giật lấy chiếc giày từ tay Đường Di.

Đường Di khê nhú mày, nhếch miệng nói, “Làm gì vậy?”.

Phút chốc, căn phòng rộng lớn chợt yên tĩnh lạ thường, đến nỗi có thể nghe thấy rõ mồn một tiếng hít thở của mỗi người trong phòng.

Lục Thần Hòa nhìn chiếc giày trong tay Lâm Uẩn Trạch, bờ môi mỏng kiêu ngạo mím chặt lại, anh nhanh chóng bước về phía Lâm Uẩn Trạch, giật lấy chiếc giày anh ta đang cầm, tiện tay ném sang một bên.

Về mặt Đường Di vẫn bình tĩnh như thường, ánh mắt cô ta dịch chuyển sang vị trí chiếc giày cao gót nằm yên vị ở gần giường ngủ rồi theo đà nhìn lên, tầm mắt vừa hay dừng lại trên tấm ga trải giường trắng muốt nhàu nhĩ. Vết đỏ tươi in hằn trên tấm ga đó quả thực khiến mắt cô ta đau nhức.

Lâm Uẩn Trạch không chịu được nữa, cuối cùng cũng lên tiếng với Lục Thần Hòa, “Cậu nói câu gì đi có được không?”.

“Nói cái gì?” Lục Thần Hòa nhú chặt mày nhìn Lâm Uẩn Trạch.

“Hai người sắp đính hôn đến nơi rồi, cậu làm ơn đừng ấu trĩ như vậy được không? Động một tí là tìm người khác đến hòa giải. Cậu có biết cả đêm qua Đường Di đứng đợi bên ngoài cửa nhà cậu không về. Mới sáng sớm ra nghe được tin tức của cậu, liền tìm đến ngay lập tức. Cậu có biết mình và Đường Di đều rất lo lắng cho cậu không?” Lâm Uẩn Trạch không thể nào trơ mắt đứng nhìn Lục Thần Hòa lạnh lùng với Đường Di như vậy, thanh âm của anh ta cũng đột ngột cao lên.

“Lo cho mình cái gì? Sợ một người to lớn như mình sẽ mất tích sao? Hay là lo mình xảy ra chuyện gì? Em rốt cuộc là đang đợi tôi hay đợi một ai khác?” Lục Thần Hòa hỏi Đường Di.

Đường Di nhưong mây nhưng không hề nói gì.

“Câu này của cậu là có ý gì, đứng trước cửa nhà cậu không phải vì đợi cậu thì còn có thể đợi ai được?” Không hiểu tại sao Lâm Uẩn Trạch lại nổi giận đến thế.

“Phải không? Cô ấy tự nguyện đợi là việc của cô ấy. Mình không muốn về nhà là việc của mình. Từ đầu đến cuối đều là chuyện giữa mình và cô ấy, không cần cậu phải bận lòng!” Lần đầu tiên Lục Thần Hòa bộc lộ thứ cảm xúc đã kìm nén trong lòng từ lâu với Lâm Uẩn Trạch. Rõ ràng là quan tâm đến như vậy, sao còn không dám đứng ra nói yêu người ta.

Lâm Uẩn Trạch thoáng sững sờ, rất nhanh sau đó cũng hoàn toàn bộc phát mọi cảm xúc ra ngoài, “Cậu cho rằng mình muốn xía vào chuyện của hai người hay sao? Là mình rảnh rồi sinh lắm chuyện hay là gì? Lần sau nếu cậu bận rộn không có thời gian chăm sóc cho Đường Di thì cũng đừng bao giờ gọi cho mình. Lẽ nào trên đời này chỉ mình cậu mới bận rộn còn Lâm Uẩn Trạch này là kẻ vô công rồi nghề không có việc gì làm, không có chuyện cá nhân cần phải giải quyết hay sao?” Lâm Uẩn Trạch tiếp tục quay sang nói với Đường Di, “Sau này nếu cậu ta không có thời gian chăm sóc em, thì em cứ trực tiếp gọi điện nói với cậu ta, nếu cậu ta vẫn không có thời gian dành cho em, thì tốt nhất em nên chia tay đi!”.

Những lời của Lâm Uẩn Trạch vừa cất lên, Đường Di này giờ vẫn yên lặng mới từ từ ngẩng đầu nhìn thẳng vào anh ta, trong ánh mắt che giấu một nỗi buồn không thể lý giải nổi.

Lâm Uẩn Trạch cố gắng kìm nén cảm xúc trong lòng, nếu cứ tiếp tục thế này, anh ta sớm muộn gì cũng phát điên lên mất. Anh ta khẽ nghiêng răng, xóc lại tâm tư hỗn loạn rồi tiếp tục nói, “Hôn nhân là trò chơi trẻ con sao? Nếu hai người muốn kết hôn thì kết hôn đi, còn nếu không muốn thì dẹp đi! Liên quan gì đến mình? Cậu cho rằng mình muốn kẹt giữa hai người làm kẻ chuyên đi hòa giải sao? Mình đúng là rảnh rồi ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng mà! Bắt đầu từ bây giờ, chuyện của ai người không dính dáng chút nào tới Lâm Uẩn Trạch này nữa, hai người muốn ra sao thì ra, đừng có đến làm phiền mình là được! Còn nữa, đây là tiền tối qua cậu đã ném, cũng trả lại nốt cho cậu!”.

Trút giận xong, Lâm Uẩn Trạch đem năm tiền ném xuống, ngay cả đầu cũng không buồn ngoảnh lại, cứ thế đi ra.

Đường Di như bức tượng gỗ, đứng yên tại chỗ, tựa như đã bị đá kích rất nặng nề.

Trong mắt Lục Thần Hòa, cô ta vẫn luôn như vậy, vĩnh viễn giữ vẻ tĩnh lặng, ngay cả giọng nói cũng trong trẻo nhẹ nhàng. Ngoại trừ nét dịu dàng ấy, cô ta không hề bộc lộ bất kì cảm xúc dư thừa nào khác.

Lục Thần Hòa đi đến trước mặt cô ta, nói: “Em nghĩ kĩ chưa, chắc chắn vẫn muốn đính hôn với tôi sao?”.

Đường Di chậm chậm ngược mắt lên, giọng điệu vẫn vô cùng bình tĩnh, “Ừm”.

Nghe được tiếng “ừm” bình thản đến như vậy, Lục Thần Hòa không thể tin nổi mà cười khẩy một tiếng, liền sau đó cảm giác như máu nóng toàn thân đều xộc thẳng lên não, anh không kiềm chế được, phải hét lên: “Cậu ấy luôn ngốc nghếch như vậy, không nhận ra tôi đang dốc lòng dốc sức tác hợp cho hai người thì thôi, ngay cả em cũng khờ khạo giống cậu ấy sao! Được rồi, chỉ cần em không hối hận thì tùy em”.

Đường Di hờ hững nở một nụ cười, vỗ vai anh nói, “Thấy anh không sao là tốt rồi, em còn có việc, đi trước nhé”.

Nói rồi cô ta xoay người lẳng lặng rời đi, nhẹ nhàng như chưa từng đến.

Căn phòng rộng lớn phút chốc lại không còn một thanh âm nào.

Ngón tay run run châm điều thuốc, Lục Thần Hòa không ngừng đi đi lại lại trong phòng. Không có gì thay đổi, cuối cùng bóng vẫn được chuyển vào tay anh. Mãi đến khi cậu tài xế Tiểu Hàn lên tiếng, anh mới hoàn hồn trở lại.

“Tổng giám đốc, đi được chưa ạ?” Tiểu Hàn đứng ngoài cửa dè dặt lên tiếng.

Lục Thần Hòa lờ mắt nhìn Tiểu Hàn, cậu ta thấy vậy liền cúp mắt xuống, không dám nói dù chỉ một câu.

Khuôn mặt tuấn tú xám ngoét lại, Lục Thần Hòa nhặt hai chiếc giày cao gót từ trên tràng kỉ, nhìn một chút, ngay cả chiếc gót bị rơi trên sàn nhà cũng được anh nhặt lên, nhét cả vào túi rồi lạnh lùng bỏ đi.

Tiểu Hàn cúi đầu đi theo sau, trong lòng không ngừng than thở: Lần này anh Lâm đẹp trai hại chết mình rồi. Lần sau cho dù anh Lâm đẹp trai có dụ dỗ thế nào, mình cũng thà chết chứ không chịu tiết lộ tung tích của tổng giám đốc.

Sau khi thanh toán xong xuôi ở quầy lễ tân, Lục Thần Hòa đột nhiên nói với Tiểu Hàn: “Đưa chìa khóa xe cho tôi”.

Tiểu Hàn hơi ngớ người ra, nhưng cũng đưa chìa khóa xe cho Lục Thần Hòa ngay lập tức.

Lục Thần Hòa nhận lấy rồi đi thẳng ra bãi đỗ xe ngoài trời.

Tiểu Hàn vội vã đi theo sau, thấy Lục Thần Hòa đi về phía ghế lái thì trong lòng liền lo sợ, lần này hỏng thật rồi.

Lục Thần Hòa mở cửa, ngồi vào ghế rồi khởi động xe, chỉ một cú nhấn ga nhẹ nhàng, chiếc xe liền lao nhanh ra khỏi vị trí đỗ mười mấy mét.

Đến khi Tiểu Hàn phản ứng lại thì ông chủ đã lái xe vào làn đường dành cho ô tô con rồi.

Cậu ta đau khổ kêu lên một tiếng “Tổng giám đốc...”, ba chữ “chờ tôi với” còn chưa kịp nói ra, thì đã nhận được ánh mắt tức giận như muốn giết người của ông chủ.

“Bắt taxi về công ty và cầm xin thanh toán”, Lục Thần Hòa hạ cửa xe xuống, lạnh lùng ném lại một câu rồi nhanh chóng lái xe rời đi, chỉ để lại phía sau một vệt khói dài dần tan biến trong không trung.

Khi ấy Tiểu Hàn mới ý thức được lần này đã thực sự chạm đến giới hạn của sếp, tự bản thân gây ra chuyện lớn rồi. Ở công ty, có ai mà không biết tâm tư của tổng giám đốc Lục thâm sâu khó lường cỡ nào. Lần này cậu ta bị ném lại ở đây chính là đòn đáp trả của ông chủ. Cậu ta than khổ, “Sếp ơi, anh cũng thật tàn nhẫn mà. Công ty cách đây cũng phải mấy chục cây số...”. Thôi đành vậy, không thanh toán thì không thanh toán, cậu ta lục túi, chỉ còn mấy đồng tiền xu, ví rơi ở trên xe mất rồi. Xem ra ông trời cũng bắt đầu trừng phạt cậu ta rồi, muốn bắt xe về công ty e rằng không bắt nổi.

Không muốn đợi ở đây đến chết thì chỉ còn cách duy nhất là ngồi xe buýt mà thôi.

Hết chương 2.

<http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?t=397525&start=10>

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gặp Gỡ, Một Đời Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Thì Ra, Tình Yêu Chính Là Một Loại Ảo Giác

Thị Y Thần kéo Chu Kiều Na chạy thẳng một mạch, mãi đến khi ra khỏi khách sạn cô mới chịu dừng bước.

Chu Kiều Na vuốt vuốt ngực, không ngừng thở hổn hển, “Không ngờ sau khi được ‘tươi tắm’... thể lực của cậu... lại... đáng kinh ngạc thế này...”.

Cái gì mà “tươi tắm”? Tình trạng thể chất của mình chỉ có bản thân cô mới hiểu rõ nhất. Cô chỉ không muốn ở lại cái nơi khiến mình bực bội kia thêm một giây phút nào nữa.

Chu Kiều Na cuối cùng cũng lấy lại được nhịp thở nói, “Xe của mình đỗ ở phía đối diện”.

Hai người nhanh chóng ngồi vào xe, Chu Kiều Na khởi động xe, chiếc ô tô lập tức đi vào làn, lúc này Chu Kiều Na lại lên tiếng, “Mau kể cho mình nghe xem tình hình chiến đấu đêm qua thế nào”.

Thị Y Thần tựa đầu vào ghế, vẻ mặt buồn chán, “Tình hình chiến đấu gì chứ? Mình hoàn toàn không nhớ được gì”.

“Hả? Không phải chứ, nhìn thất lưng anh chàng đẹp trai kia rõ ràng rất có lực. Lần đầu tiên quan trọng như vậy mà cậu lại không nhớ được gì? Sao có thể!” Chu Kiều Na không tin.

“Mình gạt cậu làm gì? Tôi qua ngay cả việc về khách sạn bằng cách nào mình cũng không biết nữa.”

“Hả? Cái gì cũng không nhớ? Không phải chứ. Tôi qua mình thấy cậu cứ bám theo anh đẹp trai đó, lờ lờ kéo kéo người ta, sau đó cậu và anh ta cùng ngồi vào taxi, mình còn cho rằng đầu óc cậu thực sự đã được khai thông rồi cơ. Làm cả buổi mà cậu cái gì cũng không biết. Không phải cậu nhìn nhầm anh đẹp trai đó thành mình đấy chứ? Thân hình chữ S ngực cong mông nở của mình quyến rũ chết người thế này mà cậu cũng có thể nhìn nhầm giới tính? Cậu cũng thật biết đùa.”

“Cái gì? Tôi qua cậu nhìn thấy mình lờ lờ kéo kéo anh ta?”

“Đúng vậy, cậu lôi kéo anh ta suốt dọc đường, sau đó anh ta lên xe, cậu còn chặn cửa không để cho anh ta đi. Mình còn nghĩ cậu đang ngã giá cơ...”

Nếu như không phải Chu Kiều Na đang lái xe, cô thực sự muốn bóp chết cô ấy luôn, “Sao mình có thể ngã giá chứ? Đúng, đúng là mình đang ngã giá, nhưng không phải mình ngã giá để qua đêm với anh ta, mình đang đòi tiền sửa giày. Cậu thấy mình giống với loại phụ nữ có thể đi tìm kiểu người giống anh ta sao? Mình thêm vào! Cái này không quan trọng! Quan trọng là, cậu cuối cùng cũng chẳng đáng mặt bạn bè? Cứ giương mắt nhìn mình đi cùng một người đàn ông lạ mặt, không kéo mình lại lấy một cái như thế sao? Cậu có biết lần đầu... lần đầu tiên quý giá của mình đã mất rồi không?”

“Nhưng tôi qua mình có hỏi cậu muốn quà sinh nhật là gì, chẳng phải cậu nói là muốn đàn ông sao?”

“Mình...”, Thị Y Thần nghẹn lời, suýt chút nữa cắn phải lưỡi, câu này thì cô nhớ, “Tốt xấu gì cậu cũng nên nhắc mình một tiếng chứ”.

“Ôi trời, mình đâu có biết rốt cuộc cậu muốn làm gì. Tôi qua đang đi ra khỏi đó một cách rất thoải mái, cậu đột nhiên mất tích, mình còn tưởng cậu ra ngoài cửa trước rồi, kết quả ra khỏi K.O lại không tìm thấy cậu đâu. Mình còn tìm xong quanh đó thêm một lúc nhưng không thấy, quay lại quán bar

cũng không thấy. Ai ngờ vừa đi ra ngoài cửa đã nhìn thấy cậu lồi lồi kéo kéo một người đàn ông ra khỏi K.O, còn ngồi lên taxi của người ta. Đáng về của cậu lúc đó thật sự rất giống với việc đang vô cùng vội vàng đi thuê phòng với người ta, cậu thử nói xem với tình huống như vậy, thử hỏi mình phải ngăn cản thế nào? Nếu đổi lại là người khác lúc đó cũng sẽ nghĩ như mình thôi.”

“Minh...” Thị Y Thần càng nói càng muốn đâm đầu vào tường, chết quách cho rồi. Cô không ngừng gõ vào đầu mình, đúng là chọn nhầm bạn mà, “Bạn thân à, tôi qua không phải là mình đột ngột mất tích có được không? Dạ dày mình cực kì khó chịu nên đã đi tìm nhà vệ sinh, không may gặp phải hai người đàn ông đang cãi nhau, một trong số đó chính là anh ta. Chẳng qua mình chỉ muốn kêu hai người bọn họ nhường đường, kết quả thật đen đủi bị anh ta giáng cho một bạt tai rồi ngã lăn đùng ra đất, gót giày cũng gãy luôn. Vì đôi giày mà mình đã xích mích với anh ta, kết quả anh ta quăng luôn một xấp tiền vào mặt mình. Cậu cũng biết đấy, đó là đôi giày mà Leone đã dạy mình làm, mình rất giữ gìn và quý trọng nó. Cho nên mình mới bám theo anh ta không buông, chứ không phải là mình muốn cùng anh ta tìm tình một đêm? Bạn thân của tôi ạ!”.

Cảnh tượng tiền bay lượn đầy trời không ngừng hiển hiện lại trong tâm trí cô.

“Thật vậy sao... Thực ra cậu nên nghĩ thoáng một chút, ít nhất anh ta trông cũng rất đẹp trai, so với lần đầu tiên của rất nhiều phụ nữ, thì cậu quả thực được hời rồi”, Chu Kiều Na đành cười gượng mấy tiếng.

“Cảm ơn mấy lời tốt lành của cậu”, Thị Y Thần ra sức ấn tay lên lồng ngực, chỉ sợ không cẩn thận sẽ phun ra một ngụm máu tươi.

“Đúng rồi, vừa nãy ở trong phòng cậu cãi nhau chuyện gì với anh chàng đẹp trai đó vậy?”

“Không có gì”, cô không muốn nhớ lại chuyện trước đó nữa, đã mất đi thứ quý báu gìn giữ suốt ba mươi năm thì thôi, lại còn bị người ta chế nhạo, chúc mừng cuối cùng thoát khỏi cái danh xưng “xử nữ già cổ”, đó mới thực sự là sự sỉ nhục lớn nhất.

Chu Kiều Na tưởng rằng cô vẫn còn đau đầu về việc vì sao mà không nhớ nổi chuyện gì, nên vừa lái xe vừa an ủi, “Thực ra lần đầu tiên không nhớ được gì cũng không hẳn là chuyện xấu, lần đầu tiên rất đau đớn, không thoải mái chút nào, thậm chí có người còn thấy sợ hãi. Cậu như thế này sẽ không lo bị bóng ma tâm lý”.

Cô nghiêng đầu nhìn Chu Kiều Na, mặt mũi đột nhiên đỏ bừng lên, ấp a ấp úng mãi mới dám nói, “Mình hỏi cậu một chuyện nghiêm túc nhé, lần đầu tiên của cậu, ‘cái đó’ có nhiều không?”.

“Cái gì nhiều?” Chu Kiều Na không nghe rõ nên hỏi lại.

“Thì là... máu đó.”

“À, máu há. Không nhiều.”

“Không nhiều sao?” Y Thần vừa nghe vậy trong lòng bỗng nhiên trùng xuống. Cô cắn môi, trong đầu nhanh chóng suy luận, vậy tại sao cô giống như bị “bà đi” ghé thăm theo lệ, ồ ồ như xả lũ thế này?

“À, thì cũng có một chút. Nói chính xác, chỉ là một vệt mỏng như tơ mà thôi. Nhưng mà sẽ có cảm giác rất đau, rất chướng. Có điều qua ngày hôm sau là ổn ngay. Hiện giờ có rất nhiều cô gái mất thứ đó bởi những lí do rất lằng nhằng như đi xe đạp, cưỡi ngựa trong giờ thể dục... Cậu còn có thể nhìn thấy, thì quả thực hai mươi chín năm qua đã giữ gìn cẩn thận lắm đấy”, Chu Kiều Na cười cười.

Y Thần không nói được gì, chỉ biết trừng mắt lườm Chu Kiều Na.

Có điều những lời Chu Kiều Na vừa nói khiến đầu óc cô lại nhanh chóng xoay chuyển, bên dưới rất đau, rất chướng, những cảm giác này cô không hề có. Có chăng chỉ là những cơn đau vẫn gặp mỗi tháng mà thôi.

Cô xoa xoa cái bụng đang đau âm ỉ, rầu rĩ nói, “Nhưng mà mình đúng là cảm thấy bụng hơi ngậm ngậm đau, eo và chân rất mỏi, thực không còn chút sức lực nào”.

“Đau bụng?” Chu Kiều Na liếc xéo cái bụng cô, nở một nụ cười xấu xa khó hiểu, có vẻ gì đó ám muội nhưng lại có chút cười cợt, “Eo và chân rã rồi là dấu hiệu bình thường, nhưng bụng của cậu đau há... ha ha ha, anh chàng đẹp trai tối qua rốt cuộc phải mạnh mẽ đến cỡ nào chứ”.

“Tớ đi chết đây!” Cái gì mà mạnh mẽ? Một chút ấn tượng cô cũng không có, chỉ thực sự rất khó chịu mà thôi.

“Ôi trời, ngày mai là ổn thôi. Nếu ngày mai vẫn không thoải mái, cậu đi bệnh viện khám xem”, Chu Kiều Na vẫn liên tục cười không ngừng.

“Xin cậu đấy, có thể đừng cười nữa được không?” Y Thần mặt mũi lườm Chu Kiều Na.

“Được được được, không cười nữa. Hi hi... bây giờ cậu muốn về nhà hay đến cửa hàng?” Chu Kiều Na cố nín nhịn.

Về nhà, nếu không may chạm mặt mẫu thân đại nhân, cô nhất định sẽ bị tra hỏi. Vốn đã đủ phiền lòng rồi, giờ nếu còn bị nghe thêm một trận giáo huấn nữa, chắc cô điên mất. Y Thần mặt mũi thờ không ra hơi, “Đưa mình về cửa hàng đi, vừa hay vẫn còn nhiều việc phải làm”.

Có lẽ bận bịu rồi cô sẽ không còn thời gian nhớ tới chuyện đáng chết đó nữa.

“Được”, Chu Kiều Na quay đầu xe, lái về phía cửa hàng Jessie’s.

Đang trên đường, Chu Kiều Na nhận được một cuộc điện thoại của trường học, sau khi đưa Y Thần về cửa hàng liền vội vàng đi ngay.

Thị Y Thần vừa đẩy tấm cửa kính trong suốt bước vào, cô nhân viên Lưu Sa Sa đã chạy ngay ra đón rồi huyền thuyên, “Jessie, sáng nay giám đốc của bar K.O có gọi điện đến, nói tối qua chị đánh rơi túi xách trong nhà vệ sinh, anh ta nói khi nào có thời gian phiền chị qua lấy. Hôm nay có hai bộ váy cưới mới được đưa đến, một khách hàng đến giục thiết kế. Còn nữa, vừa nãy dì có gọi điện đến, nói nếu gặp chị thì nhắn chị gọi điện về nhà”.

“Được rồi, chị biết rồi.” Thị Y Thần cũng coi như yên tâm được phần nào, vẫn may túi xách rơi ở K.O. Mặc dù mất mấy đồng tiền là chuyện nhỏ, nhưng mất giấy tờ tùy thân và thẻ ngân hàng mới thực sự là rắc rối. Quả nhiên đêm qua không về nhà, sáng nay mẫu thân đã truy sát đến tận cửa hàng.

Cô đang định bước vào văn phòng, đột nhiên nghe thấy tiếng Lưu Sa Sa hét lên, “Jessie, sao hôm nay chị lại đi dép lê thế kia?”.

Cô cúi đầu nhìn xuống, dưới chân đang xỏ đôi dép lê của khách sạn.

Chết tiệt! Sao cô có thể để quên đôi giày cao gót bảo bối của mình chứ.

Y Thần vò vò đầu, vội vào lao vào văn phòng, bấm gọi 114 hỏi xin số của khách sạn. Điện thoại được kết nối nhanh chóng, Y Thần vội vàng lên tiếng, “Chào cô, tôi là vị khách đêm qua ở tại phòng 2202. Cho tôi hỏi một chút, sáng nay các vị dọn phòng, có nhặt được một đôi giày cao gót màu nude không? Một chiếc của nó đã bị gãy gót”.

Đầu kia điện thoại nhắn cô chờ một lát, rồi trả lời ngay: “Xin lỗi thưa chị, nhân viên phục vụ khách sạn chúng tôi không nhặt được đôi giày nào giống như chị miêu tả. Có điều, sau khi chị đi, có thể bạn trai chị đã mang đôi giày đó theo, chị hỏi thử anh ấy xem sao”.

“Bạn trai?” Thị Y Thần thoáng sững người, không phải đang nói đến gã đàn ông chết tiệt đó chứ? Cô vội vàng hỏi lại, “Vậy xin hỏi các vị có số điện thoại của anh ta không?”.

Đầu kia có chút trầm mặc, “Thành thật xin lỗi chị...”.

Thực ra những lời đó vừa thốt ra, Thị Y Thần liền hối hận ngay, chỉ kịp nói một câu “Thật ngại quá” rồi vội vàng cúp máy.

Y Thần mang bộ mặt rầu rĩ ngã vật xuống ghế. Cô nhân viên lễ tân đó nhất định sẽ vô cùng khinh thường cô. Người ta đã nói là “bạn trai” rồi, sao cô vẫn hỏi ngược lại người ta số điện thoại “bạn trai” của mình chứ? Chuyện này ngoài việc nam nữ dấn nhau đi thuê phòng tìm tình một đêm ra thì còn có cách giải thích nào phù hợp hơn đây?

Thật đúng là thảm bại thảm hại! Đúng là mất mặt triệt để mà! Vì cố gì sao quả tạ cứ chiếu xuống đầu cô thế này!

Đấm ngực giậm chân, trong lòng gào thét một hồi lâu mới nhớ ra phải gọi điện báo cho mẹ một tiếng, cô nhanh tay bấm số máy bàn của gia đình, một giọng nói vô cùng dịu dàng vang lên: “A lô, xin hỏi tìm ai vậy?”.

Y Thần khề hắng giọng một tiếng rồi đáp, “Mẹ, con đây!”.

Giọng nói dịu dàng nhu mì như nước lập tức chuyển sang tông cao vút như sư tử Hà Đông, “Trời ơi, nha đầu chết tiệt kia, cuối cùng con cũng lên tiếng rồi đấy hả. Cả đêm qua con chết ở đâu mà không chịu về nhà? Còn biết đường gọi điện thoại về nhà báo một câu bình an hả? Gọi đi động thì tắt máy, gọi đến cửa hàng thì nhân viên nói không đi làm. Chẳng phải tối qua mẹ bảo con đi xem mắt sao, con xem con đã làm ra chuyện gì rồi? Di Dương tối qua gọi điện đến nói, gia đình đôi phương nói con đã buông lời tục tĩu với họ. Con định làm khó mẹ đấy hả? Còn dám chửi rủa nhà người ta? Con để cái mặt già của mẹ phải tìm kẻ nứt nào mà chui xuống cho đỡ xấu hổ đây? Con nói xem...”.

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gấp Gỡ, Một Đời Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 3.2

Bà Thị chất vấn hết câu này đến câu khác, ngay cả cơ hội để Y Thần mở miệng cũng không cho. Cô day bóp huyết thái dương đang giật lên đau nhức, chỉ còn cách xen ngang, “Mẹ, nếu mẹ không muốn nghe con giải thích thì con tắt máy đây”.

Bà Thị lập tức dừng cảm râm, “Bắt đầu giải thích đi”.

“Con gái mẹ tối qua bị cả nhà người ta ra sức ‘ca tụng’.”

“Ra sức ca tụng cái gì cơ?”

“Ba mươi tuổi vẫn còn trong trắng”

“... Con nói thật đấy chứ?” Bà Thị im lặng hồi lâu mới bật ra được mấy chữ đó.

Sau đó, Y Thần đem toàn bộ diễn biến buổi xem mặt với cái ý định như kiểu “tuyển dụng ô sin cao cấp” của gia đình đối phương tường thuật nguyên vẹn cho bà Thị nghe, “Nếu không phải do con phù hợp với tiêu chuẩn đó của nhà bọn họ, thì ngay cả gặp mặt, họ cũng không buồn đếm xỉa đến con gái mẹ đâu”.

Đầu kia điện thoại im ắng rất lâu không lên tiếng, mãi đến khi cô gọi một tiếng, mới nghe bà Thị hỏi, “Thế cuối cùng con đã ‘an ủi’ cả nhà người ta như thế nào?”.

“Thợ may thì đã sao? Nếu không có thợ may thì các người đã phải khỏa thân ra đường hết rồi!” Cô lặp lại câu hóm qua đã nói.

Bà Thị bỗng chốc nổi con tam bành, mắng, “Con chỉ nói được đến thế thôi sao? Quả nhiên vẫn còn một gia đình cực phẩm đến như vậy, nếu tôi qua có bà ở đây, nhất định sẽ cho cả nhà nó biết thế nào là mặt đồ như gấc.” Sau đó, trong điện thoại chỉ vọng lại tiếng bà Thị không ngừng chửi mắng, thỉnh thoảng lại thốt ra mấy câu trong Tam Tự Kinh, cuối cùng vẫn không quên an ủi con gái bảo bối, “Buổi tối về nhà sớm một chút, mẹ nấu canh gà cho con hạ hỏa”.

Một dòng âm áp chậm chậm chảy vào tận đáy lòng Thị Y Thần, con cái mãi mãi là bảo bối của bố mẹ.

Tắt máy, Y Thần vận vẹo cái eo đau nhức, quyết định đến K.O lấy lại túi xác rồi tính tiếp.

Ăn xong món canh gà đầy yêu thương của mẹ, về mặt tâm lý Y Thần cảm giác như đã được an ủi rất nhiều. Nhưng thế thì sao chứ, cô không những không hề cảm thấy máu của mình ít đi, thậm chí nó càng ngày càng ra nhiều.

Ngày hôm sau đi làm, cô ngồi chờ người trước bàn làm việc gần nửa tiếng, không động chân động tay vào bất cứ việc gì, từng cơn đau dưới bụng không ngừng âm ỉ làm loạn, đến mức trán cô đã lấm tấm mồ hôi. Y Thần thậm chí còn không dám rời khỏi bàn làm việc, bởi từng cơn đau truyền đến khiến cô hoa mắt chóng mặt.

Lưu Sa Sa bước vào báo cáo tình hình, thấy sắc mặt cô xám xanh không chút huyết sắc, liền kêu lên một tiếng, “Jessie, chị không sao chứ? Sắc mặt chị rất tệ, chị đi bệnh viện khám xem sao”.

Nhắc đến bệnh viện và bác sỹ, Chu Kiều Na cũng đã nói với cô, nếu máu càng ngày càng ra nhiều, thì nên đi khám. Hết chuyện này đến chuyện khác, thực sự khiến cô muốn chết quách đi cho xong, Y Thần khẽ gạt đầu rồi cầm lấy túi xách, ra ngoài bắt một chiếc taxi đến bệnh viện Phụ sản – Nhi khoa của thành phố.

Một người vốn dĩ hiếm khi bệnh tật, gần như chưa từng vào bệnh viện như cô, hôm nay lại phải xếp hàng gần hai tiếng đồng hồ mới vào được phòng khám. Trong cái phòng khám chật chội này tụ tập mấy cô gái trông vẫn còn trẻ tuổi.

Bác sỹ khám cho cô là một người phụ nữ cũng trạc tuổi mẹ cô, hỏi mấy vấn đề riêng tư với vẻ mặt không chút biểu cảm, hoặc yêu cầu bệnh nhân nằm lên chiếc ghế được chế tạo đặc biệt để tiến hành kiểm tra. Nghe tiếng kêu la đau đớn của những cô gái xa lạ, Y Thần vô thức cảm thấy sợ hãi.

Mấy cô gái ngồi quanh đó cũng không ngoại lệ, đều mang thai ngoài ý muốn. Bà bác sỹ già không ngừng lặp lại những câu hỏi máy móc và rồi cùng đưa ra một kết quả, “Về nhà uống thuốc, một tuần sau đến kiểm tra lại, nếu không có vấn đề gì thì có thể làm phẫu thuật”.

Cuối cùng cũng đến lượt Thị Y Thần, cô ngồi xuống trước bàn khám, bà bác sỹ già đẩy gọng kính rồi liếc nhìn tên tuổi được ghi trên phiếu khám, vẻ mặt vẫn vô cảm như cũ, cất giọng hỏi, “Khó chịu ở đâu?”.

Trong lòng Thị Y Thần trào dâng cảm giác chua xót, cổ họng hơi nghẹn lại.

Thấy cô như vậy, nét mặt bà bác sỹ già liền dịu đi một chút, “Đừng căng thẳng, một lần lạ, tá lẩn quen”.

Y Thần thở dài, nhưng vẫn không bớt lo lắng, “Đêm ngày hôm trước... tôi có quan hệ... Sau đó bắt đầu từ ngày hôm qua bên dưới liền chảy máu không ngừng, không biết liệu có vấn đề gì không?” Cô ngượng chín mặt, không thể ngờ được đến bệnh viện rồi, đối diện với bác sỹ thì loại chuyện này thật khiến người ta khó mở miệng.

Bà bác sỹ già nghe vậy, lại đẩy gọng kính, lông mày khẽ nhíu lại, vẻ mặt cũng có chút nghiêm nghị, hỏi, “Kỳ kinh nguyệt lần trước là lúc nào?”.

“Hình như là đầu tháng Tư, ngày cụ thể thì tôi không nhớ.”

Bà bác sỹ già vừa ghi chép bệnh án, vừa hỏi, “Cũng gần một tháng rồi. Ở nhà đã kiểm tra bằng que thử thai chưa?”.

“Có thai?” Đầu óc Thị Y Thần đều mù mờ cả rồi.

“Nếu trước đó thử que xác định đã có thai, mà sau khi sinh hoạt xong lại ra máu thì có khả năng bị sảy thai”, bác sỹ lên tiếng giải thích.

Không thể nào... mới một lần đã trúng số độc đắc, sau đó lại bị sảy nhanh đến vậy, không bị thảm đến mức đó chứ...

Khuôn mặt vốn dĩ đã nhợt nhạt của Thị Y Thần lúc này lại càng tái mét, tâm trạng của cô vô cùng hỗn loạn, thành thức trả lời bác sỹ, “Tôi chưa thử qua, bởi vì tôi mới làm chuyện ấy vào đêm hôm kia...”. Xấu hổ chết đi được!

Bà bác sỹ nhìn cô, rồi lại đẩy gọng kính hỏi, “Ngoài đêm hôm kia ra, trước đó có sinh hoạt không?”.

“Không có. Đêm hôm kia là lần đầu tiên, tôi những tưởng ra máu là bình thường, nhưng không ngờ máu càng ra càng nhiều...” Giọng cô càng nói càng nhỏ, thậm chí cô còn xấu hổ cúi gầm mặt xuống.

Trong phòng khám chật chội vang lên tiếng bàn tán xì xào.

Giọng bà bác sỹ già có chút kì lạ, chỉ “ờ” một tiếng sau đó lại hỏi tiếp, “Có đau bụng không?”.

“Đau ạ.”

“Đau như thế nào?”

“Hơi giống như đến tháng.”

“Máu trông thế nào? Có kèm dịch màu trắng không?”

“Cái đấy thì không có, không khác mấy so với đến tháng, đều màu đỏ tươi.”

Bà bác sỹ già ghi chép xong liền lạnh lùng nói, “Không sao đâu, cô chẳng qua là đến chu kì thôi. Để tôi kê cho cô một ít thuốc giảm đau”.

“Đến kì sinh lý?” Y Thần có chút khó tin.

“Đúng, đến tháng.”

“Không phải là máu của lần đầu tiên... rách rồi sẽ chảy máu sao?”

“Nói như thế này nhé, đó là một lớp màng rất mỏng, cấu tạo bao gồm các mô liên kết, mạch máu và dây thần kinh. Phần lớn sẽ bị rách vào lần đầu tiên, xuất hiện tình trạng ra máu gây đau đớn... Nhưng cơ địa mỗi người mỗi khác, có người sẽ ra máu, có người không. Thông thường sẽ ra một lượng máu ít hơn kỳ sinh lý. Nếu ra quá nhiều máu trong một thời gian dài, thì phải xem xét đến tình trạng chảy máu từ cung bất thường. Tính toán thời gian, thì hiện tại vừa hay nằm trong tuần có khả năng đến chu kì.”

“Tôi thực sự chỉ đang đến tháng thôi sao?”

“Đúng vậy. Điều này hết sức bình thường, những người nhầm lẫn giữa việc ra máu của lần đầu tiên với chu kì sinh lý như cô rất nhiều. Có điều phần lớn đều là những cô gái trẻ, chưa nhiều kinh nghiệm, đến tuổi của cô mà còn xuất hiện vấn đề như vậy thì sẽ bị hiểu lầm thành sảy thai”, về mặt bà bác sỹ già vẫn vô cảm như cũ, nhưng trong chớp mắt lại xuất hiện nụ cười có chút trêu đùa. Bà ấy thả từng nét chữ rỗng bay phượng múa kê xong đơn thuốc rồi mỉm cười đẩy bệnh án tới trước mặt Y Thần, “Không sao rồi, về nhà nghỉ ngơi thì lên mạng tìm hiểu, bổ sung thêm chút kiến thức về vấn đề này”.

Những cô gái trẻ ngồi xung quanh đang xếp hàng đợi khám, khuôn mặt vốn dĩ không chán nản thì cũng sợ hãi, vừa nghe thấy bà bác sỹ nói vậy, người nào người nấy tâm tư như được thả lỏng, có người thậm chí còn không nhịn được mà bật cười.

Tình huống trước mắt thật khiến Thị Y Thần xấu hổ, để cho nhiều người lạ như thế này biết được cô từng này tuổi rồi mới trải qua lần đầu tiên, thật là mất mặt quá đi.

“Cảm ơn bác sỹ”, Y Thần cầm bệnh án, vừa che mặt vừa nhanh chóng chuồn khỏi phòng khám.

Khoảnh khắc đi ra đến cổng bệnh viện, cả người cô nhẹ nhõm đi rất nhiều.

Tự cô cũng nghĩ đi nghĩ lại, đột nhiên bật cười. Thì ra chỉ là đến tháng, thật khiến người ta hết hồn. Cô đúng là một kẻ ngốc nghếch, kém hiểu biết. Sắp ba mươi đến nơi rồi mà ngay cả chuyện này cũng không hiểu rõ, làm ra cái chuyện đáng nực cười, đáng xấu hổ đến thế. Nhưng, điều quan trọng nhất là cô không sao. Ít nhất cô có thể yên tâm, không cần lo lắng mới lần đầu đã mang thai ngoài ý muốn.

“Bà dì” ghé thăm như lũ quết qua rừng, kết quả này không những không khiến Thị Y Thần mặt cau mày có như mọi lần, ngược lại còn quết sạch mọi mây mù u ám trước đó.

Sau khi gặp phải gia đình cực phẩm, bà Thị tạm thời dừng chiến dịch tìm đối tượng xem mặt điên cuồng trước đó lại. Tâm trạng cô rạng rỡ như nắng xuân tháng ba, tươi tắn xán lạn.

Thành phố N gần như không có mùa xuân, xuân đến nhanh, đi cũng vội vàng. Thời gian trôi nhanh như thoi đưa, mới chớ mắt đã đến tháng bảy nóng nực của mùa hè, chuỗi ngày oi ả kéo dài liên tiếp, khiến con người ta không sao chịu nổi.

Để phục vụ cho tháng mười – tháng vàng mùa cưới, Thị Y Thần vô cùng bận rộn, gần như ngày nào cũng phải làm thêm giờ.

Nhìn đồng giấy lộn xộn quăng đầy khắp mặt đất, tâm tư cô loạn như cào cào. Cô day hai bên thái dương, nghĩ đến ngày kia là lịch hẹn cho khách xem bản thiết kế nháp, đầu lại bắt đầu đau nhức không ngừng.

“Jessie...” Sa Sa lại gõ cửa văn phòng cô lần nữa.

“Không phải chị đã dặn rồi sao? Lúc chị đang lên ý tưởng thì đừng bao giờ làm phiền chị”, giọng cô vô cùng bức bối.

“Dạ...” Sa Sa sợ hãi, không nói lên lời.

“Xin lỗi, chị đang chạy gấp bản thiết kế, đầu óc rối như mớ bòng bong. Có chuyện gì vậy, nói đi”, Y Thần cảm thấy rất có lỗi, cố thả lỏng tâm tư một chút, đem bản vẽ nháp trong tay vo tròn một lần nữa rồi ném vào thùng rác.

“Váy cưới của cô Đường được đưa tới sáng hôm qua, em đã thông báo cho cô ấy đến thử để xem có cần sửa chỗ nào không. Nhưng cô ấy nói không cần, tiệc đính hôn đã bị hủy rồi, sau đó cô ấy đã cho em một địa chỉ cùng số điện thoại, bảo cửa hàng chúng ta chuyển váy đến đó”, Lulu Sa Sa đẩy đến trước mặt cô một tờ giấy.

“Tiệc đính hôn hủy rồi?” Cô khẽ nhú mày. Chuyện này cũng chẳng phải lần đầu tiên gặp phải, đúng là phí biết bao nhiêu công sức và thời gian của cô. Đối với những khách hàng như thế, bình thường cô sẽ rất tức giận, tuyệt đối không bao giờ nhận lại đơn đặt hàng thứ hai. Nhưng vừa nghĩ đến anh bạn trai có khả năng là “bóng” của cô Đường đó, cô phần nào có chút thông cảm.

“Em và Manh Manh vốn định tranh thủ hôm nay rảnh rỗi thì chuyển qua cho họ, nhưng không ngờ bận rộn liên tục đến giờ này, hơn nữa nhìn địa chỉ hình như cách trung tâm thành phố hơi xa... Bác tài sáng nay đau bụng nên đã về sớm rồi”, vẻ lo lắng hiện rõ khuôn mặt Lulu Sa Sa.

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gấp Gỡ, Một Đời Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Chương 3.3

“Khu Hà Kê?” Cô nhìn địa chỉ được ghi trên tờ giấy, không phải cách trung tâm thành phố hơi xa, mà là quá xa. Lulu Sa Sa dùng từ “hơi xa” để hình dung quả thực quá nhẹ nhàng, chỉ cần lái xe về phía Nam thêm hai mươi phút nữa là đã tới thành phố M rồi. Bây giờ đã sáu rưỡi, nếu để Lulu Sa Sa và Vương Manh Manh đi đến chỗ xa như vậy giao hàng, chỉ e đến nửa đêm hai người họ mới về đến nhà. Đối với hai cô gái mong manh như cánh hoa thể kia mà nói, quả thực quá nguy hiểm. Cho nên, thân là bà chủ, cô không xuống địa ngục thì còn ai xuống đây?

“Váy cưới đâu? Đưa chị, để chị đem qua đó. Hôm nay bận bịu cả ngày rồi, nếu chút nữa không còn việc gì thì về nhà sớm chút đi”, cô đem tờ giấy có ghi địa chỉ và số điện thoại nhét vào túi xách.

Lulu Sa Sa vừa nghe vậy liền thở phào nhẹ nhõm, như vừa trút được gánh nặng vậy, cô ấy hoan hỉ nói, “Em đã gói lại cẩn thận rồi, em sẽ lập tức mang ra xe cho chị”.

Cô khẽ gạt đầu, thu dọn một chút đồ đạc trên bàn rồi cầm túi rời đi.

Lúc chuẩn bị đi, Lulu Sa Sa còn vẫy tay với cô, “Thất tịch vui vẻ”.

Thất tịch, thì ra hôm nay là lễ Tình nhân. Ngày này năm ngoái, cô đang chìm đắm trong ngọt ngào ở nơi nào chứ. Năm nay lại một mình lẻ bóng. Cô lắc đầu, quyết định không nhớ lại bất kỳ chuyện gì có liên quan đến Cao Minh Dương nữa.

Dựa theo địa chỉ trên tờ giấy, cô cài đặt lại camera hành trình, rồi men theo đường quốc lộ mà đi, qua đê sông Hòa đến khu biệt thự tương đối cao cấp. Đêm khuya tĩnh lặng, Y Thần nhìn từng quần thể biệt thự cao cấp với phong cách thiết kế châu Âu thượng lưu, trong lòng thầm thán phục. Đúng là những người có tiền, giỏi chịu đựng cuộc sống cô đơn tịch mịch. Nếu đổi lại là cô, cô thà chọn một căn hộ tồi tàn mấy chục mét giữa trung tâm náo nhiệt, còn hơn ở cái nơi xung quanh cô quanh, đêm xuống tối mò đến độ giờ tay cũng không nhìn thấy năm ngón như thế này. Chính vì tâm lý tự ti như vậy, nên Chu Kiều Na mới nói cô ấy vĩnh viễn không có khả năng sống trong biệt thự cao cấp.

Nói ra lí do đến đây, bảo vệ của tiểu khu mới liên hệ với chủ hộ, sau khi xác nhận liền để cô vào.

Men theo con đường uốn lượn với hàng cây xinh đẹp, nhìn từng ngôi biệt thự với thiết kế giống hệt nhau. Thị Y Thần lái xe rất chậm, chỉ sợ không để ý sẽ đi quá mất. Cuối cùng cô cũng tìm được số nhà ghi trên tờ giấy, cô dừng xe, tắt máy.

Y Thần ôm lấy chiếc váy, đi xuyên qua giàn hoa tử đằng trước biệt thự, đứng bấm chuông trước cửa, đợi rất lâu vẫn không nghe thấy tiếng trả lời. Thật kì lạ, vừa rồi rõ ràng bảo vệ đã liên lạc, sao bây giờ lại không có người ở nhà?

Cô móc điện thoại ra, bấm dãy số ghi trên tờ giấy gọi, điện thoại kêu một hồi lâu, vẫn không liên lạc được như cũ. Cô nhấn nài bấm thêm lần nữa, cuối cùng cũng có người nghe.

Y Thần kích động nói, “Chào chị Đường, váy cưới chị đặt tôi đã mang đến, giờ tôi đang đứng trước cửa nhà chị”.

Nhưng đối phương ở đầu bên kia không lên tiếng.

Cô nghi hoặc đợi thêm mấy giây nữa rồi lại nói, “Chị Đường, váy cưới chị đặt...”.

Cô còn chưa kịp nói hết câu, đầu kia đã vang lên tiếng tút tút. Cô nhìn chăm chăm vào di động không thốt lên lời, sao cô Đường này kì lạ quá vậy? Lần trước đến cửa hàng còn rất ổn mà. Cô chuẩn bị bấm điện thoại gọi thêm lần nữa thì cánh cửa trước mặt liền bật mở.

Nhìn bóng người đột ngột xuất hiện bên trong, cô sợ chết khiếp, hai tay ôm chặt lấy chiếc váy cưới, đôi mắt cũng mở lớn hết cỡ, nhịp tim đập mạnh liên hồi. Người mở cửa không phải cô Đường, mà là một người đàn ông hơi gầy, sắc mặt vàng vọt, râu ria lôm chôm, trông vô cùng tiêu tụy, hốc hác.

Người đàn ông đó liếc mắt nhìn cô, rồi lảng lảng xoay người quay vào phòng, dáng đi loạng choạng, hình như đã uống rất say thì phải.

Thị Y Thần mang theo một bụng nghi vấn, ôm chiếc váy cưới bước vào. Cô đứng ngay lối ra, không đi hẳn vào trong. Cô quan sát sơ qua cách bài trí nội thất của căn biệt thự, đúng là phong cách Baroque Vintage kiểu Âu mà cô thích.

Đột nhiên, người đàn ông kì lạ đó xoay người, cô vội vàng thu lại tầm mắt đang quan sát từ phía cửa mình nói, “Xin hỏi cô Đường có nhà không ạ?”.

“Cô ấy không sống ở đây”, giọng nói của người đàn ông này vừa khàn khàn vừa có chút yếu ớt.

Cái gì? Không sống ở đây? Vậy tại sao còn yêu cầu họ mang váy cưới đến đây chứ?

“Vậy cô Đường là...”

“Vợ chưa cưới của tôi.”

Trước khi bước vào cửa, Thị Y Thần còn đang nghĩ xem liệu người đàn ông này có phải là người nhà của cô Đường đó không, nhưng thật tình không thể ngờ lại nói mình chính là chồng chưa cưới. Sao cô có nhìn thế nào vẫn cảm thấy người đàn ông trước mặt không giống anh chàng đẹp trai đứng đợi bên ngoài tiệm váy cưới cho lắm.

Mặc dù đang ôm một bụng nghi vấn, nhưng đứng trước mặt khách hàng cô cũng không được tùy tiện bộc lộ, chỉ gật đầu nói, “Số điện thoại tôi vừa gọi và cả địa chỉ này đều do cô Đường để lại, tôi đoán chắc cô ấy nhờ anh kí nhận giúp. Đây là chiếc váy cưới cô ấy đặt ở cửa hàng chúng tôi hai tháng trước. Phiên anh kí nhận ở đây giúp tôi”.

Cô đẩy chiếc váy cưới đến trước mặt người đàn ông gầy rộc râu ria lôm chôm này, quan sát người đó ở khoảng cách gần, đột nhiên cảm thấy người này rất quen, hình như đã gặp ở đâu rồi thì phải.

Đối phương thoạt tiên nhìn cô rất lâu, sau đó lại nhìn chiếc váy cưới trong tay cô, đứng sững người một lúc lâu không hề nói gì, không nhận lấy chiếc váy, cũng không kí nhận.

Thị Y Thần nhìn đôi vào đôi mắt mông lung, không có tiêu cự của anh ta, trong lòng nổi lên tia nghi hoặc. Lẽ nào cô đã nói điều gì không nên sao? Không phải chứ.

Đang mãi nghĩ, người đàn ông đó đột ngột bước về phía cô, cầm lấy chiếc váy, về mặt không chút biểu cảm. Bàn tay anh ta không cẩn thận chạm phải tay cô, Y Thần vô thức rút tay lại.

Bàn tay của người đàn ông này thật nóng, về mặt thì gần như sắp gục đến nơi.

Anh cầm lấy chiếc bút trên bàn bên cạnh, vung tay kí lên trên phiếu đặt hàng ba chữ nhìn như rồng bay phượng múa, miễn cưỡng lắm mới đọc được tên: Lục Thần Hòa.

Thấy anh kí tên, Thị Y Thần nhận lấy phiếu đặt hàng rồi nói, “Anh Lục, chiếc váy cưới này là do cô Đường đặt may ở tiệm chúng tôi từ hai tháng trước, cô ấy đã thanh toán 70%, trên phiếu đặt hàng có ghi chú rõ ràng, vẫn còn thiếu 30% tiền hàng, phiền anh Lục thanh toán nốt giúp chúng tôi”.

Người đàn ông đó trả lại phiếu đặt hàng cho cô, rồi nhìn chăm chăm cô rất lâu mới đột ngột lên tiếng, “Cô đòi nợ thuê chuyên nghiệp sao?”. Mặc dù giọng nói của anh ta không chút sức lực, nhưng thái độ châm biếm trong đó vẫn không hề ít ỏi chút nào.

Thị Y Thần vừa nghe vậy, liền lập tức ngẩng đầu nhìn người đàn ông râu ria lôm chôm và có chút bệnh tật trước mặt, giọng nói quen thuộc này cùng với những kí ức như con ác mộng chồng chéo lên nhau. Cô đột ngột nhớ ra, kinh hãi kêu lên một tiếng, “Quả nhiên là tên gay nhà anh!”.

“Xin cô chú ý cách dùng từ của mình. Cô nói ai là gay?”

“Anh nổi khùng cái gì hả? Tôi dùng chữ đó là để ca tụng, tán dương anh đấy.”

“Vậy tôi phải dùng từ gì để ca tụng ngược lại cô đây? Nếu tôi là gay thì cô là gì? Một người phụ nữ ở trong quán bar uống say đến mức không biết trời đất gì, còn lột sạch sẽ quần áo trước mặt một người đàn ông xa lạ, sau đó nằm lên giường không chút xấu hổ. Nếu là phụ nữ đàng hoàng, nhất định họ sẽ không làm như vậy.”

Chuyện sai lầm đêm hôm đó từ miệng Lục Thần Hòa tuôn ra ào ào, giống như một thanh kiếm sắc bén đâm thẳng vào giữa ngực Thị Y Thần, khiến cô máu chảy thành sông. Cô nhìn người trước mặt, không thể tin nổi anh lại có thể nói ra những lời ác độc đến thế.

“Chẳng trách mà cô Đường nói đã hủy tiệc đính hôn, e là đã nhìn rõ bộ mặt xấu xí này của anh, không muốn bị anh tiếp tục lừa gạt nữa. Quả thực là cực phẩm giữa đồng đàn ông cận bã!” Vốn dĩ cô không thể lý giải được tại sao cô Đường lại đột ngột nói hủy tiệc đính hôn. Đến hôm nay tận mắt chứng kiến thái độ của người đàn ông đáng ghét này, cô cơ hồ cũng hiểu được phần nào.

Lục Thần Hòa vừa nghe vậy, con tức giận liền dùng dùng kéo đến, anh nói, “Cô thì biết cái gì? Chỉ dựa vào mấy suy đoán vớ vẩn trong đầu cô ư? Sao không đi làm biên kịch cho rồi? Cô đúng là thứ đàn bà chanh chua cho nên ngay cả Thất tịch cũng không có ai ở cùng, lại còn phải đi giao váy cưới!”

Nói được hai câu, anh lại ho dữ dội, ho đến mức lưng không đứng thẳng lên nổi. Tay phải vịn vào thành ghế sofa, cổ họng đau như bị xé rách, toàn thân nóng rực như lửa, đầu óc bắt đầu có cảm giác quay cuồng.

“Tôi chanh chua? Anh so với tôi tốt hơn được gì nào? Chẳng khác nào một con quỷ bệnh lao nằm thu lu ở nhà.” Thị Y Thần gần như phát điên. Cô sống đến nay đã hai mươi chín năm, lần đầu tiên bị một người đàn ông chửi mắng là chanh chua, hơn nữa còn nguyên rửa cô phải đón Thất tịch một mình nữa. Cô tức giận đến mức gần nổ tung. Y Thần phải ra sức kìm nén lại cảm xúc, chỉ sợ bản thân không nhịn được mà lao bỏ về phía trước, xé xác người đàn ông này, “Tôi không muốn phí lời với anh nữa, nhanh thanh toán nốt ba nghìn ba trăm tệ cho tôi đi!”

“Tôi không có nhiều tiền mặt đến thế.”

“Vậy thì ngại quá, tôi phải lấy lại váy cưới thôi”, nói rồi cô tiện tay cướp lại chiếc váy từ tay anh.

Anh ngăn cô lại, nhúu chặt đôi mày, “Cô dựa vào đâu mà đòi lấy lại?”

“Anh Lục, anh đến từ sao Hỏa sao? Đến trung tâm thương mại với siêu thị mua đồ thì không cần phải trả tiền sao? Không có tiền, anh còn đòi lấy đồ cái gì? Còn nữa, giày của tôi đâu, trả lại giày cho tôi!”

“Giày nào? Không thấy. Tôi sẽ ghi lại rõ ràng trên phiếu số tiền còn thiếu, tối mai cô quay lại lấy tiền”, Lục Thần Hòa day day cái trán đau nhức, giọng nói yếu ớt, cơ thể cũng có chút lảo đảo. Anh rất khó chịu, cần phải nằm nghỉ ngơi một chút, anh không còn chút sức lực thừa thãi nào để đòi co với người phụ nữ này nữa rồi.

“Tối mai? Anh coi tôi là kẻ ngốc sao? Anh cố ý phải không, nhà anh ở cái nơi khi ho cò gáy thế này, đi một lượt anh biết khó khăn đến mức nào không? Chỉ cần vòng lên cao tốc, đi về hướng Nam thêm một tiếng nữa là đến thành phố M rồi.” Sao không ở xa thêm chút nữa đi? Ở biệt thự thì có gì ghê gớm chứ? Cô cũng có thể về quê bố xây mấy cái biệt thự vài tầng.

Lục Thần Hòa cố nhẫn nại, ngẩng cái đầu đang vô cùng nặng nề lên, chỉ vào câu slogan in trên phiếu đặt hàng, “Lấy phục vụ làm đầu, khiến quý khách hài lòng đến tận cửa? Đây chính là tiêu chuẩn phục vụ của cửa hàng các cô sao? Dựa vào thái độ phục vụ của cô, thực sự không hiểu nổi ông chủ của cô sao lại thuê cô làm việc nữa?”

“Thật ngại quá, cô đây chính là bà chủ”, Thị Y Thần cười mà như không cười.

“À, thảo nào, e là của hàng của cô cũng không trụ nổi bao lâu nữa...” Lục Thần Hòa khép hờ mắt, miệng lẩm bẩm nguyên rửa, giọng nói rất khề khàng, nhưng vẫn bị Thị Y Thần nghe thấy.

Kẻ sĩ thà chịu chết chứ quyết không chịu nhục.

Đối mặt với sự khinh thường của Lục Thần Hòa, con giận của Thị Y Thần không có chỗ xả, cô quyết định hủy bỏ vụ làm ăn này, “Xin lỗi, loại người như anh, cho dù có trả nhiều hơn nữa, thì cô đây cũng không vui về gì mà phục vụ. Đưa váy cưới đến đây, tôi không bán nữa, ngày mai mời anh đến cửa hàng nhận lại tiền cọc”.

Chuyện gây khó dễ cho người khác ai mà không làm được!

Cửa hàng của cô làm ăn phát đạt như vậy mà anh ta dám nguyên rửa “bảo bối” của cô sập tiệm!

Cô rút một chiếc danh thiếp ra rồi ném mạnh xuống bàn, sau đó gơ tay giăng lấy chiếc váy cưới trên tay anh. Nhưng không biết do cô dùng sức quá hay lý do nào khác, đúng lúc cô ra sức giăng lại chiếc váy cưới, thì cũng đồng thời kéo luôn cả người Lục Thần Hòa về phía mình.

Cứ như vậy không chút dự báo trước, cả cơ thể anh thẳng đơ đổ về phía cô.

Lục va chạm khiến trọng tâm của cô không được ổn định, ngã lùi về phía sau.

Khoảnh khắc sống lưng chạm đất, cô hét lên một tiếng đầy thê thảm.

Cú va chạm tựa như núi cao sập lở! Mông của cô đau quá, dạ dày cũng cuộn trào theo...

Nếu không phải do phía trước vẫn còn đang ôm chiếc váy cưới tạo ra lực cản, thì cô nghĩ hôm nay lục phủ ngũ tạng của mình hẳn đã bị đè bẹp rồi.

Cô đau đớn rên lên, “Cái tên thâm hiểm này... anh mau đứng lên cho tôi...”.

Cô dùng tay đập vào người đàn ông đang đè lên người mình, nhưng anh vẫn không có một chút phản ứng nào. Cô bị đè đến mức sắp không thở nổi,

đàn dùng tay đẩy anh ra. Bàn tay vừa chạm vào da thịt nơi cánh tay anh, nhiệt độ nóng bỏng đó như thiêu rụi cô, cô nhanh chóng rút tay lại.

Y Thần hít sâu một hơi, dồn hết sức lực mới có thể đẩy được anh ra.

Cô lật người dậy, vỗ vỗ lên mặt anh, nhưng anh vẫn nằm im. Lúc này Y Thần mới phát hiện ra anh đã nhắm mắt đi tri giác rồi. Y Thần giật mình hoảng hốt, mới cãi nhau với anh mấy câu thôi mà, không lẽ không chịu nổi sự công kích của cô, tức giận quá ngất xỉu? Y Thần sợ hãi đưa tay ra khờ khờ trước mũi anh. Vẫn còn hơi thở, cô chợt thở phào nhẹ nhõm, rồi ra sức vỗ ngực trấn an mình, thực sự hoảng hốt tội đồ.

Khuôn mặt Lục Thần Hòa đỏ ửng khác thường. Lúc này khi không cẩn thận chạm vào anh, Y Thần cảm nhận được người anh đang nóng rực như lửa. Cô lại đưa tay sờ lên trán anh lần nữa, sốt thật rồi.

“Ôi, cuộc đời mình đúng là đen đủi tám kiếp mà...” Chỉ có mỗi việc giao hàng nhận tiền thôi mà còn gặp phải người trả tiền rồi mắc bệnh lăn đùng ra ngất thế này.

Cô cầm bộ váy cưới trên sàn nhà lên, định bỏ đi, vừa bước được một bước, lại lập tức thu chân về. Vừa rồi tên này có nói, cô Đường không sống ở đây, cả lúc bước vào căn biệt thự này, cô vừa hay cũng nhìn lướt qua tủ giày bên ngoài cửa ra vào, chỉ có một đôi giày nam. Như vậy có nghĩa là trong căn biệt thự lớn này chỉ có một mình anh sống. Nếu cô cứ thế mà đi, để mặc anh phát sốt phát rét như thế ở cái nơi khi ho có gáy này, nhất thời không ai phát hiện ra, ngộ nhờ anh sốt đến mức đi thẳng sang thế giới bên kia, đến lúc việc này bị điều tra ra, nói không chừng cô lại bị quy chụp tội giết người cũng nên. Trời ạ! Thât tịc cô đơn một mình đã thâm lắm rồi, cô chỉ đến thu tiền váy cưới thôi mà, có nhất thiết phải thâm hại đến thế này không? Ông trời có tình muốn trêu ngươi cô phây không?

Có cần phải đưa gã đàn ông chết tiệt này đến bệnh viện không? Nội tâm cô đang vô cùng giằng co.

Do dự một lúc, cô hung hăng đạp đầu vào chiếc váy cưới trên tay mất nhất, rồi mới lúi điện thoại di động ra, gọi 120.

Nửa giờ sau, còi xe cấp cứu cuối cùng cũng vang lên ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gặp Gỡ, Một Đời Bền Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Tôi Nhớ Em Rồi, Em Có Biết Chăng?

Thị Y Thần không biết liệu có phải kiếp trước cô đã tạo nghiệp chướng gì không mà kiếp này lại phải chịu báo ứng như thế.

Cô nhìn người đàn ông đang nằm trên giường, thực sự muốn khóc mà không ra nước mắt, vốn chỉ định gọi giúp anh xe cấp cứu mà thôi, nhưng lại bị bác sỹ hiểu nhầm là người nhà, sống chết kéo cô đến bệnh viện cùng.

Vừa xuống khỏi xe cấp cứu, mới hít thở được một chút, cô lại bị một y tá kéo đi nộp viện phí. Cô run run rút thẻ tín dụng ra. Lúc kí tên vào tờ hóa đơn nộp tiền, cô cảm thấy ruột đau như cắt, tự dưng vô cớ mất trắng hơn ba ngàn tệ vào tiền đặt cọc viện phí. Đáng lẽ phải thu về hơn ba ngàn, giờ không những không thu được tiền, mà ngược lại còn phải bù thêm ba ngàn cho người ta khám bệnh.

Thanh toán xong, gửi anh lại cho bệnh viện, thực ra như vậy là cô có thể đi về được rồi, nhưng bác sỹ lại nói với cô, đêm nay là đêm quan trọng, phải theo dõi cẩn thận, yêu cầu cô ở lại trông nom anh. Lại đụng phải xui xẻo rồi, có ai khổ như cô nữa không?

Giường trong bệnh viện có giá hệt như vàng ròng vậy. Khu tiếp đón bệnh nhân rõ ràng rất rộng rãi, giờ bị hết chiếc giường này đến chiếc giường kia chiếm chỗ, dọc hai bên hành lang cũng bày la liệt giường bệnh. Với tình hình này, Lục Thần Hòa cũng chỉ được sắp xếp nằm ngoài hành lang mà thôi. Sự thật chứng minh, bệnh nhân ở đây đông như trẩy hội. Nói theo lời các bác sỹ, bọn họ vẫn còn may mắn chán. Do thời tiết quá nóng bức, gần đây số người đổ bệnh cần nằm viện đặc biệt nhiều, giường bệnh đã kín hết từ lâu, có được một chiếc giường ở ngoài hành lang đã khá lắm rồi. Nhưng Thị Y Thần lại không nghĩ vậy, bởi hậu quả trực tiếp nhất là cô cũng phải ngủ ngoài hành lang cùng với anh.

Cô nhìn chằm chằm Lục Thần Hòa đang nằm bất tỉnh nhân sự trên giường, hần học lên tiếng, “Còn dám nói tôi chanh chua? Có người phụ nữ nào chanh chua mà tốt bụng như tôi không? Có người phụ nữ nào chanh chua mà trọng nghĩa như tôi không? Nhìn thấy chưa? Anh vừa được kéo ra khỏi xe cấp cứu, tôi đã bị lôi đi đóng viện phí. Cái gì mà đòi nợ chuyên nghiệp? Đây là bệnh viện, nơi chữa bệnh cứu người, nhưng cũng có gì ngoại lệ đâu, không có tiền người ta có cho anh nằm thoải mái ở đây như thế này không? Anh nằm ngoài hành lang, tôi cũng đen đủi phải nằm cùng trông nom anh. Nếu không có người phụ nữ chanh chua nhưng tư tưởng cao cả như tôi đây, thì anh đã ngoẻo từ lâu rồi. Anh nghe cho rõ đây, ba ngàn tệ, anh phải trả tiền lãi suất cho cái váy đó là 6%, còn phí dịch vụ của cô đây là một trăm đô la Mỹ một giờ. Anh mà dám quỵt, tôi nhất định sẽ giết chết anh! Hừ!”.

Khuôn mặt Lục Thần Hòa tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, không hề nghe thấy gì hết, yếu ớt như miếng thịt nằm trên thớt chờ bị thái vụn.

Đột nhiên, người phụ nữ trung niên nằm ở giường bên cạnh liên tục ho từng cơn, người nhà của mấy bệnh nhân xung quanh bắt đầu xì xầm bàn tán.

“Haizzz, nhìn hai cô cậu ấy cãi nhau kia, cậu thanh niên đã ốm đến bất tỉnh nhân sự rồi, vậy mà vợ cậu ấy còn kì kèo tính toán tiền lãi của ba ngàn tệ.”

“Thì đó! Nhìn cậu ấy xem, mặt mũi hốc hác vàng vọt, tóc tai bù xù, cô ta làm vợ cũng nhẫn tâm quá mà.”

“Chẳng trách chồng cô ta chửi cô ta là chanh chua, theo tôi anh chồng thành ra như thế này bây giờ tám phần là do bị vợ ngược đãi, nhìn tình hình chắc bị hành hạ đến mức phải nhập viện.”

“Hôm nay là Thất tịch, chắc ngày lễ không được như mong muốn, nên tìm chỗ xả giận đây mà.”

Thị Y Thần vô tình nghe được mấy câu, lửa giận sắp sửa bốc cháy ngùn ngụt. Cô đứng phắt dậy, đôi mắt giận dữ quét qua toàn bộ giường bệnh trên hành lang. Mấy giường bệnh xung quanh phút chốc im lặng như tờ, những người vừa xì xào nói xấu sau lưng cô giờ đều cúi gằm mặt giả như đang bận rộn việc gì đó.

Lúc này, một cô y tá đẩy chiếc xe thuốc tới rồi gọi, “Lục Thần Hòa? Ai là Lục Thần Hòa? Người nhà của Lục Thần Hòa có ở đây không? Người nhà của Lục Thần Hòa đâu rồi?” Cô y tá gọi liên tiếp mấy câu vẫn không có ai lên tiếng, đành tìm từng cái tên được ghi trên bệnh án treo đầu giường. Tìm được đến giường của Lục Thần Hòa, thấy Thị Y Thần đang đứng đó, cô ta liền tỏ vẻ bức bối, “Cô là vợ của Lục Thần Hòa phải không? Vừa rồi tôi gọi khản cả cổ, sao cô không lên tiếng?”.

“Tôi không phải vợ anh ta”, Thị Y Thần trừng mắt, ánh nhìn ngập tràn vẻ khó hiểu. Cái gì mà người nhà, cô và anh bắn bảy tám đại bác cũng chẳng có chút quan hệ gì, cứ sao phải lên tiếng?

Những người xung quanh lại được một hồi xôn xao.

Cô y tá cũng tròn mắt, “Người là do cô đưa đến bệnh viện có phải không?”.

“Đúng vậy.”

“Vậy là được rồi, giúp bạn trai cô lật người lại một chút, nhân tiện cời luôn quần dài của anh ấy ra.”

Cô vừa định lên tiếng giải thích cô cũng không phải là bạn gái, lại nghe được câu “cời quần dài của anh ta ra”, bèn tròn tròn mắt, kinh hãi hỏi: “Cái gì?”.

“Cái gì mà cái gì, phải tiêm thuốc hạ sốt cho anh ấy ngay bây giờ. Nếu không hạ được sốt, coi như vứt não đi”, cô y tá lắc đầu, cảm thấy thương cảm cho người đàn ông đang nằm trên giường kia. Thật sự cô ta chưa từng gặp qua cô bạn gái nào chậm chạp đến vậy.

Giờ phút này, Thị Y Thần quả thực muốn chết quách cho rồi. Ông trời để cô đụng phải gã đàn ông này là muốn nhìn xem cô đâm đầu vào chỗ chết như thế nào sao?

Y Thần nghiêng răng, quyết định mặc kệ hết thảy. Cô lật người Lục Thần Hòa sang trái, nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ.

Cô y tá giục: “Nhanh cời quần ra”.

Y Thần lại nghiêng răng nghiêng lợi, sau đó mới giơ tay ra kéo thắt lưng trên quần anh. Nhưng cái móc của dây lưng như có thù hằn gì với cô vậy, cô dùng hết sức cũng không sao mở ra được, thậm chí gấp đến mức có chút thô bạo. Cơ thể Lục Thần Hòa bị cô kéo đến mức cứ lắc lư trái phải liên tục.

Người đàn ông là người nhà của bệnh nhân bên cạnh không nhìn nổi nữa, phải lên tiếng, “Này, cô gái, khóa thắt lưng không mở như vậy đâu, chỗ cong cong trên mặt là nút ấn, cô phải ấn xuống đó. Bạn trai cô đã ôm đến mức này, cô cứ lúi lúi kéo kéo như thế thì chưa kịp tiêm, cậu ấy đã xong đời rồi”.

Dưới ánh mắt khinh thường của đám người xung quanh, Y Thần làm theo lời của người đàn ông kia, ấn vào cái nút cong cong đó, dây lưng kêu tách một tiếng rồi nhẹ nhàng bật ra. Y Thần hận đến ngứa răng, dùng hết sức lột quần dài và quần lót của anh ra không chút khách khí. Phút chốc, làn da trắng bóc như tuyết tựa như một tia sáng với cường độ mạnh rọi thẳng vào mắt cô, nhức nhối đến mức làm mặt cô đỏ bừng lên, Y Thần vội vàng quay đi chỗ khác.

“Người bị tiêm là anh ấy chứ có phải là cô đâu, cô sợ gì chứ?” Cô y tá lên tiếng.

Trong lòng cô đang không ngừng kêu gào. Con mắt nào của cô ta nhìn ra là cô đang sợ chứ? Làm ơn đi! Rõ ràng là đang xấu hổ!

Cô y tá mặt không chút biểu cảm điều chỉnh mực thuốc trong ống tiêm, rồi tiêm thẳng vào mông Lục Thần Hòa vừa nhanh vừa chuẩn xác, mấy giây sau mới nói “Được rồi” và đẩy chiếc xe đi.

Cô cúi gằm mặt, qua loa kéo quần của Lục Thần Hòa lên, sau đó nhanh chóng đắp chăn cho anh. Ngồi trước giường bệnh, trái tim cô điên cuồng đập loạn một cách thiếu kiểm soát. Đúng là tạo nghiệp chướng! Đôi tay mảnh mai này của cô là dùng để thiết kế, vậy mà hôm nay lại cời quần của đàn ông, cô phải đi rửa tay mới được.

Nhìn người đàn ông sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, cô cứ thét thút thần ngồi đó.

Hai mắt anh khép chặt, cánh tay cầm kim truyền, bình dịch treo ở trên đang nhỏ từng giọt từng giọt, bờ môi ẩm ướt nay khô khốc xám nhợt, cả người trông vô cùng tiêu tụy. Anh cứ trầm mặc, yên tĩnh ngủ không nói một lời như thế này, trông cũng không đến nỗi đáng ghét lắm, thậm chí còn khiến người khác cảm thấy đáng thương.

Đây là lần thứ ba gặp anh, tục ngữ có câu quá tam ba bận. Trong ấn tượng của cô, anh là một người đàn ông mạnh mẽ, đẹp trai, đặc biệt là khuôn mặt

vô cùng tuần tú kia, chỉ cần gặp qua một lần sẽ khiến người khác khó quên. Vậy mà lần này gặp lại, trông anh đã gầy rộc đi, râu ria lóm chóm, người không ra người, quý không ra quý. Chẳng nhẽ do cú sốc bị hủy hôn mà một người đẹp trai phong độ lại suy sụp đến mức này? Nếu đúng là như vậy, thì người đàn ông này đối với cô Đường cũng coi như nặng tình. Mặc dù ngoài miệng cô luôn gọi anh là gay, nhưng đó cũng chỉ là suy đoán của cô mà thôi, kỳ thực bất luận có nhìn thế nào, cả người anh cũng không có điểm nào giống với người làm nghề dịch vụ, ngược lại ở anh luôn toát lên vẻ quý tộc và sang trọng. Đặc biệt là cái dáng vẻ gầy gò, cằm đầy râu của anh lúc này khiến cô không ngừng liên tưởng đến bộ phim Bá tước hút máu Dracula.

Nếu như cô và anh không gặp nhau trong tình huống đó, không trải qua một đêm như vậy, có lẽ cô đã không chán ghét con người anh. Đã làm người, ai cũng có lòng thương hại. Càng nhìn càng thấy anh trông đáng thương, tâm lý bài xích trước đây cũng dần tan bớt, ngược lại còn tăng thêm vài phần đồng cảm. Cô vô thức kéo lại mép chăn cho anh, gục đầu xuống giường, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Lục Thần Hòa mê một cả đêm giờ này bị tiếng ồn ào đánh thức. Nhiệt độ cơ thể anh đã hạ đi nhiều, không còn khó chịu như tối qua nữa, anh khẽ giơ cánh tay tê cứng lạnh ngắt lên, muốn sờ vào trán, khi ánh mắt lướt qua mu bàn tay có dính băng dính cùng ít băng gạc trắng muốt, anh mới ý thức được khung cảnh ồn ào xung quanh. Hành lang dài hun hút, trần nhà trắng tinh, tường sơn màu vàng chanh, chiếc giường một và hơn nữa là mấy cô y tá mặc áo blouse trắng đi qua đi lại trên hành lang. Đến lúc này, anh cũng đã nhận ra bản thân đang ở chỗ nào.

Sao anh lại ở trong bệnh viện? Anh chỉ còn nhớ được tối qua vì một bộ váy cưới, anh đã cãi vã với cô nàng lần trước. Anh khẽ nhích người, giường bệnh được kê la liệt khắp hành lang dài thẳng tắp, xung quanh là tiếng người ồn ào.

Người nhà của mấy bệnh nhân thấy anh tỉnh lại liền cười nói, “Anh tỉnh rồi sao? Bạn gái anh mặc dù tính tình có chút kì quái, nhưng đêm qua cũng may mà có cô ấy. Khi nào khỏe lại, hãy đền cho cô ấy một lễ Thất tịch khác nhé”.

Bạn gái? Đầu óc Lục Thần Hòa có chút mơ hồ. Lúc này, tiếng chuông điện thoại kì lạ đột nhiên vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của anh.

Mẹ bạn gọi điện thoại đến kia! Bà gọi bạn về nhà ăn cơm! Mau mau nghe điện thoại! Mẹ bạn gọi điện thoại đến kia! Bà gọi bạn về nhà ăn cơm! Mau mau nghe điện thoại!

Nhạc chuông kì lạ không ngừng réo rắt, vang khắp khu điều trị.

“Điện thoại của bạn gái anh đang kêu kia”, người bên cạnh lên tiếng.

Đối với hai chữ “bạn gái” này, Lục Thần Hòa vẫn hoàn toàn mù mịt. Điện thoại của bạn gái? Đường Di – người vốn được coi là bạn gái anh, cũng chưa từng cài đặt thứ nhạc trẻ con thế này.

Mẹ bạn gọi điện thoại đến kia! Bà gọi bạn về nhà ăn cơm! Mau mau nghe điện thoại! Mẹ bạn gọi điện thoại đến kia! Bà gọi bạn về nhà ăn cơm! Mau mau nghe điện thoại! – tiếng chuông điện thoại lại réo không ngừng.

Lục Thần Hòa cảm nhận được tiếng chuông xa lạ này đang ở rất gần anh.

Người nhà bệnh nhân giường bên thấy anh đơ ra như vậy bèn có lòng tốt, thò tay cầm chiếc di động đang để trên tủ đầu giường đưa cho anh.

Một chiếc di động siêu mỏng kiểu dáng mới nhất được bọc bên trong chiếc vỏ ốp gắn mấy viên đá sáng lấp lánh, phía trên còn được móc thêm chú thỏ nhỏ xinh mặc quần áo trông rất đáng yêu, kích thước của chú thỏ gần to bằng cả chiếc điện thoại rồi.

Lục Thần Hòa đành vuốt màn hình nhận máy, nhưng cổ họng khô rát, ngay cả một tiếng “A lô” cũng không bật ra được.

“Nhà đầu chết tiết kia, tối qua con lại chết ở đâu rồi? Cả đêm không về nhà? Lần này là đưa bạn dờ hơi nào của con kết hôn, rồi kéo nhau đi điên cuồng? Hay lại chuẩn bị lời cái lí do hẹn hò lễ Thất tịch ra với mẹ, mẹ có mù mới đi tin mấy con ạ! Sao không chịu lên tiếng hả? Già chết à? Mẹ nói cho mà biết, lần xem mặt cuối tuần này, con còn dám già chết với mẹ, thì cẩn thận về đây mẹ lột da. Đây? Thị Y Thần, Thị Y Thần, mẹ đang nói chuyện với con đây, có nghe hay không hả?”

“Xin lỗi bác, cô ấy không có ở đây”, Lục Thần Hòa nhẹ nhàng háng giọng mấy tiếng, miễn cưỡng lăm cổ họng mới phát ra được âm thanh.

Đầu bên kia chợt im bật, nhưng chỉ mấy giây sau giọng nói sắc bén chối tai ban nãy lại truyền đến: “Cậu là ai? Tại sao điện thoại của con gái tôi lại ở trong tay cậu?”.

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gặp Gỡ, Một Đời Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Chương 4.2

“Cháu cũng... không biết.”

“Trộm?”

“Đương nhiên không phải ạ...”

“Không phải trộm ư? Khoan đã, tối qua nó ở cùng với cậu?”

“Cháu nghĩ chắc là vậy...” Trí não của Lục Thần Hòa nhanh chóng hoạt động. Hiện tại anh đang ở trong bệnh viện, người cuối cùng anh nhìn thấy trước khi ngất đi là cô gái đó, chắc là cô đã đưa anh tới bệnh viện, còn chiếc di động này hẳn là của cô.

“Chàng trai, cậu họ gì tên gì? Nhà ở đâu? Số điện thoại của cậu là bao nhiêu? Cậu có quan hệ như thế nào với con gái tôi?”

“Cháu họ Lục, Lục...”, anh còn chưa kịp nói hết câu, điện thoại đã bị giật mất.

“Ai cho anh nghe điện thoại của tôi hả?” Thị Y Thần hung dữ cướp lại di động.

Cô mới chỉ đi vào nhà vệ sinh một lát, vừa quay lại nhìn từ xa đã thấy Lục Thần Hòa đang cầm di động của mình nói chuyện, lòng thương hại vừa này sinh được chút ít đối với anh tối hôm qua giờ này đã biến mất sạch sẽ không vết tích, chỉ muốn giáng một búa cho anh chết luôn, “Anh có biết tự tiện động vào đồ của người khác là hành vi bất lịch sự không?”.

Không cho Lục Thần Hòa cơ hội giải thích, cô nhìn lướt qua điện thoại xem ai gọi tới, vừa đọc được cái tên trên màn hình, suýt chút nữa cô cắn phải lưỡi. Chết thật rồi! Quả nhiên là mẫu thân đại nhân. Cô hung hăng trừng mắt với Lục Thần Hòa, cầm lấy điện thoại, vội vàng đi đến khu vực thang máy, “Mẹ, con đây”.

Trong điện thoại, bà Thị khẽ hắng giọng hỏi, “Người đàn ông giọng khàn khàn lại rất nam tính vừa rồi là ai?”.

“Là chồng chưa cưới của khách hàng bên con”, Thị Y Thần hồ hững đáp.

“Chồng chưa cưới của khách hàng?” Bà Thị vừa nghe thấy vậy, giọng đột ngột cao vút lên, “Con dám nói với mẹ lễ Thất tịch con ở cùng với chồng chưa cưới của khách hàng cả đêm? Mấy đứa chúng mày là kiểu người gì vậy? Đang làm trò gì? Mẹ chưa từng dạy mày, thứ đàn bà làm kẻ thứ ba sẽ bị Thiên Lôi đánh chết sao?”.

Thị Y Thần biết ngay mẹ cô nghe xong nhất định sẽ bùng nổ như bom nguyên tử vậy, liền vội vàng giải thích, “Ôi trời, mẹ ơi, chuyện không xấu xa như mẹ đang tưởng tượng đâu. Con có một khách hàng yêu cầu cửa hàng chuyển váy cưới đến nhà của vị hôn phu. Địa chỉ ấy ở rất xa, tận khu kinh tế mới, chỉ cần lái xe thêm hai mươi phút nữa là sang thành phố M rồi. Ai mà ngờ được, đến nơi rồi mới biết chồng chưa cưới của cô ta đồ bệnh, ngất ra đất. Chẳng phải từ nhỏ mẹ đã dạy con làm người phải trọng nghĩa, phải làm người tốt sao? Con đương nhiên không thể thấy chết không cứu, cho nên mới đưa anh ta đến bệnh viện, sau đó ở lại cả đêm trông nom anh ta. Nói thật, ngoài anh ta ra, con còn ở cùng vô số y tá và bệnh nhân nữa. Bây giờ con vẫn đang ở trong bệnh viện, nếu mẹ không tin, con có thể chụp mấy kiểu ảnh gửi cho mẹ xem”.

Bà Thị nghe xong bán tín bán nghi, “Đang yên đang lành, đêm Thất tịch lằng mằng như thế, khách hàng của con không cùng chồng chưa cưới đón lễ Thất tịch mà còn chạy đi đâu? Chồng chưa cưới của cô ta đồ bệnh, sao con không tìm cô ta? Người nhà của anh ta đâu? Sao phải để con đưa anh ta đến bệnh viện?”.

“Con làm sao mà biết được? Gọi điện cho cô ấy mãi mà không được, trong nhà cũng chỉ có một mình anh ta. Ở cái nơi khi ho cò gáy ấy có mà bắn bảy phát đại bác cũng không thấy con gà nào sợ hãi chạy ra”, nói đến đây Y Thần càng hăng càng có dũng khí, “Mẹ à, mấy năm con ở bên Anh cũng đâu có chơi bời hư hỏng gì đâu, bây giờ ở trong nước rồi còn có thể làm gì được nữa? Cho dù có ‘đói khát’ đến mức nào, con cũng không đi nhai lại thứ đồ người khác đang ăn dở đâu. Con thật sự là đi giao váy. Suýt chút nữa quên mất chuyện chính, con phải đi đòi lại tiền của anh ta, tối về nhà con sẽ nói chuyện với mẹ sau. Tạm biệt mẹ, con tắt máy đây”.

Không cho bà Thị có cơ hội lên tiếng hỏi han thêm, Thị Y Thần nhanh tay tắt máy.

Ngất máy xong, cô mới thở một hơi dài nhẹ nhõm, bàn tay vẫn còn không ngừng run rẩy. Những lời cô nói với mẹ là thật, nhưng đó cũng chỉ là một nửa của sự thật. Cô và anh chồng chưa cưới của khách hàng, không chỉ có mối quan hệ xã giao đơn thuần.

Y Thần tự gõ vào đầu mình, đêm qua cô còn gục ở đầu giường áy náy day dứt cả đêm. Cô áy náy không phải bởi đã khiến Lục Thần Hòa tức giận đến ngất xỉu, mà vì áy náy với cô Đường. Tối qua trên đường đưa Lục Thần Hòa vào viện, suốt dọc đường cô luôn tìm cách liên lạc với cô Đường kia, nhưng điện thoại tắt máy suốt. Thậm chí ngay trước khi đi vệ sinh, cô vừa gọi lại lần nữa, thế mà đầu kia vẫn vang lên giọng nói quen thuộc của tổng đài trả lời tự động. Y Thần cảm thấy bất an, bứt rứt không biết việc cô Đường hủy hôn có liên quan gì đến cô không, mặc dù cô ấy không bắt được tại trận, nhưng không chừng đã phát hiện ra chuyện đêm hôm đó nên mới quyết định hủy hôn. Nếu thực sự như vậy, thì cô đúng là đáng chết ngàn vạn lần.

Y Thần cắn mạnh vào ngón tay mình, đúng là đáng chết! Cái tên đàn ông chết tiệt kia sao lại là chồng chưa cưới của khách hàng cơ chứ? Nguyên tắc làm việc đầu tiên của cô chính là không được phép dính vào rắc rối tình cảm với khách hàng, vậy mà lần này cô lại có quan hệ với chồng chưa cưới của người ta. Bây giờ phải làm sao? Tục ngữ đã nói rồi, thả phả mười ngòi chùa cũng không được phép hủy hoại một mối lương duyên. Lần này cô thực sự đáng bị Thiên Lôi đánh chết. Nhất định là do ông trời nhìn cô không thuận mắt, nên mới khiến cô gặp phải vận xui liên tục thế này.

Cô ra sức đánh vào cái đầu đang rối loạn của mình, rồi đột ngột xoay người lại, vừa hay chạm phải một vòm ngực rộng lớn và rắn chắc. Cô xoa xoa đầu rồi vội vàng lên tiếng: “Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi...”.

Lúc ngẩng đầu lên nhìn mới phát hiện ra là Lục Thần Hòa, cô sững sờ mất mấy giây, đầu óc đột nhiên trống rỗng vô hồn một lúc mới định thần lại được: “Anh đang làm cái quái gì mà lại đứng đằng sau lưng tôi?”.

Lục Thần Hòa nhìn chăm chăm cô gái trước mặt mình. Trong lúc đang cãi vã với cô, anh đột ngột ngất đi, mặc dù không biết quá trình sau đó xảy ra chuyện gì, nhưng vào lúc anh bất lực nhất, chính là cô đã đưa anh đến bệnh viện. Vừa rồi tranh thủ lúc cô đi ra ngoài nghe điện thoại, bệnh nhân và người nhà của mấy giường xung quanh đều khen anh tìm được cô bạn gái tốt. Trên bệnh án treo ở đầu giường có ghi anh bị viêm dạ dày cấp tính, nửa đêm hôm qua anh sốt cao, phải truyền nước suốt đêm. Cô gái với hai lần gặp mặt thì cả hai lần đều cãi nhau lại chính là người đã chăm nom cho một kẻ không hề quen biết là anh suốt một đêm dài. Nếu như không có sự xuất hiện đột ngột của cô ngày hôm qua, không biết anh sẽ thành ra thế nào.

Nơi mềm mại nhất trong trái tim anh dường như được vỗ về, anh bất chợt ngấm nhìn cô chăm chú hồi lâu.

Thị Y Thần bối rối, vô thức sờ tay lên mặt mình, da mặt nhẵn mịn trơn láng không có gì khác thường, vậy là cô lại nổi cơn tam bành: “Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa thấy gái xinh bao giờ sao?”.

Thị Y Thần ngưng ngừng mắt tự nhiên, vội vàng nói: “Bác sỹ đã cho phép anh xuống giường rồi à? Anh có biết đêm qua vì chứng viêm dạ dày cấp tính mà anh ngất đi không, chính tôi đã đưa anh đến bệnh viện đây. Bác sỹ nói may mà đưa đến kịp thời, muộn thêm chút nữa thôi sẽ phát triển thành loét dạ dày, thủng dạ dày có biết không hả? Bác sỹ nói khi nào anh tỉnh lại thì đừng có đi lại lung tung, phải tĩnh dưỡng nghỉ ngơi. Anh còn không mau quay về nằm yên đi? Anh mà còn ngất nữa, tôi không có thời gian chăm nom anh nữa đâu đấy”.

Mấy lời cần nhằn của cô khi rơi vào tai anh đột nhiên giống như sự quan tâm đặc biệt, sâu tận đáy lòng như có một dòng nước ấm áp tràn qua. Anh khẽ nhếch khóe môi lên cười, cất giọng khàn khàn, “Cảm ơn cô nhé”.

Câu nói ấy như có tác dụng thôi miên. Thị Y Thần kinh hãi một lúc, nhìn sâu vào đôi mắt đen láy thăm thẳm không thấy đáy của anh, gò má nóng bừng như bị thiêu đốt, tự nhiên có chút luống cuống. Cô khẽ ho hai tiếng, cố tỏ ra bình tĩnh: “Không cần cảm ơn. Chỉ cần nhớ trả đủ tiền cho tôi là được”.

Trong đầu Lục Thần Hòa không ngừng tái hiện lại cảnh người nhà của bệnh nhân mấy giường bên mặt mảy mĩn hờ kễ rằng, đêm qua lúc đưa anh vào viện trông cô rất hung dữ, tất cả mọi người có mặt đều cho rằng anh bị cố ngược đãi mà đổ bệnh, bởi lúc nào miệng cô cũng lẩm bẩm khoản tiền lãi của ba ngàn tệ.

“Mượn di động của cô một chút”, anh đột ngột cảm lấy chiếc di động trong tay cô, nhập vào một dãy số, đầu kia bắt máy rất nhanh, anh căn dặn ngắn gọn mấy câu rồi tắt máy, “Tôi sẽ sắp xếp cho người liên lạc với cô sau. Tiền váy cưới, tiền viện phí, tiền thuốc thang sẽ trả cô đầy đủ. Cô cứ yên tâm, chi có thừa không có thiếu”.

Anh trả lại điện thoại cho cô, sau đó đưa tay bấm nút thang máy.

Cô sững sờ rồi đột nhiên phản ứng lại, “Anh đi đâu vậy? Bác sỹ nói sáng nay anh vẫn phải làm kiểm tra, chưa được xuất viện đâu”.

Anh mỉm môi, nhủu chặt mày rồi đáp, “Cảm ơn cô tôi qua đã chăm sóc tôi. Từ bây giờ trở đi, cô không cần phải lo lắng cho tôi nữa”.

“Anh đúng là đồ đáng chết. Tại sao tôi qua tôi lại cứu anh chứ?” Cô vừa bực bội vừa ngưng ngưng, trừng mắt lườm anh.

“Vậy cô cứ tiếp tục làm việc thiện đi, đừng quên thanh toán hết tiền cho bệnh viện. Xin chào!” Cửa thang máy mở ra, anh nhanh chân bước vào, đám đông bên trong nhún chìm bóng dáng anh, cô do dự không biết có nên vào theo anh hay không.

Sau khi đứng vững, Lục Thần Hòa bất ngờ nói: “Đúng rồi, ban nãy mẹ cô có nói nếu như cô dám quên chuyện xem mặt tuần sau, bà nhất định sẽ lột da cô”.

Cô đứng chết trân tại chỗ, đột nhiên trừng mắt, một lúc lâu sau mới thốt lên lời, “Anh anh anh...”.

Lục Thần Hòa nở nụ cười cợt nhả.

“Anh đứng lại! Giày của tôi...” Cô chợt nhớ đến đôi giày của mình, muốn xông vào thang máy, nhưng cánh cửa đã từ từ khép lại. Chỉ còn nhìn thấy anh từ từ cong khóe môi nở một nụ cười, nụ cười đó rõ ràng mang ý châm chọc, cuối cùng nó cũng biến mất sau cánh cửa thang máy.

Cô tuyệt vọng vò đầu bứt tai, liền đó vội vàng ấn nút một thang máy khác. Lúc cô xuống đến nơi, đuổi ra đến ngoài cổng lớn bệnh viện, Lục Thần Hòa đã đi mất tăm mất tích rồi.

Cô tức giận đứng giậm chân, “Đồ chết tiệt! Tôi sẽ về một cái vòng tròn nguyên rủa anh!”.

Cô quay lại tòa nhà lớn bên trong bệnh viện, sau khi thanh toán xong lại bắt xe quay ngược trở lại khu Hà Kê, bấm chuông cửa nhà anh rất lâu cũng không có ai trả lời. Cuối cùng đành bỏ cuộc lái xe về nội thành.

Lục Thần Hòa là một người giữ chữ tín.

Lúc anh nói sẽ trả tiền, Thị Y Thần còn có chút hoài nghi. Khi anh phui mông bỏ đi, Thị Y Thần đã có cảm giác như mình bị lừa. Thế nhưng ngay buổi chiều hôm đó, đã có người liên lạc với Thị Y Thần, hỏi số tài khoản ngân hàng của cô. Chỉ vài phút sau, tài khoản ngân hàng của cô đã tăng thêm hơn tám ngàn tệ. Cô tính toán sơ sơ, ngoài tiền chiếc váy và tiền viện phí thì còn thừa khoảng hai ngàn tệ. Tuy rằng so với phí phục vụ hai trăm đô la Mỹ một giờ mà cô nói thì ít hơn rất nhiều, nhưng nhìn chung, đúng như những gì tên đàn ông chết tiệt đó đã hứa, chỉ có thêm chứ không có bớt.

Tận sâu trong lòng cô trào dâng một cảm giác chán ghét kinh khủng những kẻ giàu có.

Đúng lúc cô chuẩn bị tan ca thì tiếng chuông điện thoại quen thuộc vang lên, là Kiều Na.

“Người đẹp, có rảnh không? Nếu rảnh thì đi uống với mình vài ly”, vừa bấm nút nghe đã thấy giọng nói chán chường của Kiều Na vang lên.

“Vừa qua lễ Tình nhân liền hẹn người ta đi uống rượu, đây là dấu hiệu của việc muốn ly hôn sao?” Từ trước đến giờ toàn là Kiều Na móc máy cô, hiếm lắm cô mới có cơ hội phản công lại, nhưng cũng chẳng dễ dàng gì.

Nhưng Chu Kiều Na cũng chẳng phải dạng vừa, “Này, không dễ gì cho cậu cơ hội mà gỡ gạc lại mấy bản, thế mà đã bắt đầu đắc ý sao? Một người phụ nữ đến ngày ‘bà đi’ đáng ghét đến thăm còn nhầm lẫn mà vẫn còn thể diện đi nói người khác sao?”.

Đúng là khôn kiếp! Cô đúng là tự đào hố nhảy vào mà, Y Thần gấp gấp lên tiếng, “Tôi nay mình không rảnh”.

“Bớt giả vờ giả vịt với mình đi. Bắt đầu từ giây phút cậu nghe điện thoại, mình đã nghe thấy tiếng con tim kích động của cậu đập liên hồi rồi.”

“Cậu với mẹ mình đúng là ăn ý đấy! Hai người mới đích thực là mẹ con ruột.”

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gấp Gỡ, Một Đời Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Chương 4.3

“Lát nữa gấp.”

Ngắt điện thoại, Thị Y Thần thu dọn qua loa rồi xách túi, bắt xe đến K.O.

Gần đây số lần đến K.O tăng đột xuất, đến mức ông chủ Lạc Thiên – người hiếm lắm mới gặp được một lần vừa nhìn thấy cô đã nhú mày, “Vẫn còn đề bụng chuyện chiếc áo choàng trước kia cho vợ tôi sao?”.

Cô thực sự vô tội. Rất lâu, rất lâu về trước, kẻ lắm tiền họ Lạc này, vì muốn theo đuổi tán tỉnh vợ mình, đã chọn cho vợ một bộ váy dạ hội ở cửa hàng cô, chọn xong lại chê bộ đó thiếu vải, thế là tiện tay kéo luôn chiếc áo choàng đang khoác cho con ma-nơ-canh cạnh đó khoác cho vợ mình. Đừng tưởng thấy cô mở cửa hàng như vậy thì ghê gớm lắm, thực ra kiếm được tiền của những kẻ giàu có không dễ dàng chút nào, đặc biệt là khi gặp phải những kẻ ăn rồi còn muốn gói mang về như thế này.

“Anh đẹp trai à, tôi đâu có ki bo đến mức ấy? Hơn nữa chiếc áo khoác đó rõ ràng là do anh tiện tay mang đi mà”, Y Thần mô phỏng lại động tác tiện tay cầm đi của anh ta.

Lạc Thiên dứt hai tay vào túi quần, lạnh lùng nói: “Mẹ cô dạo này không sắp xếp cho cô đi xem mặt nữa sao? Sao lại có thời gian rảnh rỗi đến bar chơi thế này?” Chọc đúng vào nỗi đau của người khác, đây mới là việc làm của anh ta lúc này.

“Tôi đi đây”, cô trừng mắt, “Gần đây anh nhất định là âm dương không được điều hòa, tôi tạm tha cho anh”. Y Thần dạo này hẳn là đắc tội với tiểu nhân, người nào kẻ nấy đều móc mĩa cô.

Đôi co với Lạc Thiên một hồi, mới thấy bóng dáng Chu Kiều Na lơ đãng đi tới.

Chu Kiều Na vừa đến, liền cảm luôn chai bia tu một hơi hết sạch, cảnh này làm cho Thị Y Thần thất kinh.

Vốn dĩ cứ tưởng chỉ có một mình cô buồn bã đón lễ Thất tịch, thật không ngờ Chu Kiều Na cũng không vui vẻ gì. Lúc đầu Kiều Na chỉ muốn ăn lẩu, nhưng quán lẩu quá đông khách xếp hàng chờ ăn, chồng cô ấy không muốn đợi, thế là hai người cãi vã rồi đường ai nấy về.

Chu Kiều Na chụp lát lon bia, cảm phần nói, “Lúc mới yêu, đừng có nói là đợi một tiếng, có bảo anh ta đợi năm tiếng cũng không kêu ca gì. Giờ thì hay rồi, mới cầm được giấy đăng ký kết hôn chưa lâu, mình muốn ăn lẩu, kêu anh ta cùng đợi nửa tiếng đồng hồ anh ta cũng không chịu, cứ thế vùng vằng bỏ về. Thật tức chết mà!”.

“Chưa từng nghe qua một câu châm ngôn sao? Trước khi kết hôn, đàn ông giống như một con chó cảnh, phụ nữ không cần phải dắt, anh ta cũng lẳng nhẳng bám theo sau; Sau khi kết hôn, đàn ông lại biến thành con chó đại, phụ nữ có lời dắt thế nào, anh ta cũng không chịu đi theo.” Nếu là trước đây, Thị Y Thần nhất định sẽ an ủi Chu Kiều Na, nào là lễ Thất tịch người đồng, kiểu gì cũng phải đợi hơn nửa tiếng. Nhưng kể từ khi bị phản bội, ngay cả việc tìm hộ mấy gã đàn ông một cái cớ cô cũng lười, cho nên cô chỉ có thể đổi sang một phương thức khác để an ủi, “Cậu biết tối qua mình làm gì không?”.

Chu Kiều Na nhìn cô.

“Cậu còn nhớ tên đàn ông mà mình gặp phải lần say rượu trước không? Hóa ra hẳn lại là chồng chưa cưới của khách hàng bên mình.”

“Cậu gặp lại anh ta sao?” Chủ đề này quả nhiên thu hút được Chu Kiều Na.

“Đâu chỉ có gặp mặt không, mình còn đến nhà anh ta nữa kìa.”

“Ái chà! Tin giật gân như vậy, mau kể nhanh nhanh đi.”

“Vợ chưa cưới của anh ta có đặt may một chiếc váy ở cửa hàng của mình, đặt xong rồi lại không muốn lấy, kêu bọn mình đem giao đến chỗ ở của anh ta. Kết quả là mình và anh ta cãi nhau một trận, cãi được một lúc anh ta đột ngột ngắt xiu, ngã vật xuống nền nhà.” Cứ thế cô kể lại đêm Thất tịch thảm hại nhất của mình từ trước đến nay cho Kiều Na nghe, không sót một chữ.

“Mình biết mà, cái đồ ngốc nhà cậu trời sinh ra là để đưa đến cứu rỗi tâm hồn mình mà”, trong phút chốc Chu Kiều Na liền hóa bi thành hi, thiếu chút nữa cười hụt hơi.

Nếu nói đến khả năng cứu rỗi tâm trạng người khác, chỉ e có tìm thế nào cũng không thể thấy ai hơn cô nữa. Cô siết chặt lon bia trong tay, nếu lúc này Lục Thần Hòa đứng trước mặt cô, cô nhất định sẽ hất thẳng chỗ bia trên bàn vào mặt rồi hung hăng đổ hết lên đầu anh. Mặc dù cô đã nhận được hai ngàn tệ coi như phụ cấp chăm nom, nhưng mối thù bằng máu này vẫn còn tức nghẹn trong lồng ngực, không thể nào nuốt trôi xuống được.

“Nói đi thì cũng phải nói lại, cậu yêu đương hơn hai năm với anh chàng cừ non kia, ngoài ôm hôn ra, một chút phát triển da thịt nào cũng không có. Hai người lẽ nào vẫn luôn giữ thân như ngọc sao?” Giọng Chu Kiều Na vừa vang lên, mặt Thị Y Thần liền biến sắc.

Lời vừa thốt ra, Chu Kiều Na liền hối hận, thật muốn tự cho mình mấy cái bạt tai, đã nói rõ sẽ không bao giờ nhắc đến ba chữ “Cao Minh Dương” trước mặt Thị Y Thần, nhưng tu lon bia xuống dạ dày rồi, cô ấy liền không quản nổi cái miệng của mình nữa.

Cô ấy cầm lấy một lon bia, tự phạt mình uống hết, uống xong đặt vỏ lon xuống, vừa nghĩ đến vừa thấy buồn nôn, thế là nghiêm túc nói, “Mặc dù mình biết cậu và Cao Minh Dương đã sớm đường ai nấy đi, nhưng mình vẫn chưa biết nguyên nhân là gì, là chị em nên mình mới đồng ý không nhắc đến chuyện này. Nhưng chuyện này cũng đã qua sắp nửa năm rồi, cậu không định nói cho mình biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì sao? Cậu còn coi mình là chị em không?”

Một buổi tối năm ngoái, Thị Y Thần đột nhiên kéo cô ấy đến bar uống rượu, sau đó say bí tỉ, khóc lóc nói với cô ấy rằng đã chia tay Cao Minh Dương. Thị Y Thần xin cô ấy đừng hỏi bất cứ điều gì. Chu Kiều Na cũng không định hỏi, chỉ cùng cô uống rượu. Nhưng chuyện này đã qua gần nửa năm rồi, nhắc lại chuyện cũ, cô ấy còn cho rằng nha đầu này đã không còn để ý từ lâu. Thế nhưng về mặt của cô lúc này nói cho cô ấy biết, chuyện không đơn giản như vậy.

Chu Kiều Na không hề khách khí, dùng ngón tay nâng cằm Thị Y Thần lên, không cho cô cơ hội né tránh, “Nét mặt cậu rõ ràng là rất buồn bã, rốt cuộc nửa năm trước đã xảy ra chuyện gì? Không thể nói với mình được sao?”

Thị Y Thần trầm mặc, cầm lon bia trước mặt lên, uống một hơi cạn sạch cả lon bia đầy ắp, sau đó cười lớn, cổ làm ra vẻ bí mật, thì thầm, “Thực ra cũng không có gì, cậu còn nhớ năm ngoái có lần mình đi xem phim với anh ta không, sau khi xem xong bộ phim đó thì mình phát hiện ra anh ta đã để ý đến một người phụ nữ khác”, Y Thần nhếch môi nở nụ cười đáng ghét.

Chu Kiều Na vừa nghe xong, lửa giận lập tức bùng bùng kéo đến, giọng cũng cao lên mấy tông, “Mẹ kiếp! Là kẻ mặt dày nào! Để bà đây thay cậu đi tính sổ với nó!”

Thị Y Thần không nói gì, chỉ cười khò, lại cầm lon bia trước mặt lên, tu ừng ực, “Cậu tính sổ với cô ta, chỉ bằng trực tiếp tính sổ với mình đi”, trong lời nói của cô chỉ toàn là vẻ tự giễu.

“Không phải là cô em họ đói khát của cậu đấy chứ...”

Thị Y Thần nhìn chằm chằm vào lon bia trống rỗng, không nói thêm lời nào.

Chu Kiều Na thấy vậy, chưa cần hỏi thêm đã chắc như đinh đóng cột. Cô ấy cầm vỏ lon bóp chặt khiến nó vang lên những âm thanh chói tai rồi chửi rủa, “Mình đã đoán trước mà! Quả nhiên là cô ta, có phải cả đời này cô ta luôn chuẩn bị tư tưởng để sống mái với cậu, chỉ cần là người đàn ông của cậu, cô ta nhất định phải cướp bằng được không? Cô ta có bệnh à? Có bệnh thì phải cho đi chữa đi”.

Nhắc đến Thị Y Văn – em họ của Thị Y Thần, hai người bọn họ không biết phải nói thế nào nữa. Có lẽ trên đời này tồn tại rất nhiều loại phụ nữ cực phẩm, nhưng cũng chưa có loại nào đạt được đến trình độ như cô ta. Năm Thị Y Thần tốt nghiệp cấp ba cũng chính là lúc cô đắc tội với cô em họ kiêu căng của mình. Chỉ cần Thị Y Thần có quan hệ với người đàn ông hoặc thanh niên nào, thì kết cục cuối cùng cũng đều là người đó sẽ trở thành bạn trai của cô ta.

Dần dần Thị Y Thần cũng quen với loại tranh đoạt kiểu này, và nó giống như một lời nguyền vậy, cứ dai dẳng bám riết lấy cô mười mấy năm trời. Để hóa giải nó, từ trước đến giờ cô luôn sống độc thân, lãng phí biết bao năm tuổi xuân.

Phải khó khăn lắm vào lần họp lớp cuối năm kia, cô mới gặp lại cậu bạn Cao Minh Dương sau nhiều năm. Hồi học cấp ba trông anh ta như con cừ non, vóc dáng không cao, cơ thể gầy gò, lại hay bị đỏ mặt xấu hổ, nhìn rất không vừa mắt. Vậy mà giờ đây anh ta đã trở thành một người đàn ông cao lớn mạnh mẽ, da dẻ trắng trẻo, thu nhập cao, ôn hòa hiền lành người, phóng khoáng dễ gần. Thị Y Thần lãng phí nhiều năm thanh xuân như vậy, trái tim cũng sắp mệt mỏi kiệt quệ rồi.

Điều đáng sợ chính là, lời nguyên do cuối cùng vẫn linh nghiệm. Chỉ sau một bộ phim, con cừu non kia đã trở thành bạn trai cũ của cô. Hoặc chuyện năm đó, thực sự là Y Thần đã nợ em họ mình.

Cô buồn phiền vô đầu, rồi nói với Chu Kiều Na, “Cậu có biết tại sao nửa năm trước mình không nói với cậu không? Vì mình sợ cậu sẽ đi tìm nó tính sổ thật”.

Chu Kiều Na nói, “Cậu đúng là đồ bỏ đi! Đã bị nó cướp mất mấy đời bạn trai rồi? Nó có thể cướp bạn trai cậu, sao cậu không đi cướp lại, cướp xong rồi vứt đi như đồng giẻ rách cũng có sao? Mình đã nói với cậu hàng nghìn lần rồi, đối phó với những kẻ mặt dày thì phải dùng thủ đoạn mặt dày hơn thế. Cậu cứ tiếp tục vô dụng như thế này thì cả đời đừng mơ đến việc tìm được người đàn ông nào tử tế ra hôn. Đúng là kém cỏi mà!”.

“Cô đây thà không có còn hơn vợ bữa nhé!” Cô không chịu thừa nhận.

“Cậu đến chết vẫn còn cứng đầu cứng cổ!”

“Được rồi. Chuyện đã qua nửa năm rồi, chẳng phải bây giờ mình rất ổn sao, chẳng qua là đâm bữa nửa tháng lại lên con hăm một lần thôi. Nhiều khi mình cảm thấy bản thân hình như mắc bệnh thần kinh thật ấy, nếu không sao có thể thê thảm đến mức này?” Cô cảm ly rượu lên cùng nhẹ vào lon bia trước mặt Chu Kiều Na, “Người đẹp cầu xin điện hạ ban cho chút lòng thương hại!”.

Mặc dù ngoài miệng nói không chút bận tâm, nhưng trong lòng cô lại đang thầm cười khổ. Chuyện đã qua gần nửa năm, nếu như thực sự là chuyện cũ thì cứ để nó qua đi, nhưng sao nó vẫn đeo bám đến tận ngày hôm nay. Sở dĩ cô không dám nhắc đến chuyện này là sợ với cái tính bốc đồng của mình, Chu Kiều Na sẽ thực sự tìm đến cửa, thay cô tính sổ với Cao Minh Dương và Thị Y Vân.

“Thật là tức chết vì cậu mất!” Chu Kiều Na mặc dù luôn miệng nói như vậy nhưng trong lòng thực sự rất xót xa cho bạn mình. Ai gặp phải đứa em họ biến thái thế này thì đúng là xui xẻo ba kiếp.

Sáng sớm hôm sau, trong lúc còn đang mơ màng ngủ, Y Thần liền nghe thấy tiếng leng keng kì lạ vang lên trong phòng. Khó khăn lắm mới mở được hai mắt ra nhìn, Thị Y Thần liền thấy mẫu thân đại nhân đứng ngay đầu giường, tay cầm chổi lông gà, dáng vẻ trông vô cùng hung dữ.

“Ôi trời, mẹ đang làm gì vậy? Suýt chút nữa làm con hết hồn”, Y Thần sợ hãi ngồi bật dậy khỏi giường. “Sớm muộn gì con cũng bị mẹ dọa đến phát bệnh thần kinh mất”.

“Người phát bệnh thần kinh phải là mẹ đây mới đúng con ạ”, bà Thị lạnh lùng lên tiếng rồi bắt đầu dọn dẹp phòng.

Cô nhìn lướt qua đồng hồ trên tường, buồn bực nói, “Trời ơi, mới sáu rưỡi, mẹ dọn dẹp cái gì chứ? Con buồn ngủ chết đi được, mẹ không thể đợi sau khi con đi làm hẵng dọn sao?”.

“Con chim thức giấc sớm mới có mồi để ăn! Ngày nào cũng ngủ trương mắt lên mới dậy như con thì mồi sớm đã bị lũ chim khác ăn sạch sẽ rồi.”

Y Thần buồn bực vô đầu bứt tai, “Đây là vấn đề định vị. Con không phải là con chim muốn kiếm mồi đấy, con là con mồi không muốn bị con chim kia ăn thịt...”, cô dài giọng.

“Đúng là đồ lười biếng, không phải con nói với mẹ rằng dạo này con rất bận, tối nào cũng phải tăng ca để làm ư? Kết quả thì sao? Đêm hôm trước con đã làm gì?” Bà Thị cầm chổi lông gà phát qua phát lại trên đầu cô.

Thị Y Thần biết ngay mà, chuyện tối hôm đó ở bệnh viện nhất định không thoát nổi vòng phỏng vấn gắt gao của mẫu thân đại nhân. Cô nhìn đám lông gà không ngừng bay xuống, nghi ngờ dụng ý của mẹ mình, “Mẹ, có chuyện gì thì mẹ nói thẳng ra đi”.

Sáng hôm qua, chỉ với một cuộc điện thoại từ bệnh viện, mẹ chắc chắn rất quan tâm đến anh chàng họ Lục có thân phận chồng chưa cưới của khách hàng kia. Theo suy đoán logic của Thị Y Thần, muốn bà tin tưởng lời của mình thì thà để bà tin trên đời này có ma thì hơn.

Bà Thị tích một bụng nghi vấn, nên mặt trời còn chưa ló rạng, Thị Y Thần đã bị lôi khỏi giường. Muốn tóm được đứa con gái giáo hoạt như hồ ly tinh này, bà phải ra tay sớm: “Con với anh chàng họ Lục kia có thật là không dính dáng gì đến nhau không?”.

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gặp Gỡ, Một Đời Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Chương 4.4

Thị Y Thần sững người, sau đó nhanh chóng phản bác lại: “Đương nhiên là không rồi! Mẹ à, dù con có kém cỏi đến đâu, lẽ nào ngay cả nguyên tắc làm người cơ bản nhất cũng không có sao?”. Cô rất hốt hoảng khi ngay cả họ của Lục Thần Hòa mẫu thân đại nhân cũng biết. Cái tên họ Lục chết tiệt đó chắc không nói luyện thuyên gì chứ.

Y Thần cố gắng cắn răng không hé nửa lời, chỉ thừa nhận mình đơn thuần gặp người khác khó khăn thì giúp đỡ. Vừa thay xong quần áo, cô liền lẩn vào

nhà vệ sinh, trốn trong đó đánh răng rửa mặt, bà Thị bị cách ly ở bên ngoài.

Bà Thị vẫn còn bán tín bán nghi, nhưng liên tiếp hai ngày liền không moi được bất kì thông tin nào từ miệng cô con gái cứng đầu, phòng chừng chắc cũng không có gì thật. Đợi đến khi Thị Y Thần ngồi vào bàn ăn, bà mới chuyển chủ đề: “Tối nay mẹ có hẹn với bạn học cũ, con trai bà ấy cũng đến”.

Thị Y Thần vừa cắn được một miếng trứng ốp, nghe vậy suy nghĩ liền khựng lại, về mặt mông lung, hoàn toàn không biết mẹ đang nói cái gì?

“Con đừng có mà nói với mẹ, con quên sạch sẽ chuyện này rồi đấy nhé?” Bà Thị trừng mắt lườm cô.

Thị Y Thần đột nhiên nhớ ra, trước khi téch mông rời khỏi bệnh viện, Lục Thần Hòa có để lại một câu nói. Ôi trời ơi! Hôm nay đã là thứ Bảy rồi? Sao thời gian trôi nhanh như chó chạy ngoài đồng thê này.

“Hôm nay là cuối tuần, khách đến chọn thử váy cưới rất đông, con không rảnh đâu ạ”, cô trực tiếp từ chối.

Nói đến chuyện yêu đương, trước nay bố mẹ cô đều chưa từng nhúng tay vào, nhưng hai năm gần đây khi tuổi tác của cô ngày càng cao, thì bố mẹ cũng càng ngày càng sốt ruột. Vậy là hai ông bà liên ngố nghiêng khắp nơi, không ngừng tìm kiếm đối tượng xem mặt cho cô, mãi đến khi gặp phải gia đình cực phẩm kia mới tạm nguôi ngoai phần nào. Cô còn tưởng sẽ được sống cuộc sống yên ổn một thời gian nữa, nào ngờ chưa đầy một tháng, mẹ lại bắt đầu tổ chức sắp xếp xem mặt.

Lần này bà Thị cũng không phải dạng vừa, bà lên tiếng, “Con đã từ chối bao nhiêu lần rồi? Mấy lần trước mẹ coi như cho qua, nhưng hôm nay thì không được. Mẹ không cần biết con bận rộn cái gì, nhất định phải sắp xếp thời gian đi gặp mặt người ta. Nếu con không đi thì chuyển ra khỏi nhà, mẹ và bố con sẽ trực tiếp đăng báo công bố từ mặt, cắt đứt quan hệ”.

“Trời ơi, mẹ tỉnh lại đi có được không, pháp luật quy định không thể đoạn tuyệt quan hệ mẹ con được. Con xin mẹ tha cho con có được không?”

“Thời gian chính là liều thuốc điều trị bệnh thất tình, với những người đàn ông khác nhau lại càng hiệu quả hơn, huống hồ con cũng chưa từng yêu đương gì.”

Cô thực sự bị bà Thị đánh bại, khoe miệng khê nhếch lên, cất giọng châm biếm: “Mẹ chắc chắn muốn con đi xem mặt sao? Lẽ nào mẹ không sợ con lại gặp phải cả gia đình tâm thần như lần trước?”.

“Đằng nào cũng gặp phải tâm thần, mẹ tâm thần trước luôn cho rồi.”

“... Mẹ, mẹ thắng rồi”, Y Thần chấp nhận cấp ba lô, thay giày, nhin cục tức ra khỏi nhà, trong lòng không ngừng oán thán: Cái gì mà thế kỷ hai mươi mốt. Lẽ nào ngoài chuyện kết hôn sinh con, thì cả đời này người phụ nữ không còn con đường sống nào khác để lựa chọn sao?

Bận rộn cả ngày, nhưng cuối cùng vẫn không thoát được cuộc gọi như lấy mạng của mẹ, Thị Y Thần đành ngoan ngoãn đi đến điểm hẹn, đó là một nhà hàng xoay ở tầng thượng tòa nhà cao tầng nhất trung tâm thành phố. Cô vốn cho rằng bố mẹ hai bên đều sẽ có mặt, tổ chức một bữa cơm gặp mặt đơn giản rồi tiện thể dắt theo hai đứa con giật dây bác cầu. Ai mà ngờ được đến đây rồi mới biết là một cuộc xem mặt đã được tính toán từ trước.

Âm nhạc Broadway kinh điển nhẹ nhàng réo rất vang lên đến từng góc. Bên ngoài cửa hàng, ánh đèn neon rực rỡ tuyệt đẹp không ngừng biến đổi màu sắc. Mọi vẻ phồn hoa cùng yên tĩnh của thành phố N đều được thu vào tầm mắt cô.

Thị Y Thần hồ hững khuấy ly nước chanh trước mặt, lịch sự ngồi nghe người đàn ông trước mặt nói chuyện.

Người đàn ông được sắp xếp lần này có cái tên không tồi – Chu Tân Vũ, bằng tuổi với cô. Anh ta đeo một cặp kính gọng đen thời thượng, làm nghề thiết kế quảng cáo, theo hiểu biết của cô cũng tạm coi là một nhân viên IT. Vô thức, trong đầu Y Thần lại hiện ra gương mặt sáng sủa điển trai của Cao Minh Dương.

Chu Tân Vũ có một đôi mắt hẹp dài, không giống với đôi mắt to tròn của Cao Minh Dương, cũng không sở hữu cặp mắt một mí đáng ghét như mấy nhân vật trong bộ phim Hàn Quốc đang đình đám hiện nay. Anh ta có một làn da trắng trẻo trơn nhẵn, so với cô chỉ có hơn không có kém. Đôi lúc cô thậm chí không kim được, suýt buột miệng hỏi xem anh ta dùng loại mỹ phẩm dưỡng da nào mà da mặt lại đẹp đến thế. Anh ta cao khoảng 1 mét 78, vóc người trông rất khỏe mạnh rắn rỏi, có chút không phù hợp với gương mặt thư sinh trắng trẻo cho lắm.

Y Thần thầm thở dài một hơi, xem ra Chu Tân Vũ là một người đàn ông không tồi. Nếu đổi lại là mắt nhìn của người khác, có lẽ đã chấm cho anh ta điểm tuyệt đối rồi, thế nhưng với Y Thần, anh ta có làm thế nào cũng không khiến cô hứng thú nổi. Bởi vì người đàn ông này bắt đầu từ lúc ngồi xuống, mỗi câu nói ra đều không thoát khỏi chuyện về em gái mình. Ví dụ như mỗi tuần anh ta phải dắt cô em gái đang học đại học đi ăn một bữa KFC, mà nhất định phải ăn suất dành cho trẻ em chỉ vì món đồ chơi đi kèm suất đó. Hai anh em họ có một thói quen chính là sưu tập toàn bộ đồ chơi trong suất ăn dành cho trẻ em của KFC. Hoặc là mỗi cuối tuần, chỉ cần được nghỉ, anh ta sẽ đưa em gái đi dạo phố mua sắm quần áo sau đó đi xem phim. Hai hôm trước anh ta và em gái mình mới xem xong một bộ phim hài...

Mặc dù chỉ nói chuyện đơn giản, nhưng Y Thần cảm thấy Chu Tân Vũ này là một người đàn ông rất tâm lý, rất dịu dàng. Nhưng sự yêu chiều này không chỉ dành cho người nào muốn trở thành bạn gái của anh ta. Nếu như đối tượng xem mặt nào anh ta cũng đối đãi như vậy, thì cô cũng có thể hiểu được, tại sao một người đàn ông ưu tú đến thế mà ba mươi tuổi vẫn chưa có bạn gái. Bởi vì không một cô gái nào có thể chấp nhận viện em gái của bạn trai đứng giữa làm một chiếc bóng đèn sáng trưng như vậy cả.

Cô chợt ngân nga trong lòng một bài hát cũ: Em gái em ngồi đầu thuyền, anh trai đây đi dọc bờ, dây buộc nhẹ nhàng đưa...

Cô liếc nhìn đồng hồ đeo tay, ngồi lâu như vậy mà mới được một tiếng đồng hồ. Trước đó mẹ cô đã gửi tin nhắn đến, dọa nạt rằng cho dù có không thuận mắt thì cũng phải ngoan ngoãn ngồi đó hai tiếng. Hai tiếng, thật sự là một khoảng thời gian quá dài. Đầu cô đã bắt đầu ong ong, cổ họng khô khốc. Cô chụp lấy ly nước chanh, uống một hơi cạn sạch.

Vừa đặt chiếc ly trống rỗng xuống, Chu Tân Vũ liền cầm bình nước lọc bên cạnh lên, rót đầy vào ly cho cô.

Đúng là tâm lý, cho điểm mười. Thế nhưng, lẽ nào anh ta không nhìn ra, cả buổi tối hôm nay cô đã uống không dưới tám cốc nước?

“Xin lỗi, tôi đi vệ sinh một chút”, không phải cô kiểm soát chuồn, mà là sau khi uống tám cốc nước, cô thực sự rất có nhu cầu vào nhà vệ sinh. Chu Tân Vũ khẽ nở nụ cười rồi gật đầu.

Nụ cười của anh ta rất dễ chịu, rất ưa nhìn. Nhưng vào lúc này đây, trong mắt Thị Y Thần chỉ toàn chán ghét.

“Cô sao vậy?” Cuối cùng Chu Tân Vũ cũng phát hiện ra điều bất thường.

“À, không có gì”, cô buông lỏng nắm tay, tâm trạng cũng dịu hơn chút xíu, khẽ nở nụ cười rồi dời đi. Đứng trước tấm gương trong nhà vệ sinh, Y Thần ngẩng người nhìn gương mặt xem ra vẫn còn có chút tinh thần của mình, cô không ngừng nhắc nhở bản thân hết lần này đến lần khác phải đối diện với hiện thực tàn khốc, đó là lần đầu cô đã không còn mìn màng nhẵn bóng đến dự hoặc lòng người như thời mới hai mươi nữa. Ánh mắt cô cũng không còn ngây thơ lấp lánh trong veo như trước nữa. Cô đang bước từng bước tiến đến tuổi trung niên mất rồi.

Y Thần hít sâu một hơi, đột nhiên trong gương xuất hiện thêm một khuôn mặt nữa, khiến cô sợ đến mức kêu lên một tiếng thất thanh. Không biết từ lúc nào bên cạnh đã xuất hiện thêm một người xa lạ, cũng đang đứng soi gương như cô.

“Xin lỗi, đã làm cô sợ rồi, có muốn làm một điều không?” Giữa những ngón tay mảnh khảnh của cô gái này đang kẹp một điều thuốc.

Thị Y Thần lắc đầu. Cô nghĩ, nếu cô biết hút thuốc thì rất có thể sẽ nhận lấy, thử xem cái cảm giác chìm đắm trong làn khói thuốc có mùi vị ra sao, liệu có thể khiến bản thân quên đi hết mọi buồn phiền không?

Người phụ nữ kia thu tay lại, vô tư nói, “Khi một người dùng thứ ma lực của người trưởng thành để khen một người phụ nữ sắp ba mươi, nói một cách khác chỉ là đang khéo léo nói cho cô biết, cô thực ra đã già mất rồi. Cô biết không? Khi người phụ nữ già nua thì ngoài những nếp nhăn đáng sợ trên khuôn mặt ra, còn là việc ‘bà đi’ càng ngày càng ít ghé thăm. Haizzz, già rồi mà, nếu còn không chịu lập gia đình thì chỉ e sẽ thực sự không lấy được chồng đâu”.

Chỉ mấy câu nói đơn giản, nhưng khi lọt vào tai Thị Y Thần giống như tiếng chuông đồng hồ quả lắc va vào nhau rất mạnh vậy.

Nhưng mà, hằng ngày cô đều được người ta tán tụng rằng có sức hút trường thành của phụ nữ ba mươi. Cho nên, hôm nay cô mới xuất hiện ở đây.

Nếu còn không kết hôn thì thực sự sẽ không lấy được chồng.

Cô thắm hít sâu một hơi, quyết định quay trở lại chỗ ngồi nhặt nhèo ban nãy.

Cô rửa tay qua loa rồi vội vàng ra ngoài, vừa xoay mặt lại liền va phải một người đàn ông với thân hình cao lớn.

“Xin...” Y Thần ngược mắt lên nhìn, vừa hay chạm phải ánh mắt của anh, chữ cuối cùng định thốt lên lại nuốt ngược vào trong.

Gặp gỡ nhau ở đâu không gặp, lại đi gặp ngay ở nhà vệ sinh. Có một câu thành ngữ gọi là oan gia ngõ hẹp, dùng để hình dung tình trạng hiện tại thật không còn câu nào thích hợp hơn.

Nhà vệ sinh quả thực là một nơi kì diệu.

Đôi mắt Lục Thần Hòa sâu thẳm, đen láy, sáng lấp lánh, việc gặp gỡ cô ở đây đối với anh cũng là tình cờ. Anh vô tình nhớ lại cuộc điện thoại nhận được lúc còn ở bệnh viện, khóe miệng vô thức nhếch lên nói: “Đi xem mặt?”.

Y Thần vờ như không nghe thấy, cụp mắt đi lướt qua anh.

Không ngờ, giọng nói của anh lại tiếp tục vang lên phía sau, “Xem ra lời uy hiếp của bác gái vẫn còn có tác dụng”.

Y Thần dừng bước, lên tiếng trả lời bằng giọng khó chịu, “Liên quan gì đến anh, đồ gà mái!”.

“Xem ra việc xem mặt cũng chẳng sung sướng gì, trên mặt cô đang khắc bốn chữ ‘nhanh nhanh kết thúc’ mà cảm giác có thể rơi xuống bất kì lúc nào.” Lục Thần Hòa quan sát Thị Y Thần cẩn thận một lượt từ đầu đến chân, áo gi lê màu xám bạc, chiếc váy dài màu xám đậm, đôi sandal đế bằng màu đen của Punk, mái tóc cột đuôi ngựa một cách tùy ý, cộng thêm khuôn mặt mặc dù đã được trang điểm nhưng vẫn lộ rõ vẻ cau có, sao nhìn thế nào cũng không giống đi xem mặt vậy. Kiểu ăn vận này nếu đổi lại là đi dạo phố hoặc phong cách đời thường thì rất phù hợp, nhưng đổi lại là đi xem mặt hiển nhiên có chút lu mờ, thiếu đi sức hấp dẫn đàn ông, thật khó có thể tưởng tượng được cô lại là bà chủ của một tiệm thiết kế váy cưới tuyệt đẹp. Có điều, từ dáng vẻ chả mấy hứng thú này của cô, thì có lẽ đây là kết quả cô mong muốn tới nay.

Khóe miệng Thị Y Thần khẽ nhếch lên, bàn tay vô thức nắm chặt thành quyền. Nhớ lại chuyện ở bệnh viện đến cái vẻ mặt của anh lúc chuyển lời, cô thật chỉ muốn đâm đầu vào tường. Mặc dù cái miệng và lòng dạ Lục Thần Hòa có chút độc ác, nhưng không thể không thừa nhận anh có một ánh mắt rất

sắc bén. Y Thần cười lớn hai tiếng, nhưng lòng không hề cười: “Anh biết không? Anh còn nhìn thiếu hai chữ nữa trên mặt tôi”.

Lục Thần Hòa nhướn mày, bày ra dáng vẻ rửa tay lắng nghe.

“Biến đi!”

Ý cười trong đáy mắt càng thêm nồng đậm, anh nhanh chóng chuyển chủ đề, “Nhận được tiền chưa?”.

“Nhận được rồi”, cô lạnh lùng đáp lại.

“Vậy thì tốt. Sau này nếu cửa hàng làm ăn không tốt, cô có thể chuyển sang làm hộ lý, nghe nói ngành này đang thiếu người”, Lục Thần Hòa nhếch mép, lại một lần nữa giả giọng nguyên rủa việc làm ăn của cửa hàng cô.

Y Thần hung hăng lườm anh, “Đêm hôm trước, đáng ra tôi không nên lăm chuyện, phải để anh phát sốt rồi chết quách ở nhà cho xong!” Cô chửi xong liền quay đầu bỏ đi.

Lục Thần Hòa cứ thế nhìn theo bóng dáng gầy gò của cô dần khuất nơi góc rẽ, bỗng dừng lại bầm: “Lại gặp đúng lúc đi xem mặt...”.

Lẽ nào đây là duyên phận mà người ta hay nói?

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gấp Gỡ, Một Đời Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Nếu Như Anh Cũng Ở Đây

Từ nhà vệ sinh trở về, Thị Y Thần liền ngồi xuống ghế sofa, mặt mũi u ám, yên lặng không nói một lời.

Chẳng bao lâu, Lục Thần Hòa liền lướt qua trước mặt cô, tiện thể liếc mắt nhìn Chu Tân Vũ ngồi đối diện, khóe môi khẽ cong lên để lộ một nụ cười.

“Anh Thần Hòa, ở đây”, ở một góc không xa, một giọng nữ trong trẻo vang lên.

Lục Thần Hòa thu lại tầm mắt, bước từng bước vô cùng tao nhã đi lướt qua như những người xa lạ khác, tiến thẳng tới chỗ ngồi bên cạnh cửa sổ ở góc trong cùng.

Chỗ ngồi của Thị Y Thần vừa hay mặt đối mặt với anh. Cô liếc thấy khóe môi anh đang nở một nụ cười châm biếm nhàn nhạt, lửa giận trong lòng liền bốc lên bùng bùng, ánh mắt nhanh chóng dời đi chỗ khác, không muốn nhìn thấy gã đàn ông đáng ghét này thêm một giây nào nữa.

Cô chống một tay lên bóp trán, đúng là oan gia ngõ hẹp. Vốn cho rằng, tiền hàng sông phẳng rồi sẽ không phải gặp lại tên ôn thần kia nữa, không ngờ lại chạm mặt trong hoàn cảnh này. Cô ghét cay ghét đắng nụ cười chế giễu không dễ gì phát hiện như vừa nãy của anh. Anh hẳn đang cười nhạo cuộc xem mặt ngu ngốc này của cô. Trời ơi! Sao hai lần đi xem mặt thì cả hai lần đều gặp phải người này chứ? Cô rốt cuộc đã đắc tội với thánh thần phương nào rồi?

Chu Tân Vũ nhận ra sự khác thường của cô liền lên tiếng hỏi, “Sao vậy?”.

“Đụng phải ma rồi.” Đối với cô mà nói, Lục Thần Hòa không phải oan hồn thì là cái gì?

“Cái gì cơ?”

“Không có gì”, cô lấy lại tinh thần, tiếp tục nở nụ cười với Chu Tân Vũ. Mặc kệ câu chuyện của anh ta tẻ nhạt đến mức nào, ít nhất buổi tối hôm nay cô cũng không được quá thất lễ.

Chu Tân Vũ đột nhiên nở nụ cười, “Có phải tôi rất tẻ nhạt không?”.

Cô cứ tưởng mình đã che giấu rất tốt rồi, không ngờ vẫn bị anh ta phát hiện. Y Thần bói rồi nở nụ cười, “Cũng không phải vậy...”.

“Tức là vẫn có một chút. Thực ra cô không cần phải cảm thấy ngại, tôi biết bản thân mình rất vô vị, nếu không cô đã chẳng uống nước liên tục. Từ lúc ngồi xuống đến giờ, cô đã uống tổng cộng tám cốc rồi”, nói xong, anh ta cố nặn ra một nụ cười khổ sở.

Thị Y Thần sững người. Thì ra người này có để ý việc cô đã uống tám cốc nước, cô còn cho rằng anh ta là một tên ngốc đầu gỗ, thì ra không phải vậy.

Cô bói rồi xin lỗi, “Không phải tôi ghét gì anh, chỉ là không thể bắt kịp mấy câu chuyện mà anh nói, thực ra những điều anh kể rất thú vị, em gái anh cũng đáng yêu đấy chứ”.

“Cô không cần phải xin lỗi. Đây là vấn đề của cá nhân tôi, với cái đáng về không đến nỗi nào của tôi, thế mà gần ba mươi tuổi vẫn chưa có bạn gái, có phải rất kì lạ đúng không?” Anh ta chân thành nhìn Thị Y Thần.

“Hả, tôi với anh cũng có khác gì nhau đâu, đều là những người kì lạ cả”, Y Thần cười hi hi. “Ba mươi tuổi” đúng là một lời nguyên mà.

Chu Tân Vũ cười nói: “Thật ra trước đây cũng có rất nhiều phụ nữ theo đuổi tôi, tôi cũng từng có bạn gái. Nhưng chỉ cần hẹn hò với tôi một thời gian, bọn họ đều cho rằng tôi biến thái, vì lúc nào tôi cũng mở miệng ra là nhắc đến em gái, dần dần các cô gái đó đều bỏ tôi mà đi. Họ không thể nào chịu đựng nổi tính cách quá yêu thương em gái của tôi. Thực ra không phải vậy, cứ đứng trước mặt phụ nữ tôi liền căng thẳng, mà cứ căng thẳng thì sẽ không biết phải nói gì. Tôi sợ mình nhạt nhẽo vô vị, tôi sợ đối phương sẽ cảm thấy mình là một tên ngốc kì quặc, không tìm được chuyện gì để nói dành đem chuyện của em gái mình ra kể”.

Thị Y Thần vô thức trừng mắt nhìn một Chu Tân Vũ đang nở nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời trước mặt, tất cả những điều lúc trước cô nghĩ trong lòng đều trùng phóc, khiến Y Thần chợt bối rối không thôi. Những lời vừa rồi cũng khiến cô phải nhìn anh ta bằng ánh mắt khác, trong phút chốc, xung quanh nụ cười rạng rỡ chân thành của anh ta như tỏa ra hào quang vậy. Y Thần che miệng cười, một lúc mới chịu dừng lại.

Chu Tân Vũ nói: “Nụ cười hiện tại của cô không giống như vừa nãy. Tôi thích nụ cười vui vẻ thoải mái này của cô hơn”.

Y Thần ngại ngùng nói: “Thực ra tôi uống liên tục tám cốc nước cũng hoàn toàn không phải do anh không ngừng nhắc đến chuyện của em gái mình, tôi đúng là cũng hơi khát nước”.

Lần này đổi lại là Chu Tân Vũ cười.

Hai người mặt đối mặt nhìn nhau cùng cười.

Chu Tân Vũ lại lên tiếng: “Cô không cần phải quá để ý đến quan hệ giữa mẹ cô và mẹ tôi, thực ra nếu không thành người yêu được, chúng ta cũng có thể làm bạn. Có thêm một người bạn là nữ, đối với tôi quả là chuyện không tồi”.

Y Thần gật đầu tỏ vẻ đồng tình, đột nhiên cô nghĩ ra điều gì đó, liền lục từ trong túi xách ra một tấm danh thiếp đưa cho anh ta: “Nếu đã là bạn bè, thì tôi cũng không khách khí với anh nữa, đây là danh thiếp của tôi. Sau này nếu cửa hàng tôi cần thiết kế quảng cáo gì, đành làm phiền anh rồi”.

Chu Tân Vũ nhận lấy danh thiếp của cô, rồi cũng đưa danh thiếp của mình trao đổi với cô, “Nhất định rồi. Lúc trước tôi cũng nghe mẹ tôi nói, cô mở một cửa hàng váy cưới, toàn bộ váy cưới và trang phục đều do cô đích thân thiết kế. Chúng ta cũng tạm coi là người cùng ngành, sau này nếu cần giúp gì cô cứ nói”.

“Cảm ơn anh. Anh có bạn bè kết hôn muốn đặt may váy cưới hay lễ phục, có thể giới thiệu, tôi nhất định sẽ ưu đãi hết mức có thể. Nào, quen thêm bạn mới, tôi lấy nước thay rượu, chúng ta cạn ly”, Thị Y Thần cầm cốc nước chanh trước mặt lên.

Chu Tân Vũ cũng cầm cốc nước hoa quả của mình lên, nhẹ nhàng chạm vào cốc cô.

Cảm giác xa lạ giữa hai người trong phút chốc hoàn toàn tan biến, Thị Y Thần bắt đầu từ từ nói mấy chuyện có liên quan đến ngành thiết kế với Chu Tân Vũ, như vớ được món hời, nụ cười trên mặt cô vô cùng xán lạn. Chu Tân Vũ vốn là một người nhạt nhẽo, nhưng lúc này anh ta đã không cần dùng đến những câu chuyện về em gái mình để phá vỡ cục diện bế tắc như lúc ban đầu nữa.

Hai người đang trò chuyện vui vẻ, đột nhiên nụ cười rạng rỡ ngọt ngào trên mặt Thị Y Thần cứng đờ lại. Đúng vào lúc cô đưa mắt liếc nhìn sang vị khách ngồi chềch, tâm tư cô khựng lại, ngay cả việc tiếp theo phải nói gì cô cũng quên mất, hai mắt cứ nhìn trân trân về phía đó không thôi.

Cao Minh Dương nhướn mày nhìn thẳng vào cô, hai bàn tay đang nắm chặt lại như muốn bóp vụn chiếc ly trong tay anh ta.

Thị Y Thần vốn dĩ ngồi xoay lưng về phía cô cũng quay đầu lại nhìn, vậy tay, khoe miệng cong lên nụ cười rạng rỡ như hoa nở mùa xuân.

Một cảm giác đau lòng chưa từng có ập tới, cô ngán vạ lần không thể ngờ được lại gặp hai người không mong muốn nhất trong hoàn cảnh này.

Y Thần sụp mắt, che giấu nỗi đau đớn và hỗn loạn nơi đáy mắt, hít thở vẫn bình thản như cũ, nhưng cảm giác đè nén và nặng nề trong lòng chỉ mình cô mới rõ.

Chu Tân Vũ dường như đã phát hiện ra sự khác lạ của cô, vừa rồi còn cười cười nói nói, vậy mà đột nhiên khựng lại. Anh ta cũng nhìn sang phía bên cạnh theo hướng cô vừa đánh mắt và bắt gặp một đôi nam nữ. Người đàn ông đang nhìn anh với vẻ mặt u ám, có chút gì đó kì lạ. Cô gái trang điểm rất đậm, rất cầu kì, nhưng lại không chút dung tục, ngược lại toát ra vẻ gọi cảm thán bí đặc trưng của phái nữ. Dường như phát hiện ra Chu Tân Vũ đang nhìn mình, cô gái kia liền vẫy tay với anh ta, khoe môi cong lên một nụ cười, nụ cười đó quả là dụ hoặc, khiến anh ta có chút bối rối, mặt mũi nóng bừng. Anh ta cũng lịch sự, cười đáp lại.

Chu Tân Vũ quay đầu lại, quan sát Thị Y Thần, ánh mắt cô nhìn anh ta đã hoàn toàn thay đổi.

Trong phạm vi tầm nhìn của mình, Thị Y Thần thấy Thị Y Vân đột nhiên đứng dậy đi về phía mình.

“Thật trùng hợp. Không ngờ lại gặp chị ở đây”, Thị Y Vân quay sang nhìn Chu Tân Vũ, nở nụ cười vô cùng dịu dàng, động lòng người, “Anh đẹp trai, tôi có thể ngồi ở đây không?” Thị Y Vân mặc dù hỏi thế, nhưng đã ngồi xuống chiếc ghế trống bên cạnh Chu Tân Vũ một cách vô cùng tự nhiên, liền đó tự giới thiệu, “Chào anh, tôi là Thị Y Vân, em họ của Thị Y Thần”.

Chu Tân Vũ xấu hổ cười: “Thì ra là em họ của Y Thần. Anh chàng bên kia hẳn là bạn trai của cô, chỉ bằng sang cả đây ngồi chung đi”.

Thị Y Thần mím chặt môi, sắc mặt càng thêm u ám khó coi.

Thị Y Vân liếc qua cô, vui vẻ quay đầu sang phía Cao Minh Dương nói, “Minh Dương, bên này”.

Cao Minh Dương do dự mấy giây mới từ từ đứng dậy đi đến, một tay rút trong túi quần Âu, dừng lại phía trước bàn một lúc.

“Anh ngồi bên chỗ chị em đi, em ngại đứng đây”, Thị Y Vân trung ra vẻ mặt không chút để ý.

Cao Minh Dương không hề động dậy, vẫn đứng nguyên tại chỗ như cũ.

Chu Tân Vũ tưởng anh ta ngại liền lên tiếng: “Nếu không anh ngồi chỗ tôi đi”, rồi chủ động đứng dậy nhường ghế.

“Cảm ơn, không cần đâu”, Cao Minh Dương lạnh lùng đáp lại, sau đó ngồi xuống bên cạnh Thị Y Thần.

Cao Minh Dương vừa ngồi xuống, Thị Y Thần liền hằm hằm, nói nhanh: “Xin lỗi, tôi đột nhiên nhớ ra mình còn có việc phải đi”.

Chu Tân Vũ có chút bất ngờ, lúc trước cô còn yên lặng ngồi nghe mình huyền thuyên nhiều chuyện vô bổ như thế, kể cả vì phép lịch sự thì cô cũng chưa từng tỏ ra lạnh lùng, càng không nói đến sự thờ ơ như thế này, một sự xa cách đến vạn dặm. Nhưng thái độ này dường như không hướng về phía anh ta, mà dành cho người đàn ông vừa ngồi xuống bên cạnh cô.

Thị Y Thần lau khóe miệng, lập tức cầm túi xách đứng dậy.

Cao Minh Dương gờ tay ra chặn cô lại.

Chu Tân Vũ kinh ngạc nhìn hai người họ, trong đầu mơ hồ cảm giác được Thị Y Thần và người đàn ông trước mặt có mối quan hệ không bình thường. Thế nhưng, người đó chẳng phải là bạn trai của Thị Y Vân sao? Chu Tân Vũ nhìn Thị Y Vân, tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

Thị Y Vân khoanh tay, đôi mắt xinh đẹp cũng nhìn về phía họ, nhưng tuyệt nhiên không lên tiếng, tâm trạng xem ra không chút bận tâm.

Thị Y Thần vung tay, nhưng chưa thoát được khỏi bàn tay của Cao Minh Dương. Cô trừng mắt nhìn Cao Minh Dương chăm chăm, ý bảo anh ta buông tay cô ra.

Cao Minh Dương coi như không thấy, bóp chặt tay cô hơn nữa, kiên quyết không buông, ánh mắt lạnh lẽo như băng nhìn Thị Y Vân ngồi đối diện.

Thị Y Thần thấp giọng nói: “Buông ra”.

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gặp Gỡ, Một Đời Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chương 5.2

Cao Minh Dương đột ngột đứng dậy, không nói không rằng, cầm chặt lấy cổ tay, kéo cô đi ra phía cửa nhà hàng.

“Anh làm gì vậy? Buông ra!” Thị Y Thần không ngờ anh ta lại làm vậy.

Dự cảm của Chu Tân Vũ quả không sai bèn vội vàng đứng dậy ngăn Cao Minh Dương lại, “Xin lỗi, anh này, anh không thể cứ lôi lôi kéo kéo bạn tôi đi như thế được, huống hồ cô ấy còn không đồng ý đi theo anh”.

Cao Minh Dương trừng mắt với Chu Tân Vũ, ánh nhìn vô cùng sắc bén, che đầy đi vẻ đồ kị. Anh ta ghét cay ghét đắng nụ cười vừa rồi của Thị Y Thần khi nói chuyện với Chu Tân Vũ. Cao Minh Dương lạnh lùng nói: “Cô ấy là bạn gái của tôi. Tôi đưa bạn gái tôi đi có cần phải được anh đồng ý không?”.

Chu Tân Vũ lại được một phen thảng thốt.

“Anh ta không phải bạn trai tôi”, Thị Y Thần vội vàng nói, huyết thái dương của cô bắt đầu không ngừng co giật.

Chu Tân Vũ lúc thì kinh ngạc, lúc thì bối rối không biết phải làm gì.

Thị Y Thần nhìn Thị Y Vân, Thị Y Vân đang khuấy nước hoa quả trong chiếc cốc sắp rỗng không. Nó nâng cốc lên, nháy mắt tinh nghịch, dường như muốn nói với cô: Tôi đến để xem xem “bạn trai tiếp theo” của mình là người như thế nào. Y Thần nghiêng răng nhìn con bé chăm chăm. Trước đây nó chỉ làm mấy chuyện xấu xa sau lưng cô, bây giờ thì hay rồi, quang minh chính đại phá rối ngay trước mặt cô, đúng là càng ngày càng không ra sao.

Cao Minh Dương một lần nữa kéo tay cô đi.

“Anh buông tay ra, Cao Minh Dương”, lần này cô trực tiếp cau có lên tiếng.

“Anh Cao, phiền anh buông tay”, Chu Tân Vũ lấy lại tinh thần, một lần nữa chặn Cao Minh Dương lại. Cánh tay Cao Minh Dương vô thức vung lên, không cẩn thận đẩy anh ta ra, Chu Tân Vũ mất trọng tâm, loạng choạng lùi lại, va phải chiếc bàn phía sau. Mấy vị khách ngồi đó khoảng sợ hết lên, Chu Tân Vũ vội vàng xin lỗi.

“Anh đúng là một tên điên!” Thị Y Thần bùng bùng lửa giận nhìn Cao Minh Dương.

“Dù tôi điên, chẳng qua cũng là bị em bức đến phát điên mà thôi”, Cao Minh Dương lại kéo cô định đi ra bên ngoài.

Đúng lúc mọi chuyện đang bế tắc, đột nhiên một bóng người cao lớn nhanh chóng bước tới, dùng sức hất tung bàn tay đang nắm lấy cổ tay Thị Y Thần ra, theo đà kéo cô lại rồi ôm vào lòng.

Thị Y Thần bất ngờ, ngược mắt lên nhìn người đàn ông xa lạ đột nhiên chạy đến ôm mình, hóa ra đó là Lục Thần Hòa. Cô kinh ngạc há hốc miệng, suýt chút nữa không khép được lại.

Anh đang diễn trò gì đây? Cô đã rối lăm rồi, anh còn chạy đến làm loạn, đúng là không muốn để cô sống yên ổn mà.

Lục Thần Hòa dùng giọng nói chỉ đủ cho hai người nghe được: “Cô chỉ cần im lặng là được”.

Thị Y Thần ngoan ngoãn nghe lời anh.

Lúc này, không chỉ có Cao Minh Dương và Chu Tân Vũ kinh ngạc, mà ngay cả Thị Y Vân này giờ yên lặng ngồi một bên ung dung uống nước như không liên quan đến mình cũng suýt nữa phun hết nước trong miệng ra.

“Anh ta là ai?” Cao Minh Dương giận dữ nhìn Lục Thần Hòa, nhưng miệng lại hỏi Thị Y Thần.

“Tôi mới là bạn trai của cô ấy”, Lục Thần Hòa chậm rãi buông mấy chữ.

Thị Y Thần không thể tin nổi, tròn mắt nghiêng đầu nhìn anh. Bệnh tình mấy hôm trước đã khỏi hẳn, tinh thần của anh cực kì tốt, đã khôi phục lại được vẻ anh tuấn như cũ, chiếc cằm nhỏ gọn khiến anh trông càng thêm kiên nghị và vô cùng nam tính.

Lục Thần Hòa nguyệt mất lườm Y Thần, bàn tay đang ôm lấy eo cô đột ngột siết chặt, kéo sát cô vào ngực mình hơn.

Cao Minh Dương bày ra bộ mặt khó tin nhìn Thị Y Thần.

Thị Y Thần hoàn hồn, thầm nghĩ chặt răng, rồi cũng vô cùng phối hợp mà đưa tay ôm lấy eo Lục Thần Hòa, còn vùi sâu mặt vào lòng anh. Lúc này, cô không thể nghĩ ra được cách nào tốt hơn so với việc dựa vào Lục Thần Hòa. Cô cất giọng đầy ái ngại nói với Chu Tân Vũ: “Thành thật xin lỗi, gây thêm rắc rối cho anh rồi. Tôi có chuyện phải đi trước, cụ thể sẽ nói với anh sau”.

Chu Tân Vũ ngơ ngác gật đầu.

Lục Thần Hòa nhếch mày liếc Cao Minh Dương mặt mũi đang hằm hằm, ngang nhiên ôm Thị Y Thần, rào bước rời đi.

Một cô gái ăn mặc thời thượng đuổi theo hai người họ, miệng không ngừng gọi lớn “anh Thần Hòa”. Cô ta cứ thế vừa đi sát theo sau vừa gọi.

Cao Minh Dương nhìn theo bóng hai người họ, trước mắt là một khoảng mênh mông vô định.

Chu Tân Vũ không phải kẻ ngốc, ít nhiều cũng nhìn ra được chút manh mối, đoán được người đàn ông đưa Thị Y Thần đi không phải là bạn trai cô. Có điều với tư cách là đối tượng lần đầu đi xem mặt, kể cả là bạn bè mới quen biết, thì việc riêng tư của Thị Y Thần cũng không liên quan gì đến anh ta. Chuyện hôm nay ra nông nổi này, đó có lẽ là biện pháp giải quyết tốt nhất.

Anh ta nhìn sang Cao Minh Dương đang sững sờ đứng một bên, cất giọng không hề thiện chí: “Chẳng phải anh nói anh là bạn trai của cô ấy sao? Anh rốt cuộc là bạn trai của Thị Y Thần hay là bạn trai của em họ cô ấy? Anh không cần phải nói với tôi, cũng không cần phải trả lời. Loại đàn ông chẳng ra gì như anh căn bản không xứng làm bạn trai người ta.” Chu Tân Vũ vẫy tay gọi phục vụ, thanh toán xong liền lác đầu bỏ đi.

Khỏe môi Cao Minh Dương run run, không đáp trả được dù chỉ một câu. Đầu óc anh ta hoàn toàn bị người đàn ông không biết từ đâu nhảy ra ban này chiếm giữ. Anh ta giương đôi mắt như hai ngọn lửa hừng hực nhìn Thị Y Vân.

Thị Y Vân tao nhã lau miệng, đứng dậy đi theo anh ta đến thang máy, nhẹ nhàng lên tiếng: “Em chưa từng gặp người đàn ông đó bao giờ, đây là lần đầu tiên em trông thấy bạn trai mới của chị ta”.

Cao Minh Dương cất giọng lạnh lùng: “Bữa cơm cuối cùng? Địa chỉ cô chọn? Cô dùng cách bí ối như vậy vì thực sự nghĩ rằng tôi ngu đến mức sẽ để mặc cô chi phối sao?” Anh ta mang tâm trạng hợp tan vui vẻ cộng thêm lòng căm kích đồng ý ăn bữa cơm cuối cùng này, nhưng thật không ngờ lại rơi vào bẫy. Anh ta đã bị Thị Y Vân lợi dụng, liên tiếp nhảy vào hai cái hố do cô ta đào ra.

Thị Y Vân cười phá lên, tiếng cười cao vút trong trẻo như tiếng chuông đung đưa trong gió.

“Một người muốn đánh, một người nguyện đỡ đòn. Nếu nói về bỉ ổi, anh chỉ có hơn tôi chứ không hề thua kém. Lợi dụng em gái của bạn gái mình, muốn thử chứng minh xem mình rất cuộc quan trọng bao nhiêu trong lòng bạn gái mình...”

“Cô câm ngay! Tôi chưa từng lợi dụng cô để chứng minh bất cứ điều gì. Tội đó, giữa tôi và cô rất cuộc có xảy ra chuyện gì hay không, trong lòng cô tự rõ nhất”, anh ta kích động đến mức muốn bóp chết Thị Y Vân ngay lập tức. Nếu không phải bởi cô ta là phụ nữ, thì anh ta sớm đã vung tay giáng một bạt tai lên khuôn mặt được trang điểm tinh tế kia rồi.

“Anh chắc chắn không xảy ra bất cứ chuyện gì sao? Là ai cứ một mực kêu ca Thị Y Thần khô khan, không lãng mạn, kêu ca chị ta không có thời gian dành cho anh, tình cảm dành cho mấy chiếc váy cưới còn nhiều hơn so với anh?” Thị Y Vân đi đến trước mặt anh ta, đưa ngón tay nghịch ngợm về lên ngực anh ta mấy vòng tròn, “Cũng không biết là ai đã ôm tôi mà điên cuồng hôn ngấu nghiến mãi mới chịu buông?”.

Cao Minh Dương trừng lớn đôi mắt giận dữ, gân xanh không ngừng co giật, anh ta đẩy Thị Y Vân ra rồi bỏ đi.

Tối đó, anh ta cùng với bạn mình đang ngồi trong bar uống rượu, vừa hay gặp được Thị Y Vân, vốn muốn hỏi dò từ chỗ Thị Y Vân xem rốt cuộc thứ Thị Y Thần cần là gì, nhưng thật không ngờ lại bị cô ta dụ dỗ dẫn dắt, đem toàn bộ oán thán trong lòng dốc sạch ra. Vì cảm thấy buồn bức, nên trước đó anh ta đã uống không ít rượu, sáng sớm ngày hôm sau tỉnh dậy, lại phát hiện ra Thị Y Vân đang nằm bên cạnh. Còn về nụ hôn đó, anh ta hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì. Chuyện này không chỉ là một lưỡi dao sắc bén Thị Y Vân dùng để trả đũa Thị Y Thần, mà cũng triệt để biến cô ta và Thị Y Thần thành hai người dung xa lạ.

Cao Minh Dương lạnh lùng lên tiếng: “Cô đừng tự mình đa tình”.

Thị Y Vân không hề bận tâm, cô ta cười nói: “Một bàn tay vỗ không lên tiếng, chuyện gì cũng có lí do của nó, không có lửa làm sao có khói. Anh đừng tự lừa mình dối người, anh có dám nói lần đầu tiên gặp tôi, tìm anh không đập nhanh thêm mấy nhịp không?” Thị Y Vân tiến sát về phía Cao Minh Dương, lấy ngón tay giết lên ngực anh ta, “Nếu như không muốn chứng minh điều gì, sao anh lại đồng ý xuất hiện ở nhà tôi với thân phận là bạn trai? Thực ra nơi sâu thẳm nhất trong trái tim, sợ dĩ anh đồng ý lời đề nghị đó của tôi là bởi anh muốn lợi dụng tôi để khơi dậy lòng ghen tuông của chị ta. Chị đáng tiếc, anh đã tính toán sai rồi. Mặc dù anh đã thành công khiến chị ta ghen tuông, nhưng cũng khiến chị ta vĩnh viễn không bao giờ chịu tha thứ cho anh. Anh biết không? Điều khiến chị ta đau khổ nhất không phải bởi tôi và anh đã lên giường cùng nhau, mà bởi chị ta biết được bức ảnh đó do tôi cố tình chụp cho chị ta xem. Điều khiến chị ta hận nhất là việc anh bước vào nhà tôi với thân phận bạn trai tôi, tuyên bố với người nhà chúng tôi, tôi mới là bạn gái của anh, còn chị ta chẳng là gì hết. Chị ta là một người yếu đuối, đa sầu đa cảm, bị tôi cướp mất bạn trai hết lần này đến lần khác, nhưng cũng không làm được gì, ngoài trốn tránh vẫn chỉ biết trốn tránh. Chị ta sẽ không quay đầu lại, bởi anh không phải người đầu tiên, cũng không phải người cuối cùng bị tôi cướp mất. Anh tốt nhất nên từ bỏ đi, bạn học cũ ạ!”.

Thị Y Vân nói một tràng dài, giống như lưỡi kiếm sắc nhọn trực tiếp xuyên thẳng vào vết thương đang rỉ máu của Cao Minh Dương.

“Tôi cho rằng nhiều năm như vậy rồi cô ắt phải thay đổi, không ngờ cô vẫn hệt như trước, không còn thuốc chữa”, anh ta dùng sức đẩy mạnh Thị Y Vân ra rồi bước vào thang máy.

Thị Y Vân suýt chút nữa mất đi trọng tâm mà ngã xuống, cả cơ thể loạng choạng lùi về sau mấy bước, đáng vẻ có chút chật vật nhưng nụ cười thông dong chưa từng tắt trên khóe miệng.

Cánh cửa thang máy từ từ khép lại, Thị Y Vân cười nói: “Thứ tôi muốn chính là nhìn thấy chị ta đau khổ, tôi muốn chị ta phải giống như tôi năm đó, từ từ nếm trải cảm giác đau đớn khi mất đi người yêu thương nhất trong lòng”.

Lục Thần Hòa cứ thế ôm Thị Y Thần vào tận trong thang máy mới buông tay.

Thang máy đi thẳng xuống bãi đỗ xe dưới tầng hầm. Ra tới ngoài, nước mắt Thị Y Thần bắt chợt ào ạt như nước lũ.

Kí ức đau khổ ùn ùn kéo đến, đồ ập xuống đầu cô, chẳng mấy chốc đã nhấn chìm cô vào trong lốc xoáy.

Suốt nửa năm chia tay, có quá nhiều thứ không cam lòng, chỉ có sự kiêu ngạo khiến cô không thể cúi đầu là thứ luôn gặng vướng cô dậy. Người đàn ông đã từng luôn miệng nói yêu cô, giờ lại hết lần này đến lần khác chạm tới giới hạn của cô, không quan tâm đến cảm nhận của cô. Rốt cuộc anh ta muốn thế nào, tại sao sau khi công khai thừa nhận là bạn trai của Thị Y Vân, vẫn có thể đối xử với cô như vậy? Loại cảm giác này khiến cô giống như ở trong bóng tối không nhìn thấy ánh sáng mặt trời, vĩnh viễn bị người ta chà đạp vậy. Cô vốn cho rằng anh ta hẳn phải hiểu rõ thứ gì cô không thể chấp nhận nổi, nhưng cô không thể nào ngờ, anh ta lại giống hệt Thị Y Vân, trở thành một kẻ điên mất hết lí trí.

Lục Thần Hòa đưa cho cô một chiếc khăn tay.

“Cảm ơn anh”, cô nhận lấy, hỗn loạn lau đi mấy giọt nước mắt vương trên khóe mi, hít sâu, cố gắng bình tâm lại.

Lục Thần Hòa đứng bên cạnh không hề lên tiếng. Anh móc từ trong túi quần ra một điều thuốc rồi châm lửa, trầm mặc rít từng hơi, yên lặng đợi cô ổn định lại cảm xúc.

Bầu không khí trầm lặng như thế này cũng không duy trì được bao lâu, đột nhiên hai giọng nói vang lên phá tan tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gặp Gỡ, Một Đời Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Chương 5.3

“Y Y!”

“Anh Thần Hòa!”

Thị Y Thần quay lại nhìn. Cách đó không xa, một nam một nữ đang tiến đến, người đàn ông chính là Cao Minh Dương, còn cô gái xinh đẹp kia là người vừa rồi ngồi đối diện với Lục Thần Hòa.

Cô muốn chuồn đi cũng không kịp nữa.

Cao Minh Dương đuổi kịp, kéo lấy tay cô rồi nói: “Anh rất xin lỗi...”.

Anh ta còn chưa nói xong, Thị Y Thần đã nở một nụ cười lạnh, cắt ngang: “Xin lỗi? Xin lỗi chuyện gì? Xin lỗi vì anh vẫn còn ở bên cạnh Thị Y Vân? Xin lỗi vì anh và nó điên đến mức muốn đến để xem người bạn trai kế tiếp của tôi ra sao? Xin lỗi vì hai người đã thành công phá hỏng lần xem mặt của tôi? Xin lỗi xin lỗi, anh còn muốn xin lỗi gì nữa?” Cô gần như cuồng loạn hét lên mấy lời uất ức đang kìm nén trong lòng.

Cao Minh Dương không biết phải làm thế nào để bắt đầu giải thích về hiểu lầm này, anh ta mím chặt môi, nghĩ một lúc lâu mới nói: “Anh hoàn toàn không biết hôm nay em có hẹn bạn ăn cơm ở đây. Anh chỉ đến đây để nói rõ ràng với cô ta, đem mọi chuyện trước đây giải quyết cho dứt điểm, nên...”.

Y Thần cắt ngang lời anh ta: “Đủ rồi, không cần phải giải thích với tôi. Cao Minh Dương, giờ tôi nói rõ ràng cho anh nghe, bắt đầu từ khi tôi nhận được tin nhắn đó, tôi và anh coi như đã chấm dứt. Bắt đầu từ giây phút anh bước chân vào nhà tôi với tư cách là bạn trai của nó, tôi và anh đã chấm hết triệt để rồi. Xin anh, từ nay về sau hãy biến mất hoàn toàn khỏi tầm mắt của tôi đi!”.

Hết xong, cô định bỏ đi, không ngờ cánh tay lại bị anh ta siết chặt rồi kéo lại. Cô quay đầu trừng mắt với Cao Minh Dương rồi lạnh lùng nói: “Buông ra!”.

“Em có thể nói chuyện từ từ với anh được không?”

“Giữa tôi và anh không còn gì để nói nữa rồi. Buông tay!”

“Không buông”, Cao Minh Dương đưa tay ra định ôm lấy cô, nhưng không ngờ lại bị cô dùng toàn bộ sức lực đẩy mạnh một cái khiến anh ta loạng choạng lùi về sau, suýt chút nữa ngã lăn ra đất.

Lục Thần Hòa thấy vậy liền ném bỏ điều thuốc trong tay, cúi đầu nói với cô gái xinh đẹp kia mấy câu, cô ấy liền vui vẻ xoay người chần ngay trước mặt Cao Minh Dương. Lục Thần Hòa nhếch miệng, nắm lấy tay Thị Y Thần kéo về phía mình, đi thẳng đến chiếc xe màu bạc đang đỗ đối diện.

Cao Minh Dương vừa đứng vững được, đang định đuổi theo, thì bỗng nhiên có một cô gái xinh đẹp lao ra, đưa hai tay ôm chặt lấy anh ta, miệng không ngừng la hét: “Có kẻ giờ trò xàm sỡ!”.

Cao Minh Dương sững người, anh ta không có cách nào giải quyết nổi hòn đá tự dung ở đầu lăn ra ngang đường này, đành giương mắt nhìn người đàn ông xa lạ kia đưa Thị Y Thần đi.

“Nếu cô còn không chịu buông tôi ra, thì hai người bọn họ sẽ đi mất đấy”, Cao Minh Dương sống chết kéo cánh tay của cô gái xa lạ kia ra, khó khăn lắm mới thoát được.

Sau khi đứng vững, cô gái mới phát hiện ra Lục Thần Hòa và Thị Y Thần đã ngồi vào xe, bèn hét hoảng kêu lên: “Anh Thần Hòa, đợi em với!”.

Lục Thần Hòa nhanh chóng khởi động xe, rồi lao vút đi, chỉ để lại phía sau một vệt khói dài.

Chiếc xe nhanh chóng rời khỏi bãi, hòa mình vào làn xe ngoài đường.

Di động của Thị Y Thần vang lên, trên màn hình hiện lên dãy số không thể quen thuộc hơn được nữa. Cô bấm từ chối rồi tắt máy không chút do dự.

Mãi đến khi gặp phải chiếc đèn đỏ đầu tiên, Lục Thần Hòa mới lên tiếng hỏi Thị Y Thần đang ngồi ở ghế phụ, “Cô muốn đi đâu?”.

“Cho tôi đến chỗ nào không có người”, Thị Y Thần ngây ngốc đáp.

Lục Thần Hòa suy nghĩ một chút, vừa đi qua ngã tư đó anh liền quay đầu, cho xe chạy theo hướng ngược lại.

Thị Y Thần tựa đầu vào cửa kính, từng dãy đèn đường vàng rực lướt qua mắt cô, dần dần cả đèn đường cũng biến mất, hai bên đường trở nên tối om

như mực, thay vào đó là thứ ánh sáng nhấp nháy từ đèn hậu của những chiếc xe đang chạy phía trước. Tuy nhiên tất cả mọi thứ này đối với Thị Y Thần mà nói đều chẳng quan trọng. Lúc này đây, đầu óc cô sớm đã trống rỗng vô định, hoàn toàn không còn sức lực để suy nghĩ những chuyện khác.

Chiếc xe không chạy quá lâu, cuối cùng cũng dừng lại.

Thị Y Thần lấy lại tinh thần từ trong trầm mặc, Lục Thần Hòa đã xuống xe. Cô đẩy cửa xe bước xuống, đến khi nhìn rõ cảnh vật xung quanh thì không nén nổi kinh ngạc.

Lục Thần Hòa lục tìm chìa khóa rồi mở cửa nhà, phát hiện ra phía sau không chút động tĩnh liền quay lại, Thị Y Thần một tay vẫn còn đang đặt trên cửa xe, đứng bất động tại chỗ. Anh nhíu mày nói: “Sao thế?”

“Không có gì”, Thị Y Thần thờ phào một hơi rồi từ từ bước về phía trước, tiến vào trong nhà anh. Sao cô không nghĩ tới chuyện anh dám đưa cô về nhà riêng của anh, mặc dù trước đó cô đã từng đến đây một lần.

Lục Thần Hòa thay giày, đi đến chỗ rẽ liền không thấy bóng dáng anh đâu.

Thị Y Thần đang đứng ở cửa ra vào, do dự mất một lúc mới thay giày bước vào phòng khách. Cô chầm chậm ngồi xuống sofa, đôi mắt không rời được, nhìn chằm chằm bức tranh sơn dầu khổ lớn treo trên bức tường đối diện, nước mắt chợt lặng lẽ lăn dài ra từ hốc mắt.

“Muốn uống gì không?” Giọng nói đột ngột vang lên của Lục Thần Hòa ngắt ngang dòng suy nghĩ bi thương của cô.

Cô vội vàng lau đi giọt lệ nơi khóe mắt, hướng ánh nhìn về phía âm thanh phát ra. Lục Thần Hòa đang đứng bên cạnh chiếc cửa được trang trí bằng đá cẩm thạch ở bên trái, hai tay đút túi quần, nhíu mày nhìn cô.

Y Thần hít sâu một hơi: “Tùy anh”.

“Nhà tôi không có cái gì để tùy, chỉ có rượu và nước lọc”, anh nhướn mày xoay người bước về phía cầu thang, chiếc cầu thang này thông thẳng xuống tầng hầm. Anh nhanh chóng cầm lên một chiếc giỏ.

Anh lần lượt lấy hết mọi thứ trong giỏ ra.

Y Thần nhìn một dãy chai thủy tinh được bày trên bàn, bên trong đựng đủ các thứ chất lỏng với vô số màu sắc khác nhau, có chai màu trắng trong suốt, có chai màu vàng, lại có chai màu đỏ đậm, thậm chí có cả chai màu nâu, chai màu trắng sữa...

Cô ngược mắt nhìn anh, kinh ngạc không thôi: “Lẽ nào toàn bộ những thứ này... đều là rượu?”.

“Ừm.”

“Nhưng trông lại rất giống nước trái cây.”

“Rượu Thiệu Hưng, bia, rượu nếp, rượu sơn tra¹, còn có cả rượu nho. Cô cũng có thể gọi chúng là nước trái cây lên men”, anh chỉ vào hai bình rượu sơn tra và rượu nho, sau đó chỉ tay một lượt vào mấy bình còn lại, nói, “Những loại này đều là do tôi đích thân chưng cất, còn có cả rượu thuốc ở dưới, nếu như cô muốn uống, tôi cũng có thể đi lấy cho cô”.

1 Sơn tra: tên khác là sơn lý hồng, có tài liệu gọi là sơn trà, chỉ sơn tra hay chỉ táo gai. Quả có khi cũng gọi là quả táo gai.

Khóe môi cô giật giật, lập tức lắc đầu tỏ ý không cần phải phiền hà đến thế.

“Muốn uống gì cô cứ tự rót”, anh rót cho mình một ly rượu nho, rồi nhẹ nhàng lắc chiếc ly, nhìn chất lỏng màu đỏ đậm chầm chậm sóng sánh.

Y Thần mím chặt môi, cô không nói gì cũng không rót bất kì loại rượu nào, chỉ khẽ ngược mắt nhìn trộm anh một cái rồi lại cụp xuống.

Bờ môi mỏng của anh khẽ rướn lên, anh nói: “Cô biết mình biết ta đấy, hiểu rõ tửu lượng của mình kém nên không dám uống”.

“Tửu lượng của tôi thực ra cũng rất tốt, lần trước do uống nhiều quá nên va phải anh, đó chỉ là...” Mấy chữ “chuyện ngoài ý muốn” đột nhiên nghẹn lại trong miệng cô. Chỉ cần nhắc đến chuyện đó, Y Thần liền muốn cắn lưỡi, mà nụ cười mang ý chế giễu kia của Lục Thần Hòa càng khiến cô buồn bực. Cô đúng là buồn quá hóa lẫn nên mới nhắc lại chuyện đó. Anh vốn không hiểu được cô, nhất định sẽ cho rằng cô là loại phụ nữ tùy tiện, động một tí là lôi chuyện đêm hôm đó ra mà treo ngoài cửa miệng, cảm thấy tự hào.

Y Thần cầm lấy chai đựng đầy rượu màu trắng trong suốt, tự rót cho mình một ly, tiếp đó dốc một hơi cạn sạch. Vị cay xè nóng rực lập tức lan tỏa khắp cơ thể, cô không chịu nổi, ho sù sù. Thứ chất lỏng trong suốt đó, ngoài nước ra còn có khả năng là rượu trắng. Vừa rồi lúc Lục Thần Hòa liệt kê các loại rượu hoàn toàn không hề nhắc đến rượu trắng, cho nên cô những tưởng thứ chất lỏng trong suốt đó là nước lọc, thật không ngờ!

Y Thần khờ sờ nhìn Lục Thần Hòa, muốn mở miệng xin chút nước trắng, nhưng nhìn thấy nụ cười chế giễu như có như không của anh, trong lòng chợt trào dâng cảm giác tủi thân, lại cố gắng chịu đựng.

Lục Thần Hòa nhếch môi, nhìn về mặt khó sở của cô, biết cô đang cứng đầu chịu đựng. Lúc này một cốc nước lọc hoặc nước hoa quả đối với cô mà nói, quý giá chẳng khác nào ngọc ngà châu báu. Nhưng anh lại không hề đứng dậy đi rót nước lọc cho cô, mà cầm lấy chai rượu màu đỏ sẫm đầy sang

phía cô.

“Có lẽ cô sẽ rất thích loại này, rượu sơn tra, gần giống nước trái cây, có uống cũng không say.”

Không biết tại sao anh rất thích nhìn bộ mặt khổ sở như lúc này của cô.

Y Thần nhìn chai rượu màu sắc nhạt hơn rượu vang một chút, cô không muốn lại bị mắc lừa.

Lục Thần Hòa bật cười thành tiếng: “Tôi biết cô đang nghĩ gì. Một người phụ nữ cùng một người đàn ông ở riêng một chỗ với nhau, cảnh giác là điều nên làm. Nhưng bây giờ cô mới cảnh giác liệu có muộn quá không?”

Mặt Y Thần đỏ bừng lên, bờ môi khê mấy má, giọng điệu buồn bức vang lên: “Làm sao tôi biết được anh lại đưa tôi đến nhà anh?”

Lúc ở trong nhà hàng, khung cảnh hỗn loạn khiến cô hoang mang, mà anh lại đột ngột xuống hiện giống như thiên sứ được Thượng đế phái xuống để giải cứu cho cô vậy. Xuất phát từ sự tín nhiệm, cô mới đi theo anh, để mặc anh lái xe đưa cô đến một nơi yên tĩnh không bóng người. Thế nhưng anh mà biết được “nơi yên tĩnh không người” theo cách lý giải của Lục Thần Hòa lại chính là nhà anh?

Lục Thần Hòa nhìn lướt qua cô, khê bật cười rồi độc mồm độc miệng nói: “Không phải cô cho rằng tôi sẽ đưa cô đi hóng gió bên bờ sông đấy chứ? Xung quanh trời tối đen như mực, bên tai vọng đến tiếng nước chảy và tiếng mái chèo khua của mấy chiếc thuyền. Phóng tầm mắt ra xa, trên mặt nước, mấy hàng đèn báo hiệu chập chòn phát sáng kéo dài vô tận. Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, những vì sao lấp lánh tựa như kim cương điểm trên nền tấm vải nhung đen tuyền. Cô có thể thỏa thích khóc lóc, để mặc cho tiếng khóc bị thương của mình bị chôn vùi bởi tiếng nước chảy và tiếng mái chèo, không ai có thể nghe thấy. Những thứ đó chỉ có trong tiểu thuyết thôi, còn thứ tôi xem xét đến hoàn toàn là hiện thực”.

Khóe môi Y Thần khê giết, “Tôi chỉ muốn tìm một nơi không có người để yên tĩnh một chút, cũng đâu có nói nhất định phải đến bờ sông. Ai mà biết được anh sẽ đưa tôi đến cái nơi khi ho cò gây là nhà của anh chứ. Anh không móc mấy người khác thì chết à?” Nói một hồi, nước mắt âm ức lại vương đầy khóe mắt, từng giọt nóng hổi như từng viên trân châu còn chưa kịp rơi xuống đã bị cô vội vàng uay đi, lấy tay quệt sạch.

Anh cứ thế nhìn cô, giọng điệu sắc bén: “Tôi chỉ đang tường thuật lại hiện thực. Bờ sông chỉ là ví dụ, cho dù là ở bên bờ sông hay ở giữa khe núi, nếu tôi đưa cô đi mà cô cứ khóc lóc thế này, ngộ nhờ cô nghĩ không thông nhảy xuống sông hay lao xuống vực tự sát, tôi lại phải tốn công đi cứu. Tôi rất ghét mấy chuyện rắc rối không đâu, mà nhà tôi hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của cô: Nơi khi ho cò gây!”

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gặp Gỡ, Một Đời Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Chương 5.4

“Thoải được rồi, tôi thấy anh đưa tôi đến nhà anh, là bởi anh thấy việc tìm một nơi yên tĩnh không người lại thoải mái như ở nhà, thì thà rằng về nhà còn tiện hơn.”

Anh chấp tay tỏ ý cô đã đoán đúng, lại tàn nhẫn bồi thêm: “Cô không cần phải cảm thấy uất ức đâu, về nhà đối với tôi quả thực là lựa chọn tốt nhất. Hơn nữa dù gì lần trước cô cũng đã cứu tôi, cho nên tôi có nghĩa vụ phải giúp cô, đưa cô ra khỏi chỗ đó nhưng không có trách nhiệm phải đưa cô về nhà”.

“Ông trời đúng là không bao giờ chịu đối xử công bằng. Cho dù có ban phát cho anh một bộ mặt hoàn hảo đến đâu, nhưng cũng sẽ vì cái miệng độc ác này của anh mà khiến nó thối nát, vừa thối nát vừa xấu xa. Người phụ nữ nào thích anh, nhất định không phải là đồ thần kinh thì nào cũng có vấn đề”, cô tức giận đứng phắt dậy, giận đến mức toàn thân phát run, ly rượu trắng vừa nãy ngấm vào bụng giống như bó đuốc đang rừng rực đốt cháy lòng cô.

Thêm một lần nữa, cô bị anh chọc giận thành công. Mỗi lần gặp cô, chỉ cần mấy câu nói thôi, anh đã có thể dễ dàng khiến cô phát hỏa.

“Vậy sao?” Lục Thần Hòa đứng dậy, nhanh chóng bước đến trước mặt chặn cô lại, gí sát khuôn mặt điển trai của mình vào mặt cô.

Y Thần sợ chết khiếp vì hành động đột ngột này của anh, lùi về phía sau mấy bước theo quán tính, chạm phải sô pha liền ngồi thụp xuống. Lục Thần Hòa cúi người, ép cả cơ thể về phía cô. Cô thấy vậy lại tiếp tục lùi về sau, nhưng ở trên chiếc sô pha chật hẹp này, có muốn thu mình lại cũng không biết phải thu vào chỗ nào. Chỉ cần hơi nhúc nhích một chút, liền dán chặt vào thành ghế phía sau lưng, không tài nào cựa quậy nổi.

Anh khê giờ tay phải lên, tùy tiện đặt lên lưng lên tay vịn bên cạnh cô, còn dịch người về phía trước thêm chút nữa.

“Anh muốn làm... làm gì?” Y Thần bỗng dưng căng thẳng hẳn lên, vô thức phản xạ lại, hai bàn tay giờ lên chặn đứng vòm ngực rắn chắc của anh. Người đàn ông này quả là kì quặc, làm chuyện gì cũng không thể dự đoán trước được.

Khuôn mặt Lục Thần Hòa gần cô trong gang tấc, ánh mắt sâu thẳm tựa đáy biển mênh mông, khóe môi buông một nụ cười hờ hững, hơi thở nóng rực phả ra từ chiếc mũi cao thẳng nhẹ nhàng phả thẳng vào vành tai cô, khơi gợi lên đó chút xúc cảm.

Khuôn mặt Lục Thần Hòa càng ngày càng gần, chỉ còn cách mặt cô khoảng hai ba centimet, gần như sắp hôn lên má cô.

Giọng nói khàn khàn của anh nhẹ nhàng vang lên: “Chỉ nhìn hai bàn tay đang run rẩy của cô, tôi có thể nghe được rõ ràng trái tim cô đang điên cuồng đập loạn...”, nói được một nửa anh liền đột ngột dừng lại.

Cô mơ hồ cảm nhận được hơi thở của mình có chút gấp gáp, hai tay cũng vô thức run bần bật, một cảm giác kì lạ khó tả dâng lên trong lòng. Thứ cảm giác này không phải do men rượu đang phát tác, cô chắc chắn từ lượng của mình không hề tồi. Chỉ với một ly rượu, mặc dù hơi nặng một chút, cũng chỉ đủ khiến mặt cô nóng lên, đầu óc có phần choáng váng, nhưng không thể làm thần trí cô mơ hồ đến thế được.

“Từng nhịp từng nhịp từng nhịp, dường như nó đang không ngừng nói rằng...”, khúc môi anh cong lên, “Đừng có lại gần tôi, đừng có lại gần tôi, đừng có lại gần tôi... Tôi không chịu nổi”.

“Anh đúng là đồ thần kinh!” Ý thức được anh đang đùa cợt mình, Y Thần dùng hết sức đẩy anh ra, nhưng không nhúc nhích gì, “Đồ điên!”.

Lục Thần Hòa thỏa mãn nhìn cảm xúc của Y Thần không ngừng biến đổi, châm biếm: “Cô cho rằng tôi sẽ hôn cô thật sao? Cô nghĩ nhiều quá rồi. Ai mà hứng thú cho nổi với một con quỷ gấu trúc chứ”, nói xong anh nhanh chóng đứng thẳng lưng dậy, quay về chỗ ngồi của mình.

Lục Thần Hòa vừa rời khỏi, Thị Y Thần liền bật lên, lục tìm gương trong túi xách. Cô nhìn rõ bản thân trong gương, lớp trang điểm vốn dĩ rất nhạt giờ loang lổ thành một mảng, đôi lông mi chuột mascara cẩn thận giờ lem luốc xanh xanh đen đen khắp viền mắt, bên dưới là hai vệt nước mắt màu đen. Đầu chỉ giống gấu trúc, trông giống quỷ thì đúng hơn. Cho nên Lục Thần Hòa dùng từ “quỷ gấu trúc” để hình dung cô lúc này là quá chính xác.

Chết tiệt! Cô phải lập tức đi rửa sạch sẽ bộ mặt thảm hại này mới được.

Lục Thần Hòa như nghe được mấy lời trong lòng cô, chỉ tay vào cánh cửa bên phải cạnh cầu thang và nói, “Nhà vệ sinh ở bên đó”.

Cô không đứng lên ngay mà vẫn ngồi nguyên tại chỗ nghỉ ngơi, khi nhìn thấy Lục Thần Hòa nhún vai trưng ra dáng vẻ chẳng hứng thú gì, cô liền cắn răng, đứng dậy bước nhanh vào nhà vệ sinh.

Vừa đóng cửa, Y Thần liền mở vòi nước, ra sức tẩy đi lớp trang điểm trên mặt, dòng nước lạnh ngắt khiến nhiệt độ nóng bùng trên mặt cũng giảm đi khá nhiều. Không có nước tẩy trang, cũng không có sữa rửa mặt, cô xoa tay lên cục xà bông rồi rửa sạch viền mắt. Không biết là do bọt xà bông hay do sự tủi thân, đau khổ tích tụ trong lòng mà nước mắt cô lại tuôn trào như suối nước, hòa cùng với những giọt nước mắt còn đọng lại trên mặt, từng giọt, từng giọt rơi xuống bồn rửa.

Cô không ngừng nguyên rửa Lục Thần Hòa hàng ngàn hàng vạn lần. Đúng là tên đàn ông hạ lưu vô sỉ, hẹp hòi. Rõ ràng là một kẻ ác ma như vậy, mà lại có thể giả làm thiên sứ tỏa ra hào quang hết lần này đến lần khác để lừa gạt người ta. Cô nhất định bị ma xui quỷ khiến mới tin tưởng mà đi theo. Đàn ông trên đời này, chẳng có tên nào tốt đẹp cả. Cho dù có xấu xí hay điển trai, có tiền hay không có tiền, cao hay thấp, tất cả đều là đồ thối tha.

Mắt vừa cay vừa nhức, cô xì mũi, lau sạch nước và nước mắt còn đọng lại trên khóe mắt, trang điểm lại một chút, ổn định lại cảm xúc trong lòng rồi mới ra khỏi nhà vệ sinh.

Lục Thần Hòa ngồi bắt chéo chân ở sô pha, mặt đối mặt với Thị Y Thần.

Cô trừng mắt với anh, xoay người bước ra phía cửa, giọng anh vang lên sau lưng cô: “Bây giờ cô mà rời khỏi đây, tôi dám bảo đảm, trong vòng mấy tiếng đồng hồ cô sẽ không nhìn thấy chiếc taxi nào để vậy. Trừ khi cô làm giống như lần trước, bấm 120 gọi cấp cứu”.

“Chuyện này không phiền anh phải bận tâm”, cô thực sự muốn cầm túi xách đập thẳng vào bộ mặt ưa nhìn nhưng vô cùng đáng ghét kia.

“Cho dù bây giờ cô ra ngoài kia may mắn bắt được xe, về đến nhà, lẽ nào cô không sợ bạn trai cũ của cô đang ngồi ở cửa đợi cô sao? Theo kinh nghiệm của tôi, thì tám chín phần sẽ là như thế. Cách trốn tránh tốt nhất là đêm nay hãy ở lại một nơi không ai tìm được, để có thể yên tĩnh một mình.”

Y Thần khựng lại, hai cánh môi hồng đào mím chặt, không thể không thừa nhận những gì anh vừa nói là đúng. Lúc này nếu cô may mắn bắt được xe về nhà, nhất định không tránh được việc phải đối diện với cả một đám người. Thế nhưng, vẫn còn tốt chán so với việc ở lại đây chịu sự sỉ nhục của anh ta.

Cô đứng nguyên ở rỗoi ra, đang định thay giày lại nghe được tiếng Lục Thần Hòa: “Có thể cô coi tôi như một kẻ đàn ông thích đòi co với phụ nữ, hạ lưu, bỉ ổi, một gã hẹp hòi, thích báo thù phụ nữ, sao cũng được, tôi chẳng quan tâm. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, từ lúc cô bắt đầu cãi vã với tôi đến bây giờ, nước mắt cũng rơi không ít, liệu có phải những chuyện không vui trước đó đều đã tạm quên hết, đau khổ cũng bớt đi rất nhiều không?”.

Y Thần sững sờ, sống lưng cũng đứng thẳng lên.

Lục Thần Hòa gần như có thể đọc hiểu được hết tâm tư của cô trong chốc lát, mỗi câu mỗi chữ anh nói ra đều hết như những gì cô đã nghĩ. Nhưng câu nói cuối cùng quả thực khiến cô kinh ngạc. Anh nói không hề sai, từ lúc bắt đầu đầu khẩu cùng với anh đến giờ, mặc dù bức bối khó chịu, nước mắt cũng không ngừng tuôn rơi, tất cả đều bởi vì bị anh chọc tức. Bao nhiêu tủi hờn cũng đều vì cái miệng độc địa của anh. Còn cảm xúc oán hận đối với Cao Minh Dương đã tạm thời biến mất. Lẽ nào bắt đầu từ lúc này, anh có ý châm chọc cô, thực ra là đang dùng một phương thức khác để an ủi cô? Dùng sự khổ sở để hóa giải một bi thương khác?

Cô quay đầu lại, nhìn anh một cách mờ mịt khó hiểu. Con người này rốt cuộc là người như thế nào?

“Bớt giận rồi thì qua đây uống một ly”, anh nâng ly rượu vang lên, hờ hững nhấp thử một ngụm, rồi lại bồi thêm một câu: “Cô yên tâm, tôi đã nói rồi, tôi không hề có chút hứng thú nào với cô cả”.

Y Thần cắn môi, cũng học theo anh nói một câu châm chọc: “Không phải anh không có hứng thú với tôi, chỉ e là không có hứng thú với bất kì người phụ nữ nào thôi”.

Bờ môi mỏng của Lục Thần Hòa mím lại, hai hàng lông mày cũng khẽ nhú chặt, nhưng nét mặt khôi phục lại vẻ tự nhiên rất nhanh: “Nếu nghĩ như vậy có thể khiến cô cảm thấy an toàn hơn, thì cứ cho là vậy đi”, anh cả bồi rượu son tra lên, rót cho cô một ly rồi mời cô uống.

Y Thần nghĩ ngợi một hồi, cuối cùng cũng ngồi xuống sô pha. Cô cầm ly rượu son tra trước mặt lên, thử nếm một chút. Chất lỏng màu đỏ sẫm từ từ thấm vào đầu lưỡi, vị chua chua ngọt ngọt lan dần từ khoang miệng đến tận cổ họng.

Quả thực đúng như lời anh, giống hệt nước hoa quả, rất ngon.

Cô mím môi, thoáng do dự một chút rồi uống cạn.

Thị Y Thần liếc anh, không dám tin toàn bộ số rượu trước mặt đều do anh trung cất. Những người đàn ông đi siêu xe ở biệt thự như anh, nếu không phải loại công tử nhà giàu ăn chơi trác táng thì cũng là thành phần được bọc kỹ như trứng. Thực sự rất khó tin anh lại có sở thích đơn giản là trung cất rượu.

“Ánh mắt cô chỉ toàn là vẻ khinh thường, nhưng sự thực thì vẫn là sự thực, rượu là do tôi cất, không cần phải nghi ngờ”, đôi mắt sắc bén của Lục Thần Hòa nhìn thấu những gì cô đang nghĩ.

Y Thần cụp mắt xuống, lại nếm thử thêm một ngụm, vô thức nhớ đến một câu Chu Kiều Na từng nói với cô: Tình yêu giống như rượu son tra, có lúc vị của nó rất ngọt ngào quyến rũ, nhưng cũng có lúc chua chát không tưởng, lại có lúc chỉ toàn vị đắng ngắt, thỉnh thoảng còn thấy cay nồng. Dù có như vậy, nhưng con người ta vẫn không kim được lòng mình muốn nếm thử. Vì chỉ có những người đã từng nếm trải qua hương vị đó mới hiểu được, thứ vị chua cay ngọt đắng đó chính là điều khiến người ta khắc cốt ghi tâm.

Là khắc cốt ghi tâm, là đau đớn thấm sâu vào cốt tủy, làm sao có thể dễ dàng quên lãng?

Cô ngửa đầu dốc cạn ly son tra trước mặt.

“Từ từ uống”, Lục Thần Hòa đột ngột đặt ly rượu trong tay xuống rồi đứng dậy đi về phía cầu thang, mới chỉ đi được mấy bước, anh bỗng dừng lại, quay đầu nhìn cô nói, “Dưới nhà có phòng dành cho khách, tốt nhất cô cứ chọn một phòng mà nghỉ ngơi, nhưng từ chỗ này lên đến tầng trên là khu vực cấm”, anh chỉ vào bậc cầu thang dưới chân, ánh mắt sắc bén như muốn cảnh cáo cô: Nếu uống quá chén rồi đi vào khu vực cấm thì hậu quả tự chịu.

Cô nhìn theo bóng lưng anh biến mất ở cầu thang, một cảm giác mơ hồ không ngừng trào dâng.

Y Thần cầm chai rượu lên, rót thêm vào ly của mình, sau đó uống hết trong một hơi không chút nào khách khí. Quả nhiên loại rượu này nhất định phải uống từng ngụm lớn mới cảm nhận hết được hương vị.

Có thể là do tác dụng của men rượu, cũng có thể không phải, nhưng tâm trạng cô quả thực tốt lên rất nhiều. Mặc dù cô ghét cay ghét đắng cái cách anh dùng những lời độc địa kia châm chọc mình, nhưng cũng không thể không thừa nhận, vào lúc con người ta buồn bực đau khổ, thì tìm một ai đó cãi vã một trận long trời lở đất, để nước mắt tuôn như đê vỡ đích thực là cách giải tỏa rất tốt. Loại cảm giác đó giống như trong phút chốc đem toàn bộ những thứ bứt rứt khó chịu tích tụ lâu ngày trong người xả sạch ra ngoài, thật sự rất đã đời.

Mặc dù mồm miệng anh có chút độc địa, nhưng xem như anh đã giúp cô “giải tỏa” được đôi chút, từ tận đáy lòng cô vẫn nên cảm ơn anh. Vào lúc cô rơi xuống vực sâu tăm tối, đã có người ném phao cứu vớt cô, không để cô phải chết chìm trong bể khổ đó. Tuy rằng quá trình đó khiến cô không được thoải mái lắm.

Cô khẽ lau khô mắt, vỗ lên mặt mình để lấy lại thần sắc, tự nhủ với bản thân không được tiếp tục nghĩ đến mấy chuyện không vui nữa. Khẽ hít sâu một hơi, cô nhìn vào bức tường trong suốt bên cạnh, nặn ra một nụ cười kì quặc, sau đó bắt đầu chậm rãi đánh giá phong cách bài trí của căn phòng này.

Xuất phát từ sở thích và niềm đam mê nghệ thuật, Y Thần vô cùng thích thú phong cách trang trí Baroque kiểu Âu. Cô thích tính nghệ thuật nồng nàn của nó, vừa mang vẻ tôn giả thần bí, vừa mang màu sắc của chủ nghĩa xa hoa. Bao nhiêu sự hào hoa, lãng mạn, thần bí đã được hòa quyện hết vào nhau. Cô cũng đã từng nghĩ đến việc trang trí cho căn nhà của mình như vậy, nhưng đàn anh Thẩm Tiên Phi của cô nói phong cách này chỉ phù hợp với những căn nhà có diện tích rộng rãi một chút. Ngôi nhà của cô lại là dạng chung cư ba phòng ngủ hai phòng khách, nếu muốn đáp ứng điều kiện không gian của phong cách Baroque thì có vẻ hơi chật hẹp. Không những không thể hiện hết được khí thế của nó, ngược lại còn khiến những người sống bên trong có cảm giác bức bối khó chịu. Cuối cùng cô đành trang trí nhà mình theo đúng phong cách Trung Hoa đơn giản, không chút đặc sắc.

Lúc trước đã đến đây một lần, mặc dù chỉ được nhìn qua loa, nhưng phong cách bài trí Baroque nơi đây khiến cô ấn tượng vô cùng sâu sắc. Đối diện với chỗ cô ngồi là một bức bích họa cực lớn; Đằng sau ghế sô pha là chiếc lò sưởi xây bằng đá cẩm thạch; Bên trên lò sưởi là một bức tượng được kết hợp giữa phong cách nguyên sơ và mềm mại theo kiểu điêu khắc châu Phi; Dưới chân cô là tấm thảm Ba Tư được dệt bằng tay một cách hết sức tinh tế và đẹp mắt, khiến cô vô thức rụt chân lại, không nỡ giẫm lên; Tất cả đồ nội thất trong căn phòng như chiếc bàn uống nước, sô pha tựa, tủ đứng... đều được mạ vàng bằng những chi tiết hoa văn uốn lượn, những họa tiết mềm mại này khiến cho khung cảnh được bao bọc bởi đá cẩm thạch lạnh lẽo cũng trở nên nhu hòa, tao nhã hơn.

Y Thần lại rót thêm một ly rượu son tra nữa, nhấp nhấp mấy ngụm, nhẹ nhàng vuốt ve tấm bọc sô pha màu cà phê bằng nhung mềm mại, tâm tư không khỏi hỗn loạn. Cô lật giờ túi xách, lấy giấy bút ra, tùy ý vạch lên đó vài đường cong. Lúc còn nhỏ, chỉ cần có chuyện gì không vui, cô đều cầm giấy bút, yên lặng ngồi vẽ tranh.

Về mãi về mãi, bàn tay cô chột khựng lại, trong đầu hiện ra câu nói nửa đùa nửa thật của Cao Minh Dương: “Lập ra một quy ước được không? Chỉ cần một ngày anh không động vào máy tính, thì ngày đó em cũng không được động vào đám giấy bút vẽ vờn thiết kế”.

Nhìn mấy nét phác thảo dưới ngòi bút, Y Thần đột nhiên quên sạch ý tưởng ban đầu của mình. Từ rất lâu về trước, Cao Minh Dương đã nhiều lần ám chỉ, cô là một kẻ cuồng công việc.

Y Thần vui đầu vào bản phác thảo, từng cảnh từng cảnh trong nhà hàng lại một lần nữa hiện lên trong đầu, cảm giác buồn bã tốt cùng bữa vây trái tim, đó là thứ cảm giác nặng nề tựa như bị một phiến đá khổng lồ đè xuống lồng ngực, khiến cô gần như nghẹt thở. Nhưng trái tim kiêu ngạo khiến cô có thể ngẩng cao đầu trở lại rất nhanh. Cho dù bạn gái có là kẻ cuồng công việc đi chăng nữa, thì anh ta cũng không nên lấy lý do đó để lừa dối cô.

Bàn tay cô run rẩy, cầm chặt lấy bình rượu trong tay tiếp tục rót thêm một ly đầy nữa, giữa cô uống không chút do dự.

Bắt đầu từ bây giờ, công việc chính là bạn trai của cô.

Cô cầm bút tiếp tục vẽ, vừa vẽ vừa uống rượu, vô thức cả một chai rượu đầy đã trôi cả xuống bụng cô. Có mấy bức phác thảo khiến cô khá hài lòng, nhìn một lúc đột nhiên cảm thấy đầu óc có chút choáng váng. Y Thần vô thức lắc đầu, cầm bút định tiếp tục hoàn thành phần cuối cùng chỗ chân váy, thế nhưng chẳng hiểu sao bản phác thảo trong tay từ một trang lại biến thành hai trang, hai trang biến thành bốn trang. Cô lại lắc đầu thêm lần nữa, cây bút trong tay cũng từ một biến thành hai, hai biến thành bốn. Y Thần ngẩng đầu, nội thất xung quanh dường như đang xoay chuyển xung quanh cô với tốc độ chóng mặt, tầm nhìn cũng dần trở nên mơ hồ...

Cô hoàn toàn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đầu óc quay cuồng một lúc rồi đồ gục xuống sofa.

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gặp Gỡ, Một Đời Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Là Vận May Nào Đã Khiến Em Gặp Được Anh?

Lục Thần Hòa vừa lau tóc vừa đi ra khỏi phòng tắm. Di động trên chiếc tủ đầu giường đang không ngừng rung lên. Anh không cần phải nhìn dây số đang gọi đến cũng biết cuộc gọi réo rất kia đến từ ai.

Anh coi như không có chuyện gì, bình thần nằm xuống giường lật giờ quyển tạp chí Địa lý.

Ước chừng nửa tiếng đồng hồ sau, một giọng nói trong trẻo sắc bén quen thuộc từ dưới nhà vang lên: “Lục Thần Hòa, em ra đây cho chị!”

Lục Thần Hòa đang chìm vào mộng đẹp thì bị giọng nói lạnh lùng kia đánh thức. Anh nhú mồm, bỏ quyển tạp chí trên mặt xuống, uể oải bước xuống cầu thang.

Ở ngay cửa ra vào, một người phụ nữ xinh đẹp, ăn vận thời thượng, trang điểm tinh tế đang đứng đó.

“Lục Thần Hòa, rốt cuộc em đang làm cái quái gì thế hả? Elaina vừa từ Mỹ trở về, cái gì cũng không thông thuộc, thế mà em lại vứt cô ấy một mình ở bãi đỗ xe, bỏ đi cùng cô gái khác một cách vô duyên vô cớ?” Người phụ nữ xinh đẹp đó mặc dù trên mặt đang hầm hầm nộ khí nhưng tuyệt nhiên không ảnh hưởng chút nào đến thần thái tao nhã của chị ấy.

Lục Thần Hòa nhìn Lục Giai Ngưng – chị gái của mình, tỏ vẻ kinh ngạc không thôi, giống như trời sắp sập đến nơi vậy.

Lục Thần Hòa tiện thể ngồi luôn xuống sofa, nhặt mấy tờ giấy rơi vãi dưới đất lên, trên giấy là bản vẽ phác thảo phong cảnh và mấy mẫu váy cưới. Thị Y Thần ngã gục trên ghế, ngủ say như chết từ lúc nào. Trên bàn, nền nhà, sofa, chỗ nào cũng vương vãi mấy bản vẽ của cô. Ánh mắt Lục Thần Hòa di chuyển từ người cô sang chiếc bàn, một chai rượu son tra đầy ắp giờ không còn giọt nào.

Lúc trước anh có nói, rượu son tra dù có uống nhiều cũng không say, nhưng nếu uống hết cả chai to như vậy thì anh không dám chắc.

Ánh mắt Lục Thần Hòa nhìn trở lại đám bản vẽ lần nữa, khóe môi khẽ cong lên. Nếu xét từ góc độ cuồng nhiệt với công việc, thì cô nàng này quả thực rất giống anh.

Lục Giai Ngưng nhận ra nét khác thường của em trai. Chị ấy bước vào phòng khách, lúc này mới phát hiện trên ghế có một cô gái lạ mặt. Chị ấy nhíu mày, có vẻ như không thể nhận ra hơn được nữa, hét lớn với Lục Thần Hòa: “Em thực sự chạm đến ranh giới rồi đó. Trước đây em có ăn chơi trụy lạc đến mức nào chị cũng không quan. Ngay cả việc Đường Di hủy bỏ hôn ước với em, chị cũng nói đỡ cho em trước mặt bố. Những việc làm vô bổ không đầu của em, cả nhà đành chịu. Nhưng bây giờ em đưa phụ nữ bên ngoài về đây, rốt cuộc là như thế nào? Còn vì người phụ nữ này mà bỏ Elaina ở lại bãi đỗ xe? Lục Thần Hòa, cuối cùng em muốn gì? Em nói cho chị biết đi”.

Lục Giai Ngưng đang cố nén lửa giận trong lòng để không cho nó bùng cháy.

“Cô ấy không phải là người phụ nữ em chơi bời bên ngoài”, Lục Thần Hòa có gì nói nấy, nhưng Lục Giai Ngưng lại hiểu theo nghĩa khác.

“Không phải là người phụ nữ em chơi bời bên ngoài? Vậy thì là gì? Em đừng có nói với chị, Đường Di hủy hôn với em là vì cô ta đấy?” Lục Giai Ngưng day day huyết thái dương đau nhức, sắp không chịu nổi nữa.

Trong đầu Lục Thần Hòa vô thức hiện ra cảnh tượng khi Đường Di và Lâm Uẩn Trạch phát hiện ra đôi giày cao gót của Thị Y Thần tại khách sạn hôm đó. Cũng chính từ ngày ấy, Đường Di đột ngột đưa ra đề nghị hủy hôn. Đường Di làm vậy là bởi có nguyên nhân khác, chứ không phải do phát hiện ra đôi giày của Thị Y Thần. Nhưng nói theo một cách nào đó, việc Đường Di nghĩ thông suốt một số chuyện để dẫn đến quyết định hủy hôn cũng phải cảm ơn đôi giày của Thị Y Thần. Nếu không nhớ cuộc cãi vã đó khiến Lâm Uẩn Trạch tức giận bỏ đi, thì Đường Di cũng sẽ không tỉnh ngộ nhận ra tình cảm thực sự của mình. Vì thế Lục Thần Hòa khẽ gật đầu, không chút phủ nhận mà “ừm” một tiếng.

Lớp trang điểm trên mặt Lục Giai Ngưng trong phút chốc trở nên vô cùng khó coi, chị ấy nhất thời không thể nào tiếp nhận nổi cú đá kích này.

Lục Thần Hòa quả thực có số đào hoa, phụ nữ xung quanh anh nhiều không đếm xuể. Nhưng từ sau khi Lục Thần Hòa xác nhận mối quan hệ với Đường Di, mặc dù phụ nữ bên cạnh thay hết người này đến người khác, nhưng ít nhất anh cũng không vì bất kỳ người nào mà hủy hôn. Cô gái đang say ngất ngưỡng trên sofa trước mặt kia thật không có gì nổi bật, so với một Đường Di thanh thoát tao nhã thì đúng là khác biệt một trời một vực. Lục Giai Ngưng thậm chí còn có chút hoài nghi, đứa em trai này của mình có phải không có mắt nhìn, lại vì một người phụ nữ tùy tiện thế này mà bỏ lỡ Đường Di?

“Em đưa cô ta về nhà là muốn nói cho chị biết, cô ta hiện đang là ‘bạn gái’ em ư?” Lục Giai Ngưng thực sự không muốn nói hai chữ “bạn gái” này một chút nào.

Tâm tư Lục Thần Hòa thoáng khựng lại, sững sờ nhìn Thị Y Thần đang say sưa ngủ, anh không hề trả lời ngay câu hỏi của Lục Giai Ngưng.

Lục Giai Ngưng đang định lên tiếng chất vấn tiếp, anh liền ngược mắt lên, hỏi vặn lại: “Chị nghĩ em sẽ đưa một người phụ nữ không chút quen biết về đây sao?” Anh không trả lời trực tiếp vào câu hỏi, nhưng cũng coi như đã thừa nhận.

Lục Giai Ngưng đang mong chờ em trai mình sẽ phủ nhận, nhưng thật không ngờ nó lại thực sự thừa nhận cô gái say rượu kia chính là bạn gái mới của nó. Không chỉ có vậy, nó có thể đưa một người phụ nữ về đây, thì chứng tỏ là nó thật lòng. Lục Giai Ngưng khó tin nhìn em mình. Đứa em trai này luôn làm mấy việc kì lạ khác người. Lúc nó du học từ Mỹ trở về, vốn hi vọng nó sẽ kế thừa sự nghiệp, cùng chị ấy chia sẻ trọng trách đối với gia đình. Nhưng thật không ngờ nó mãi chơi mà quên mất chí lớn, suốt ngày ở cùng với đám nông dân, nghiên cứu sự sinh trưởng của cỏ cây, hoa lá, đất đai. Nhưng mà kiểu người gia đình có sự nghiệp lớn mạnh vững vàng thì không kế thừa, lại đi làm cái công việc trồng cây chăm hoa không có tiền đồ như nó, đối với gia đình này mà nói thì đúng là chơi bời lêu lổng. Nếu như bất kỳ ai trong nhà dám khinh thường những việc nó đang làm, trước tiên nó sẽ nổi một trận còi, sau đó bới thêm mấy câu nguyên rủa độc ác: “Tôi thay đám rau cỏ khinh bỉ mấy người, có giỏi thì đừng có ăn, cho tào bôn đến chết”. Cả nhà không ai có thể hiểu nổi tính cách một mình một kiểu khiến người khác phải tức đến hộc máu của Lục Thần Hòa. Ở nhà họ Lục, Lục Giai Ngưng cho rằng mình là người duy nhất có thể hiểu được nó, nhưng bây giờ thì chị ấy cũng không dám chắc chắn như vậy nữa.

Lục Giai Ngưng hít sâu một hơi, chỉ sợ không cẩn thận tức giận mà ảnh hưởng đến tim, ngã xuống ngất xỉu.

Chị ấy xoa tay, chịu thua: “Chuyện Đường Di hủy hôn với em, chị chưa từng hỏi em xem rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì. Nhưng bố đã bị em chọc tức đến mức suýt chút nữa phải nằm viện, nếu em còn nể tình cả nhà chúng ta, thì mau đưa cô ta ra khỏi đây đi”.

“Đưa đi đâu bây giờ? Muộn thế này rồi, chị bảo em đưa cô ấy đi đâu?” Lục Thần Hòa nhú mồm nhìn chị gái.

“Em muốn bức chị tức chết có phải không? Em muốn đưa đi đâu thì đưa, chỉ cần không xuất hiện trước mắt chị là được.”

Lục Thần Hòa trưng ra dáng vẻ không bận tâm, nhún vai rồi nhặt mấy bản vẽ đang vương vãi nhét vào túi xách của Thị Y Thần sau đó bế bổng cô lên, đi thẳng về phía cầu thang, đi được mấy bước còn quay đầu lại nói với Lục Giai Ngưng: “Trên bàn có rượu em mới cất, nếu không muốn đêm nay tức quá mất ngủ thì chị cứ làm giống như cô ấy, chọn lấy một chai. Ngủ ngon, chúc chị có giấc mơ đẹp”.

Lục Giai Ngưng trừng mắt, gần như sắp nổi cơn tam bành tới nơi.

Lục Thần Hòa bế Thị Y Thần vào phòng ngủ của mình, đặt cô lên giường rồi đi đến trước cửa sổ châm một điếu thuốc.

Người khác luôn luôn hỏi anh: Từ sáng đến tối rốt cuộc anh đang nghĩ gì? Anh thực sự rất khó trả lời, bởi vì ngay bản thân anh cũng không hiểu rốt cuộc mình đang nghĩ gì. Chính vì vậy, anh mới không biết tại sao mình lại đưa Thị Y Thần về đây, một nơi mà ngay cả Đường Di cũng chưa từng được đặt chân vào, nơi chỉ thuộc về người mẹ quá cố của anh. Anh cùng với bố và chị gái mình đã từng có những tháng ngày sống vui vẻ tại đây, thế mà giờ chỉ còn mình anh cô độc.

Thực ra, anh hoàn toàn có thể đem cô ném vào phòng ngủ dành cho khách, nhưng vào lúc chị gái chất vấn xem cô có phải là bạn gái mới của anh hay không, anh lại tuyệt nhiên không hề phủ nhận.

Lục Thần Hòa mở ngăn kéo ra, đôi giày nữ màu sữa đang lẳng lẳng nằm trong đó, một chiếc đã bị gãy gót. Anh nhìn đi nhìn lại nó rất nhiều lần, chỉ là một đôi giày với kiểu dáng hết sức bình thường, không thể nhận ra nó là sản phẩm thủ công của nghệ nhân nổi tiếng Italy gì đó. Không biết tại sao cô lại để tâm nó đến vậy.

Lục Thần Hòa dập tắt điếu thuốc, đi đến bên giường, yên lặng ngắm nhìn Thị Y Thần đang ngon giấc một lúc lâu, nhẹ nhàng đưa tay gạt bỏ mấy sợi tóc xõa xuống mặt cô. Một Y Thần tĩnh lặng chìm sâu trong giấc ngủ mà vẫn nhú chặt mày, dường như trong lòng cô đang trải qua sự căng co, đau đớn tận tâm can.

Ngón tay thanh mảnh lướt qua gò má mềm mịn của cô, rồi phủ lên trán cô, động tác vô cùng dịu dàng, dường như muốn xua tan mọi khổ đau trong lòng cô.

Tựa như sự vuốt ve của anh đã có tác dụng, đôi mày Y Thần từ từ giãn ra, hô hấp cũng nhịp nhàng hơn nhiều.

Chậm rãi thu tay về, Lục Thần Hòa lại yên lặng chăm chú ngắm nhìn dung nhan của cô một lúc mới đưa tay tắt đèn. Trong bóng đêm, anh đột nhiên nảy ra một suy nghĩ, ý tưởng này cũng khá hay.

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gấp Gỡ, Một Đời Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chương 6.2

Ánh nắng mùa hạ xuyên qua tấm kính chiếu thẳng lên mặt, phải khó khăn lắm Thị Y Thần mới đấu tranh nổi mà mở mắt ra, rồi lại đau khổ nhắm mắt vào, hai tay ôm lấy cái đầu đang ong ong của mình. Cô lăn lộn trên giường một vòng, vùi mặt vào gối, miệng không ngừng lầm bầm: “Mẹ à, mẹ kéo rèm vào giúp con đi, hai tiếng nữa hẳn gọi con dậy, cảm ơn mẹ nhiều...”

“Không có gì”, Lục Thần Hòa ngồi trên ghế sofa, vẫy tay ra hiệu với cô giúp việc mới sáng sớm đã đến dọn dẹp, ý bảo cô ấy mang cà phê lên xong thì tạm thời ra ngoài, lát nữa hãy dọn dẹp.

Thị Y Thần đột nhiên bừng tỉnh, bật dậy nhanh như cắt, nhìn về phía vừa phát ra giọng nói. Lục Thần Hòa đang ngồi trên chiếc ghế sofa sát với cửa sổ, thong dong thưởng thức cà phê.

Mùi hương nồng đậm lan tỏa đến từng góc ngách trong căn phòng.

Cô vội vàng cúi đầu xuống nhìn, rồi lật lật chăn, xem xét quần áo trên người. Vẫn còn may, bộ quần áo tối qua cô mặc lúc đến giờ không thiếu chiếc nào, cũng không bị rách hỏng. Trái tim sắp nhảy vọt ra ngoài cũng được an ủi mà trở về chỗ cũ. Cô vội vàng bước xuống giường, gần như phát điên lên: “Sao anh không gõ cửa đã tùy tiện vào phòng?” Cứ cho là chủ nhà, thì vào phòng cũng phải có phép lịch sự tối thiểu chứ.

Lục Thần Hòa hỏi ngược lại cô: “Cô vào phòng ngủ của mình có cần phải gõ cửa không?”

Thị Y Thần kinh hãi, nhìn quang cảnh xung quanh, vẫn là phong cách bài trí kiểu Âu ấy, nhưng màu sắc so với tầng dưới tao nhã hơn nhiều, chiếc giường rộng hai mét trước mặt và chiếc ghế dài đặt dưới chân giường đều được bọc vải nhung màu xám bạc với đường viền là họa tiết hoa nổi màu nhũ lấp lánh. Trên giường, tấm chăn, ga trải giường, gối đều một màu trắng như tuyết, trắng đến mức khiến cô chói mắt. Tầm mắt lần nữa phóng ra xung quanh nhìn mấy thứ đồ nội thất khác, chỉ thấy ba loại màu là bạc, trắng và đen. Căn phòng với phong cách này đích xác chỉ có thể là phòng ngủ của đàn ông.

Trời ơi! Sao đêm qua cô lại ngủ trên giường của anh? Cô hoàn toàn không nhớ được gì. Y Thần không thể biết chuyện gì đã xảy ra sau khi cô uống say rồi gục xuống ghế đêm qua. Trời ạ, tư lượng của cô bắt đầu từ lúc nào đã kém đi nghiêm trọng như vậy, còn tùy tiện leo lên giường của đàn ông, sao có thể chứ! Tuyệt đối không thể... Sau khi âm thầm cầu nguyện N lần trong lòng, cô lại bắt đầu phân vân...

Y Thần vỗ vỗ trán!

Tối qua rốt cuộc anh ta đã cho mình uống thứ gì vậy?

Y Thần thất vọng vò đầu, nhưng ngẫm nghĩ kỹ ra, tối qua cô uống đến say ngất như vậy, hẳn không còn sức đâu mà làm chuyện đó. Cho nên sự xuất hiện của cô ở đây, chỉ có duy nhất một khả năng đó là anh nhân lúc cô uống say đã đưa cô vào phòng mình. Rốt cuộc anh muốn gì?

“Rượu son tra.”

“Đúng là thứ rượu son tra chết tiệt! Chẳng phải anh nói có uống cũng không say sao?”

“Đúng là tôi nói vậy, nhưng tôi đâu có nói uống bao nhiêu cũng không say. Cô à, cô uống hết cả chai của tôi, vừa tròn hai lít đấy”, Lục Thần Hòa liếc xéo Thị Y Thần, đưa hai ngón tay lên làm động tác mô tả cho cô biết tối qua rốt cuộc cô đã trác tác đường nào.

Y Thần xấu hổ lấy tay đỡ trán rồi che luôn cả mặt.

Lục Thần Hòa nguyệt cô một cái, giọng điệu có chút độc địa: “Tôi nói mà, cô liệu có phải lớn tuổi rồi, rảnh rỗi quá nên hoang tưởng, ngồi cầu mong xem có người đàn ông nào đó sẽ làm gì cô, cho nên vừa tỉnh dậy đã trưng ra bộ mặt như vậy không?”

Y Thần lập tức nhặt cái gối lên, ném thẳng về phía anh: “Anh đi chết đi!”

Ánh mắt Lục Thần Hòa không hề rời khỏi cô, tay anh nhẹ nhàng phát một cái liên hất văng cái gối đang bay về phía mình xuống đất, cốc cà phê đang

cầm trên tay một giọt cũng không bị sánh ra ngoài.

Y Thần bắt đầu lục tìm túi xách của mình, thấy nó đang được đặt trên bệ cửa sổ cạnh sofa.

Căn phòng này ánh sáng khá tốt, khung cửa sổ sát đất cực lớn nhô hẳn ra bên ngoài, chiếm hơn nửa chiều dài phòng ngủ. Cũng chính vì diện tích đủ lớn, anh mới có thể ngồi ở sofa mà thưởng thức cà phê.

Ánh mặt trời tỏa xuống đậu trên bờ vai và một bên gò má, gương mặt anh tựa một bức tranh lập thể nửa sáng nửa tối, rực rỡ chói mắt như nắng mùa hạ. Khung cảnh tuyệt đẹp ấy phù hợp với nắng mùa đông hơn, mùa hè ngồi phơi nắng như thế này, lẽ nào không thấy nóng bức ư? Đúng là một tên thần kinh mả.

Cô nhanh chân đi đến trước mặt anh, giật lấy túi xách rồi xoay người đi về phía cửa.

“Tôi muốn thương lượng với cô một giao dịch”, anh nhẹ nhàng nhấp một ngụm cà phê.

“Tôi không muốn có bất cứ giao dịch gì với tên thần kinh như anh.”

Cô dùng sức đẩy cánh cửa ra, cửa vừa mở cô liền sững sờ. Bên kia cánh cửa, bốn phía xung quanh đều là tủ quần áo, bên trong treo ngăn nắp các loại quần áo với đủ màu sắc đen, trắng, xám. Cô nghiêng răng đóng sầm cửa lại.

Anh không hề để tâm, tiếp tục lên tiếng: “Cô không cho rằng phải có trách nhiệm với tất cả những chuyện mình đã gây ra sao?”

“Tôi phải có trách nhiệm gì? Lẽ nào lần này lại là tôi chủ động leo lên giường của anh? Rõ ràng đã có vợ chưa cưới, sắp đính hôn mà còn không chịu giữ mình, lại chạy ra ngoài làm trò bày bịp. Anh đúng là có bệnh, hơn nữa còn không nhẹ tí nào, có bệnh thì nên chạy chữa đi”, nói xong lửa giận liền bốc lên đến tận đỉnh đầu cô. Đàn ông quả nhiên đều như vậy, chẳng có tên nào là tốt đẹp cả.

Anh nhướn mày lên tiếng: “Lẽ nào cô chưa từng nghĩ đến việc vợ chưa cưới của tôi đặt may xong xuôi váy cưới ở tiệm của cô rồi, nhưng lại đột ngột hủy hôn với tôi sao?”

Cô vốn dĩ muốn nói “Liên quan gì đến tôi”, nhưng nhìn thấy ánh mắt sắc bén kia của anh thì nhất thời ngẩn ra, tâm tư trong lòng cũng trầm xuống.

“Không sai, ngày hôm đó cô bỏ đi bước trước thì bước sau cô ấy tìm đến khách sạn. Biết được việc tôi và cô đã cùng trải qua một đêm, ngay sau đó liền hủy bỏ hôn ước với tôi.” Anh nói ra sự thực, nhưng chân tướng của sự thực này tuyệt nhiên không phải như vậy. Đường Di chỉ nhìn thấy duy nhất một đôi giày cao gót của phụ nữ mà thôi, còn nguyên nhân khiến cô ấy hủy bỏ hôn ước với anh đương nhiên cũng không phải bởi đôi giày cao gót kia. Nói trắng ra, Lục Thần Hòa đang lừa dối Y Thần, dọa nạt cô. Anh cố tình làm vậy.

Trong phút chốc, cổ họng Thị Y Thần như bị một quả trứng đã luộc chín chặn lại, sắp không còn khả năng hô hấp.

“Cô không cảm thấy mình nên chịu trách nhiệm về chuyện này sao?”

Hai chân cô mềm nhũn ra, nếu không phải đang tựa vào cửa thì gần như đã ngã ra nền nhà. Nơi sâu thẳm nhất trong trái tim cô vẫn luôn cảm thấy có lỗi với Đường Di, mỗi lần gặp phải Lục Thần Hòa thì cảm giác tội lỗi ấy lại tăng thêm một chút. Cô luôn âm thầm cầu nguyện việc Đường Di hủy hôn không liên quan gì đến mình, nhưng không phải chuyện gì không muốn là nó sẽ không đến. Cô ngàn vạn lần không thể ngờ chỉ vì cô mà một hôn ước đã bị phá tan. Cô căm thù hành vi của Thị Y Vân, nhưng hiện tại cô có khác nó là mấy, vô hình trung cô đã làm ra chuyện đáng bị đày xuống địa ngục. Cô không cố ý hại người, nhưng người lại vì cô mà chết.

Khóe môi Lục Thần Hòa khẽ cong lên, anh cất giọng nói: “Cho nên cô phải bù đắp cho tôi”.

“Bù đắp? Anh muốn bù đắp như thế nào? Muốn tiền thì tôi không có, muốn mạng thì tôi chỉ có một mạng này!” Cô tức giận thật rồi. Loại người biến thái như anh, đền bù bằng tiền bạc vốn không thể khiến anh thỏa mãn. Cô rất nhanh lại bổ sung thêm một câu, “Làm bạn gái của anh càng không thể”.

“Tôi muốn cô làm bạn gái tôi, tuyệt nhiên không cần cô luôn phải sống với danh nghĩa ấy, mà là vào lúc tôi cần thì cô sẽ xuất hiện làm tròn vai của mình. Nói một cách khác, chính là đóng giả bạn gái. Vừa đánh mất đi một cuộc hôn nhân, tôi không muốn trong một thời gian ngắn tôi sẽ lại bị gắn vào một cuộc hôn nhân khác.”

Y Thần lại được phen sững sờ, cô nhìn anh, có chút khó tin. Thì ra tên này đang trốn tránh chuyện kết hôn, muốn đem cô ra làm quân tốt thí mạng? Cô đột nhiên cảm thấy một cô gái hoàn mỹ như Đường Di phải làm vợ người này quả thực là bị hủy hoại.

“Sao phải tìm tôi đóng giả bạn gái anh? Lẽ nào vì anh không muốn kết hôn? Dựa vào điều kiện của mình, anh chỉ cần đứng ở một trạm xe buýt giữa trung tâm thành phố, bảo đảm đám phụ nữ bu quanh anh sẽ nhiều như nhặng xanh bu vào bãi phân trâu vậy.” Đóng giả, đóng giả, đúng là đồ thần kinh nên mới thích thú với trò giả mạo đến thế.

Khóe miệng Lục Thần Hòa cong lên để lộ nụ cười xán lạn, mê hoặc lòng người, “Bởi vì người phụ nữ tôi cần là người vĩnh viễn sẽ không bao giờ bám lấy tôi”.

Y Thần cắn môi, trong lòng âm thầm cười khẩy.

“Đương nhiên, đóng giả làm bạn gái tôi cô cũng sẽ có lợi. Tôi bảo đảm, khi nào cô cần, tôi cũng sẽ xuất hiện với tư cách bạn trai cô. Ví dụ như nếu mẹ

cô lại bắt cô đi xem mặt, tôi nhất định sẽ không tiếc thân mình che chắn cho cô, giúp cô giải quyết mọi chướng ngại, giống như tôi qua vậy.”

“Tôi không cần”, cô thà hết lần này đến lần khác gặp phải đối tượng xem mặt như quý, còn hơn đồng ý với loại giao dịch này của anh.

“Thế này đi, tôi chịu thiệt một chút. Nếu như căn nhà của tôi có thể mang đến cảm hứng thiết kế cho cô, thì cô có thể thường xuyên đến, muốn vẽ cái gì cũng được. Tôi có thể đưa cô đến nhiều nơi có phong cách hơn nữa, để tạo cảm hứng”, anh đang dụ dỗ cô, đồng thời vẫn không quên chăm chọc, “Đương nhiên, nếu cô cảm thấy ngại, thì có thể dọn dẹp thay người giúp việc một lần cho thoải mái”.

Thị Y Thần khinh bỉ nhìn anh nói: “Biết gì không? Ngoài việc tướng mạo của anh cao lớn hơn những người đàn ông khác một chút, đẹp trai hơn họ một chút, có tiền hơn họ một chút ra thì anh chẳng khác gì cả gia đình thân kinh bối lông tìm vết ngày hôm đó cả”.

Lục Thần Hòa nhẹ nhàng nhấp một ngụm cà phê, anh không đồng tình, “Không sao cả, tôi cho cô thời gian suy nghĩ. Bây giờ cô có thể đi được rồi, không tiễn”.

Thị Y Thần trừng mắt với anh rồi mở cửa rồi đi.

Cánh cửa vừa mở ra, cô giúp việc đang đứng ngay bên ngoài, nở nụ cười ấm áp với cô rồi gật đầu.

Y Thần cũng lịch sự gật đầu đáp lại rồi nhanh chân bước xuống nhà.

Lục Giai Ngưng đang ngồi trên sofa, lật giờ mấy trang tạp chí một cách tẻ nhạt, đôi mắt thỉnh thoảng lại đánh mắt lên gác. Sáng sớm vừa mới thức giấc, Lục Thần Hòa đã căn dặn chị ấy, không được tùy tiện bước vào phòng ngủ của nó. Nói dễ nghe một chút thì là căn dặn, nói khó nghe chính là cảnh cáo. Cho nên dù chị ấy có muốn biết trong phòng nó đang xảy ra chuyện gì, thì cũng đành ngoan ngoãn ngồi đợi ở đây, đợi cô gái tối qua chủ động đi xuống.

Đột nhiên nghe thấy động tĩnh trên gác, ngay sau đó có tiếng bước chân xa lạ chậm rãi đi xuống, Lục Giai Ngưng lập tức ngồi thẳng người.

Thị Y Thần vừa đặt chân vào phòng khách, liền nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp đang ngồi trên ghế nhìn mình chằm chằm. Y Thần lại lịch sự gật đầu rồi bước thẳng ra cửa.

“Cô... đợi một chút.”

Đúng lúc Y Thần đi qua chỗ ghế sofa, thì Lục Giai Ngưng lên tiếng gọi giật cô lại. Y Thần dừng bước nhìn sang chỗ Lục Giai Ngưng đang ngồi.

“Tôi tên là Lục Giai Ngưng, Lục Thần Hòa là em trai tôi.”

Nhìn thấy ánh mắt mang theo vẻ khinh thường của Lục Giai Ngưng, Y Thần có chút không thoải mái, nhưng bản tính được giáo dục tốt buộc cô phải trả lời lịch sự: “Chào chị, tôi họ Thị, Thị trong từ ‘thị vệ’, tên đầy đủ là Thị Y Thần”.

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gặp Gỡ, Một Đời Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Chương 6.3

Lục Giai Ngưng đi thẳng vào vấn đề: “Cô Thị này, tôi nghĩ mấy lời khách sáo đó chúng ta bỏ qua luôn đi. Cô có biết em trai tôi đã có hôn ước rồi không?”.

Lại là chuyện này.

Thị Y Thần bức bối đến mức đầu sắp nổ tung. Cô ra sức nắm chặt lấy túi xách, nhất thời không biết phải trả lời câu hỏi này như thế nào. Cô tổng cộng gặp Lục Thần Hòa được bốn lần, lần thứ ba mới biết anh là chồng chưa cưới của khách hàng, nhưng mối quan hệ không rõ ràng lại phát sinh với anh ở lần gặp mặt thứ hai, mặc dù cô rất không muốn thừa nhận sự thật này.

Lục Giai Ngưng cho rằng cô đã mặc nhận, tỏ vẻ chán ghét nói: “Cho phép tôi nói thẳng, cô có biết rằng chỉ vì sự xuất hiện của cô mà hôn ước của nó gặp chuyện không. Một mối lương duyên tốt đẹp đến thế chỉ vì người phụ nữ như cô xuất hiện mà hoàn toàn bị hủy hoại. Có lẽ cô sẽ nói không phải cô ý, cô không mong muốn xảy ra. Nhưng kẻ thứ ba nào cũng đều tìm được lý do để biện hộ cho hành vi vô liêm sỉ của mình. Những người phụ nữ bình thường, chỉ cần gặp được Thần Hòa đều sẽ muốn dùng mọi cách, nghĩ ra mọi thủ đoạn để có được nó. Tôi đã gặp quá nhiều kiểu đàn bà thích bám dính lấy nó, nhưng tôi không biết tại sao nó lại có tình cảm đặc biệt với cô, thậm chí còn đồng ý chia tay với Đường Di...”.

Đối diện với ánh mắt khinh thường cùng một loạt mớ lý luận suy diễn của Lục Giai Ngưng, Thị Y Thần có chút khó kiềm chế, cô lên tiếng cắt lời: “Chị Lục này, tôi nghĩ chị đã nhầm lẫn một chuyện. Tôi và em trai của chị - anh Lục Thần Hòa, cũng chính là cái người đang ở trên tầng kia, không có một chút quan hệ nào. Tôi cũng không phải kẻ thứ ba chuyên đi phá vỡ tình cảm của người khác như những lời chị vừa nói. Nếu chỉ vì một lần ngoài ý muốn mà dẫn đến việc hôn sự của anh ta và Đường Di đổ vỡ, thì tôi vô cùng xin lỗi. Chị không cần lo lắng tôi sẽ mặt dày bám lấy anh ta. Tôi còn mong bước ra

khỏi chỗ này càng nhanh càng tốt, vĩnh viễn không bao giờ gặp lại anh ta, bởi vì anh ta vốn là một tên thần kinh. Tốt nhất chị nên đưa anh ta đến bệnh viện tâm thần kiểm tra đi. Rất xin lỗi, đã làm phiền chị một đêm rồi”.

Y Thần nói xong bèn lịch sự cúi chào, rồi xoay người bước thẳng ra cửa, thay giày, nhanh chóng rời khỏi ngôi biệt thự.

Lục Giai Ngưng kinh ngạc đến há hốc miệng không nói nên lời, chỉ biết trơ mắt nhìn cô bỏ đi. Từ trước đến nay, phải nói là từ khi Lục Thần Hòa sinh ra đến giờ, đây là lần đầu tiên nó bị người khác nói là thần kinh, hơn nữa còn với giọng điệu vô cùng coi thường.

Lục Thần Hòa một tay bung tách cà phê, một tay đút túi quần chậm rãi bước xuống lầu.

Lục Giai Ngưng nghe thấy tiếng bước chân, nhìn anh với vẻ khó tin: “Đồ thần kinh, em nghe thấy chưa hả?”.

Lục Thần Hòa bày ra biểu cảm thản nhiên như không có gì.

“Người ta nói em là kẻ thần kinh đấy. Đúng là điên rồi! Chị cũng bắt đầu hoài nghi liệu có phải thực sự em mắc bệnh thần kinh hay không, nếu không sao lại làm chuyện quý quái này, nếu không sao lại để mất đến loại con gái như thế. Rốt cuộc em ưng ý cô ta ở điểm nào?”

“Nói rất đúng. Chẳng phải mọi người vẫn luôn miệng nói em, sự nghiệp khách sạn lớn không lo quản lý lại bỏ đấy chăm chăm nghiên cứu nông nghiệp, chẳng khác gì đồ thần kinh sao? Chị hỏi em thích cô ấy ở điểm nào ư? Em thích cô ấy nói em là đồ thần kinh đấy, nói quá chuẩn”, Lục Thần Hòa ngồi xuống sofa, vắt chân chữ ngũ, tiện tay cầm lấy tờ báo mới được thay tên giá sách lên.

Lục Giai Ngưng ôm ngực, chỉ sợ không cẩn thận phun thẳng máu tươi ra mắt, “Em... đúng là đồ bỏ đi”.

“Chị quá khen rồi. Mau đi chăm sóc lại da mặt đi, nhìn mấy nếp nhăn trên đuôi mắt chị kia, khụ khụ, sắp kẹp chết cả đàn muỗi đến nơi rồi đấy.”

Lục Giai Ngưng căng thẳng đứng bật dậy khỏi sofa, đi đến soi chiếc gương gắn trên bức tường bên cạnh. Nếu nhìn gì chứ, rõ ràng chỉ là một đường nhỏ tí xíu mà bị nó nói như thật. Đúng là cái thằng trời đánh, chả trách bị người khác chửi là đồ thần kinh.

“Mặc xác em đấy”, Lục Giai Ngưng tức giận ném lại một câu rồi cầm chìa khóa xe, chuẩn bị đi. Mấy lời của Thị Y Thần khiến chị ấy yên tâm hơn nhiều, ít nhất cuộc hôn nhân của Đường Di và Lục Thần Hòa vẫn còn cơ hội cứu vãn. Có lẽ phải về báo cáo với bố, nhiệm vụ sắp tới chính là nhanh chóng sắp xếp cho Đường Di và đứa em trời đánh của mình đi ăn một bữa. Tại sao số mình lại khổ sở vì thằng em trai này thế cơ chứ?

“Đi đường cẩn thận”, Lục Thần Hòa khẽ cong khóe môi, nhìn bóng dáng chị gái chẳng mấy chốc đã khuất dạng ở cửa. Anh đặt tờ báo trong tay xuống, nhanh chóng rơi vào trầm tư.

Bước trên đôi sandal cao gót tinh tế đi ra khỏi khu Hà Kê, Thị Y Thần có cảm giác chua xót kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không hay.

Con đường khúc khuỷu tuyệt đẹp, hai bên đường bóng cây râm mát. Nếu không có mấy bóng cây xum xuê này che chắn bớt, chị e cô đã bị phơi nắng đến chết khô ở cái nơi khi ho cò gáy này rồi. Đừng nói là taxi, mà thi thoảng có một chiếc xe vợi vãi lướt qua, cô còn chưa kịp đưa tay ra vẫy đã lao vút đi không kịp nhìn thấy bóng dáng.

Bụng đói réo ầm ĩ, miệng thì khát khô cháy cổ, cô chỉ đành ra sức nuốt nước bọt. Muốn bấm số gọi xe cấp cứu, thế nhưng lúc móc được chiếc đi động từ trong túi ra, điều đáng hận nhất là sau một đêm nó đã cạn kiệt pin rồi. Không hiểu kiếp trước cô đã tạo ra nghiệp chướng gì, mà kiếp này lại bị thảm đến thế.

Đúng vào lúc cô gần như tuyệt vọng, đột nhiên một chiếc xe dừng ngay trước mặt. Cô hân hoan nhìn vào cánh cửa kính đang chậm chậm hạ xuống, khi nhìn thấy khuôn mặt đáng hận bên trong, Y Thần không chút do dự, quay đầu đi thẳng.

Vốn dĩ còn định cảm ơn anh vì đã cho cô ở lại một đêm, nhưng chỉ cần nghĩ đến những lời chỉ trích cùng sỉ nhục vừa rồi của Lục Giai Ngưng, cô thực sự rất khó nuốt trôi cục tức này. Cái gì mà người thứ ba? Ngay từ đầu cô đã không phải là người thứ ba, gặp phải cái tên thần kinh này chỉ có thể nói là do cô đi đêm lăm có ngày gặp ma mà thôi.

“Theo tôi đoán, cô đi từ đây đến chỗ có nhiều người để có thể bắt xe đi nhờ, chắc cũng phải vài cây số nữa. Cô chắc chắn không cần tôi chở cô đi?”
Lục Thần Hòa đạp chân phanh chậm chậm đi theo cô.

“Phải, tôi sợ sẽ có người đòi tiền xe, chiếc xe sang trọng thế kia, tôi không trả nổi”, cô đáp lạnh lùng.

“Cảm ơn lời nhắc nhở của cô, tiền rượu tôi qua và tiền ở vẫn còn chưa thu. Có điều cô không cần phải lo lắng, không có tiền có thể lao động chân tay để bù lại. Một tối có thể kiếm được hai nghìn.”

“Thật xin lỗi, đại tiểu thư đây từ chối phục vụ một kẻ thần kinh.”

Vừa nghĩ đến việc bản thân vô duyên vô cớ chăm nom anh một đêm trong bệnh viện, lửa giận trong lòng Y Thần càng bốc lên ngùn ngụt. Gã này rõ ràng biết bây giờ cô đang rất tức giận, vậy mà vẫn còn đi bên cạnh lái nhai những lời không nên không phải. Chưa làm cho cô tức chết giữa đường thì chưa cam lòng sao?

“Được rồi, chúc cô sớm thoát khỏi vùng trời này”, nói xong Lục Thần Hòa khẽ đạp chân ga, chiếc xe lao vút đi như cung tên, rồi biến mất ở lối rẽ cuối đường.

Chiếc xe của Lục Thần Hòa vừa lao đi, Thị Y Thần liền giống như con gà trống bại trận, tựa như bị rút đi hết sức lực, giọt nước mắt mặn đắng tràn ngập khóe mắt. Cô ra sức cắn chặt môi, cố ép cho dòng nước mắt chảy ngược trở lại. Cô cố chịu đựng cơn đau dưới chân, khó khăn đi tiếp về phía trước. Cô chưa từng cảm thấy thời gian trôi qua chậm chạp như lúc này, sự mệt mỏi cũng theo đó tăng thêm từng chút, từng chút.

Qua lối rẽ, cô nhìn thấy một chiếc ô tô đang đỗ cách đó không xa, không kìm nổi kích động, nhưng khi nhìn thấy chiếc xe màu xám bạc quen thuộc, cô lại có chút do dự. Thân hình cao lớn của Lục Thần Hòa đang tựa vào cửa xe, ánh mắt xa xăm nhìn Y Thần đang khập khà khập khiễng bước từng bước về phía trước.

Đúng vào lúc Y Thần bước bình đi qua, anh bèn đưa tay ra kéo lấy cổ tay cô rồi nói: “Nhiệt độ cao nhất hôm nay là ba mươi sáu độ”.

Ngay cả sức lực để nói câu “Liên quan gì đến anh” cũng không còn, cô giật cổ tay, mệt mỏi đến độ chẳng buồn liếc anh lấy một cái.

Anh khẽ mím môi, kéo lấy cô rồi ấn thẳng vào trong xe.

Cô trừng mắt nhìn vùng vắng.

“Cô gái, có biết hai chữ cố chấp viết thế nào không? Nếu cô thực sự muốn bị phơi thành xác khô, ngay cả khi kéo đến bệnh viện rồi cũng không cứu được, thì ok, cứ việc xuống xe”, giọng Lục Thần Hòa có chút lạnh lùng, tâm tư cũng vô cùng phức tạp. Anh cũng không hiểu tại sao mình lại tức giận vô cớ như vậy.

Thị Y Thần ngoan ngoãn ngồi yên trong xe, giọt nước mắt cố gắng kìm nén trước đó cuối cùng cũng không kiên trì nổi mà tuôn rơi. Đúng như anh nói, nếu còn tiếp tục từ chối thì không còn là vấn đề cố chấp nữa, mà là đầu óc có vấn đề. Từ khi ý chí của cô thực sự đủ kiên cường, đến mức có chết cũng không chịu khuất phục.

Lục Thần Hòa ngồi lại vị trí ghế lái, thấy cô bắt đầu khóc lóc, không khỏi thở dài, lấy hộp khăn giấy ra đưa cho cô, sau đó lại lấy một chai nước lọc cùng túi đồ ăn vặt ở ghế sau đưa cho cô nốt.

Lục Thần Hòa nói: “Yên tâm ăn đi, tôi không hạ độc đầu mà lo”.

Y Thần nhận lấy, muốn cảm ơn nhưng làm thế nào cũng không mở miệng nói, cô cắn mấy miếng bánh ngọt, dòng nước mắt lại bắt đầu thiếu kiểm soát.

Lục Thần Hòa trầm mặc lái xe.

Dần dần, tình cảnh lại giống hệt tối qua, suốt cả dọc đường, hai người đều im lặng ngồi nghe tiếng hít thở của chính mình.

Đến trung tâm thành phố, Lục Thần Hòa đi theo con đường mà Y Thần chỉ, lái xe đến cửa hàng Jessie’s.

Lúc xuống xe, Thị Y Thần nhanh chân rào bước thẳng vào Jessie’s.

Lục Thần Hòa không đi theo cô, sau khi đỗ xe xong ở bên kia đường, anh liền xuống xe đứng tựa mình ngắm nhìn các mẫu váy cưới và lễ phục được trưng bày bên trong tủ kính của Jessie’s, trong lòng trào dâng thứ cảm giác kì lạ.

Trước kia mỗi lần đi qua tiệm váy cưới hoặc studio chụp ảnh cưới, những bộ trang phục lấp lánh long lanh như thế này anh chẳng buồn liếc lấy một cái. Thế nhưng kể từ lúc Thị Y Thần bước chân vào bên trong, lúc đầu là nhìn chằm chằm bóng lưng cô, sau đó là thưởng thức vẻ đẹp của những bộ váy cưới và lễ phục được trưng bày cẩn thận bên trong tủ kính, cứ như vậy anh đã đứng nguyên tại đó hơn chục phút.

Lưu Sa Sa và Vương Mạnh Mạnh phát hiện ra Lục Thần Hòa ngay từ khi anh bắt đầu đứng bên ngoài cửa tiệm. Hai người họ không ngừng thì thầm bàn tán.

“Anh chàng đẹp trai kia đứng ngoài cửa hàng chúng ta cũng sắp được mười lăm phút rồi đấy, vậy mà không sợ bị cảm nắng sao?”

“Mình thấy xác suất anh ta đến đây mua váy cưới không lớn lắm.”

“Không đúng, không đúng rồi. Sếp đặt chân vào cửa hàng từ mười lăm phút trước, hơn nữa còn mặc nguyên bộ đồ tối qua, bây giờ còn sắp hai giờ chiều, cậu không cảm thấy kì lạ sao?”

“Đúng nhỉ, sáng sớm hôm nay vừa mở cửa đã nhận được điện thoại của mẹ.. sếp rồi. Tình trạng này đã xảy ra lần thứ hai trong mùa hè này rồi.”

“Lẽ nào anh chàng đẹp trai kia đi theo sếp đến đây?”

“Bạn trai mới?”

Lưu Sa Sa và Vương Mạnh Mạnh đưa mắt nhìn nhau, tâm trạng phần khích tặc tựa như nhà thám hiểm vừa phát hiện ra một châu lục mới vậy.

Lục Thần Hòa đột ngột đẩy cửa bước vào, hai người bọn họ kinh ngạc lập bập chào hỏi.

“Chào anh, xin hỏi chúng tôi có thể giúp gì cho anh không ạ?”

“Anh muốn đặt may lễ phục, hay trang phục thường ngày ạ?”

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gặp Gỡ, Một Đồi Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Chương 6.4

Lục Thần Hòa cẩn thận ngắm nhìn trang trí nội thất bên trong cửa tiệm, lộng lẫy hơn nhiều so với tưởng tượng của anh. Ánh mắt anh khẽ lướt qua một lượt, đi đến khu trưng bày trang phục dành cho nam, nhìn một vòng rồi tao nhã ngồi xuống ghế sofa, nói, “Tôi muốn đặt may một bộ comple”.

“Dạ được ạ. Đây là catalog các kiểu dáng comple nam của cửa hàng chúng tôi, anh có thể xem qua một chút”, Lưu Sa Sa lập tức đẩy quyển catalog cho anh rồi nói, “Toàn bộ lễ phục và thường phục tại đây đều do nhà thiết kế của cửa hàng chúng tôi đích thân thiết kế, cắt mẫu cũng là do thợ may chuyên nghiệp thực hiện. Rất nhiều khách hàng tìm đến cửa hàng chúng tôi vì được những khách hàng cũ giới thiệu, tỉ lệ hài lòng là một trăm phần trăm, có gia đình thậm chí cả nhà đều đặt may trang phục ở cửa hàng chúng tôi”.

Lục Thần Hòa nhướn mày: “Vậy ư? Sao cảm giác như đang đi bắt mạch vậy, chỉ cần một người đến khám, những người khác sẽ lũ lượt kéo đến khám theo, vậy là bác sỹ trở thành nổi tiếng”.

Khỏe miệng Lưu Sa Sa và Vương Manh Manh vô thức giật giật. Cách so sánh này cũng thật khập khiễng.

Lục Thần Hòa tùy ý lật giở mấy trang, nhưng sự chú ý không hề tập trung vào quyển catalog.

“Sa Sa, lấy bảng thống kê vài nhập của mùa trước lại đây cho chị xem”, Thị Y Thần day hai bên thái dương có chút đau nhức, uể oải bước từ văn phòng ra.

Sa Sa đáp lời, đồng thời giới thiệu cho Lục Thần Hòa, “Thưa anh, đây là cô chủ kiêm nhà thiết kế chính của cửa hàng Jessie’s chúng tôi, cô Jessie”.

Khi nhìn thấy Lục Thần Hòa ngồi trên sofa ở khu nghỉ ngơi dành cho khách, cả người Thị Y Thần cứng đờ như bị hắt cả một xô nước lạnh vậy. Nhưng ngại vì Sa Sa và Manh Manh đều có mặt, cô rất nhanh lấy lại tinh thần, lập tức xoay người trở vào văn phòng.

Cô còn chưa đi đến cửa, liền nghe thấy giọng nói của Lục Thần Hòa vang lên, “Cô chủ của các cô hôm nay tâm trạng không được tốt sao? Nét mặt giống như không muốn kinh doanh vậy”.

Y Thần biết cô có muốn tránh cũng không tránh nổi, đành xoay người lại nhanh chân bước đến chỗ anh rồi cố nặn ra một nụ cười: “Xin hỏi anh muốn đặt may thường phục hay lễ phục?”.

Lục Thần Hòa đặt quyển catalog trong tay xuống, bắt chéo hai chân, ánh mắt tựa như đang suy nghĩ điều gì, nhìn chăm chú vào Thị Y Thần.

Quả nhiên giả vờ như không quen biết.

Anh khẽ cong môi, cố ý nói: “Cô nói thử xem?”.

Lưu Sa Sa và Vương Manh Manh đều quay sang nhìn sắp mình, chỉ mấy chữ đơn giản này thôi nhưng rõ ràng đang che giấu ẩn tình gì đó.

Thị Y Thần nghiêng răng nghiêng lợi, cụp mắt xuống, siết chặt nắm tay. Nếu Sa Sa và Manh Manh không có ở đây, cô nhất định sẽ xông tới bóp chết anh, “Anh thật biết nói đùa, anh muốn đặt may trang phục gì, sao tôi có thể biết được chứ?” Trong lòng cô âm thầm bồi thêm một câu: Tôi đâu phải mẹ anh.

Đôi mắt Lục Thần Hòa sáng lấp lánh như sao, “Xem ra quý nhân nhanh quên thật. Một đêm nào đấy hai tháng trước, cô nôn cả lên người tôi...”

Cô vừa định nói “Tiền giặt quần áo tôi đã đền cho anh rồi”, nhưng thấy Sa Sa và Manh Manh dùng cặp mắt như hổ đói chờ mồi nhìn mình, Y Thần đành nghiêng răng nhả nhin. Cô vỗ vào đầu mình, giả như vừa nhớ ra chuyện gì đó, vội vàng đổi sang khuôn mặt tươi cười nói: “À... lần đó ở K.O thật ngại quá, cũng may có bộ đồ của anh làm thùng rác để nôn vào. Thế này đi, để cảm ơn anh, cửa hàng chúng tôi sẽ tặng miễn phí cho anh một bộ comple đáng mới trong bộ sưu tập mùa thu đông này”.

Ba chữ “tặng miễn phí” này cô gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói ra.

Cô tròng mắt rồi giật lấy quyển catalog trên tay anh, tiện tay lật ra một trang, chỉ vào đó và nói: “Bộ này rất hợp với anh đấy”.

Lục Thần Hòa lờm cờ, cầm luôn một quyển tạp chí khác đang để trên bàn trà, chỉ lên trang bìa.

Thị Y Thần tập trung nhìn vào đó, khi nhìn rõ thì thoáng kinh ngạc, đó là tạp chí thời trang thịnh hành nhất toàn thế giới của mùa này. Trang bìa vừa hay là cặp đôi người mẫu nam nữ đang mặc trang phục cưới, đương nhiên trang phục mà Lục Thần Hòa để mắt đến là bộ đồ người mẫu nam mặc.

Cô khoanh tay, nghiêm nghị nói: “Xin lỗi, tôi không làm hàng nhái. Với tiềm lực kinh tế của anh, hoàn toàn có thể đến cửa hàng đó để đặt may, không cần phải tìm đến cửa hàng thấp kém này của tôi”.

“Tôi đâu có kêu cô làm hàng nhái. Ý của tôi là, váy cưới của cô đâu có rồi, còn thiếu một bộ lễ phục của chú rể. Nếu đã muốn trả lại quần áo cho tôi, chỉ bằng trả tôi một bộ lễ phục của chú rể đi.”

Mấy lời của Lục Thần Hòa vừa vang lên, Sa Sa và Mạnh Mạnh lần lượt quay sang nhìn Thị Y Thần, anh chàng này đặt váy cưới rồi sao? Đặt lúc nào chứ? Sao hai người bọn họ đều không biết? Nếu anh ta đã đặt may váy cưới, thì chứng tỏ là hoa đã có chủ, vậy còn có quan hệ gì với sếp của họ?

Thị Y Thần không buồn để ý đến bốn con mắt như bốn bó đuốc đang nhìn mình, thoải mái vỗ tay, cô nghĩ anh muốn làm gì cũng được, chỉ cần lấy số đo của anh là xong, nhanh nhanh biến khỏi Jessie’s, đứng ở đây chường mắt mình là được.

Cô nói nhanh qua quy trình: “Được rồi, anh đợi một chút để lấy số đo, đo xong nửa tháng sau tôi sẽ hoàn thành bản thiết kế. Hai tháng sau đó có thể giao hàng, chắc là kịp cho hôn lễ của anh chứ?” Cô cố ý nhìn anh bằng ánh mắt chăm chọc.

Lục Thần Hòa làm ra vẻ chẳng buồn bận tâm, gật gật đầu.

“Sa Sa, em lấy số đo cho anh đây đi”, cô đẩy nhiệm vụ sang cho Lưu Sa Sa, định quay lại văn phòng, đúng lúc quay người rời đi thì bị Lục Thần Hòa gọi giật lại.

“Thân là nhà thiết kế chính kiêm bà chủ của Jessie’s, không phải cô nên đích thân lấy số đo cho khách sao? Biết được số đo chuẩn xác của khách hàng, trang phục được làm ra sẽ càng vừa vặn hơn”, Lục Thần Hòa đứng dậy, khẽ nở nụ cười rồi đi đến trước mặt cô.

Thị Y Thần quay đầu lại nhìn thấy khoe miệng khê cong lên của Lục Thần Hòa, mày mắt đậm ý cười cợt, giờ thì cô đã hiểu ra, cái gì mà đến đòi đền bù vụ quần áo, thực ra chỉ là cái cớ, anh đến đây để bới lông tìm vết thì đúng hơn. Nếu hôm nay cô không tiến được tên ôn thần này đi, e là đừng mong làm được việc gì khác.

Y Thần không nói lời nào, đưa đưa tay về phía Sa Sa, một chiếc thước dây, một cây bút và một quyển sổ ghi chép nhanh chóng được đặt vào tay cô. Cô nở một nụ cười với Lục Thần Hòa nói, “Phiền anh giờ tay lên!”.

Lục Thần Hòa phối hợp dang hai tay ra.

Ngón tay thon nhỏ của cô thoăn thoắt kéo thước dây, bắt đầu đo từ đầu vai đến cổ tay anh, sau đó cẩn thận ghi chép lại từng con số lên cuốn sổ.

Lục Thần Hòa cúi nhìn từng động tác thuần thục của cô, rồi đột nhiên dùng giọng nói chỉ đủ để hai người nghe thấy, nói với cô: “Đề nghị lúc sáng của tôi, cô nghĩ đến đâu rồi?”.

Ánh mắt cô nhìn anh mang theo vẻ kì quái, sau đó vòng ra phía sau lưng bắt đầu đo chiều ngang vai.

Anh lại nhắc nhở cô: “Làm bạn gái của tôi đi”.

Ngay sau đó chiếc thước dây mềm được cô vòng một vòng qua cổ anh, bàn tay hơi dùng sức một chút, siết chặt lại, chỉ hận không thể siết cho anh chết luôn mà thôi. Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đồ thần kinh!”.

“Này, nhà thiết kế, đo vòng cổ hình như không phải đo như vậy chứ? Cô làm thế này là định mưu sát khách hàng của mình sao?”

“Anh có ý đến đây gây chuyện có phải không? Tôi khuyên anh đừng có suy nghĩ lệch lạc, cũng đừng gây tổn thương cho cô Đường. Tôi thấy cô nàng chanh chua lắm chuyện bị vứt lại bên ngoài thang máy ngày hôm đó thích hợp với anh hơn đây, lấy số đo xong nhanh nhanh rút đi mà tìm cô ta, cô ta nhất định sẽ vô cùng vui vẻ”, cô nói lỏng thước đo, đi đến trước mặt anh, bắt đầu lấy lại số đo vòng cổ cho anh.

Thước dây mềm vòng qua cổ Lục Thần Hòa, ngón tay cô vô thức lướt qua cằm anh, đôi đồng tử đen láy của anh đột nhiên co lại, toàn thân run rẩy như bị dòng điện chạy qua, hô hấp trở nên ngột ngạt. Anh biết cô không cố ý, nhưng không hiểu sao chỉ là một sự va chạm nhỏ, đối với anh lại giống như một loại khiêu khích đáng sợ.

Thị Y Thần hiểu kì nhìn anh, khoảnh khắc bốn mắt chạm nhau Lục Thần Hòa lại nhanh chóng nhìn sang hướng khác.

Cô thâm cười khẩy một tiếng: Đúng là không hiểu nổi! Đồ thần kinh!

Y Thần cầm thước dây luồn tay qua nách anh kéo một vòng từ sau lưng đến trước ngực, nhìn khuy áo sơ mi để hở trước ngực để lộ ra làn da rần rần chắc màu lúa mạch sau lớp áo. Đầu óc như nổ bùm một tiếng, đại não đột nhiên tái hiện lại khung cảnh buổi sáng hôm đó ở khách sạn, khi cô khó khăn lắm mới mở được đôi mắt còn đang lim dim ngái ngủ ra thì trước mặt lại là người đàn ông cao lớn, nửa thân trên để trần lộ ra cơ bắp rắn chắc, làn da mặt ửng hồng bóng khỏe mạnh, bắp tay đầy đặn mà có lực... Chết tiệt! Sao cô lại nhớ rõ đến thế chứ!

Trong lòng cô thoáng hoang mang, bàn tay cũng vì thế mà run rẩy, chiếc thước suýt nữa rơi xuống đất. Cô cẩn thận cầm lại chiếc thước, vòng thước qua nách anh lần nữa, nhưng không biết tại sao tay lại bắt đầu run lên trong vô thức. Cứ lặp đi lặp lại mấy lần, chiếc thước như đang làm phản cô vậy, chỉ cần vừa được đưa đến trước ngực anh, nó liền tự động tuột xuống.

Cảm nhận được sự khác thường của cô, Lục Thần Hòa cười khê: “Liệu tôi có thể hiểu rằng cô đây đang nhớ nhung cơ thể hoàn hảo của tôi không, cho nên bây giờ cố ý quấy rối ngực tôi?”.

“Anh điên à! Trật tự cho tôi!” Bị anh nhìn thấu tâm tư, không chỉ mặt mà ngay cả hai tai Y Thần cũng đỏ bừng lên vì xấu hổ.

Lần này khi chiếc thước được kéo đến trước ngực anh, cô thô lỗ lườm anh một cái rồi nhanh chóng ghi chép lại con số vừa đo được và vội vàng đo vòng eo. Lúc đo đến vòng đùi, những run rẩy vẫn không tha cho cô, chiếc thước rớt xuống mấy lần liền.

Anh cúi xuống nhìn vẻ căng thẳng và hoảng loạn của cô, bỗng đầu nỏ một nụ cười.

Bất luận là cô đứng, khom lưng hay ngồi xồm, ánh mắt anh chưa từng rời khỏi cô một giây nào.

Có lẽ phát hiện ra ánh nhìn rực lửa đó, lấy xong số đo cho Lục Thần Hòa, Y Thần gần như kiệt sức, lấp bấp lên tiếng: “Xong... xong rồi, đo... đo xong rồi, anh có thể đi, đợi khi nào nhận được điện thoại thì đến”.

Lục Thần Hòa nhìn cô chằm chằm, “Không cần xem bản thiết kế nháp, cho dù cô có làm ra một bộ đồ lượt thướt giống phong cách của ông lão ăn mày, tôi cũng thích. Có thời gian thì mang thẳng đến nhà tôi, cô biết địa chỉ rồi đấy”.

“Xin lỗi, anh Lục, địa chỉ nhà anh không nằm trong khu vực giao hàng của chúng tôi”, cô không nghĩ ngợi nhiều, thẳng thừng từ chối.

“Nếu đã mang đến được một lần, thì có thể có lần thứ hai”, nói rồi, anh đột nhiên áp sát lại phía cô, cúi xuống ghé vào tai cô thì thầm, “Tôi có thể trả thêm tiền ship, có điều phải đích thân cô mang đến”.

Cô ngước mắt lên nhìn, vừa định quay lại nói một câu “Nằm mơ đi”, nhưng trước mặt đột nhiên tối sầm lại, một bóng đen tiến sát về phía cô, một nụ hôn phớt rơi xuống trán cô.

Trong thoáng chốc, cả người cô hóa đá.

“Tôi chờ cô đấy”, anh tao nhã xoay người dời đi.

Khi cô định thần lại, chuông gió treo trên cửa ra vào đã ngừng đung đưa, bóng dáng Lục Thần Hòa cũng biến mất từ lúc nào.

Bên trong cửa hàng, Sa Sa và Manh Manh đều sững sốt, bắt đầu sôi nổi bàn tán kịch liệt. Khi nhìn thấy vị sếp vừa hóa đá đột nhiên bừng tỉnh lại, hai người họ lập tức im bật, thẳng lưng đứng nghiêm trang, nhìn trân trân về phía cửa ra vào.

Y Thần bắt đầu nổi con điên, ngón tay run run chỉ vào Sa Sa và Manh Manh.

Sa Sa và Manh Manh kinh hãi, vội vàng giơ tay lên thề thốt: “Bọn em không nhìn thấy gì hết!”.

“Đúng vậy, thưa sếp!”

Y Thần hít sâu một hơi, im lặng rất lâu mới cất giọng khàn khàn: “Không được bép xép với mẹ chị!”.

“Vâng, thưa sếp!”

Nhận được câu trả lời, cô mới quay vào văn phòng, đóng sầm cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gấp Gỡ, Một Đời Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chương 7.1

Mặc thời gian ngừng lặng, ngấm gió nhẹ mây bay

Thị Y Thần cuộn mình trên chiếc ghế làm việc ở văn phòng, trái tim đập thình thịch không thôi. Chỉ cần nhắm mắt lại, trong đầu cô lại hiện lên cảnh tượng khi nãy. Cô bị trêu đùa ngay trước mặt người khác, giây phút đó bản thân cô như bị ai đó bỏ thuốc mê, không hề hay biết bất cứ điều gì. Khi tỉnh táo lại, cái tên thất lễ kia đã sớm cao chạy xa bay không để lại dấu vết gì rồi.

Y Thần đã sớm qua cái tuổi thiếu nữ ngây thơ, không biết kích động, không biết hưng phấn, càng không biết trái tim rung động là như thế nào, thứ duy nhất cảm nhận được chỉ là sự bối rối mà thôi. Cô gần như có thể chắc chắn, lần này người cô gặp phải không những là một kẻ thần kinh, mà còn là một tên ôn thần.

Thấy Sa Sa và Manh Manh nhìn mình với ánh mắt lén lén lút lút như kẻ cắp, cô đoán rằng mình sẽ phải chịu đựng ánh mắt như tia X-quang kia của họ

quét một cách trần trụi lên cơ thể ít nhất cũng phải trong thời gian một tháng, hơn nữa e rằng đây cũng chính là mục đích của cái tên thần kinh chết tiệt kia, hấn cố ý làm như vậy.

Lần trước cô đã phải mất mười mấy phút giải thích cho mẹ hôm trước đã qua đêm ở đâu, Chu Kiều Na đáng thương còn phải đứng ra làm lá chắn thay cho cô mới lấp liếm được mẹ mà cho qua. Nếu chuyện vừa rồi truyền đến tai mẹ, thì cô nhất định chết không toàn thây. Trời ơi! Cô buồn bực nắm chặt hai tay, thực sự không còn mặt mũi nào đi gặp ai nữa.

Cô điên cuồng dùng tay gõ vào đầu mình, đột nhiên từ máy tính phát ra âm thanh báo hiệu có tin nhắn QQ. Cô dừng việc tra tấn mái tóc mình lại, ngược mắt lên nhìn màn hình, có lời mời kết bạn mới. Cô bấm chuột mở ra, quả nhiên là Chu Tân Vũ. Cô nhanh tay bấm nút đồng ý kết bạn.

Chu Tân Vũ gửi sang một biểu tượng mặt cười: Tới qua cô ớn chứ?

Cô cũng gửi lại một cái mặt cười, sau đó trả lời: Cảm ơn anh, tôi vẫn ổn. Chuyện tôi qua thực sự xin lỗi, hôm khác tôi mời anh ăn cơm.

Cô khách sáo quá. Yên tâm đi, chuyện tôi qua tôi không hề rảnh rỗi với mẹ cô đâu — Chu Tân Vũ lại gửi đến một cái mặt cười nữa.

Cô còn chưa kịp trả lời, Chu Tân Vũ đã lại gửi đến một đoạn chat khác: Thực ra tôi qua... sau lúc đó... trong lòng tôi vẫn có một chút mong đợi, có điều “sứ giả hộ hoa” của cô lại xuất hiện.

Chu Tân Vũ liên tiếp gửi đến ba biểu tượng ngón tay: Thì tôi nghĩ tôi hoàn toàn không còn cơ hội rồi, cho nên tôi càng phải cố gắng. Cuối cùng anh ta gửi đến một biểu tượng fighting.

Vừa nhìn thấy bốn chữ “sứ giả hộ hoa” trong đầu cô lại lập tức hiện lên cảnh Lục Thần Hòa nhân lúc cô không để ý mà hôn trộm lên trán cô. Y Thần tức giận trả lời: Cái gì mà sứ giả hộ hoa, tên đó vốn là một ôn thần!

Chu Tân Vũ gửi đến một biểu tượng kinh ngạc.

Anh ta chỉ là... một khách hàng khó hiểu của tôi thôi, tôi và anh ta không có một chút quan hệ nào.

Mặc dù cô không hề nảy sinh tình cảm gì với Chu Tân Vũ, nhưng cô vẫn cần phải giải thích rõ ràng với anh ta, để tránh việc anh ta hiểu lầm.

Chu Tân Vũ lại gửi đến một cái mặt cười: Khẩu khí của cô giống hệt với mấy cô gái đang yêu đương nồng nhiệt mà giận dỗi với bạn trai vậy.

Cô không còn gì để nói đành gửi cho anh ta một loạt dấu ba chấm, quả nhiên càng giải thích càng loạn.

Tôi chỉ đùa thôi.

Không có gì. Hi vọng anh sẽ sớm tìm được bạn gái. Lần sau đi xem mặt, cho dù có căng thẳng đến mức nào cũng không được nhắc đến em gái nhé.

Nhất định, nhất định rồi. Xin lỗi, đồng nghiệp tôi đang gọi, có việc gấp, tôi bận chút nhé, nói chuyện sau.

Chu Tân Vũ gửi một biểu tượng tạm biệt, biểu tượng chat cũng tắt ngay lập tức.

Thị Y Thần rất cảm kích anh ta, nếu không bây giờ có lẽ cô không được yên thân ngồi ở văn phòng như thế này. Có điều cô cảm thấy có chút kì lạ, nếu nói Chu Tân Vũ giúp đỡ cô xuất phát từ quan hệ bạn bè tương trợ lẫn nhau thì có thể hiểu được, nhưng Thị Y Vân vẫn luôn đối đầu với cô thì sao? Chuyện tôi qua nó không nhắc đến, khiến cô có chút bất ngờ.

Vừa nghĩ đến Thị Y Vân, cô liền nhớ tới Cao Minh Dương, mà nhớ đến anh ta thì thái dương liền co giật đau đớn. Cô lấy tay ra sức day, cố gắng để đầu óc thư giãn một chút. Ổn định lại tâm tư, cô bắt đầu vui mình vào công việc, tiếp tục lấy nó để tê liệt bản thân mình.

Chập tối, một cơn giông đột nhiên ập tới, xua tan bầu không khí nóng nực oi bức cả một ngày dài, thay vào đó là không khí mát mẻ với những giọt mưa tí tách. Một cơn gió nhẹ thoảng qua, hòa quyện cùng những giọt mưa bay bay như những ngôi sao nhỏ lơ lửng giữa không trung, mang lại cho người ta cảm giác thư thái dễ chịu đã lâu không được cảm nhận.

Vừa xuống khỏi taxi, Y Thần liền lấy túi xách che lên đầu, chắn những giọt mưa còn đang lác đác, sải bước trên đôi giày cao gót, nhanh chóng trở về nhà.

Có lẽ do trời mưa, nên mặt đường đặc biệt trơn ướt, hơn nữa đôi giày cô mang cao gần mười phân. Y Thần bước từng bước chậm rãi, cẩn thận vô cùng, chỉ sợ nhờ một cái là sẽ trượt chân ngã.

Tục ngữ nói rất đúng, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Sự đời luôn là vậy, phàm là những chuyện càng lo lắng thì sẽ càng có khả năng xảy ra. Hai tay cô cầm túi xách đặt lên đầu che mưa, đột nhiên cô bị trượt chân, cả người mất đi trọng tâm. Đúng vào lúc cô cho rằng mình sẽ vồ ếch, thì một cánh tay rắn chắc không biết từ đâu xuất hiện đỡ lấy cô, giúp cô đứng trở lại.

Y Thần hoang mang đưa mắt nhìn sang phía người vừa đỡ mình, còn chưa kịp lên tiếng nói cảm ơn thì cơ thể đột nhiên cứng lại.

Cao Minh Dương đỡ cô đứng thẳng lên, cầm ô che cho cô khỏi ướt rồi nói, “Em không sao chứ?”.

Cô lập tức đẩy anh ta ra theo phản xạ, không ngờ nơi mất cá chân lại truyền đến một cơn đau buốt thấu tim. Nếu không phải có Cao Minh Dương kịp thời đưa tay ra đỡ, e rằng cô thật sự sẽ ngã xuống đất.

“Anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi, đi giày cao gót thì cũng không thể đi đôi nào thấp thấp chút sao?” Cao Minh Dương trừng mắt nhìn đôi giày cao gót mảnh gần mười phân của cô, hai hàng lông mày vô thức nhíu chặt lại.

“Gót thấp mà cũng gọi là giày cao gót được sao?” Giống hệt như trước đây, Y Thần nói mà không chịu suy nghĩ, cho nên lời vừa thốt ra cô liền hối hận, khuôn mặt đỏ bừng. Đi giày cao gót rồi bị trọ chân cũng không phải lần đầu tiên, mỗi lần anh ta đều la hét tại cô đi giày quá cao, mà lần nào cô cũng cãi lại rằng so với việc đi giày gót thấp một chút, thì thà đi giày bệt còn thoải mái hơn.

Trong phút chốc ánh mắt Cao Minh Dương liền sáng lên như sao, anh ta cảm nhận được sự xấu hổ của cô, nhưng đồng thời cũng cảm thấy vô cùng vui mừng trước phản ứng của cô.

“Điện thoại của em luôn tắt máy. Anh biết, em không muốn nhận điện thoại của anh.”

“Nếu như anh đợi ở đây chỉ để nói với tôi chuyện đã qua, thì tôi không muốn nghe”, Y Thần quay đầu đi thẳng vào màn mưa.

“Y Y...”, anh ta cầm ô chạy theo sau.

Y Thần không buồn đếm xỉa, nhanh chân bước về phía trước, càng đi càng ráo bước, thậm chí bắt đầu tăng tốc thành chạy. Cô quên mất việc mình chạy dưới mưa bằng đôi giày cao gót gần mười phân thì tốc độ cũng không nhanh hơn đi bộ là mấy, cho nên mới được mấy bước đã bị anh ta đuổi kịp, tóm lấy.

Anh ta bắt lấy cổ tay cô, kéo cả người cô đến trước mặt, ép cô phải đối diện, “Hai chúng ta có thể nói chuyện nghiêm túc với nhau một chút không?”.

“Phiền anh buông tay! Tôi không muốn cứ phải lặp đi lặp lại cùng một câu.”

“Hai chúng ta chưa từng nói chuyện rõ ràng với nhau”, anh ta không chịu buông tay, giọng nói vốn ôn hòa giờ cũng cao lên đôi chút.

“Bởi vì không cần thiết. Buông ra!” Y Thần muốn thoát ra, nhưng anh ta rất khỏe, nhưng anh ta rất khỏe, cô không những không giằng ra nổi, mà ngược lại còn tự khiến mình chịu đau.

“Không buông”, anh ta cố chấp với sự kiên trì của mình, “Nếu như em thà mất thời gian đứng đây lờ lờ kéo kéo cũng nhất định không chịu nói chuyện rõ ràng với anh, thì tôi nay hai chúng ta cứ ở đây lờ lờ kéo kéo, dù sao thì anh cũng chẳng bận tâm”.

Cuối cùng cô cũng thoát ra được khỏi bàn tay anh ta, tức giận gào lên, “Anh thật sự quá lắm rồi! Anh còn muốn nói gì nữa? Những gì cần nói, những gì nên nói, vào buổi tối lần đầu tiên anh đến nhà tôi cách đây mấy tháng chẳng phải đã nói rõ ràng rồi sao?”.

Cao Minh Dương lên tiếng: “Vậy thì coi như tôi đó anh chưa nói gì, bây giờ nói lại một lần”.

“Anh có thời gian rảnh rồi để nhớ lại chuyện cũ nhưng tôi thì không”, ngoài miệng mặc dù nói vậy, nhưng trong đầu cô lại không ngừng nhớ lại mọi chuyện ngày hôm đó.

“Không có cũng có thể có.”

Cô không thể nhịn được nữa, hét lên với anh ta, “Thân làm chị gái còn có thể nói chuyện gì với bạn trai của em họ mình nữa? Nói chuyện trời chuyện bể hay nói chuyện tương lai? Hay nói chuyện hai người đã lén lút sau lưng tôi, còn tôi thì giống hệt như một con ngốc bị các người làm cho mờ mắt, không nhìn ra điều gì? Nếu như vào một buổi sáng sớm khi mà anh còn chưa tỉnh ngủ, đã nhận được bức ảnh giường chiếu của tôi với người đàn ông khác, thì anh nghĩ sao? Liệu có phải tôi có cớ sạch quần áo lên giường với người đàn ông khác, anh cũng coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, chỉ nghĩ đơn giản là ngủ một giấc mà thôi?”.

Về mặt Cao Minh Dương kiên định nói: “Vấn đề đầu tiên, từ trước đến giờ anh chỉ coi mình em là bạn gái, cho nên anh với em nói chuyện là dựa trên mối quan hệ giữa hai người yêu nhau, chứ không phải là quan hệ giữa chị gái và bạn trai của em họ. Thứ hai, nói chuyện trời chuyện bể hay chuyện tương lai gì cũng được, chỉ cần em chịu nghe. Thứ ba, giữa anh và Y Vân chưa từng xảy ra chuyện gì. Thứ tư, nếu có chuyện gì xảy ra anh sẽ nghe em giải thích, chứ không chọn cách trốn tránh, vì anh coi em là bạn gái của anh”.

Y Vân, Y Vân, gọi nhau cũng thân mật thật.

Y Thần nở nụ cười châm chọc nhìn anh ta, “Coi tôi là bạn gái của anh? Vậy xin hỏi ba tháng nay anh đều đến nhà tôi với thân phận bạn trai của tôi sao? Anh muốn gặp tôi thì nhất định phải gặp với thân phận bạn trai người khác sao? Hơn nữa người khác đó lại chính là em họ tôi? Anh không cảm thấy quá nhục cười sao?”.

“Em tin cũng được, không tin cũng chẳng sao, anh vẫn nói lại câu nói ba tháng trước, chỉ cần gặp được em, có dùng cách gì cũng không quan trọng.”

Nửa năm trước sau khi xảy ra chuyện, ngay cả cơ hội giải thích Y Thần cũng không cho anh ta, luôn luôn tìm cách né tránh. Đứng lúc đó, một dự án do công ty con ở Trung Đông làm chủ thầu xảy ra chút vấn đề, anh ta buộc phải bay sang giải quyết, nhưng thật không ngờ phải ở lại Dubai gần bốn tháng. Đến khi anh ta trở về, cô giống như bốc hơi vậy, gọi di động cho cô không liên lạc được, đến Jessie’s tìm thì nhân viên cửa hàng luôn nói cô không có ở đó, xông vào văn phòng tìm cũng không thấy người.

Chương 27: Chương 7.2

Cô chọn cách trốn tránh. Ngoài nhà cô ra thì anh ta không nghĩ ra được chỗ nào khác để có thể tìm thấy cô. Mà ba tháng trước, Thị Y Vân lại chủ động tìm đến, nói muốn giúp đỡ anh ta, nhưng điều kiện tiên quyết là phải lấy thân phận bạn trai để bước vào nhà họ Thị. Anh ta thừa nhận cách thức mà anh ta lựa chọn rất cực đoan, nhưng thực sự anh ta cũng không thể nghĩ ra được cách nào tốt hơn nữa.

“Anh không bận tâm chuyện gì, nhưng tôi thì có”, cô cố gắng kiềm chế, không để bản thân quá kích động, “Thực ra dịp Tết đó, khi vô tình gặp Y Vân ở rạp chiếu phim, chứng kiến ánh mắt của anh nhìn nó khi nó nở nụ cười với anh, trong lòng tôi đã có dự cảm...”

Tấm ảnh đó, cô biết là do Thị Y Vân cố tình chụp. Chỉ cần là bạn trai của cô, nó nhất định sẽ dùng mọi cách để cướp về. Chỉ cần là người đàn ông mà nó muốn cướp, thì nhất định không có cơ hội trốn thoát. Mà những chuyện như thế này, Cao Minh Dương đều đã biết từ trước. Rõ ràng đã biết rồi, nhưng vẫn lên giường cùng với nó, một bàn tay vỗ không lên tiếng, chuyện gì cũng có lý do của nó, không có lửa làm sao có khói.

“Dự cảm, em dự cảm cái gì chứ? Chẳng qua tại em suy nghĩ quá nhiều mà thôi. Anh thừa nhận, con bé rất xinh đẹp, rất gọi cảm, nhưng không phải người đàn ông nào cũng bị vẻ đẹp và sự gọi cảm đó mê hoặc. Cái lần ở rạp chiếu phim kia, anh đơn thuần chỉ là một người bạn trai mỉm cười chào hỏi em họ của bạn gái mình mà thôi, chẳng có ý tứ gì khác cả.”

“Đủ rồi, anh đã thừa nhận rồi. Anh sẽ không bị vẻ đẹp của nó mê muội mãi, nhưng đã nhất thời mê muội. Mà nhất thời mê muội là đủ rồi. Xin lỗi, tôi là người rõ ràng trong chuyện tình cảm, tôi thà cả đời này không kết hôn, không có bạn trai cũng không thể chịu đựng được chuyện người đàn ông mà mình yêu từng phản bội mình, cho dù thực sự chỉ coi quần áo nằm trên giường không làm chuyện gì thì cũng không thể. Lại càng không cách nào chấp nhận việc, người tôi yêu chỉ vì muốn gặp mặt tôi, mà bước vào nhà tôi với thân phận bạn trai của một người khác. Xin lỗi, tôi không chấp nhận nổi.”

“Vậy thì cùng nhau nói rõ ràng đi”, Cao Minh Dương kéo tay cô.

Cô dùng sức hất tay anh ta ra, đôi mắt lạnh lùng như băng: “Cao Minh Dương, tôi nhắc lại một lần rõ ràng nữa với anh, từ nay về sau anh đừng đến làm phiền tôi nữa, còn việc anh đến nhà tôi với thân phận là bạn trai của ai cũng ok cả. Đến cũng được, tôi nhất định sẽ dành cho hai người không gian yên tĩnh nhất. Nhưng nếu anh dám làm tổn thương bất kì ai trong gia đình tôi, thì tôi sẽ dùng mọi cách để hủy hoại anh”.

“Y Y, xin em hãy nghiêm túc nhìn anh, đừng trốn tránh anh nữa có được không? Đừng có chuyện gì cũng giống như trước kia, cứ trốn tránh, không thể giải quyết được vấn đề đâu.”

“Tôi trốn tránh vấn đề? Vậy anh thì sao? Anh giải quyết vấn đề bằng cách nào? Đeo bám quấy rối sao? Nếu anh thực sự muốn giải quyết vấn đề, thì tại sao vẫn còn tiếp tục qua lại với nó? Tôi thật không ngờ anh giống hệt Thị Y Vân, điên cuồng bám riết lấy tôi, theo dõi tôi, anh cũng tò mò giống hệt nó, muốn biết người đàn ông mà tôi xem mặt đáng đáp ra sao đúng không? Lẽ nào đây chính là cách anh dùng để giải quyết vấn đề?”

Cao Minh Dương lắc đầu: “Anh không đi theo em. Anh đã nói rồi, tôi qua anh chỉ đồng ý với con bé cùng đi ăn bữa cơm cuối cùng, giải quyết hết tất cả mọi chuyện. Nhưng anh thật không ngờ nó lại chọn đúng nhà hàng đó, cũng thật không ngờ sẽ gặp em... xem mặt ở đó. Chuyện tôi qua chỉ là hiểu lầm, nhưng những chuyện xảy ra sau đó, anh thực sự xin lỗi, anh không có ý muốn đẩy người ta”.

Đây mới đúng là Thị Y Vân.

Thị Y Vân bật cười, sau đó tức giận nói: “Tôi không muốn biết những chuyện liên quan đến hai người, nhưng nếu như đã không biết, tại sao không giả vờ đến cùng đi? Anh cứ việc ăn cơm của anh, tôi đi xem mặt là việc của tôi. Sao phải chạy đến nhúng mũi vào việc của người khác làm gì?” Rõ ràng biết Thị Y Vân cố ý, mà còn tự nguyện nhảy vào chiếc lưới do nó giăng sẵn ra.

Anh ta mím môi, trầm mặc một lúc, cuối cùng lại lên tiếng: “Anh thừa nhận, tôi qua anh có chút kích động, nhưng em chưa từng nghĩ đến cảm nhận của anh sao? Thứ cảm giác đó giống hệt khi em hiểu lầm anh và Thị Y Vân ở chung với nhau vậy. Anh không thể nào chấp nhận việc em đi gặp mặt người đàn ông khác, cho dù em không đếm xỉa gì đến anh, anh cũng không thể làm ngơ như không có chuyện gì”.

Y Thần sững sờ, rất nhanh đáp lại, “Hoàn toàn khác nhau anh hiểu không? Tôi đi xem mặt là sau khi tôi và anh đã chia tay, còn anh quang minh chính đại ở cùng với nó khi tôi và anh vẫn còn đang yêu đương, đó mới gọi là phản bội, là bắt cả hai tay”.

“Anh không phản bội, cũng không bắt cả hai tay. Thời gian hằng ngày em dành cho đám váy vóc đó còn nhiều hơn dành cho bạn trai của em. Ngay cả lúc hai chúng ta hẹn hò, trong đầu em cũng vẫn chỉ nghĩ đến váy vóc, nghĩ đến bàn thiết kế, nghĩ đến khách hàng. Em có từng nghĩ đến anh chưa? Em có từng nghĩ đến việc anh ghen tị với chúng, ghen tị với khách hàng của em chưa? Anh luôn hi vọng em sẽ quan tâm đến anh hơn một chút. Quá nhiều tâm tư chất chứa trong lòng, đúng lúc muốn tìm nơi giải bày mà không có, vừa hay lại gặp được con bé ở quán bar. Cũng bởi đó là em họ em, là cô em gái đã cùng em lớn lên, nên anh mới hỏi thăm một số chuyện, hỏi xem làm cách nào để tìm được chủ đề nói chuyện với em. Anh không muốn bị em ném ra đường sau đám váy vóc, em có hiểu hông?”

Cánh môi Y Thần run rẩy. Cô nhớ lại có lần anh ta cũng nửa đùa nửa thật nói với cô rằng anh ta ghen tị với mấy chiếc váy của cô, nói một ngày nào đó anh ta được biến thành đám vải vóc và đăng ten thì tốt. Cô hoàn toàn không biết sơ suất của bản thân, nhưng lòng kiêu ngạo lại không cho phép cô cúi đầu, “Vậy sao? Bởi vì tôi là một kẻ cuồng công việc nên anh không có cách nào chấp nhận nổi, cho nên mới có cái có đề đi bắt cá hai tay đúng không?”.

“Anh không bắt cá hai tay, tối hôm đó thực sự là anh uống say, nhưng anh vẫn biết anh không hề làm chuyện gì...”, Cao Minh Dương mặt mày cau có giải thích với cô thêm lần nữa.

Cô lạnh lùng nhìn anh ta, không nói thêm lời nào, xoay người đi thẳng.

Sau cơn mưa, bầu trời u ám, người qua đường cũng không nhiều.

“Y Y...”, Cao Minh Dương ném bỏ chiếc ô, giờ tay kéo cô lại, “Anh biết trong lòng em vẫn còn có anh, anh biết nút thắt trong lòng em vẫn chưa được cởi bỏ, nhưng xin em hãy tin anh, thử mở lòng ra có được không?”.

“Buông ra!” Cô lớn tiếng hét lên, giọng nói có chút nghẹn ngào, nước mắt cũng không chịu nổi sự kìm nén mà lập tức tuôn rơi.

Cao Minh Dương không buông tay, dùng hết sức ôm cô vào lòng, hai tay giữ má cô rồi hung hăng hôn xuống.

Y Thần khua hai tay phản kháng lại, nhưng không sao địch nổi sức đàn ông, chỉ còn cách cắn mạnh vào môi anh ta.

Cao Minh Dương đau đớn, buộc phải buông cô ra.

Y Thần vùng tay giáng mạnh cho anh ta một cái tát.

Cao Minh Dương sững sờ một hồi, nhưng ngay sau đó lại tiếp tục kéo cô vào lòng, áp bờ môi mỏng lên mái tóc cô, run rẩy cất lời: “Y Y, đừng như vậy nữa, coi như anh cầu xin em, đừng như vậy nữa. Nửa năm nay, anh đã chịu đựng đủ những ngày tháng không có em rồi. Anh không muốn tiếp tục như thế này nữa, cho anh thêm một cơ hội được không?”.

Tựa vào ngực anh ta, Y Thần ra sức cắn môi, cố gắng kiểm soát, nhưng nước mắt vẫn như chuỗi trân châu đứt dây, từng hạt từng hạt đua nhau rơi xuống.

Cao Minh Dương vui mừng vào tóc cô, thờ dãi chờ đợi sự tha thứ của cô.

Cơn mưa không biết đã ngớt từ lúc nào, những người dân ở khu vực gần đó ra ngoài tản bộ khá nhiều, tiếng máy chủ chó cảnh sủa vang vọng khắp nơi.

Thị Y Thần hoảng hốt định thần lại, vừa hay nhìn về phía đôi nam nữ đang sóng vai đứng trước cửa siêu thị phía đối diện, thân thể đột ngột cứng lại, dùng hết sức đẩy Cao Minh Dương ra, chạy thẳng về hướng nhà mình, không quay đầu lại.

Cao Minh Dương cuộn tay lại thành nắm đấm, đành trơ mắt đứng nhìn về hướng cô xa khuất, nơi lồng ngực tựa như bị ai đó hung hăng đâm một cú.

Lúc xoay người lại, anh ta bỗng thấy Thị Y Vân đang qua đường.

Suốt dọc đường đi tới, ánh mắt Thị Y Vân luôn khóa chặt trên người anh ta, mặt mày ánh lên vẻ không vui, nhưng biểu cảm ấy cũng tan biến nhanh như cơn gió lướt qua.

“Ra ngoài mua chút đồ ăn, không ngờ trời nói mưa là mưa, cơn mưa hôm nay có vẻ kéo dài, về nhanh thôi.” Mẹ của Y Vân – bà Thị Quế Bình – vừa đi từ siêu thị ra vừa lầm bầm, lúc ngẩng đầu vừa hay nhìn thấy Cao Minh Dương đang đứng cách đó không xa, thấy vậy bà kinh ngạc nói: “Ồ? Tiểu Cao, sao cháu lại rảnh rỗi đến đây thế này? Bác không nghe Y Vân nói gì, nào đi nào, đến nhà chúng ta ngồi một lát”.

“Cháu chào cô”, Cao Minh Dương lịch sự gật đầu. Còn về lời mời của bà, anh ta có chút khó xử, đôi môi mỏng mím chặt không nói gì.

“Mẹ, tối nay Minh Dương còn bận việc, chỉ là đúng lúc đi ngang qua đây thôi”, Thị Y Vân kịp thời lên tiếng giúp anh ta giải vây.

Cao Minh Dương rất muốn lên tiếng giải thích, nhưng lại nhớ đến lời cảnh cáo vừa rồi của Thị Y Thần, không cho phép anh ta được làm tổn thương đến người nhà của cô nên đành kìm nén, cũng hòa theo lời nói của Thị Y Vân: “Cháu khát quá, đúng lúc đi qua đây, biết ở đây có một siêu thị nhỏ nên cháu định đi mua mấy chai nước”.

“Mua nước uống ư? Hai mẹ con vừa mua nhiều lắm, ở đây có này”, bà Thị Quế Bình lấy một chai nước từ trong túi đồ vừa mua ở siêu thị ra nhiệt tình đưa cho Cao Minh Dương.

Cao Minh Dương nhận lấy rồi lên tiếng cảm ơn: “Cháu cảm ơn cô, cháu còn có chút việc, xin phép đi trước, hôm khác cháu sẽ đến nhà thăm cô sau”, anh ta khẽ gật đầu với Thị Y Vân, tỏ ý cảm ơn vì vừa rồi đã giúp anh ta.

Thị Y Vân nghiêng nghiêng đầu, ra hiệu cho anh ta đi nhanh nhanh lên.

Không chần chừ thêm nữa, Cao Minh Dương sai từng bước lớn về phía bãi đỗ xe.

Thị Y Thần mang bộ mặt chán nản về nhà, bà Thị thấy vậy liền nói: “Không bị dính mưa chứ?”.

Y Thần lắc đầu, mặt mũi nằm vật ra sô pha.

Bà Thị thấy vậy liền tiếp tục: “Đi con và Vân Vân đi siêu thị mua đồ, cũng không mang theo ô. Bây giờ trời đã ngớt mưa, chắc họ cũng sắp về. Chờ hai mẹ con họ về rồi chúng ta ăn cơm. Sang gọi họ một câu đi”.

Đột nhiên nghe thấy tên của Thị Y Vân, cô nhất thời tỉnh táo lại, đáp một câu rồi đi ra khỏi cửa.

Thị Y Vân và Thị Quế Bình vừa hay bước ra khỏi thang máy. Y Thần đưa mắt nhìn Thị Y Vân, hai người mặt đối mặt với nhau. Một người đứng ở lối đi, một người đứng ở cửa thang máy, chỉ cách nhau khoảng hai ba mét, mặc dù không nói lời nào, nhưng lại có vẻ như sắp khua đao múa kiếm đến nơi.

Thị Y Thần đi lướt qua Thị Y Vân, cô cảm nhận được một dòng cảm xúc vô cùng mãnh liệt.

Thị Y Vân đột nhiên cười lạnh một tiếng: “Mỗi lần nhìn thấy tôi và Cao Minh Dương ở cùng nhau, có phải chịu đều có cảm giác như một mình cô độc đứng giữa bóng đêm mông lung mịt mờ không? Năm đó, tôi đã có cảm giác y hệt như vậy đấy, thế giới của tôi chỉ còn một màu đen u tối, không hề có ánh sáng mặt trời”.

Thị Y Thần không chịu thất thế: “Muốn ngâm thơ thì về phòng mình tự ngâm đi”.

“Tức giận nhanh như vậy sao? Thế này thật không giống chị chút nào.”

“Em muốn thế nào?”

“Không muốn sao cả. Chỉ có điều gần nửa tháng không gặp, rất muốn tâm sự cùng bà chị họ này một chút thôi.”

“Chị không có gì để nói với em.”

“Tôi lại không thấy thế. Nếu như chị vẫn còn vì chuyện của Cao Minh Dương mà tức giận, thì tôi cảm thấy hoàn toàn không cần thiết. Bởi vì nó không đáng.”

“Nếu đã không cần thiết, em cũng hà tất phải lãng phí thời gian mà gửi mấy tấm ảnh đó? Chỉ cần dựa vào mấy thủ đoạn trước đây của em, thì vốn không cần phải làm như vậy.”

“Tôi vui, tôi thích được chưa! Ai bảo chị bận tâm đến anh ta như vậy. Không mạnh tay một chút thì sao có thể khiến chị day dứt mãi không thôi? Không biết tôi qua và hôm nay cảm giác vô tình gặp lại người yêu cũ như thế nào? Nói một chút xem, có phải rất lưu luyến không?”

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gặp Gỡ, Một Đời Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Chương 7.3

Thị Y Thần kích động, “Liên quan gì đến em?”.

“Ô, không vui rồi? Ngược lại, tôi qua và hôm nay tôi rất vui, bởi vì tôi muốn xem xem sau Cao Minh Dương, sẽ là cái tên Chu Tân Vũ hay người đàn ông tôi qua đã đưa chị đi. Chị bảo tôi phải ra tay với người nào trước? Hay là cả hai cùng một lúc nhỉ?”

Sắc mặt Thị Y Thần vô cùng u ám, cô lạnh lùng nói: “Không liên quan đến Chu Tân Vũ, em đừng có lôi người ta vào mấy chuyện vớ vẩn này”.

“Vậy tức là người đàn ông đã đưa chị đi?”

“Cũng không liên quan đến anh ta.”

“Vậy có nghĩa là chị không định buông tha cho Cao Minh Dương?”

“Liệu có phải chị buông anh ta ra, thì em cũng bỏ cuộc? Có phải chỉ cần một ngày chị có bạn trai, em cũng sẽ không buông tha cho chị, chỉ cần chị muốn kết hôn lập gia đình, em sẽ đều tìm cách phá hoại?”

“Đúng, chẳng lẽ đến hôm nay chị mới biết?”

“Được, chị sẽ làm em thỏa mãn. Ngày mai chị lập tức đi xem mặt, sau đó mang về cho em một người với danh nghĩa là ‘bạn trai’, có cần phải đi cùng chị không? Sau này chỉ cần chị đi xem mặt sẽ thông báo cho em biết. Chị trực tiếp dẫn em đi cùng, ngồi bên cạnh chị, như vậy sẽ nhanh hơn một chút.”

Khuôn mặt cay nghiệt của Thị Y Vân đột ngột nở nụ cười đặc trưng thường thấy trong chớp mắt, “Tôi chính là muốn nhìn thấy chị như vậy. Chị càng rối,

tôi càng thích thú. Chị càng đau khổ, tôi càng vui vẻ. Thực ra chị nên cảm ơn tôi, nếu không có tôi, thì chị vĩnh viễn không cách nào biết được bộ mặt thật ghê tởm của đám đàn ông đó, tôi đã làm chuyện tốt giúp chị quét dọn sạch sẽ đám rác rưởi xung quanh mình đấy”.

Thị Y Thần cắn môi, đột nhiên cười vang. Thì ra mấy năm nay, cô luôn sống với tác dụng làm người khác hài lòng và thoải mái sao?

“Vậy thì em cũng nên cảm ơn chị, năm đó em còn ít tuổi không hiểu chuyện nên bị mê muội, may có chị đã kéo em ra khỏi đồng rác đó.”

Nụ cười vẫn luôn thường trực trên mặt Thị Y Vân cuối cùng cũng tắt ngấm, đôi mắt đen láy của cô ta phút chốc như thấp lên ngọn lửa giận bùng bùng, khóe miệng cũng không kìm được mà khẽ giật giật.

“Sao nào? Không cười nổi nữa à? Chị còn cho rằng em sẽ vĩnh viễn giả bộ như vậy, thì ra chỉ là chưa chạm tới giới hạn của em mà thôi.”

Thị Y Vân lạnh lùng lên tiếng: “Tôi cho rằng chị vĩnh viễn không có tư cách nhắc đến chuyện năm đó, chị nên cảm thấy may mắn vì tôi vẫn còn sống, nếu không đi hai sẽ vì chuyện này mà ăn năn hối hận cả đời”.

Thị Y Thần bị chọc tức, ánh mắt phẫn nộ hướng thẳng vào Thị Y Vân một lúc lâu, sau đó mới cố nhẫn nhịn đem ngọn lửa ấy nén xuống, lên tiếng: “Thị Y Vân, đừng có hơi một tí là lời mẹ chị và cả nhà vào. Chị không nợ gì em cả, cũng không làm gì có lỗi với em. Là do em tự sai, nhưng lại cố chấp không chịu ngộ ra. Chị đã nhìn em hàng trăm hàng nghìn lần rồi, không phải là do chị sợ em, mà chỉ là nể mặt người lớn trong nhà thôi. Họ đều già cả rồi, không thể chịu đựng được cú sốc nào nữa. Chị không phải em, sẽ không ích kỉ như vậy, không muốn giống như em năm đó, cái gì cũng không bận tâm, làm loạn cả nhà lên. Chuyện của Cao Minh Dương, chị không cãi cự với em làm gì nữa, còn về việc em thực sự thích anh ta hay chỉ vì muốn trả thù chị thì đối với chị cũng không còn quan trọng nữa rồi. Nhưng đây là lần cuối cùng, sau này chị sẽ không cho em cơ hội để làm ra những chuyện như thế này đâu. Sức chịu đựng của chị cũng có hạn, tốt nhất đừng có chọc tức chị. Em nên tự xem xét lại bản thân đi!”.

Thị Y Vân gần như điên cuồng mà hét lên: “Thị Y Thần, là chị nợ tôi! Chị nợ tôi cả đời này! Chị đã gây tổn thương cho tôi, chẳng phải chị mất đi mấy người đàn ông không chung thủy là xong đâu”.

Thị Y Thần lạnh lùng nhếch môi: “Nếu đã muốn, thì thích bao nhiêu tùy em. I don’t care!”.

Thị Y Vân dần dần cũng ổn định lại được cảm xúc, khôi phục tinh thần: “Mong là đêm nay chị sẽ có giấc mơ đẹp”, nói xong cô ta liền tao nhã giẫm lên giày cao gót, bước vào nhà.

Thị Y Vân vừa đi, cơ thể căng thẳng của Thị Y Thần liền mềm nhũn như quả bóng bị xì sạch hơi vậy. Từng mảng kí ức của thời thiếu nữ ngây thơ tràn ngập tiếng cười ngày càng mờ hồ trong trí óc cô, trưởng thành rồi, thứ cảm giác đau khổ ngày càng rõ rệt. Có lẽ đây chính là con đường cô phải đi, một con đường mặc dù không được bằng phẳng, nhưng cô nhất định phải qua. Ai bảo cô là đứa trẻ cứng đầu có đánh cũng không chết của nhà họ Thị.

Sự trả thù biến thái cùng những trò gầy vò tinh thần suốt bao nhiêu năm kể từ khi tốt nghiệp cấp ba của Thị Y Vân dường như đã trở thành một phần trong cuộc sống của Thị Y Thần, còn việc dây dưa với Cao Minh Dương lại là một kiểu bức ép và hành hạ khác. Cuộc gặp gỡ tình cờ ở nhà hàng khiến cô không thể không bắt đầu lại cuộc sống trốn tránh của mình.

Trước đây cô đã phải trốn tránh suốt ba bốn tháng trời, chỉ bởi Cao Minh Dương đang từ thân phận bạn trai cô biến thành bạn trai Thị Y Vân, thường xuyên lui tới nhà họ Thị. Sự thực này giống như sợi dây thít chặt lấy trái tim cô, muốn rút ra cũng không được, chỉ còn cách duy nhất là chịu đựng sự đau đớn mà nó mang lại. Cô có thể tránh thì tránh, mà không tránh được cũng chỉ còn cách trốn. Cũng chính vì như vậy, mà nửa năm nay cô mới thuận theo ý mẹ, thỉnh thoảng đi xem mặt, nhưng chưa lần nào thành công.

Mặc dù không chịu nghe điện thoại của anh ta, đã xóa số điện thoại của anh ta ra khỏi danh bạ từ lâu, nhưng mười một con số quen thuộc đó giống như được khắc sâu vào đầu cô, không tài nào bôi sạch được. Từng dòng tin nhắn, xin lỗi có, quan tâm có, tâm sự có... mặc dù cô không xem, nhưng mỗi lúc xóa chúng đi, chỉ cần lướt qua, từng con chữ chuyển động như vô tình đập thẳng vào mắt cô.

Cho dù là ở cửa nhà hay ở gần Jessie’s, thỉnh thoảng bắt gặp bóng dáng của anh ta, mặc dù lần nào cũng hoảng loạn quay đầu trốn chạy, nhưng lúc nào sau cùng cũng nhìn theo bóng anh ta đi, vào khoảnh khắc đó trái tim cô tràn ngập chua xót. Cô không hiểu tại sao anh ta vẫn cứ muốn dây dưa đến cùng, anh ta cứ như thế này, vết thương trong lòng vừa kịp lành sẽ lại rách ra, rách rồi lại liền miệng. Cô thực sự không muốn tiếp tục như vậy. Cô thực sự không biết bản thân còn trốn được bao lâu, tránh được bao xa, dây dưa này đến bao giờ mới dứt. Có lẽ, vào cái ngày cô không thể chống cự được nữa, cô sẽ lấy hết dũng khí mà giật cổ áo Cao Minh Dương, đánh anh ta một trận, hoặc túm tóc Thị Y Vân giáng cho nó mấy cái bạt tai. Nhưng cô không biết ngày như thế khi nào mới đến, cô cảm thấy bản thân của hiện tại quá đau khổ.

Không thể nhớ nổi rốt cuộc đây là lần thứ mấy cô đến khoa Thần kinh của bệnh viện này rồi, gần như mỗi lần đến đây đều là lúc trong lòng giằng co nhất, mâu thuẫn nhất.

Phòng bệnh quen thuộc, một người đàn ông trung niên khoảng hơn năm mươi tuổi đang ngồi trước cửa sổ cầm dao gọt táo. Mái tóc màu muối tiêu, những nếp nhăn thấp thoáng trên trán là minh chứng rõ ràng nhất của thời gian, nhưng khuôn mặt mặc dù chỉ nhìn nghiêng vẫn toát ra vẻ anh tuấn, khí chất tao nhã. Không khó để nhận ra thời còn trẻ ông nhất định là một chàng trai vô cùng hào hoa, phong độ. Bên cạnh ông là một người phụ nữ khoảng hơn bốn mươi tuổi, mặc dù đã có nét của tuổi trung niên nhưng vẫn vô cùng quyến rũ, từ nước da trắng ngần mịn màng cùng đôi mắt long lanh xinh đẹp kia cũng không khó để nhận ra thời còn trẻ bà hẳn là một người con gái đẹp đến động lòng người. Đôi mắt bà hau hau như đứa trẻ, chu miệng chờ miếng táo trong tay ông, đợi ông gọt xong thì ăn.

Thị Y Thần nhìn thấy khung cảnh ấm áp như vậy, khẽ khàng lên tiếng gọi một câu: “Thầy Tạ”.

Người đàn ông trung niên đang gọt táo liền ngừng đầu nhìn cô, chất giọng vui vẻ lập tức vang lên: “Ồ, Y Thần, sao con lại rảnh rỗi có thời gian đến đây

thế này? Theo thầy nhớ thì thời điểm này con phải bận lắm mới phải chứ”.

Người vừa được Thị Y Thần gọi là thầy Tạ chính là Tạ Thiệu Văn – thầy giáo môn Vật lí thời cấp ba của Thị Y Thần. Bệnh nhân nữ đang ngồi bên cạnh chờ ông gọt táo để ăn chính là vợ ông – La Minh Tuệ.

Thị Y Thần đặt giỏ hoa quả xuống nói: “Con vẫn ổn. Lâu lắm rồi không đến thăm thầy cô, thời gian trước con bận quá, mấy ngày nay mới được rảnh rỗi. Kiều Na vốn định đi cùng, nhưng lại bận làm đề tài, chắc phải một thời gian nữa mới xong, nên con đến trước. Con chào cô, cô vẫn còn nhớ con chứ ạ?”.

La Minh Tuệ ngẩng đầu nở nụ cười ngốc nghếch nhìn Y Thần, bà gật đầu, rồi rất nhanh ánh mắt lại tập trung vào quả táo trên tay ông.

Thị Y Thần đứng đưa giỏ hoa quả trước mặt bà rồi nói, “Cô ơi, con mang nho đen mùa hè mà cô thích ăn nhất đến đây”.

La Minh Tuệ vừa nghe thấy có nho đen, ánh mắt lập tức chuyển từ táo sang giỏ hoa quả trên tay Thị Y Thần.

Tạ Thiệu Văn cẩn thận đem quả táo đã gọt xong cắt thành từng miếng nhỏ rồi đặt vào trong bát, cắm cây dĩa vào sau đó đặt lên tay bà, nhẹ nhàng nói: “Minh Tuệ, ăn táo trước, lát nữa ăn nho sau”.

La Minh Tuệ vui mừng cầm chặt lấy bát, bắt đầu xiên từng miếng táo ăn, giống như đứa trẻ được thỏa mãn, vừa ăn vừa nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhìn thầy Tạ chăm sóc vợ mình tỉ mỉ từng chút một, Thị Y Thần vô cùng xúc động, đời này có thể gặp được một người đàn ông như vậy là mơ ước của bất kì người phụ nữ nào. Nhưng đời thực không hạnh phúc giống như trong tưởng tượng. Ông trời ban cho bạn thứ bạn mong muốn, thì cũng sẽ lấy đi thứ khác của bạn.

Cô thăm hít sâu một hơi, nở nụ cười nói: “Cô dạo này trông khá hơn nhiều”.

Tạ Thiệu Văn cười nói: “Ừm, bác sỹ nói có gắng thì cuối tháng này có thể xuất viện”.

Y Thần nói: “Thế thì tốt quá rồi!”.

Tạ Thiệu Văn rót một cốc nước đưa cho cô rồi lại tiếp tục nói: “Gần đây con thế nào? Đến bao giờ mới định mời thầy ăn kẹo cưới đây?”.

Y Thần gượng gạo cười, tự giễu: “Bạn trai còn đang không biết ở phương nào, nói gì đến đám cưới ạ?”.

“Ồ, chẳng phải con và thằng nhóc Cao Minh Dương đang yêu đương sao?” Tạ Thiệu Văn không hề biết chuyện giữa cô và Cao Minh Dương.

Nụ cười của Y Thần khựng lại, nhưng cô nhanh chóng lấy lại tinh thần: “Đấy là chuyện của năm ngoái, con và anh ta đã chia tay rồi”.

“Hả? Sao lại thành ra như vậy?”

“Đừng nói chuyện của con nữa. Sang năm chắc được uống rượu mừng của Chu Kiều Na rồi.”

“Con bé này, con phải cố gắng hơn nữa đấy.”

Cô cười ngây ngô mấy tiếng rồi khẽ gật đầu, sau đó cùng Tạ Thiệu Văn nói chuyện về tình hình sức khỏe của La Minh Tuệ, rồi lại chuyển chủ đề về mấy người khác trong lớp, dần dần tất cả mọi người trong lớp đều được nhắc tới, nhưng ba chữ “Thị Y Thần” giống như cấm kị, không được phép tùy tiện nói ra trước mặt Tạ Thiệu Văn.

Y Thần gơ tay nhìn đồng hồ, đột nhiên nhớ tới vẫn còn một cuộc xem mặt sắp đến giờ phải đi, thế là liền rút từ trong túi xách ra một chiếc phong bì màu đỏ nhét vào tay Tạ Thiệu Văn nói: “Thầy Tạ, con còn chút chuyện, con xin phép đi trước. Cái này thầy nhận đi ạ”. Y Thần quyết định giải quyết dứt điểm vấn đề tình cảm của mình, cho nên cô không bỏ qua bất kì một cuộc xem mặt nào, chỉ cần có đối tượng nhìn thuận mắt một chút, cô sẽ lập tức kết hôn.

Tạ Thiệu Văn chau mày nhăn trán từ chối: “Con bé này, nhiều năm như vậy rồi, còn nhớ đến một thầy giáo Vật lí như thầy, e rằng cũng chỉ có con và Kiều Na. Hai đứa đến thăm ông thầy giáo già này là thầy vui lắm rồi. Những chuyện trước đây đã qua rồi thì hãy cho nó qua đi, con không cần phải cảm thấy gánh nặng gì, cuộc sống của thầy bây giờ rất tốt, thầy không nhận cái này đâu”.

“Cái gì mà gánh nặng ạ? Thầy bảo con không phải cảm thấy gánh nặng, thầy từ chối con thế này, chẳng phải tự thầy cũng thấy gánh nặng sao? Đây chỉ là một chút tấm lòng của con và Kiều Na gửi cho thầy cô thôi, thầy nhất định phải nhận.”

Tạ Thiệu Văn nhún mày nói: “Có giỏ hoa quả này là đủ tấm lòng rồi”.

“Thầy Tạ, con có hẹn với người ta xem mặt, con phải đi đây. Thầy đợi ăn kẹo mừng của con nhé. Con đi trước đây. Con chào thầy!”

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gặp Gỡ, Một Đời Bền Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Chương 7.4

Cô đem chiếc phong bì nhét vào túi áo của La Minh Tuệ, nhẹ xong liền vội vàng chạy ra khỏi phòng bệnh, mặc kệ Tạ Thiệu Văn có gọi thế nào cũng không quay đầu lại.

Ra khỏi bệnh viện, nhìn trời xanh mây trắng, Y Thần sáng khoái hít một hơi thật sâu.

Nếu chuyện gì cũng có thể dùng tiền bạc để giải quyết và bù đắp, thì trên thế gian này sẽ không có quá nhiều đau khổ và bất hạnh đến vậy. Cô cũng không phải đeo cái cùm nặng nề như vậy đến tận ngày hôm nay. Rõ ràng không phải là sai lầm của cô, nhưng cô lại bị giam cầm gần mười năm. Có lẽ, cô chính là “thánh nữ” hay bị chửi rủa trong mấy bộ phim truyền hình trên ti vi hay trong tiểu thuyết. Vẫn còn một cuộc xem mặt đang đợi cô. Nếu không phải là hóa thân của Bạch Liên Hoa thuần khiết, thì ai có thể tự hi sinh chính bản thân mình giống như cô mà đi tác thành cho người khác?

Sinh nhật lần thứ hai mươi chín của cô đã qua rất lâu rồi, năm tháng không đợi chờ ai, tuổi ba mươi không còn cách cô quá xa nữa. cho dù có thể nghĩ ra đủ mọi lí do để làm nũng với ông bà Thị, có thể nhận được rất nhiều quà nhưng cô thực sự không có dũng khí để chào đón ngày sinh nhật ấy của mình.

Để thể hiện quyết tâm đi xem mặt đến cùng, cô đã xin với mẫu thân đại nhân cho mình thời gian nửa năm, trong nửa năm đó, nếu cô không thể đưa được bạn trai về ra mắt thì nhất định tự biết đường mà khăn gói ra đi, tuyệt đối không được lưu luyến gì. Vì thế cho nên cô còn dám đăng kí làm thành viên của một trang web kết bạn làm quen. Trưa hôm nay là lần gặp gỡ đầu tiên kể từ khi cô đăng kí, cô bỏ hết công việc bận rộn, dành thời gian đi xem mặt. Người đàn ông đó khoảng ba mươi tư tuổi, nhìn ảnh trông rất chín chắn chừng chạc, trong tài liệu giới thiệu cũng không thấy có ghi tật xấu gì. Nhưng lúc đến địa điểm hẹn, nhìn thấy mặt anh ta, trong lòng cô không ngừng nguyên rủa trang web kết bạn kia một nghìn lần.

Cái gì mà ba mươi tư tuổi? Người đàn ông này nhìn từ trên xuống dưới, từ trái sang phải, từ trong ra ngoài, có nhìn thế nào thì cũng vẫn giống với ông chú hơn bốn mươi. Một ông chú bốn năm mươi tuổi sao còn chưa kết hôn chứ? Anh ta chắc đã khai man tuổi tác. Hoặc những người đến tuổi này vẫn còn đi xem mặt, thì khai man tuổi tác cũng là chuyện bình thường, nếu đổi lại là cô quá ba mươi tuổi ảm vẫn còn phải đi xem mặt, thì nhất định cũng sẽ bỏ đi số lẻ đằng sau.

Chỉ có điều khuôn mặt này của anh ta... so với ảnh trên mạng rõ ràng là hai người hoàn toàn khác nhau. Nếu nói bức ảnh đó được chụp từ thời anh ta còn trẻ, thì có chặt đầu cô cũng không tin. Ai mà tin cho nổi khi một đôi mắt to mày rậm mười năm sau có thể biến thành mắt híp một mí đây? Đúng là trang web chết tiệt, thu phí hội viên cao như vậy, sao có thể lừa gạt người ta trắng trợn đến thế chứ?

Y Thần hít sâu, không ngừng tự nói với chính mình: Cái cô cần là cốt cách chứ không phải là tướng mạo, trai đẹp chỉ như mây khói. Cũng không được đem chuyện tuổi tác ra làm cái cớ, mấy tên đàn ông trẻ tuổi miệng đều còn hơi sữa. Ông chú thì ông chú, những ông chú xuất sắc cũng có rất nhiều mà. Trong tài liệu chẳng phải đã nói anh ta là Tổng giám đốc của một xí nghiệp may mặc gì đó, ít ra về mặt công việc cô và anh ta chắc cũng có tiếng nói chung. Còn nữa, ông chú này họ Hà, tên nghe rất cao quý, gọi là Hà Kim Quý. Mặc dù tên có chút buồn cười, nhưng thường thì những người có cái tên hài hước như vậy đa phần đều rất có phước.

Hà Kim Quý cầm quyền thực đơn, phô trương gọi bốn món ăn. Nhân viên phục vụ ghi chép xong cầm lấy thực đơn dời đi, ông ta liền tranh lời nói trước: “Cô Thị có nhìn thế nào cũng không giống với phụ nữ sắp ba mươi, trông cứ như sinh viên mới tốt nghiệp vậy”.

Khen ngợi một người phụ nữ trẻ trung vĩnh viễn là cách tốt nhất để lấy lòng người đó.

Trong lòng Thị Y Thần vui như nở hoa, vui là việc của vui, nhưng về mặt vẫn khiêm tốn trả lời: “Đâu có? Không còn nhỏ nữa rồi”.

Hà Kim Quý cười cười, hai mắt híp lại thành một đường chỉ.

Có lẽ là người từng trải trong công việc, nên Hà Kim Quý ăn nói khá nhanh nhẹn, từ việc năm đó anh ta kinh doanh cửa tiệm vải ra sao, đến việc làm cách nào gây dựng nên xưởng may mặc từ hai bàn tay trắng, anh ta đều kể lại một cách rất gãy gọn. Cũng bởi vì lí do công việc, nên anh ta thường xuyên phải đi công tác, không có thời gian chăm sóc gia đình. Những cô bạn gái trước đây đều không thể chịu được chuyện này mà chia tay với anh ta. Những điểm này Thị Y Thần cũng thấy đúng, ít nhất cô cũng nghe ra Hà Kim Quý là một người có sự nghiệp thành công, là người coi trọng sự nghiệp.

Nhưng, cô không thích ánh mắt anh ta vừa nói vừa nhìn chằm chằm vào cô như vậy. Một đôi mắt đục ngầu không đằng hoàng, lúc nào cũng chỉ chăm chăm nhìn vào ngực cô, xem ra có chút háo sắc. Đã mấy lần cô cúi xuống, kín đáo nhìn lại quần áo của mình, chiếc váy liền mặc dù được thiết kế cổ chữ V, nhưng tuyệt nhiên không có chỗ nào bất ổn. Ít nhất là trước khi đi ra khỏi cửa cô có soi gương, cái gì cũng không nhìn thấy. Cô tự thuyết phục chính mình một lần nữa: Được rồi, người ta chẳng qua là mắt hơi nhỏ một chút, lúc cười híp lại thành đường chỉ nên trông có vẻ không đằng hoàng lắm mà thôi. Cô không nên có cái nhìn kì thị với người đàn ông này.

Khi nhân viên phục vụ bê đồ ăn đến, cô đưa tay đẩy đẩy vị trí chiếc đĩa, Hà Kim Quý đột nhiên tranh việc này với cô, bàn tay anh ta vô tình lướt qua mu bàn tay cô. Cô nhạy cảm rụt tay lại, nhử này nhìn anh ta vài giây. Về mặt anh ta vẫn bình thường, có lẽ thực sự do cô nghĩ quá nhiều mà thôi.

“Cô Thị, tôi thấy tôi và cô rất tâm đầu ý hợp, lâu lắm rồi tôi không được nói chuyện vui vẻ như thế này. Bình thường có nhắc đến đám quần áo vải vóc cũng đều là vì công việc. Mọi người trong nhà hay kêu ca tôi phiền phức, nhưng hôm nay cảm giác thật khác biệt.”

“Được nói chuyện tùy hứng một chút sẽ rất thoải mái.”

“Đúng đúng đúng”, Hà Kim Quý lắm bả, “Nói chuyện tùy hứng, nói chuyện tùy hứng. Không biết cô Thị có suy nghĩ như thế nào về chuyện nam nữ?”.

Thị Y Thần chau mày, đầu óc hoàn toàn không hề tập trung suy nghĩ, theo tư duy lý giải của cô thì Hà Kim Quý chắc là đang muốn hỏi tới chuyện yêu đương, liền lên tiếng trả lời: “Cũng không suy nghĩ gì nhiều, ít nhất lúc nào cũng phải giữ một trái tim tràn ngập yêu thương”.

Hà Kim Quý tiếp lời: “Có tình cảm là đương nhiên. Có điều... Để duy trì tình cảm đó được ổn định thì vẫn phải dựa vào quan hệ chăn gối, đặc biệt là trong thời đại phát triển như ngày nay”.

Suýt chút nữa thì Thị Y Thần phun hết nước trong miệng ra. Cô không thể ngờ ông chú họ Hà này lại có thể nhắc đến vấn đề nhạy cảm ấy một cách thẳng thắn như vậy. Cô ho khè mấy tiếng, bối rối nhếch môi, cố nặn ra một nụ cười rồi gật đầu cho có lệ.

“Gật đầu có nghĩa là cô Thị cũng đồng ý với suy nghĩ này. Bây giờ vẫn còn rất nhiều người ngây thơ cho rằng giữa nam nữ chỉ cần duy trì mối quan hệ yêu đương thuần khiết là đủ để giữ gìn tình cảm, mà không biết được thứ thật sự dùng để duy trì quan hệ nam nữ. Một khi thiếu sự hòa hợp, tình cảm rất dễ dàng xuất hiện vết rạn.”

Thị Y Thần khề nhiu mày, từ lúc ngồi xuống đây đến giờ, thì ra cảm giác của cô không hề sai. Cái gì mà bận rộn công việc, không có thời gian, bận gì không chấp nhận nổi. Những vấn đề liên quan đến công việc chỉ là mờ mịt, bây giờ mới là lúc thực sự bắt đầu chủ đề của cuộc nói chuyện tối hôm nay.

Di động của Hà Kim Quý đột ngột vang lên, anh ta liếc nhìn qua dãy số hiển thị trên màn hình rồi lập tức bấm nút từ chối, sau đó cười hi hi hỏi Thị Y Thần: “Cô Thị nghĩ thế nào về chủ đề này? Bản thân tôi thì thấy...” Anh ta còn chưa kịp nói hết, di động lại lần nữa vang lên, lần này anh ta không thể không xin lỗi Thị Y Thần, “Xin lỗi, tôi nghe điện thoại một chút”.

Đúng vào lúc anh ta ấn nút nhận cuộc gọi, Thị Y Thần liền nghe thấy rõ ràng một giọng nói thánh thót gọi anh ta một tiếng “Ba”. Ánh mắt anh ta háp háy, vội vàng đứng dậy đi đến góc khuất bên cạnh cửa sổ nghe điện thoại.

Những câu chuyện có liên quan đến công việc lúc trước khiến Thị Y Thần cảm thấy lần xem mặt này sẽ không gặp phải cực phẩm, thế nhưng hiện thực vẫn mãi là hiện thực. Sự bài xích lúc ban đầu của cô đối với Hà Kim Quý có lẽ chỉ vì đôi mắt híp của anh ta, tuổi tác có chút lớn, nhưng càng về sau thì hoàn toàn không phải như vậy. Mà bởi dáng vẻ không trung thực, bộ mặt thật trời sinh đã hèn mạt ngay từ lúc ban đầu đã được bộc lộ ra. Đặc biệt trong đầu chỉ chứa những suy nghĩ về chuyện ấy, lúc xem mặt còn không quên nhắc đến. Đôi mắt với con người khiến người khác ghê tởm này, bình thường có lẽ chỉ rửa cho hần một trận rồi bỏ đi, nhưng đột nhiên cô lại không muốn cứ thế mà đi, có lẽ cô phải làm gì đó có khí chất một chút để dạy dỗ tên đề tiện này, có như thế mới không lãng phí tiền đăng kí hội viên cao ngất cho cái trang web vớ vẩn kia. Nghĩ vậy cô liền quyết định cố gắng nhẫn nại nghe xem ông chú họ Hà này rốt cuộc có cao kiến gì?

Một lát sau, Hà Kim Quý nghe xong điện thoại liền quay trở lại, “Xin lỗi, công ty tôi có chút việc, vừa rồi tôi nói đến đâu rồi nhỉ?”.

“Anh nói đến đoạn ‘bản thân tôi cảm thấy’...”

“Bản thân tôi cảm thấy?” Hà Kim Quý nghĩ ngợi, lát sau mới nhớ ra mình đã nói đến đâu, lập tức tiếp nối câu chuyện dang dở, “Bản thân tôi cảm thấy một tuần ít nhất phải duy trì được hai lần, cuộc sống như vậy mới có chất lượng. Cô Thị, cô thấy sao?”.

Thị Y Thần ra sức cười khan mấy tiếng, học anh ta híp mắt thành một đường chỉ rồi cười hi hi, khoanh hai tay trước ngực, trưng ra bộ mặt khinh bỉ nói: “Hai lần? Liệu có hơi ít không?”.

“Ít quá ư?” Nụ cười của Hà Kim Quý có chút cứng lại, thậm chí còn có phần khó tin. “Đúng vậy. Tôi và chồng cũng mỗi ngày duy trì ít nhất một lần, mà tôi cùng với chồng trước trước nữa li hôn cũng chỉ vì không hòa hợp trong chuyện chăn gối, không thể đáp ứng như cầu mỗi ngày của tôi, cho nên mới phải chia tay.”

Hà Kim Quý tái mét mặt mày, cất giọng run run: “Cô... li lịch về cô chẳng phải viết là chưa kết hôn? Sao lại li hôn hai lần là sao?”.

Y Thần bật cười đáp lại: “Đúng vậy, tôi vẫn chưa kết hôn, li dị rồi không phải là vẫn chưa kết hôn sao? Hôn nữa li lịch của anh Hà đây cũng đâu có gì là chưa kết hôn? Vừa rồi tôi còn nghe ra được là con gái anh gọi điện cho anh đó thôi? Ồ, không phải con gái anh sao? Lẽ nào là con gái nuôi?”.

“Cô cô cô...”, Hà Kim Quý nhất thời bị nói đến nỗi không biết phải đáp gì.

Y Thần nháy mắt rồi cướp lời anh ta: “Anh Hà này, anh biết không? Lúc tôi vừa ngồi xuống, vẫn luôn lo lắng về vấn đề mà anh vừa mới hỏi, bởi vì trông anh không giống với anh chàng ba mươi tư tuổi chút nào, chỉ e bốn mươi ba tuổi vẫn còn có dư. Người ta vẫn thường nói: Đàn bà ba mươi hung hãn như sói, bốn mươi dữ dội mãnh như hổ. Nếu sau này ngay cả việc một tuần hai lần anh cũng không cố nổi, vậy thì tôi phải làm sao? Thật là đáng phải lo lắng!” Y Thần cố để lộ ra vẻ mặt kinh sợ, ánh mắt tỏ vẻ như hoàn toàn không thể chấp nhận, nhìn chằm chằm Hà Kim Quý.

Hà Kim Quý có chút tức giận, đập bàn đứng lên: “Cô vốn không thật lòng muốn đến xem mặt, đến để đùa giỡn người khác sao?”.

Y Thần nhún vai nói: “Lẽ nào anh Hà đây thật lòng muốn xem mặt sao? Từ đầu đến cuối, anh đều trưng ra cái dáng vẻ như muốn xem hàng miễn phí vậy”.

“Mẹ kiếp!” Hà Kim Quý cuối cùng cũng không chịu được mà chửi thề, đứng phắt dậy định bỏ về.

Thị Y Thần giơ tay ra chặn anh ta lại, tiện thể giữ người phục vụ đang thu dọn ở bên cạnh lại: “Người này gọi món, còn chưa thanh toán đã muốn chạy. Đây là tiền ăn của tôi, tôi thanh toán một nửa bữa này, tiền lẻ không cần trả lại”, cô nhìn giá cả món ăn trên thực đơn rồi ném xuống hai tờ tiền cho phục vụ.

Cô cố kìm nén cảm giác buồn nôn mà ở lại chxo này thêm một lúc, không thể tránh nổi việc gặp phải hàng rôm, nhưng ít nhất cũng không thể để cho thứ đồ rôm này kiểu căng ngạo mạn. Khi nào về cô phải đi kiện cái trang web kết bạn chết tiệt đó.

Nhân viên phục vụ chặn Hà Kim Quý lại. Hà Kim Quý tức đến nghiêng răng kèn kẹt, đành trừng mắt ngồi lại chỗ nói với nhân viên phục vụ: “Đồ ăn mới bên lên ba món, vẫn còn một món nữa, mau mang lên đây!”.

Y Thần khinh bỉ liếc nhìn Hà Kim Quý, nhìn đám cơ thịt nung núc đang không ngừng run run trên mặt hắn, vô cùng hài lòng xoay người đi ra. Mới đi được hai ba bước, một cái bóng cao lớn liền chắn ngay trước mặt cô, ngẩng đầu lên nhìn Y Thần sững sờ, lại là Lục Thần Hòa.

Anh nhàn nhả đút hai tay trong túi quần, khoe môi đậm ý cười, tâm trạng vui vẻ thoải mái.

Cô lên tiếng chế giễu: “Lại là anh?” Sao cô đi đến chỗ nào cũng gặp phải anh? Đúng là gặp phải quý mà, ba lần đi xem mặt đều gặp phải anh ta, hơn nữa lần sau so với lần trước càng khó xử hơn.

Lục Thần Hòa rướn môi nói: “Thành phố này gần một vạn nhân khẩu, mà hai chúng ta lúc nào cũng gặp nhau ở hàng ăn, chuyện này có thể xem là duyên phận không?”.

Hôm nay Lục Thần Hòa đeo một cặp kính gọng bằng kim loại màu đen, đôi mắt đen sâu thăm thẳm sáng lấp lánh không hề bị mắt kính che khuất, một Lục Thần Hòa như thế này có gì khác biệt so với trước kia, chỉ có thể nói rằng cặp kính kia giúp anh trông thời thượng hơn mà thôi.

“Duyên phận? Ha ha...” Đối với cô mà nói thì chẳng khác nghiệt duyên là mấy. Cô mặc kệ Lục Thần Hòa, đi thẳng một mạch đến thang máy, gờ tay bấm nút gọi thang.

Lục Thần Hòa đi theo cô đến tận cửa thang máy rồi cùng bước vào bên trong. Rõ ràng là đến đây để ăn cơm, vậy mà lại đi theo cô ra ngoài.

Bên trong không gian chật hẹp của thang máy, chỉ còn hai người họ.

Điều này khiến cô cảm thấy vô cùng bất an, Y Thần nhìn Lục Thần Hòa rồi lên tiếng với giọng điệu chán ghét: “Chẳng phải anh ở ngoại ô sao? Sao lúc nào cũng thấy anh chạy vào trung tâm thành phố vậy? Anh không phải đến ăn cơm sao? Đi theo tôi làm gì? Đúng là biến thái!”.

Đúng lúc này di động của Lục Thần Hòa vang lên, anh bấm nút nghe, nói duy nhất ba chữ “Tôi có việc” rồi nhanh chóng cúp máy. Cát điện thoại vào túi, Lục Thần Hòa đưa mắt nhìn cô, giọng điệu vô cùng lạnh nhạt nói: “Tôi sống ở ngoại ô, lẽ nào không thể vào trung tâm để ăn cơm? Ai bảo đến nhà hàng thì nhất định phải ăn cơm? Thang máy này do nhà cô xây sao? Sao cô biết là tôi đi theo cô mà không phải vì đang có cuộc hẹn khác?”.

“Đồ thần kinh!” Cô bực bội ôm hai cánh tay rồi đứng nép vào một góc, tránh phải tiếp xúc với anh. Đến lúc cánh cửa thang máy mở ra, Y Thần vội vàng chạy ra ngoài.

Đi dọc con phố đó một đoạn đường, qua những tấm cửa kính dọc đường phản chiếu, cô phát hiện ra Lục Thần Hòa vẫn luôn đi sau mình. Còn nói cái gì mà không bám theo cô, đang có cuộc hẹn khác, rõ ràng cứ điên cuồng đi theo người ta giống như một tên biến thái vậy. Y Thần đột ngột dừng bước, quay đầu lại phẫn nộ nhìn Lục Thần Hòa nói: “Cái tên họ Lục kia, anh đúng là có bệnh mà, có bệnh thì nhanh mà chữa chạy đi. Phía bên kia là bệnh viện Thần kinh, xin anh đấy, đi khám xét cẩn thận đi, chẩn đoán chính xác xem có phải bị điên rồi không?”.

Lục Thần Hòa không hề tức giận mà còn cười, khoe môi khê cong lên, làm ra vẻ không hề để bụng: “Nếu tôi đi chẩn đoán chính xác là mắc bệnh, có phải cô sẽ đồng ý làm bạn gái tôi không?”.

Cô nhìn anh với ánh mắt khó đỡ, trong tình huống này mà anh còn có thể nói ra mấy lời vớ vẩn như vậy. Bệnh tình của tên đàn ông này thực sự không hề nhẹ đâu, hết thuốc chữa rồi. Vốn dĩ chuyện xem mặt đã đủ khiến cô bốc hỏa rồi, lại còn đen đủi gặp phải cái tên hành vi ngôn ngữ lúc nào cũng quái dị này. Anh ta rốt cuộc muốn gì?

Y Thần gầm lên với anh nói: “Anh rõ ràng không thiếu đàn bà, phụ nữ bám lấy anh hết chục này lại đến tá khác, anh làm cái quái gì mà cứ phải bám lấy tôi? Tôi rốt cuộc đã đắc tội gì với anh? Nếu trước đây tôi có đắc tội gì với anh, thì tôi xin lỗi anh được chưa? Anh Lục à, nếu như không có, anh chỉ vì bóng ma tâm lý mà muốn tìm một người phụ nữ để hành hạ, thì phiền anh có thể tìm đến mấy cô gái giống như cô nàng chanh chua đánh đá mà anh đã hẹn hò trước đây được không? Tôi thực sự không có hứng thú với anh”.

Lục Thần Hòa thấy đáng vẻ bắt đầu nổi khùng của cô bất giác không nhịn được cười, anh cố ý làm ra vẻ mặt vô cùng khổ sở nói: “Làm sao bây giờ? Tôi chỉ muốn hành hạ cô, những người phụ nữ khác tôi cũng thực sự không có hứng thú”.

“A... a...” Cô giống như phát điên không ngừng tự giạt giạt tóc mình.

“Y Y?” Đột nhiên một tiếng gọi quen thuộc vang lên khiến lưng cô cứng lại, liền đó cả cơ thể giống như đỉnh ốc bị kẹt chậm chậm xoay lại phía sau.

Cách đó khoảng năm mét, Thị Quế Lan đang khoác tay đi cả Thị Quế Hoa đứng ngay đằng sau cô.

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gặp Gỡ, Một Đời Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Yêu – Là Để Em Không Phải Hoang Mang Lo Sợ (1)

Thị Y Thần ngàn vạn lần không thể ngờ lại đụng phải mẫu thân đại nhân và đi cả ở đây. Vừa nghĩ đến việc phía sau lưng còn đang đứng lù lù một quả bom hẹn giờ là Lục Thần Hòa, giọng cô run rẩy chưa từng có: “Mẹ mẹ mẹ... đi đi đi cả...”.

“Chẳng phải con nói hôm nay làm thêm ư? Sao còn chạy đến đây làm gì?” Bà Thị chau mày, hướng ánh mắt sắc bén nhìn Lục Thần Hòa đang đứng sau cô: “Cậu ấy là ai?”.

“Cháu chào cô”, Lục Thần Hòa sai từng bước lớn về phía trước, đứng ngay bên cạnh Thị Y Thần, giọng điệu vô cùng cung kính: “Cháu họ Lục, tên đầy đủ là Lục Thần Hòa. Chữ Lục trong từ ‘lục địa’, chữ Thần trong từ ‘thần cư’, chữ Hòa trong từ ‘hòa hảo’. Là... bạn trai của Y Y”.

Hai chữ “bạn trai” vừa thốt ra khỏi miệng Lục Thần Hòa giống như quả bom nguyên tử phát nổ, tạo những đám khói hình nấm.

Thị Y Thần suýt chút nữa bị nghẹn chết, tròn xoe mắt, nghiêng răng nghiêng lợi, dùng ánh mắt mắng chửi anh: Đồ chết tiệt! Ai cho anh nói anh là bạn trai của tôi hả?

Đi cả của Thị Y Thần – bà Thị Quế Hoa vừa nghe vậy, lập tức hân hoan: “Hả? Thì ra là bạn trai của Y Y. Tướng mạo quả thực tuấn tú, lịch thiệp!”.

Hai hàng lông mày của bà Thị nhú chặt lại, ánh mắt sắc bén đánh giá Lục Thần Hòa từ trên xuống dưới, tuyệt nhiên không vì nghe thấy chuyện con gái tìm được người yêu mà tỏ ra vui mừng hay hưng phấn, ngược lại bà còn dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Thị Y Thần, “Họ Lục?”.

Thị Y Thần âm thầm cảm nhận được trán mình đang không ngừng tỏa mồ hôi, sống lưng cũng cứng ngắc. Ánh mắt này, giọng điệu này của mẫu thân đại nhân rõ ràng là vì vẫn còn nhớ như in cuộc điện thoại đó, vẫn còn nhớ chuyện cô từng nhắc tới việc anh là chồng chưa cưới của khách hàng.

Lục Thần Hòa khẽ nở nụ cười: “Thưa cô, lần trước lúc ở trong bệnh viện cháu đã nhận điện thoại của cô”.

Hai bàn tay Thị Y Thần cuộn chặt thành nắm đấm, chỉ muốn ném ngay Lục Thần Hòa ra ngoài, đúng là cái cần nói thì không nói, cái không cần nói thì lại cứ bô bô, cứ như thể sợ mẹ cô không nhớ ra chuyện trong bệnh viện vậy. Cô dùng hết sức giẫm một phát lên chân anh rồi đẩy anh sang một bên, sau đó trung ra bộ mặt nịnh hót với mẹ: “Mẹ, mẹ và đi cả định đi đâu thế?”.

Nghe Y Thần hỏi vậy, bà Thị mới nhớ ra việc chính, bà nói: “Hôm nay lúc ra khỏi cửa khu nhà, không biết cái đứa quỷ quái thất đức nào ăn chuối xong còn vứt ngay vỏ ở bậc cầu thang, làm đi cả con chẳng may trượt ngã. Mẹ phải vội bắt xe đưa đi con tới bệnh viện, cậu tài xế đó lái đến ngã tư liền không dám đi tiếp vào đây vì sợ tắc đường”.

Đi cả lập tức lên tiếng: “Ôi trời, đi đã nói rồi, không sao đâu, mà mẹ con cứ căng thẳng quá, cứ làm như đi sắp tàn phé đến nơi vậy”.

Bà Thị nghe vậy nói: “Còn nói không sao? Ngã rồi còn không đứng dậy nổi. Chị nhìn xem chị đi lại còn chân thấp chân cao, khắp khả khắp khiễng thế kia, chẳng nhẽ phải ngã gãy xương mới gọi là ngã? Nếu như đến mức đó, thì coi như xong đời rồi”.

“Đúng vậy, đúng vậy, ngã như vậy không phải là chuyện nhỏ, mau mau đi bệnh viện thôi”, bệnh viện nhân dân ở ngay đằng sau, cách đó không xa. Thị Y Thần bực bội chuyện Lục Thần Hòa cứ đi theo mình nên hậm hực đi bộ từ nhà hàng vừa nãy đến đây, không ngờ đã đi được cả một quãng xa như vậy. Cô vừa định đưa tay ra điu đi cả, thì Lục Thần Hòa đã nhanh hơn cô một bước, đỡ đi cả của cô đi mất.

Cô có chút kinh ngạc, chân tay cũng nhanh nhẹn góm.

Tới bệnh viện nhân dân rồi, trong khu đại sảnh đón tiếp bệnh nhân đông nghịt người, nam nữ, già trẻ có đủ, tất cả các cửa lấy số nộp tiền đều có những hàng người dài ngoẵng đang chờ đợi.

Lục Thần Hòa đỡ Thị Quế Hoa ngồi xuống một chiếc ghế rồi nói với Thị Y Thần, “Mọi người ngồi ở đây đợi nhé, tôi đi xếp hàng lấy số”.

“Anh không có việc gì sao?” Thị Y Thần tỏ ra đề phòng. Tên này xem ra rất rảnh rỗi, từ lúc ở nhà hàng đi ra vẫn luôn theo sau cô, bây giờ lại đến nhiệt tình với người nhà của cô, rốt cuộc có ý gì?

Lục Thần Hòa khẽ rướn môi lên rồi nhẹ nhàng nói: “Thể hiện một chút, lấy việc giúp người làm niềm vui, cũng là bồi đắp nhân cách cho chính mình”.

Cô khinh bỉ lườm anh: “Có thể nhìn ra nhân cách của anh rất lâu, rất lâu rồi chưa được bồi đắp thêm chút nào.” Thôi mặc kệ đi, coi như cho anh cơ hội được tăng nhân cách một lần.

Lục Thần Hòa vừa đi, đi cả của cô liền bắt đầu lên tiếng khen ngợi: “Y Y, bạn trai của cháu xem ra rất ổn, đạo đức tướng mạo đều đủ cả”.

“Con người thì không tệ, nhưng nếu không phải hôm nay chúng ta vô tình gặp được, không biết nó còn định lén lút giấu giếm đến bao giờ?” Đôi mắt sắc bén như chim ưng của bà Thị nhìn chăm chăm vào cô như cây cảm ứng thăm dò vậy, “Cái cậu họ Lục kia thực sự là ‘bạn trai’ trong truyền thuyết của con đấy sao?”.

“Truyền thuyết gì ạ? Làm gì có truyền thuyết nào chứ”, Y Thần chớp chớp mắt, nhìn tứ tung bốn phía.

Bà Thị cũng không phải dạng vừa, bà tiếp tục nói: “Nếu đã không phải là anh chàng trong truyền thuyết kia, vậy thì chính là chồng chưa cưới của vị khách hàng mà lần trước con nhắc tới rồi?”.

Mấy từ “chồng chưa cưới của khách hàng” giống như tảng đá lớn đè thẳng xuống sống lưng cô. Tâm trạng lập tức trở lên nghiêm túc, cô thừa nhận: “Đương nhiên là bạn trai rồi ạ”.

Nếu như cô không chịu thừa nhận Lục Thần Hòa là bạn trai mình, thì nhất định sẽ bị mẹ hỏi cho ra ngô ra khoai, thôi thì cứ nhận đại trước đã, sau này có bị hỏi lại thì bịa ra lí do đã chia tay là xong. Điều tại cái tên Lục Thần Hòa kia, rõ ràng chỉ là người qua đường, tự dưng lại nhảy ra tự nhận là bạn trai, hại cô bây giờ đâm lao phải theo lao, thật không biết phải làm thế nào mới được. Đúng là gặp phải quý mã, hôm nay ra đường cô nhất định đã quên xem lịch cho nên mới thăm đến mức thế này.

“Nếu là bạn trai, sao lần trước con lại phải nói dối là chồng chưa cưới của khách hàng? Hay là con thật sự đã cướp bạn trai của người ta hả?” Lần này bà Thị dùng tư duy logic rõ ràng để suy đoán.

“Sao... sao có thể chứ?” Nhất thời chột dạ, giọng Y Thần lắp ba lắp bắp, “Khi... khi... khi đó quan hệ của bọn con vẫn còn chưa được xác định, cho nên con mới phải nói dối mẹ như vậy. Có điều việc anh ấy bị bệnh là thật, đêm hôm đó con quả thực đã đưa anh ấy đến bệnh viện”.

“Nếu không phải hôm nay mẹ và di con bắt gặp ở đây, con định khi nào mới đưa cậu ta về gặp mẹ và bố con? Lúc trước là ai ở trước mặt cả nhà vỗ ngực bảo đảm sẽ mang bạn trai về nhà, mẹ thấy chắc con quên rồi.” Nhận được thông tin chính xác, bà Thị đương nhiên phải tranh thủ răn cho cô một bài: “Thì cũng mới bắt đầu thôi mẹ. Vẫn còn chưa biết thế nào đã đưa người ta về nhà, ngộ nhờ sau này không hợp thì phải làm sao ạ?”

Cô ấn huyệt thái dương, tự thán phục khả năng nói dối như thần của mình, câu nào là thật, câu nào là giả ngay bản thân cô cũng sắp không phân biệt nổi nữa rồi.

“Cái gì mà vừa mới bắt đầu, từ lần mẹ nhận được cuộc điện thoại đó đến nay cũng đã hơn ba tháng rồi. Con nên biết mẹ và bố từ lúc quen biết đến yêu đương rồi kết hôn, tổng cộng chỉ mất đúng bốn tháng thôi đấy.”

“Đó là thời đại của mẹ, thời kì bố mẹ đặt đâu con ngồi đấy đã qua rồi. Thôi được rồi, được rồi, con biết mà, con sẽ cố gắng đưa anh ấy về nhà để giới thiệu chính thức cho cả nhà làm quen trước Trung thu”, Y Thần cố làm rối lên để đánh trống lảng, ít nhất cứ qua được hôm nay đã rồi tính tiếp.

Di cả thấy vậy liền chen vào: “Còn đợi đến Trung thu làm gì chứ, đương nhiên là nên thuận theo tự nhiên, chọn ngày chẳng bằng gặp ngày, hay hôm nay luôn đi”.

“Ôi di cả, di xem chúng con như thời cổ đại thấy thuận mắt là lập tức dẫn về nhà sao ạ? Không được không được, hôm nay anh ấy còn có việc, lát nữa phải đi rồi. Con không nói chuyện với hai người nữa, con đi xem anh ấy lấy số đến đâu rồi”, nói rồi, Y Thần lướt đi như một làn khói, tới ngay chỗ xếp hàng.

Tục ngữ có câu: Một người phụ nữ bằng năm trăm con vịt trời. Một người phụ nữ lớn tuổi nhà họ Thị bọn họ tuyệt đối phải là “một người hơn cả nghìn con vịt”. Cũng may người bị thương hôm nay là di cả, nếu đổi lại là di út bị thương, cô thực sự không biết phải làm cách nào để chống đỡ.

Lục Thần Hòa trông nổi bật như hạc giữa bầy gà, mặc dù anh đang đứng hòa mình trong đám đông xếp hàng, nhưng Thị Y Thần chỉ cần nhìn lướt qua đã thấy. Cô đi đến bên cạnh anh, thờ hồn hên: “Anh có biết không, vừa rồi anh nói lung tung, suýt nữa hại chết tôi đấy”.

Anh ném cho cô một ánh mắt mù mờ không hiểu.

Y Thần nghiêng răng nói: “Anh trở thành bạn trai của tôi từ khi nào hả? Tôi thừa nhận anh là bạn trai của tôi lúc nào? Tôi xin anh đấy, đừng có rảnh rồi quá lại chạy lung tung nhận là bạn trai của người ta có được không? Anh có biết hành vi thiếu trách nhiệm này của mình sẽ mang lại rắc rối lớn thế nào cho tôi không?”.

Lục Thần Hòa không đồng tình nói: “Vậy sao? Tôi cho rằng lần trước ở nhà hàng xoay, hai chúng ta đã đạt được thỏa thuận chung rồi chứ”.

“Ai đạt được thỏa thuận chung với anh?” Rõ ràng là một mình anh ầm đầu mà... lần trước ở nhà hàng, chẳng qua là để né tránh Cao Minh Dương nên cô mới để mặc anh làm như vậy.

“Ok, lát nữa tôi sẽ đi giải thích với bác gái, tôi không phải là bạn trai của cô, chỉ là một trong những khách hàng của cô mà thôi. Bởi thông cảm cho việc cô gần ba mươi mà vẫn chưa có bạn trai, không ngừng lao vào những cuộc xem mặt, nên mới động lòng trắc ẩn mà giúp đỡ, nói dối là bạn trai của cô cũng chỉ là một cách để an ủi người nhà cô mà thôi. Không biết bác gái nghe xong thì sẽ suy nghĩ như thế nào?” Lục Thần Hòa nhún vai rồi làm ra vẻ như vừa trút được gánh nặng.

“Anh muốn chết à! Lại dám đi nói lung tung như vậy! Cẩn thận tôi...”, cô dứ dứ nắm đấm. Nếu không phải vì ở đây quá đông người, thì cô nhất định sẽ giáng cú đấm này xuống khuôn mặt đáng ghét kia của anh.

Lục Thần Hòa nhếch khóe môi, cười cợt nhìn cô rồi bất ngờ đưa bàn tay to lớn ra bao trọn lấy bàn tay đang cuộn thành nắm đấm của cô.

Nhiệt độ ấm nóng từ mu bàn tay trong phút chốc truyền thẳng tới trái tim cô, nơi sâu thẳm nhất tựa như bị thứ gì đó gõ nhẹ xuống, cảm giác tê dại lan tỏa khắp người. Ánh đèn sáng rực rọi xuống, đôi mắt đen hẹp dài của Lục Thần Hòa càng trở nên sâu hút.

Y Thần nhanh chóng rút tay lại, hàng lông mi dài cong vút hoảng loạn sụp xuống. Trái tim vẫn đập thình thịch liên hồi, cô không thể không thừa nhận, cho dù có là chế nhạo, thì nụ cười của anh vẫn luôn tao nhã, mê hoặc như vậy.

Hàng người xếp hàng đã tiến lên được phía trước khá nhiều, vừa hay đến lượt Lục Thần Hòa.

Y Thần định thần lại, cướp lời nói: “Bao nhiêu vậy? Để tôi trả”.

Lục Thần Hòa đưa thẻ ngân hàng cho thu ngân, liếc xéo Thị Y Thần một cái, vẻ mặt nghiêm nghị, “Cô gái à, xin cô đẩy, đừng có tranh việc trả tiền vào lúc này có được không?”.

Cô xúc động cảm kích nói: “Được rồi, lúc khác tôi nhất định trả lại cho anh”.

Lục Thần Hòa không buồn đếm xỉa đến cô, sau khi kí tên liền nhận lại thẻ ngân hàng và hóa đơn, vừa định rời đi liền bị Y Thần gọi giật lại.

Lục Thần Hòa nhìn cô có phần khó hiểu.

Y Thần chần chờ một lúc rồi mới nói: “Chuyện vừa nãy anh tự xưng là bạn trai của tôi, tôi tạm thời quân tử không chấp tiểu nhân, không tính toán với anh nữa, nhưng mà... lát nữa nếu mẹ và dì cả tôi muốn cảm ơn sự giúp đỡ của anh, muốn mời anh về nhà tôi ăn cơm hôm nay hay đại loại như thế, thì anh nhất định phải từ chối đấy, không được đồng ý, biết chưa hả?”.

Bờ môi mỏng của anh vẽ thành một đường cong đẹp mắt, ánh mắt đượm ý cười, coi như không hề nghe thấy những gì cô vừa nói, đi thẳng đến chỗ hai vị phụ huynh đang ngồi.

“Này, tôi còn chưa nói xong...”, cô không ngờ anh hoàn toàn không buồn để ý đến mình. Lúc cô định thần lại thì Lục Thần Hòa đã đi xa rồi, đành nhanh chân đi theo, chỉ ngại vì có mẹ và dì cả ở đây nên cô không dám nói gì nhiều.

Đến phòng khám, bác sĩ cẩn thận kiểm tra sức khỏe cho Thị Quế Hoa, nhanh chóng kê một đơn thuốc rồi đẩy sang cho Lục Thần Hòa, “Đi nộp tiền, sau đó đưa bệnh nhân lên tầng có số ghi trên hóa đơn, chụp X-quang hai vị trí thất lưng và mông”.

Thị Y Thần nóng lòng nhìn bác sĩ, còn đang băn khoăn tại sao bác sĩ không đưa phiếu nộp tiền cho mình, mà trực tiếp đẩy cho Lục Thần Hòa chứ? Có nhìn thế nào trông anh cũng không hề giống với người nhà họ Thị mà. Cô đành phải ngậm ngùi đi theo Lục Thần Hòa đến quầy thu tiền, rồi lại lảo đảo đi cùng dì cả đến phòng chụp X-quang.

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gặp Gỡ, Một Đời Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Yêu – Là Để Em Không Phải Hoang Mang Lo Sợ (2)

Sau khi lấy được phim chụp, bác sĩ xem rồi nói: “Bác à, thật là may, chỉ bị trầy xước phần mềm, nếu bị ảnh hưởng đến xương cốt thì phiền phức lắm”, bác sĩ làm vài thao tác trên máy tính rồi đợi phiếu in ra, lại đưa cho Lục Thần Hòa một lần nữa với thái độ vô cùng tự nhiên, “Đi nộp tiền phí này, sau đó đến quầy lấy thuốc, lấy được thuốc rồi thì đưa bệnh nhân đến phòng truyền dịch truyền nước tiểu sung, số thuốc còn lại uống theo chỉ dẫn trong đơn, chỗ nào không rõ có thể hỏi lại”.

Đến phòng truyền dịch rồi, mọi chuyện đều đã được sắp xếp ổn thỏa, Thị Quế Hoa oán thán nói: “Bệnh viện đúng là không thể coi thường, mình sắp không chịu nổi rồi, mà cứ bắt đi đi lại lại thế này, không có bệnh rồi cũng thành có bệnh. Bác sĩ đã nói là không sao, chỉ trầy xước phần mềm, còn bắt đi truyền nước cái gì chứ?”.

Đúng vậy, Thị Y Thần tổng kết lại, cứ lên tầng xuống tầng chạy đi chạy lại mấy vòng liên, thời gian gặp bác sĩ không được năm phút, nhưng thời gian xếp hàng đã chiếm quá nửa rồi. Nếu không gặp được Lục Thần Hòa, hôm nay một mình cô phải đưa hai người lớn tuổi thế này chạy đi chạy lại trong bệnh viện cũng đủ mệt.

Cô liếc mắt nhìn Lục Thần Hòa im lặng đứng bên cạnh, thân hình cao lớn, bờ vai rộng rãi vững chắc đem lại cho người khác một cảm giác rất yên lòng. Mặc dù mồm miệng có chút độc địa, nhưng mỗi lần anh đều giống như thiên sứ do Thượng đế phái xuống, xuất hiện vào đúng lúc cô gặp khó khăn, cứu cô thoát khỏi tình thế nước sôi lửa bỏng. Có điều, đôi cánh thiên thần của anh nhất định còn chưa được làm sạch, bởi vì nó vẫn là màu đen.

Y Thần không nhìn được, lén lút cong môi cười thầm, đúng lúc cô ngẩng đầu thì vừa hay chạm phải đôi mắt đen láy sâu thẳm của Lục Thần Hòa, ánh mắt đó ẩn chứa ý cười ôn hòa và dịu dàng.

Có cảm giác như bị bắt tại trận, Y Thần đề thấp giọng nói: “Này, có phải anh cũng nên đi rồi không?”.

Lục Thần Hòa gật đầu, không oán thán nửa lời, xoay người rời đi.

Y Thần nín thở, rồi âm thầm thở phào một hơi, nhưng mà thoải mái chưa được bao lâu, đúng vào lúc cô thực sự cho rằng Lục Thần Hòa đã đi rồi, thì ai ngờ được anh đột nhiên quay lại, ôm theo một đồng đồ ăn thức uống và mấy tờ báo khác nhau.

“Sao anh lại quay lại?” Y Thần kinh ngạc đến mức mồm miệng há hốc không khép được lại.

Anh đem đồ ăn và mấy tờ báo ném qua cho cô: “Nhiệm vụ tặng bậc nhân cách còn chưa hoàn thành”.

“Ặc...”, Thị Y Thần phì cười.

Lúc trước Lục Thần Hòa liên tục chạy đôn chạy đáo khắp nơi, giúp bọn họ xếp số, bây giờ đến phòng truyền nước cuối cùng cũng được nghỉ một chút, bà Thị lúc này mới nhân tiện nắm bắt ngay cơ hội: “Này... Tiểu Lục, tối nay cháu rảnh không? Đến nhà chúng ta ăn bữa cơm nhé”.

Không đợi Lục Thần Hòa lên tiếng, Thị Y Thần nhanh nhẩu cướp lời: “Mẹ, tối nay anh ấy còn có tiệc xã giao, không tiện.” Cô không ngừng nháy mắt ra hiệu với Lục Thần Hòa, ý bảo anh không được nhận lời bữa bữa.

Bà Thị thấy vậy liền nguyền cô: “Mất con bị lác à?”.

Lục Thần Hòa cúi đầu cố nhịn cười.

Di cả thấy vậy cũng hùa vào: “Tiểu Lục à, cháu đừng ngại, hôm nay vất vả cho cháu rồi. Cháu mà không đến nhà ăn bữa cơm thì cô thực sự rất ngại. Cháu sẽ không để cô phải cảm thấy không thoải mái trong lòng chứ? Huống hồ cháu còn là bạn trai của Y Y, lại càng phải đến”.

“Dì...” Thị Y Thần vừa mở miệng liền bị bà Thị đá sang một bên, chữ “cả” còn lại cũng đành phải gắng gượng nuốt vào.

Di cả cũng trừng mắt lườm cô, tiếp tục nói với Lục Thần Hòa, “Tiểu Lục, cháu không cần phải lo lắng, nhà chúng ta người đông lực lượng nhiều, tốc độ nấu nướng cực kỳ nhanh”.

Bà Thị vỗ ngực đảm bảo, “Chỉ cần gọi một cuộc điện thoại về, đến nhà lập tức có cơm ăn”.

Lục Thần Hòa mỉm cười, nhìn Thị Y Thần nói, “Thực ra bữa tiệc xã giao tối nay của cháu cũng không quan trọng lắm”.

Bà Thị lập tức cầm điện thoại gọi về nhà, dặn dò làm thêm đồ ăn, hôm nay có khách quan trọng.

Thị Y Thần nhìn tốc độ của mẹ và dì cả, ngay cả cơ hội để cô chen miệng vào cũng không có, chỉ còn biết lườm Lục Thần Hòa. Cô kéo tay áo anh, lúi anh sang một bên, “Vừa rồi lúc xếp số, tôi đã nói gì hả? Sao anh lại nhận lời đến nhà tôi ăn cơm chứ?”.

Lục Thần Hòa hỏi vặn lại: “Cô mời tôi đúng không?”.

Y Thần đáp lại: “Đâu có”.

Lục Thần Hòa không trả lời, chỉ khoanh tay lại, làm ra vẻ như đã hiểu rõ.

“Anh có nhầm lẫn không vậy. Tôi đâu có mời anh, là mẹ và dì cả của tôi mời anh thôi, nhưng mà chưa được sự đồng ý của tôi thì anh không được phép nhận lời.”

“Tại sao? Người mời tôi đâu phải là cô. Cô có thể thay mặt cho mẹ và dì cả của mình ư?”

“Tôi...” Câu hỏi vặn lại của Lục Thần Hòa khiến cô cứng họng, cô đương nhiên không thể thay mặt cho mẹ và dì mình rồi. Y Thần nhất thời á khẩu, nhưng cũng không cam tâm chịu yếu thế, “Sao anh cứ nhất định phải làm khó cho tôi chứ? Đến nhà tôi ăn cơm thì anh được lợi lộc gì? Anh muốn ăn cái gì thì nói xem nào? Tôi sẽ mời riêng anh”.

“Sao cô cứ phải nhỏ mọn như vậy chứ? Chỉ là đến nhà cô ăn bữa cơm, lẽ nào cô sợ tôi sẽ ăn sạch nhà sạch cửa của gia đình cô?” Lục Thần Hòa nhại lại giọng điệu của cô.

Từ lần đầu tiên gặp mặt trong thang máy, cô vẫn luôn cảm thấy anh là một người đàn ông trầm mặc, kiệm lời, lại lạnh lùng, vô tình, nhưng sau mấy lần cãi vã gần đây, cô phát hiện ra rằng anh hoàn toàn không giống như tưởng tượng của cô. Tư duy của anh vô cùng nhạy bén, xét về tài hùng biện, cô vốn không phải đối thủ của anh.

“Cô yên tâm đi, tôi rất có đạo đức nghề nghiệp, chuyện gì không nên đề lộ thì tuyệt đối sẽ không hé răng nửa lời”, Lục Thần Hòa cúi người ghé sát vào tai cô, thì thầm. Ý tứ của anh như thế nào cũng chỉ mình cô là rõ nhất.

Cô không còn gì để nói, chỉ biết ngẩng đầu nhìn trời xanh: “Cả đời này anh cũng không thể bồi đắp thêm nhân cách được đâu”.

Lục Thần Hòa rút lấy tờ báo từ trong tay cô, gỡ nhẹ một cái vô cùng thân mật lên trán cô, “Có qua có lại mới toại lòng nhau, đừng quên vừa rồi cô hứa sẽ mời riêng tôi ăn cơm, tôi sẽ nhớ kỹ”.

Y Thần tròn mắt, nhìn anh cầm tờ báo, sai từng bước lớn tao nhã đi về chỗ trống ít người phía sau ngòai xuống, yên lặng đọc.

Cái gì mà có đi có lại mới toại lòng nhau chứ?

Còn nữa, vừa rồi ý của anh là bữa cơm tối nay anh nhất định sẽ ăn, sau đó còn cộng thêm bữa cơm mà cô nợ anh nữa? Ha ha, vô lại đến vậy sao... cô rất cảm kích anh vì đã giúp đỡ mình cả một buổi chiều, nhưng thực ra nếu như anh không ở lại giúp đỡ, thì cô vẫn có thể xoay xở được.

Ở một góc khác, vừa hay cô nhìn thấy mẹ và dì cả đang thì thầm bàn tán, vẻ mặt hoan hỉ như đang xem cô và Lục Thần Hòa tình nồng ý đậm, ngọt ngào thế nào. Y Thần chợt cảm thấy không rét mà run.

“Y Y à, Tiểu Lục làm nghề gì vậy? Nhà cậu ấy có mấy người? Ở chỗ nào thế?”

Thời gian chậm chạp trôi qua hết như chai nước truyền đang nhỏ từng giọt kia. Lúc đầu Thị Y Thần còn có thể ngồi nói chuyện phiếm với mẹ và dì được, nhưng cứ hề nói một chút là lại quăng sang chuyện của Lục Thần Hòa. Ngoài cái tên và địa chỉ của anh ra, cô gần như không biết bất cứ điều gì về anh. Cho dù bản lĩnh nói dối của cô có lớn đến đâu, thì hỏi nhiều hỏi lâu cũng sao có thể thoát nổi. Để tránh phiền phức, cô giả như cái gì cũng không nghe thấy, học theo Lục Thần Hòa, cầm lấy một tờ báo ngồi dịch ra xa làm bộ chăm chú đọc.

Đúng vào lúc chai nước truyền sắp hết, Lục Thần Hòa đột ngột tiến lại, đưa tờ báo vừa đọc xong đã được gấp gọn gàng như cũ cho Thị Y Thần, “Đừng có đi vội, tôi đợi mọi người ngoài cổng bệnh viện”.

Y Thần dùng ánh mắt vô hồn đáp lại, thực ra là không buồn bận tâm đến mấy lời anh nói. Bởi vì cô sớm đã âm thầm tính toán xong kế hoạch, chỉ cần truyền nước xong, cô sẽ lập tức diu di cả đi ra cổng lớn bệnh viện, lặng lẽ chuẩn nhanh. Cô không muốn để một người lạ mới gặp mặt đến nhà ăn cơm.

Nhưng mà tính đi tính lại, cô lại không tính ra là hôm nay mình không lái xe đi. Xe đưa đi bảo dưỡng rồi, địa điểm xem mặt cũng chỉ cách bệnh viện Thần kinh một con phố, bắt taxi đi cũng rất tiện. Nhưng ai mà ngờ được lại đụng ngay phải mẹ và dì cả đi khám bệnh, cho nên lúc này đi về không đơn giản chút nào.

Đọc con phố này, ngoài bệnh viện Thần kinh ra, còn có hai bệnh viện khác nữa, ở rất gần nhau vì thể lượng xe cộ lúc nào cũng đông nghịt.

Trước cửa bệnh viện, dòng xe tấp nập. Hàng dài ô tô nối đuôi nhau không nhìn thấy điểm cuối, tiếng còi in òi cứ vang liên tục bên tai, lượng người ở trước cổng và lối dành cho người đi bộ càng đông như kiến cỏ. Điểm dừng xe buýt rộng đến mấy chục mét, chỉ cần có một chiếc xe tấp vào đón khách, thì sẽ gặp ngay phải cảnh tượng một đám người chen lấn nhau ủa lên.

Y Thần nhủ mầy, không ngừng đưa mắt nhìn dòng xe đang lưu thông trên đường, đèn báo trên nóc xe taxi gần như đều màu xanh. Đúng là ông trời cũng muốn hủy diệt cô mà!

Đúng vào lúc cô chán nản nhất, Lục Thần Hòa bước từng bước tao nhã tiến về phía cô, “Xe của tôi đỗ ở phía trước”.

Cách đó khoảng năm chục mét, một chiếc xe màu bạc quen thuộc đang đỗ bên lề đường, đèn vàng ở đuôi xe liên tục nhấp nháy.

Lục Thần Hòa giống như con giun nằm trong bụng cô vậy, chỉ cần nhìn lướt qua cũng hiểu thấu mọi suy nghĩ trong đầu cô. Anh hạ giọng nói: “Đừng có tưởng bở rằng vứt tôi ở lại đây thì tôi sẽ không tìm được nhà cô, không ăn được bữa cơm đó. Bây giờ đang là giờ tan tầm, nếu cô muốn đi cả cô khập khà khập khiễng thế này còn phải chen lấn lên xe buýt hoặc đứng đợi taxi cả tiếng đồng hồ, thì tôi cũng không ý kiến gì. Nhưng thân làm ‘bạn trai’ của cô, rõ ràng có xe lại không thể giúp đỡ được bề trên, không biết cô định giải thích với bác gái thế nào đây?”.

“Anh có thể im miệng được rồi đấy”, cô nhanh mắt liếc xéo anh.

Lục Thần Hòa nhếch môi, đỡ lấy Thị Quế Hoa rồi đi thẳng đến xe của mình.

Bầu trời trong xanh cao vút giờ đã hoàn toàn nhường chỗ cho màn đêm, đèn đường ở trước tiểu khu đều đã được thắp sáng.

Một người đàn ông với thân hình cao lớn, ngũ quan sáng sủa, đeo cặp kính gọng đen đang đứng dưới một gốc cây cách tiểu khu không xa, bồn chồn đi đi lại lại. Ánh đèn chiếu xuống, đan xen với bóng cây, khiến bóng dáng anh ta trông vô cùng cô đơn.

Điều bất ngờ có thể xảy ra mỗi ngày.

Nếu nói việc cô nhùng nhằng cãi vã với Lục Thần Hòa chẳng may gặp mẹ và dì cả là ngoài ý muốn, thì việc gặp phải Cao Minh Dương bên ngoài tiểu khu như thế này là sự cố đáng sợ nhất. Thị Y Thần ngàn vạn lần không thể ngờ được, Cao Minh Dương lại đợi cô vào giờ này.

Một tay Cao Minh Dương đang kẹp điều thuốc, tay còn lại cầm điện thoại, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn di động, dường như đang do dự xem có nên gọi cuộc điện thoại này hay không.

Lục Thần Hòa lái xe chậm chậm đi đến trước cửa tiểu khu. Thực ra anh đã sớm nhìn thấy Cao Minh Dương rồi, ánh mắt vô thức quay xuống nhìn Thị Y Thần. Thị Y Thần quay mặt đi, vô như cái gì cũng không thấy.

Xe chạy lướt qua bên cạnh Cao Minh Dương, anh ta nhìn thấy Thị Y Thần, lập tức ném bỏ điều thuốc đang kẹp trong tay đuổi theo, nhưng rất nhanh sau đó bước chân liền khựng lại bởi vì anh ta nhìn thấy Lục Thần Hòa đang ngồi ở ghế lái. Khoảnh khắc đó, ánh mắt anh ta tràn ngập vẻ khó tin cùng cảm giác hoang mang lo sợ.

Cùng lúc đó, dì cả ngồi ở ghế sau cũng tình mắt nhìn thấy Cao Minh Dương, “Ồ? Tiểu Cao?”.

Lục Thần Hòa xoay vô lăng, chậm chậm đỗ xe vào ven con đường chính của tiểu khu.

Cao Minh Dương do dự một lát, lập tức lấy lại tinh thần đi về phía trước, lễ phép chào hỏi: “Cháu chào cô”.

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gặp Gỡ, Một Đời Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Yêu – Là Để Em Không Phải Hoang Mang Lo Sợ (3)

“Ồ? Thật là trùng hợp. Tiểu Cao à, lâu lắm rồi không thấy cháu đến nhà cô chơi, có phải lại cãi nhau với Vân Vân không thế, sao cứ đứng đây mà không chịu lên?” Bà Thị đỡ đi cả xuống xe.

Cao Minh Dương ngược mắt nhìn Thị Y Thần, đôi mắt đen láy ẩn giấu thứ cảm xúc phức tạp khó nói thành lời. Thực ra anh ta rất muốn nói anh ta đến đây không phải để tìm Thị Y Vân, mà là tìm Y Thần. Nhưng nhìn thấy ánh mắt né tránh cùng lạnh lùng của cô và người đàn ông đã được giáp mặt một lần kia, thậm chí lúc Lục Thần Hòa lôi cô từ phía sau anh ta mà dẫn đi, anh ta cũng chỉ có thể siết chặt tay lại, trầm mặc không nói được gì.

“Ôi trời, yêu đương cãi vã là chuyện bình thường, đã đến đây rồi thì đừng có ngại, lên nhà đi. Lên nhà ăn cơm, coi như không có chuyện gì”, dì cả tưởng Cao Minh Dương và Thị Y Vân yêu đương lâu lâu cãi vã nên ngại không dám lên.

Bà Thị liếc thấy nét mặt Cao Minh Dương có vẻ bối rối, cũng tưởng rằng hai người cãi nhau, liền nói, “Tiểu Cao, cùng lên ăn cơm đi. Lâu lắm rồi cháu không đến, không được từ chối!” Bà trung ra vẻ mặt uy nghiêm của phụ huynh, không cho phép anh ta chối từ.

Cao Minh Dương vốn dĩ định từ chối, nhưng ánh mắt nhìn thoáng qua Lục Thần Hòa đang ngồi bên cạnh Thị Y Thần, trong phút chốc lí trí của anh ta như bị quỷ tha ma bắt đi vậy. Anh ta gật đầu nhận lời, trông thấy Thị Quế Hoa đi đứng tập tễnh, vội vàng đưa tay ra đỡ.

Con sóng này vừa qua, con sóng khác đã tới.

Cục diện ngày hôm nay so với lần trước lúc ở nhà hàng càng khiến Thị Y Thần không chống đỡ nổi. Chuyện Lục Thần Hòa được mời đến ăn cơm với cô vốn đã đủ phiền phức rồi, không ngờ lại đụng phải Cao Minh Dương, thứ rắc rối mà cô không muốn đụng nhất.

Lục Thần Hòa khẽ cong môi đưa mắt nhìn Thị Y Thần, đợi chỉ thị của cô.

Thị Y Thần buộc bản thân phải bình tĩnh lại, trong lòng vẫn có chút gì đó đau đớn, nhưng cũng qua đi rất nhanh. Cô chỉ vào ô trống trong bãi đỗ xe trước mặt, nói với Lục Thần Hòa: “Đỗ xe vào bên trong đó đi”.

Lục Thần Hòa đỗ xe xong xuôi, đúng lúc cô định tháo dây an toàn để xuống xe, anh liền nắm lấy cổ tay cô nói: “Cô định cứ như vậy mà đi lên sao?”.

“Gi vậy?” Cô dùng ánh mắt kì lạ nhìn anh, đột nhiên mặt biến sắc, chất giọng trở nên căng thẳng, “Anh đồng ý đến nhà tôi ăn cơm, không phải bây giờ lại thay đổi ý định đấy chứ? Tôi không cần biết, anh đã đồng ý rồi thì nhất định phải lên”.

Cô lật ngược tay lại, nắm lấy cổ tay anh, chỉ sợ anh bỏ trốn trước khi lâm trận.

“Cô gái à, cô trở mặt cũng nhanh thật đấy”, anh khẽ bật cười thành tiếng.

“Mặc xác tôi.” Lúc trước cô chỉ mong anh đổi ý, nhưng sự xuất hiện của Cao Minh Dương khiến cô không thể để anh đi.

“Cô không cảm thấy trước khi đi lên, giữa hai chúng ta còn rất nhiều việc phải bàn bạc với nhau sao?” Ánh mắt anh sáng sủa, khóe môi cũng đậm ý cười.

“Bàn bạc cái gì?” Y Thần mù mờ không hiểu, ánh nhìn đột nhiên dừng lại nơi bàn tay cô đang nắm lấy cổ tay anh, vẻ mặt chán ghét đẩy ra như nắm phải một con gián vậy.

Lục Thần Hòa đột ngột gí sát mặt mình vào mặt cô, mắt hấp háy nói: “Tôi tên là gì?”.

Cô nhìn anh như gặp một tên thần kinh, rồi mắng chửi, “Lục Thần Hòa. Chữ Lục trong từ ‘lục địa’, chữ Thần trong từ ‘thần cư’, chữ Hòa trong từ ‘hòa hợp’”.

“Nhà tôi ở đâu?”

“Khu Hà Kê.”

“Năm nay tôi bao nhiêu tuổi? Nhà có mấy người? Làm công việc gì? Lương tháng bao nhiêu? Thích ăn cái gì? Có sở thích gì? Có thói hư tật xấu nào

không?”

Hết câu hỏi này đến câu hỏi khác, khiến Thị Y Thần vô thức nhứn chặt mày. Những câu hỏi của anh, cô không hề biết một chút gì. Anh đã từng đính hôn, có một cô vợ chưa cưới vô cùng dịu dàng xinh đẹp, nhưng lại chia tay với cô ấy. Có một căn biệt thự xa hoa lộng lẫy, còn có một chị gái, ngoài sở thích nấu rượu ra, những thứ khác cô thực sự không biết. Chỉ dựa vào những hiểu biết này, chỉ cần bị ánh mắt tình tường của mẹ liếc một cái thôi cũng sẽ phát hiện ra cô đang giờ trò.

Y Thần nghĩ ngợi một lúc, đang định lên tiếng hỏi thì bị Lục Thần Hòa cướp lời trước: “Nhà cô có mấy người? Bác gái bình thường thích làm gì?”

“Đội đã, cái này phải để tôi hỏi anh mới đúng chứ? Đây, anh hỏi mẹ tôi thích làm gì là có ý gì đây?”

“Đây gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Cô điên cuồng đi xem mặt không quản ngày đêm, không biết mệt mỏi, chuyện bố mẹ ép cô kết hôn quả nhiên khiến cô bất lực, tinh thần suy sụp. Thái độ căng thẳng vừa rồi của cô, đương nhiên là muốn tối nay tôi thể hiện tốt một chút. Vì vậy tôi muốn biết bác trai bác gái thích gì, chỉ cần cứ theo đó mà thể hiện, chẳng phải một vốn bốn lời sao?”

Chuyện cô vẫn luôn đau đầu suy nghĩ, nay nghe Lục Thần Hòa nói lại vô cùng đơn giản. Nếu mẹ cô mà có thể đối phó đơn giản như vậy thì cô cũng đâu cần phiền não đến mức này. Huống hồ, lát nữa không chỉ gặp gỡ với mỗi mẫu thân đại nhân. Haizz, sao những chuyện càng không mong muốn thì nó lại càng xảy ra sớm chứ, còn hết lần này đến lần khác cùng nhau kéo tới, ông trời đúng là muốn hủy đường sống của cô sao?

Cô vô đầu bức tóc nói, “Mẹ tôi thích đánh mặt chược, tập gym và nghiên cứu nấu ăn”.

“Những người khác trong nhà cô thì sao, nói tóm tắt một chút xem nào.”

Thị Y Thần cúi đầu, từ từ kể chuyện trong nhà.

Nhà họ Thị là một gia đình tương đối kì lạ, hai đời đều chỉ sinh được con gái, để lưu lại được dòng họ Thị đặc trưng này, ông ngoại yêu cầu tất cả con rể trong nhà phải đồng ý sau này bất luận con cái sinh ra là trai hay gái, thì đứa đầu nhất định phải mang họ Thị, nếu không sẽ không cho cưới. Cho nên chị họ cô Thị Y Nhu, cô Thị Y Thần và em họ Thị Y Vân nhất nhất đều mang họ Thị theo đúng yêu cầu của gia tộc, còn em họ Ngụy Hành Chi là con thứ của di cã và chồng nên mới có thể mang họ Ngụy theo họ của chú rể. Tình cảm của ba chị em nhà họ Thị đặc biệt keo sơn, đến mức ba người họ mua nhà cũng phải mua ba căn liền kề trên cùng một tầng của tiểu khu này. Đó là ba căn 1001, 1002 và 1003 trên tầng 10, chỉ thiếu nước đập thông cả ba căn này thành một ngôi nhà lớn mà thôi.

Từ lúc Y Thần sinh ra, trong kí ức của cô, ba nhà gần như lúc nào cũng sinh hoạt cùng nhau, ngoại trừ buổi tối ai về nhà nấy ngủ. Chỉ khác là trước kia họ sống tại những căn nhà biệt lập trong hẻm nhỏ, giờ đều ở chung cư rồi. Rất nhiều người ngưỡng mộ gia đình của Thị Y Thần, nhưng kể từ sau chuyện năm cấp ba, cô bắt đầu chán ghét dần cuộc sống chung đụng mọi thứ như thế này.

Chỉ vài phút ngắn ngủi, Lục Thần Hòa gần như đã nắm được tám chín phần tình hình cơ bản của gia đình cô. Nhà họ Thị cụ thể có bao nhiêu người, là một đại gia đình chung sống quây quần với nhau, nguyên nhân tại sao họ yêu cầu đứa trẻ đầu tiên sinh ra phải mang họ Thị, sở thích của từng người trong gia đình là như thế nào...

Y Thần đột ngột nghĩ ra có gì đó không ổn, “Đây, bây giờ đến lượt tôi hỏi anh rồi đấy, năm nay anh bao nhiêu tuổi?”

Y Thần hỏi xong nhưng lại không nhận được bất kì câu trả lời nào, cô ngược mắt lên nhìn, ghé bên cạnh làm gì còn ai. Cô vội vàng mở cửa bước xuống xe. Nhưng đưa mắt ngó nhìn bốn phương tám hướng cũng không thấy bóng dáng Lục Thần Hòa đâu. Y Thần đứng bên cạnh xe, nhìn hàng xe dài thẳng tắp đậu bên đường như một cô ngọc. Lối đi yên tĩnh không một tiếng động, ánh đèn đường vàng rực chiếu xuống tán cây tạo thành những hình thù kì quái, gió nhẹ lướt qua khiến lá cây xào xạc như đang nói với cô rằng: Hôm nay cô chưa từng gặp cái người tên Lục Thần Hòa kia.

“A... gặp ma rồi sao? Gặp ma rồi!” Cô dùng hết sức đạp chiếc xe một phát, tiếng còi chống trộm lập tức vang lên.

“Tên lừa đảo chết tiệt! Đồ chết...” Cô không tin anh nhiều tiền đến mức vứt xe ở lại đây.

Tiếng khóa xe bên cạnh Y Thần đột ngột vang lên, Lục Thần Hòa đang đứng cách đó không xa, tay cầm chìa khóa điện, nhìn cô nói, “Đây, đạp hông xe là phải đèn đây”.

“Nói cái gì mà muốn tìm hiểu tình hình nhà cửa của nhau để dễ dàng ứng phó với phụ huynh, kết quả thì sao chứ? Hỏi xong người ta, một lời cũng không nói liền lặn mất tăm. Anh có biết không? Hành vi đó của anh không những bất lịch sự, mà còn khiến người ta cảm giác rằng anh vốn là một tên lừa đảo!”

Lục Thần Hòa vờ như điếc, đi thẳng đến chỗ thang máy bên trong tòa nhà.

“Là ai nói hai bên phải tìm hiểu lẫn nhau? Tôi đã kể cho anh nghe tỉ mỉ tình hình gia đình tôi, lẽ nào anh không định nói gì? Anh rõ ràng là đang lừa gạt để biết được hoàn cảnh gia đình người khác mà. Tôi còn đang nghi ngờ, lần nào đi xem mặt tôi cũng đụng phải anh, như thế có âm mưu gì đó đã được sắp sẵn vậy. Anh nói xem, liệu anh có phải là kẻ biến thái cứ điên cuồng bám theo sau người khác không vậy?”

Lục Thần Hòa chẳng buồn bận tâm tới mấy lời lải nhải của cô, chỉ lên tiếng: “Nhà cô ở tầng mấy?”

“Tầng 10.” Cô mãi xa con giận, quên mất cả việc bấm thang máy.

Lục Thần Hòa đi lướt qua người cô, đưa tay ra bấm tầng 10F, nhưng lại không thu tay về ngay, mà chống tay lên bức vách ở đằng sau lưng, vậy cô vào

khoảng trống nho nhỏ ngay trước ngực mình: “Cô gào lớn như vậy, không sợ bố mẹ cô biết tôi là bạn trai giả mạo của cô sao?”.

Tư thế mờ ám này khiến trái tim Thị Y Thần điên cuồng co rút, gò má cũng bắt đầu nóng ran lên, “Anh không muốn nói thì thôi, dù gì tôi cũng không mong chờ vào việc anh có thể tạo ra kì tích”.

Y Thần giờ tay định đẩy anh ra, nhưng không những không đẩy được, mà ngược lại Lục Thần Hòa càng tiến sát về phía cô hơn: “Cô tức giận như vậy là vì sợ tôi chạy mất, không thể đỡ đạn được cho cô chăng? Tôi đã nói rồi, tôi rất có đạo đức nghề nghiệp, từ trước đến nay làm việc gì cũng chưa bao giờ bỏ dở giữa chừng”.

Y Thần kinh hãi, chỉ sợ anh sẽ làm giống như lần trước lúc ở nhà hàng, liền giờ nắm đấm lên: “Anh định làm gì? Anh mà dám giờ trò, cẩn thận tôi cho anh một trận đấy”.

Bàn tay to lớn của anh một lần nữa bao trọn lấy nắm tay của cô, tay còn lại vòng qua eo cô, siết chặt, kéo cô sang bên cạnh ôm vào lòng. Cả cơ thể cô bị hơi thở nam tính của anh vây trọn, Y Thần vừa thẹn vừa giận, giãy giụa định thoát ra.

“Đã đóng kịch thì cũng phải đóng cho trọn chứ, đồ ngốc”, Lục Thần Hòa ôm chặt lấy eo cô.

“Anh ngốc thì có”, mặt mũi cô càng thêm nóng rực. Kiểu đụng chạm thế này khiến cô không quen, nhưng cũng không cảm thấy chán ghét. Đôi mắt đen láy của Lục Thần Hòa nhìn chăm chăm vào số tầng đang sáng lên trên bảng hiển thị, còn ba tầng nữa là tới, anh đột nhiên cúi đầu thì thầm vào tai cô, “Về hoàn cảnh gia đình tôi, đợi khi nào tâm trạng tôi không được tốt lắm sẽ kể cho cô sau”.

Người bình thường sẽ nói đợi khi nào tâm trạng tốt, đằng này anh lại chọn lúc tâm trạng tệ để kể cho cô nghe.

“Có quý mới biết khi nào tâm trạng anh tốt, khi nào không tốt?” Cô nghiêng đầu liếc mắt nhìn anh về khinh bỉ, chỉ một động tác nhỏ như thế nhưng ai mà ngờ được, bờ môi cô vừa vịn chạm ngay vào gò má anh, hương thơm thoang thoảng của kem cạo râu xộc thẳng vào mũi cô.

Hô hấp của Y Thần như ngưng lại, hoàn toàn không thể ngờ được chuyện như thế này lại xảy ra. Cơ thể cô cứng đờ không dám động đậy bừa bãi. Trong không gian chật hẹp khép kín như thế này, cô không dám bảo đảm, cái tên bất thường Lục Thần Hòa này tiếp theo đây còn làm chuyện kinh khủng nào nữa.

Chỉ thấy anh khẽ nở nụ cười dịu dàng, rồi từ từ đứng thẳng người dậy, cánh tay vẫn để nguyên vị trí cũ, “Bây giờ tâm trạng của tôi đang rất tốt”.

Cô thờ phào nhẹ nhõm, “Bây giờ tâm trạng của tôi đang không tốt.” Cô thầm vui, anh không hề quay đầu sang nhìn, nếu không cô không biết sẽ phải làm sao.

Trong lòng vừa nghĩ vậy, nào ngờ anh lại tiếp tục nói, “Có thể nhìn ra được. Đáng lẽ ban này tôi phải quay đầu sang nhìn mới phải”.

“... Anh đúng là đồ biến thái”, Y Thần đập lên chân anh một cái. Sao anh có thể đem chuyện cô vừa nghĩ trong đầu nói trắng trợn như vậy, còn coi như không có gì xảy ra.

Anh vui đến mức bật cười thành tiếng, bàn tay đang ôm eo cô càng siết chặt hơn.

Đã lâu lắm rồi anh chưa được vui vẻ đến vậy, anh thích cảm giác trôi nổi khiến cô giận hờn rồi lại làm lành như những người đang yêu nhau thế này.

Một tiếng “ding” vang lên, thang máy đến rồi, cánh cửa từ từ mở ra.

Vừa bước ra ngoài, Thị Y Thần liền nhìn thấy Cao Minh Dương đang đứng bên cạnh cửa sổ ở hành lang, đôi mắt đen như mực khóa chặt lấy cô.

Anh ta cứ yên lặng đứng đó, tập trung toàn bộ sự chú ý vào cô và Lục Thần Hòa. Không, nói chính xác hơn, ánh mắt anh ta đang nhìn chăm chăm vào eo cô, nơi bàn tay Lục Thần Hòa đang đặt.

Cơ thể Thị Y Thần lại cứng đờ.

Tình huống quen thuộc trong phút chốc thức tỉnh cô nhớ lại chuyện của ba tháng trước. Cô bị cuộc điện thoại truy đuổi gắt gao của mẹ gọi về nhà, tối ấy cô đã ăn bữa cơm khó nuốt nhất trong suốt gần ba mươi năm sống trên đời này.

Cô mơ hồ nhớ lại rằng khi mình trở về, cậu em họ Ngụy Hành Chi nháy mắt chế giễu cô, “Cuộc gọi của dì hai quả nhiên có tính sát thương”.

“Lắm chuyện”, cô giờ tay gõ lên trán nó.

“Em nghe nói, hôm nay chị ba đưa bạn trai về ra mắt, cả nhà vui mừng phấn khởi như trúng số độc đắc vậy”, mấy lời của Ngụy Hành Chi khiến cả cơ thể cô đột ngột cứng đờ, cô cảm giác như các cơ trên mặt mình bởi vì cứng lại mà đang run rẩy.

Ngụy Hành Chi không biết nội tình nên tiếp tục nói, “Kinh ngạc không? Chị xem xem, bây giờ ngay cả chị ba cũng đã có bạn trai rồi, còn chị thì sao? Khi nào mới đưa anh bạn trai đó của chị về ra mắt? Giấu lâu như vậy rồi, chị còn sợ cái gì chứ”.

Sợ? Không phải cô sợ, mà là rất sợ, hơn nữa chuyện mà cô sợ hãi bỗng một hôm lại trở thành hiện thực.

Khoảnh khắc tiếng chuông cửa vang lên, đứng bên cánh cửa, ngoài Thị Y Vân mà cô không muốn gặp mặt ra, còn có một người đàn ông khác khiến cô vô cùng đau khổ - Cao Minh Dương. Mọi người trong nhà vui mừng kích động đón tiếp cặp đôi ấy, nhưng không một ai biết rằng người đàn ông đang đứng trước mắt họ kia mới năm ngoài thôi vẫn còn là bạn trai của cô.

Một bữa cơm được dọn ra, mọi sự chú ý đều được đặt lên người Thị Y Vân. Thị Y Vân là tiếp viên hàng không, quanh năm cứ đi đi về về. Mỗi lần trở về đều vui vẻ chia sẻ với mọi người trong nhà cảnh đẹp và những điều thú vị tại các nước mà nó đi qua. Nói được một lúc, nó đột nhiên buông ra một câu, “À đúng rồi, con đã nộp đơn xin nghỉ việc lên công ty rồi, nốt năm nay con không cần phải bay đi tứ xứ nữa, đến lúc đó cả nhà giúp con tìm việc nhé”.

Cả nhà vừa nghe vậy đều tỏ ra rất vui mừng, không biết ai đã nói một câu, “Ra ngoài tìm việc cái gì chứ? Lần trước, chẳng phải Y Y có nói dạo này cửa hàng rất bận, nhân lực không đủ sao?”.

Thị Y Vân nhìn cô, “Em sắp thất nghiệp rồi, chị phải thu nhận em đây”.

Thị Y Vân định từ chối, nhưng cả nhà đều ủng hộ, hơn nữa đi út đang nhìn cô bằng ánh mắt đầy hi vọng, đáng hận nhất chính là cái nhìn chằm chằm như hổ đói của mẹ khiến cô đành phải thỏa hiệp.

Ngay đến chị cả Thị Y Nhu vốn kiêu lời cũng bất giác lên tiếng hỏi Thị Y Vân, “Sao đang yên đang lành đột nhiên lại không muốn làm nữa?”.

Nguy Hành Chi liếc nhìn Cao Minh Dương, cố ý trêu chọc nói, “E rằng có người muốn lấy chồng rồi”.

Thị Y Vân rướn môi, đưa mắt nhìn Thị Y Vân, cười nói, “Y Vân còn chưa vợ, sao chị có thể vội vàng cướp ngôi của chị ấy chứ”, Thị Y Vân vừa nói xong, không khí đang hài hòa đột nhiên giảm xuống dưới không độ.

Nguy Hành Chi ngồi một bên liền nhận được ánh mắt nộ khí đằng đằng bắn đến từ khắp phía, ý thức được những lời mình vừa nói, chị hận không thể tự tát cho mình một cái, vội vàng cúi đầu, tự phạt một ly. Mỗi lần chỉ cần ai nhắc đến chuyện này, kết quả đều là đôi bên tương tàn như thế.

Thị Y Vân chậm rãi nhai miếng thịt gà vừa bỏ vào miệng, mãi đến khi nuốt xuống rồi mới ngược mắt nhìn thẳng vào Thị Y Vân, bình tĩnh nói: “Hai hôm trước đi chùa thấp hương, có một vị đại sư xem số cho chị, nói mệnh chị đắc tội với tiểu nhân, tiểu nhân một ngày còn không chịu buông, thì cả đời chị sẽ phải độc thân. Nếu em đợi chị kết hôn rồi mới tính thì e là hơi lâu đấy”.

Cô nói xong liền đưa mắt nhìn Cao Minh Dương, sắc mặt anh ta vô cùng khó coi, bờ môi mỏng đang mím chặt lại.

Thị Y Vân lúc đầu sững người, nhưng cũng lấy lại được thần thái rất nhanh, cười tươi như hoa, “Không sao, năm đó những ngày tháng khổ sở như vậy em còn chờ nó qua được, giờ có đợi thêm mấy năm nữa cũng đã là gì? Em tin anh Cao Minh Dương cũng không bận lòng”.

Thị Y Vân và Cao Minh Dương đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt tràn ngập phần nộ cùng hận thù. Cô nắm chặt lấy ly rượu, bàn tay hơi run rẩy. Từ khoảnh khắc bước chân vào nhà, cô liền không ngừng tự nhắc nhở bản thân, nhất định phải che giấu thật tốt tâm trạng. Nhưng giây phút bất gặp Cao Minh Dương, cho dù cô có sức nhẫn nại đến đâu, che giấu cảm xúc kín kẽ đến đâu cũng có lúc khó mà kiềm chế được. Nếu như không phải do bản thân có một trái tim sắt đá, thì cô thực sự không biết được bao năm qua mình đã vượt qua bằng cách nào. Cô luôn nhượng bộ, luôn nhẫn nhịn, nhưng không ngờ được nhiều năm như vậy Thị Y Vân vẫn từng bước từng bước bước cô vào đường cùng, không hề có ý định ngừng lại.

Nhiều khi, cô thực sự ước rằng Thị Y Vân cứ giống như năm tốt nghiệp cấp ba đó, chỉ thẳng vào mặt cô và chửi rủa, đánh mắng chứ không phải như bây giờ. Mỗi lần gặp mặt đều mang chuyện cũ ra nhắc lại, hai người hết như hai con nhím, liên tục tấn công đối phương. Cô rất muốn tìm Thị Y Vân hỏi cho rõ ràng, rốt cuộc cô phải làm như thế nào, Thị Y Vân mới có thể bỏ qua, đừng giày vò cô nữa.

Y Vân dùng sức siết chặt chiếc cốc, cố gắng nhẫn nhịn, nhẫn nhịn đến mức ngọn lửa tức giận bốc cháy ngùn ngụt trong lòng chỉ chực phun trào cũng bị cô đè xuống. Lúc này cô mới nhìn thẳng vào Thị Y Vân, lạnh lùng lên tiếng. “Được, nếu em thích cùng bà chị già ế ẩm này liêu minh, vậy thì cùng liêu đi. Nào, người làm chị này mời em một ly”, Y Vân cầm ly rượu trước mặt rồi đứng phắt dậy.

Nguy Hành Chi này giờ vẫn nhìn chằm chằm hai cô chị đang điên cuồng ăn miếng trả miếng này, thấy Y Vân đột ngột tỏ ra hung hăng, khí thế bùng bùng liền nhanh chân hơn một bước, giơ ly rượu đến trước mặt Thị Y Vân, “Em cũng mời chị ba. Nhiều năm như vậy làm người bay giữa không trung thật không dễ dàng gì”.

Cô liếc mắt nhìn Nguy Hành Chi, cho dù có ngốc đến đâu cũng có thể nhìn ra dụng ý của nó. Nó đang sợ cô thiếu kiềm chế, đem ly rượu trên tay hất thẳng vào mặt Thị Y Vân. Nếu như bị kịch đó thực sự xảy ra, không chỉ tối nay nó bị lột đi mấy lớp da, mà những tháng ngày sau này cũng khó sống yên ổn.

“Hành Chi là ngoan nhất”, Thị Y Vân cộng ly vô cùng tự nhiên, nhưng ánh mắt nhìn cô lại đầy khiêu khích.

Y Vân uống một hơi cạn sạch chỗ rượu trên tay sau đó ngồi xuống, vô cùng tỉnh lặng ăn đồ ăn.

Thị Y Vân rất bá phúc Thị Y Vân, mỗi lần nó cướp đi bạn trai của cô đều không chút áy náy, trước mặt mọi người trong nhà đều tỏ ra không hề liên quan. Y Vân không biết nên khâm phục kỹ năng diễn xuất của nó hay bản thân nó vốn là người máu lạnh.

Trên bàn ăn, cả một đại gia đình người nói kẻ cười, chỉ có cô và Cao Minh Dương vẫn luôn trầm mặc. Chỉ ăn một bữa cơm, mà Y Vân đã vô thức uống gần nửa lít rượu trắng, hai gò má bắt đầu ửng đỏ. Đúng lúc cô cầm chai rượu trắng trên bàn lên, muốn rót cho mình thêm ly nữa, Cao Minh Dương này giờ vẫn trầm mặc ngồi đối diện đột ngột đứng phắt dậy, giằng lấy chai rượu.

Bầu không khí khó khăn lắm mới hòa hoãn được, vì một chai rượu mà căng thẳng trở lại.

Cao Minh Dương cầm lấy chai rượu, cất giọng trầm khàn, “Cháu rót thêm rượu cho chứ”.

Y Thần rút tay về, nói với mọi người đang ngồi một tiếng, “Xin lỗi, con uống nhiều quá rồi, con ra ngoài đi dạo một lát. Mọi người cứ ăn từ từ.” Tất cả mọi người đều nhìn cô bằng ánh mắt ngạc nhiên, cô đành giải thích thêm, “Hôm qua con nhận được một đơn đặt hàng, trong vòng một tuần phải giao bản thiết kế, hôm nay phải thức đêm chiến đấu, cho nên bây giờ cần đi dạo cho phá bớt hơi rượu”, nói xong cô đứng dậy rồi đi.

Mẫu thân đại nhân đặt đĩa xuống, giận dữ trừng mắt với cô, cho rằng cô không hiểu chuyện, cố tình gây sự.

Đúng lúc đóng cửa lại, cô liền nghe thấy giọng nói hòa giải của di út, “Nào nào nào, đừng nói chuyện không thể chứ, ăn nhiều một chút. Canh gà di hai nấu là ngon tuyệt đỉnh. Để tôi mức cho mỗi người một bát”.

Đến tận hôm nay, cô vẫn còn nhớ như in khoảnh khắc mình rời khỏi nhà hôm đó, hoàn toàn thờ phào nhẹ nhõm, nhưng nỗi cay đắng trong lòng lại như những ngọn sóng không ngừng cuộn trào, dần dần làm tê liệt toàn thân.

Trải qua buổi tối ấy, bạn trai cô hoàn toàn trở thành thứ “đã từng”...

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gặp Gỡ, Một Đời Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 33: Chương 9

Gió thổi khiến trái tim em loạn nhịp, anh thì sao?

Lục Thần Hòa cảm nhận được cô đang căng thẳng, bàn tay đang đặt bên eo cô khẽ vỗ nhẹ hai cái, ý bảo cô thả lỏng. Anh ôm cô đi đến trước mặt Cao Minh Dương, sau đó đưa bàn tay còn lại ra, chủ động giới thiệu, “Xin chào, tôi là Lục Thần Hòa, bạn trai của Y Thần”.

Cao Minh Dương nhủ mảy, không đưa tay ra ngay, mà chỉ nhìn Thị Y Thần không rời.

Thị Y Thần hít sâu, ngược mắt nhìn thẳng vào Cao Minh Dương không hề trốn tránh, cô nặn ra một nụ cười rồi nói, “Lần trước hai người gặp mặt rồi”.

“Xin chào, tôi là Cao Minh Dương”, Cao Minh Dương từ từ đưa tay ra, trái tim tan vỡ thành trăm mảnh.

Khoảnh khắc hai bàn tay bắt lấy nhau, Cao Minh Dương hoàn toàn mất đi dũng khí về việc cố chấp Thị Y Thần vẫn còn là bạn gái của mình. Anh ta đột nhiên không cách nào khẳng định tự nhận như cái lần ở trong nhà hàng đó được. Anh ta không biết bản thân mình được coi là gì, cảm giác thất bại mơ hồ khiến anh ta trong phút chốc cảm nhận được bản thân đã thua trong tay người đàn ông trước mặt, anh ta có chút không cam lòng.

Đột nhiên cánh cửa bên cạnh bật mở, Thị Y Vân nhìn thấy ba người đang đứng bên ngoài, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó nhìn sang Thị Y Thần đang nép sát vào lòng Lục Thần Hòa cùng với vẻ mặt thất thần bi thương của Cao Minh Dương thì khóe môi cô ta từ từ cong lên, nét mặt tỏa ra nụ cười xinh đẹp tựa đóa hoa mùa xuân đang dần nở rộ. Cô ta vừa cười vừa nói, “Quả không hô danh là Thị Y Thần nhà chúng ta, tâm ngầm tâm ngầm mà đâm chết voi”.

Thị Y Thần có chút bối rối, rời khỏi vòng ôm của Lục Thần Hòa, cô không buồn nhìn Thị Y Vân mà đi thẳng vào nhà.

Thị Y Vân không bận tâm, chuyển sang nhìn Lục Thần Hòa, nở một nụ cười mà cô ta tự cho là xinh đẹp nhất, “Anh đẹp trai, không biết anh còn nhớ em không?”.

Lục Thần Hòa nhướng mày, hồi tưởng lại tình cảnh lần thứ hai gặp Thị Y Thần đi xem mặt, lúc đó Cao Minh Dương có ngồi cùng cô gái này. Vì thế anh liền gật đầu.

Thị Y Vân hài lòng đáp, “Xin chào, em là em họ của chị Y Thần, Thị Y Vân”.

Lục Thần Hòa lịch sự đáp lại, “Xin chào, Lục Thần Hòa, bạn trai của cô ấy”.

Đôi mắt đậm ý cười của Thị Y Vân lại chuyển sang nhìn khuôn mặt cứng đờ của Cao Minh Dương. “Em cho rằng sau chuyện lần trước, anh sẽ không đến nhà em nữa chứ. Nếu đã đến rồi sao cứ đứng ngoài cửa không chịu vào?”.

Lục Thần Hòa nhìn ra thái độ của Cao Minh Dương đối với Thị Y Vân không được tốt cho lắm. Mặc dù anh không hiểu hết những rắc rối giữa hai người họ, nhưng sau chuyện xảy ra ở nhà hàng kia, có lẽ kẻ mù cũng phát hiện ra hai chị em họ bất hòa.

Lục Thần Hòa và Cao Minh Dương lần lượt bước vào nhà, người nhà họ Thị đều tiếp đón hai người bọn họ nhiệt tình như nhau.

Lục Thần Hòa cuối cùng cũng được tận mắt chứng kiến cuộc sống độc đáo của nhà họ Thị như Thị Y Thần đã kể, đúng là một đại gia đình. Nhà Thị Y Thần có ba người, gia đình Thị Y Vân ba người, còn gia đình di cá có tận sáu người. Cả gia đình mười mấy người ngồi quây quần bên một cái bàn, còn sợ không đủ não nhiệt sao.

Dưới lời giới thiệu của Thị Y Thần, Lục Thần Hòa lần lượt làm quen từng người một.

So với anh, hiển nhiên Cao Minh Dương quen thuộc nhà họ Thị hơn nhiều.

Có lẽ người nhà họ Thị vẫn luôn vô cùng mong chờ bạn trai của Thị Y Thần, cho nên đối đãi với Lục Thần Hòa cũng giống hệt như lần đầu tiên Cao Minh Dương đến nhà họ Thị vậy, vô cùng nhiệt tình. Suốt cả bữa ăn, toàn bộ sự chú ý đều dồn hết lên Lục Thần Hòa.

“Tiểu Lục à, uống hai ly nào”, chủ cả tay cầm chai tay cầm ly.

Lục Thần Hòa thoái thác, “Cháu xin lỗi, cháu lái xe đến đây, nhà cháu ở tương đối xa, bắt xe về không được tiện cho lắm, tối nay không uống cùng các chú được rồi”.

Chú út lên tiếng, “Tiểu Lục à, không phải cháu bị đại gia đình chúng ta dọa rồi chứ? Quen được là tốt. Lúc trước Tiểu Cao đến cũng không quen lắm”.

Lục Thần Hòa vội nói, “Không có, không có, không đến mức khiếp sợ, nhưng ngạc nhiên thì có ạ. Có điều như thế này cảm giác rất tốt, rất hòa thuận, rất ấm áp”.

“Tiểu Lục à, nhà cháu ở đâu thế?”

“Tiểu Lục à, nhà cháu có mấy người?”

“Tiểu Lục à, cháu làm công việc gì vậy?”

“Tiểu Lục à...”

Những vấn đề mà Thị Y Thần phiền não lúc trước, giờ phụ huynh mỗi người một câu nhanh nhẹn miệng hỏi không chừa một chút nào.

Thị Y Thần liếc nhìn Lục Thần Hòa, để lộ ra nụ cười đắc thắng, tựa như muốn nói: Có bản lĩnh thì anh thử không trả lời xem.

Lục Thần Hòa mím chặt môi nhìn cô, ánh mắt hấp háy, sau đó bắt đầu chậm rãi trả lời từng câu, “Bố cháu vẫn khỏe mạnh, mẹ cháu bị bệnh qua đời đã lâu, trên cháu còn một chị gái, dưới còn một em trai. Nhà cháu ở khu ngoại ô, rất gần thành phố M, chỉ cần lái xe khoảng hai mươi phút là tới. Còn về công việc...”, anh thoáng dừng lại một chút, “Nghề nông”.

Nước hoa quả Thị Y Thần vừa uống vào miệng suýt chút nữa phun hết ra. Cô ngất mất! Đây là lần đầu tiên cô nghe thấy anh ta nói bản thân là chiến sỹ cải tạo địa cầu, hằng ngày bán mặt cho đất, bán lưng cho trời.

“Nghề nông?” Cả nhà họ Thị đều trầm mặc, nhất nhất đưa mắt nhìn sang phía Thị Y Thần. Trọc phú mới nổi à?

Không biết ai đó lên tiếng đề nghị, “Nhà cậu... ở nông thôn?”.

Lục Thần Hòa từ tốn cười nói, “Cái đấy thì không phải ạ, cháu là người bản địa ở đây, chỉ làm việc ở nông thôn mà thôi, làm nghiên cứu nông nghiệp. Thực ra hiện nay ngành nông nghiệp cũng phát triển hơn rất nhiều, nhiều sản phẩm rau xanh và thực phẩm hữu cơ chất lượng cao, tự nhiên đều đang được nghiên cứu. Thêm nữa việc trồng trọt, sản xuất, chế biến, vận chuyển, tiêu thụ đã được xây dựng thành mô hình hiện đại khép kín”.

“Ồ...” Cả nhà họ Thị nửa hiểu nửa không, ánh mắt ngơ ngác.

Thị Y Thần lườm anh một cái, nói bằng giọng chỉ đủ để hai người nghe được, “Tôi nói rồi mà, anh có thể tìm đại một nghề nào đó tốt tốt một chút mà nói không? Ở biệt thự, đi siêu xe, rõ ràng là công tử ăn chơi trác táng, mà lại tự bịa mình làm công việc nghiên cứu nông nghiệp, thà cứ nói thẳng ra là chiến sỹ cải tạo địa cầu, làm việc bán mặt cho đất bán lưng cho trời có phải là xong không, dù sao cũng đều là bốc phét cả.” Tướng mạo mặt hoa da phấn này của anh mà còn nói cái gì nghiên cứu nông nghiệp? Có ma mới tin.

Lục Thần Hòa nghiêng đầu, khẽ nhếch môi, “Thế mới gọi là không thể trông mặt mà bắt hình dong. Chẳng phải không ai có thể nhìn ra cô sắp ba mươi sao?”.

“Anh muốn chết hả?” Thị Y Thần âm thầm nghĩ rằng, dám chọc thẳng vào nỗi đau của cô. Cô thấy phiền nhất là lúc nào người ta cũng nhắc đến chuyện cô sắp ba mươi tuổi. Y Thần không hề nể nang mà giậm mạnh một cái lên chân Lục Thần Hòa.

Lục Thần Hòa bày ra bộ mặt như không có gì, đối với anh mà nói, cú nện đó chẳng khác gãi ngứa là bao.

“Tiểu Lục à, năm nay cháu bao nhiêu tuổi rồi?” Người vừa lên tiếng hỏi là bố của Thị Y Thần.

“Cháu năm nay hai mươi tám ạ.”

“Ồ? Hai mươi tám à, đây là tuổi thật hay là tuổi mụ?” Bố Y Thần vừa nghe đến tuổi tác, đầu mày vô thức khẽ nhíu lại.

“Tuổi thật ạ.”

“Ôi trời...” Bố Y Thần thở dài một tiếng, làm cả nhà họ Thị lại nhìn sang phía Thị Y Thần. Đây gọi là càng tìm càng thấy “phi công” mà.

Nguy Hành Chi đang gặm dở cánh gà, phần khích như phát hiện ra lục địa mới, nói với Thị Y Thần, “Chị hai, còn nhỏ hơn chị một tuổi, chị định theo trào lưu trâu già thích gặm cỏ non sao?”.

Cô bé Thị Y Nhu vừa vào tiểu học có chút tò mò hỏi, “Bà ngoại, ‘trâu già gặm cỏ non’ là gì vậy?”.

Thị Quế Hoa lập tức trừng mắt lườm Nguy Hành Chi, “Cái gì mà trâu già gặm cỏ non, chưa nghe người ta nói gái hơn một tuổi ngọt ngào như mật, gái hơn hai tuổi vàng bạc chất đầy nhà sao?”.

Gò má Thị Y Thần đỏ bừng lên như bó đuốc đang cháy vậy, cô gấp một cái cánh gà nữa nhét vào bát Nguy Hành Chi, “Ăn cánh gà của em đi, cánh gà cũng không bị được cái miệng của em lại”.

Cô vừa tức giận vừa xấu hổ, sao cái tên này sao lại nhỏ hơn cô một tuổi chứ? Sao tự nhiên cô lại biến thành một con trâu già? Cô rõ ràng vẫn còn cảm thấy mình đang trong thời kì thanh xuân phơi phới mà. Cú đả kích này thực sự tàn khốc.

Lục Thần Hòa đáp lại cô bằng một nụ cười nhàn nhạt, giọng nước ngọt lên lắc lắc, tỏ ý muốn cộng ly với cô.

Cô lườm anh rồi dời mắt đi chỗ khác. Cái nhìn này không ngờ lại nhắm thẳng vào Cao Minh Dương đang ngồi ở ghế đối diện.

Mỗi một ánh mắt, mỗi một cử chỉ, mỗi một lời nói, ngay cả thái độ khinh miệt coi thường giữa cô và Lục Thần Hòa, khi lọt vào tầm mắt của Cao Minh Dương cũng chẳng khác nào léc mắt đưa tình với nhau như ở chỗ không người.

Cao Minh Dương cảm thấy đắng chát trong lòng, cảm ly rượu lên, ngửa cổ uống cạn toàn bộ số rượu còn lại.

Đôi mắt đen láy của Thị Y Thần đột nhiên trở nên u ám, cô không biết phải làm sao, đành vội vàng quay đi.

Tất cả mọi việc đều lọt vào tầm mắt của Thị Y Vân, cô ta nhếch miệng cười, thỉnh thoảng đặt đôi đũa trong tay xuống, lên tiếng hỏi Lục Thần Hòa, “Anh quen chị hai nhà em trong hoàn cảnh nào vậy?” Một tiếng “chị hai” nghe có vẻ vô cùng thân thiết, tựa như giữa hai chị em họ chưa từng xảy ra rạn nứt vậy.

Thị Y Thần ngược mắt nhìn Thị Y Vân, một người vốn nói nhiều như cô ta từ lúc mở cửa đến giờ gần như không nói câu nào. Y Thần suýt nữa quên mất cô em họ của mình có sở thích đặc biệt này. Mặc dù Lục Thần Hòa chỉ là thể tạm thời, nhưng cô cũng không hi vọng anh vô duyên vô cớ bị lôi vào chuyện cãi vã giữa hai chị em cô.

Lục Thần Hòa vô thức đưa mắt sang nhìn Thị Y Thần, chỉ thấy cô mặt mày nhăn nhó, nét mặt vô cùng đề phòng. Anh nghĩ ngợi một lúc mới trả lời: “Lần đầu tiên gặp đúng vào lúc cô ấy đang đi xem mặt người khác”.

Thị Y Thần nhìn sang Lục Thần Hòa có chút kinh ngạc, thế mà anh vẫn còn nhớ lần đầu tiên cô và anh gặp mặt. Buổi tối hôm đó thật nhiều chuyện bực bội, đặc biệt là nụ cười châm biếm của anh trong thang máy, đến tận hôm nay cô vẫn còn nhớ rõ mồn một. Cô bắt đầu hồi tưởng lại, xem lần thứ hai cô và anh gặp mặt là ở đâu.

Lục Thần Hòa tiếp tục nói: “Lần thứ hai gặp mặt cũng chính là tối đó, ở quán bar”.

Đột nhiên, Y Thần tròn xoe mắt. Cái đêm thứ hai cô và anh gặp nhau ư rằng cả đời này cô cũng không thể quên. Y Thần cúi đầu, lấy hết sức đập lên chân anh, ra hiệu cho anh không được ăn nói lung tung. Nếu anh dám để lộ ra một chút manh mối nào liên quan đến chuyện xảy ra đêm hôm đó, cô thề dù có lên núi cao xuống biển lửa, nhất định cũng phải giết chết anh.

Ai ngờ Nguy Hành Chi ngồi bên cạnh đột ngột kêu lên, “Chị hai, sao chị lại giẫm lên chân em?”.

Đôi mắt sắc bén của bà Thị xoáy thẳng vào cô, nha đầu chết tiệt này còn không chịu đi xem mặt, dám vào bar chơi bồi trác táng, lại còn định giờ trò che giấu.

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gặp Gỡ, Một Đời Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Chương 9.2

Y Thần lấy tay đỡ trán, âm thầm kêu gào hỏi trời xanh, cô nhất thời kích động đập nhảm chân, đúng là bị kích mà...

Lục Thần Hòa mỉm môi, khoe miệng cong lên, đôi mắt đen sáng lấp lánh... mắt mày mềm mại quyến rũ như tơ. Có lẽ không nên dùng những từ ngữ này để hình dung về một người đàn ông, nhưng trong mắt Y Thần, quả thực phải dùng từ ngữ này mới có thể đặc tả anh.

“Lần thứ ba gặp mặt, là ở nhà tôi.”

Chiếc ly trong tay Y Thần chợt run lên, rượu bên trong suýt nữa bắn hết ra ngoài. Anh ta nói như thế này chẳng phải muốn cô chết quách đi cho xong sao? Phải biết rằng, gia đình cô giáo dục rất nghiêm khắc, mới quen biết có ba lần đã đến nhà anh ta, như thế hóa ra cô đã quá dễ dãi? Tối hôm đó rõ ràng cô đến để giao váy cưới, nhưng Lục Thần Hòa lại dùng dăm câu ba điều mà nói ra như thế, người nghe đâu có biết rõ ngọn ngành đến vậy. Mẹ nhà nó, biết ngay là không thể tin được anh ta mà, cái gì mà không nên để lộ với không được để lộ, cái gì không nên lộ ra đều trưng ra hết cả rồi. Nhìn ánh mắt giắt giắt của mẹ nhìn về phía cô như tên phóng thế kia, hẳn là đang ngầm cảnh báo hôm nay cô chắc chắn bị lộ da.

Thị Y Thần khẽ nhấp một ngụm nước ngọt, đôi môi mím chặt lại bắt đầu giả là nở nụ cười, nụ cười ngọt ngào đó mang theo vài phần kinh ngạc, không thể tin nổi. Rất thú vị, xem ra cái tên Lục Thần Hòa này không hề đơn giản.

Đôi mắt đen thăm thẳm của Cao Minh Dương lại tối sầm lại, vẻ thất bại chán nản buồn bã khó có thể che giấu nổi. Anh ta siết chặt chiếc ly thủy tinh trong tay, sức mạnh dường như đủ để bóp nát nó thành trăm mảnh.

Đối diện với ánh mắt kinh ngạc của cả nhà, Y Thần kiên quyết phải giải thích cho rõ ràng, nhưng nếu giải thích là cô đi giao váy cưới, thì sẽ càng nói càng rối. Y Thần cẩn thận đặt ly xuống, ho khẽ mấy tiếng, lẩn tránh một lúc rồi mới giải thích: “Tối hôm đó, thực ra con mang quần áo đã cắt may xong đến nhà anh ấy, anh ấy đặt may một bộ đồ ở cửa hàng con, may xong rồi mà mãi không thấy đến lấy, cửa hàng con luôn đi theo tôn chỉ khách hàng là Thượng đế, nên con mới mang hàng đi giao. Ai ngờ con đến đúng lúc anh ấy đổ bệnh, nên con đã đưa anh ấy vào bệnh viện. Chuyện này mẹ cũng biết rồi”.

Y Thần đánh mắt về phía mẹ, chuyện này chỉ có đẩy sang cho mẫu thân đại nhân giải quyết thôi. Có lẽ chỉ có mẹ là sẽ không tin, nhưng cả nhà tin là được rồi. Y Thần lo lắng đến mức toát mồ hôi lạnh.

Lúc này, Thị Y Vân nhẹ nhàng nở nụ cười, “Ba lần vô tình gặp gỡ, nghe có vẻ rất lãng mạn nha. Không giống như em với anh Cao Minh Dương là bạn học từ thời cấp ba, quen biết nhau từ rất lâu rồi”.

Cao Minh Dương này giờ vẫn ngồi trầm mặc đột ngột bị điểm danh. Anh ta không hề cảm thấy bất ngờ, bởi vì Thị Y Vân vẫn luôn có bản lĩnh khiến người khác chú ý. Nghe mấy lời giải thích của Thị Y Thần, vầng trán Cao Minh Dương dần dần ra, anh ta gật đầu khẽ “ừm” một tiếng. Từ lúc bắt đầu ngồi xuống bàn, ánh mắt anh ta vẫn luôn quán lấy Thị Y Thần, mỗi khi nhìn thấy hành động thân mật của cô với Lục Thần Hòa, trong lòng anh ta như có thứ gì đó vỡ vụn, cay đắng ngọt bùi, dư vị nào cũng đủ cả.

Tối nay có lẽ anh ta không nên đến, nhưng trong thâm tâm lại không chịu cam lòng. Anh ta sống chết không chịu tin tình cảm suốt hai năm đã có với Thị Y Thần lại biến thành hư không trong phút chốc, anh ta cũng không tin tưởng vào cái tên Lục Thần Hòa này. Có lẽ tất cả mọi thứ trước mắt này chỉ là cái cớ Thị Y Thần tìm ra để lừa gạt anh ta, lừa gạt tất cả mọi người mà thôi Cao Minh Dương lại trầm mặc uống cạn một ly rượu.

“Minh Dương, cháu đừng mãi uống rượu không như thế, mau ăn thức ăn đi”, đi cả đột nhiên phát hiện ra Cao Minh Dương vẫn luôn im lặng từ lúc đến, liền gấp đồ ăn cho anh ta.

“Hôm nay thật đáng tiếc, lần sau Tiểu Lục tới đừng lái xe nữa, lúc đó phải uống với mấy ông bà già chúng ta một trận. Chú có thể nhận ra Tiểu Cao từ lượng rất khá, tuy nhiên cũng không nên tham lam uống nhiều”, chú cả miệng thì nói vậy, nhưng tay vẫn cầm bình rượu rót thêm một ly nữa cho Cao Minh Dương, “Nào nào nào, uống thêm ly nữa nào, hahaha...”.

Thị Y Vân giờ tay ra can lại, cười nói, “Ly cuối cùng đây nhé, nếu không lại thành ra uống quá nhiều, chú phải chịu trách nhiệm đưa anh ấy về nhà đấy”.

Cao Minh Dương cay đắng nở nụ cười nhạt, thực ra anh ta cũng lái xe đến, trong lòng thực sự chờ mong đứng ra ngăn cản giúp anh ta là một người khác.

Sau bữa tối, Thị Y Thần luôn tìm cơ hội giục giả Lục Thần Hòa mau chóng ra về, nhưng mấy vị phụ huynh cứ kéo anh ngồi lại trò chuyện, nghe vô cùng rôm rả. Cô chỉ cần mon men mò đến, liền nghe thấy giọng mấy vị ấy réo cô đến tán gẫu một cách kích động. Ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách. Cô không muốn ngồi đó, bị cả nhà cảm rằm, nói không chừng chuyện trước đây giữa cô và Lục Thần Hòa lại bị bại lộ mất.

Y Thần đi ra ban công, mở di động, lục tìm một con số từ trong danh bạ được đặt tên là: Đồ thần kinh.

Ngón tay thanh mảnh trắng ngần không ngừng bay lượn nhảy múa trên màn hình, lát sau một đoạn tin nhắn liền được gửi đi.

Lục Thần Hòa đang mãi nói chuyện với mấy vị phụ huynh vô cùng sôi nổi, di động trong túi quần liên rung lên. Anh vô thức liếc mắt ra phía ban công. Vừa rồi anh nhìn thấy Thị Y Thần tay cầm điện thoại thậm thà thậm thụt đi ra đó, còn giờ chiếc di động lên lác lác với anh.

Lục Thần Hòa mở tin nhắn ra xem.

Này, anh bạn nhỏ, đừng có ở đó mà phấn khích nữa, muộn rồi đấy, anh cũng nên về nhà đi chứ?

Lục Thần Hòa khẽ nhếch khóe môi, vừa ngồi nghe phụ huynh nói chuyện, ngón tay mảnh khảnh vừa chậm rãi bấm lên màn hình.

Thị Y Thần buồn tẻ chán nản đứng trên ban công, thỉnh thoảng lại nhìn vào bên trong, Lục Thần Hòa vẫn trò chuyện vui vẻ quên trời quên đất với người lớn, một chút phản ứng cũng không có. Không biết phải qua bao lâu, cô mới nghe thấy âm thanh báo có tin nhắn mới từ di động, lập tức mở ra xem.

Bà cô kỳ quái, cô phải biết rằng hiện nay dự đồ trẻ em là tội phạm nghiêm trọng đấy?

Cái quái gì vậy! Anh ta dám gọi cô là bà cô kỳ quái! Máu nóng trong đầu cô bắt đầu bốc lên, trong phút chốc liền phun trào ra. Máu chảy thành sông! Nhưng điểm máu chốt là cô thực sự hơn anh ta một tuổi...

Y Thần tức giận ra sức bấm bấm gõ gõ một dòng chữ lên màn hình di động: Muốn chết à? Dám gọi cô đây là bà cô kỳ quái? Cô đây đang thanh xuân phơi phới, lại còn trẻ trung xinh đẹp! Cô đây mà là bà cô kỳ quái, thì anh chính là ông chú hèn mọn!!! – cô gõ một loạt dấu chấm than để tỏ vẻ giận dữ.

Di động khẽ rung lên, dường như ngay cả trái tim Lục Thần Hòa cũng rung theo. Anh liếc mắt nhìn nội dung tin nhắn, tâm trạng vui vẻ, từ tốn trả lời lại.

Một mình đứng ngoài đó, có phải rất cô đơn không? Nhớ tôi quá thì vào đây cùng nói chuyện.

Anh nhớ anh hả? Đồ thần kinh! Anh mau ra đây cho tôi, mau về nhà đi, không được ngồi đây mà tiếp tục hóng hớt nữa.

Đây là cách tiếp khách của cô sao?

Mau mau tìm cái cớ nào đó rồi chuẩn về cho tôi, không được ngồi đây mà chuyện trò nữa.

Suýt, ngoan vậy, đừng có ồn ào nữa. Mẹ cô đang kể chuyện ngày cấp hai cô cạo trọc đầu đấy, còn đang lấy ảnh ra xem đây này.

What?!

Đúng là đặc sắc, tôi đang định lấy một bức làm kỉ niệm.

Anh mà dám lấy, tôi nhất định sẽ chém anh thành trăm mảnh!

Mẫu thân đại nhân quả nhiên chẳng buồn bận tâm đến cảm nhận của cô, đem hết chuyện riêng tư của cô kể cho một người qua đường xa lạ. Chuyện cô cạo trọc đầu rõ ràng là lỗi của mẹ mà? Năm thứ nhất trung học, cô nói muốn nuôi tóc dài không muốn cắt tóc ngắn, mẹ liền bảo cắt tóc đi cho đỡ tốn dầu gội. Thế là chỉ vì cái lý do ngớ ngẩn đấy, mẹ đã ép cô đến tiệm cắt tóc. Bất hạnh thay cho cô ngày hôm đấy chẳng may gặp phải nhân viên học việc. Bạn nhân viên đó cầm chiếc kéo lớn lách ca lách cách trên đầu cô một thôi một hồi, mái tóc của cô liền biến thành hình dáng biển Địa Trung Hải. Bạn học viên kia thấy mình cắt hỏng, lập tức nói sẽ miễn phí ba lần cắt sau đó. Mẫu thân đại nhân của cô vì tham mấy tệ cho mỗi lần cắt tóc, còn đi mặc cả với bạn học viên kia, cuối cùng giao dịch thành công với năm lần cắt tóc miễn phí.

Sau khi giao dịch xong, bạn học viên liền hào hứng cầm kéo cắt tiếp, chẳng phải đợi lâu, Địa Trung Hải xấu xí đã đau đớn biến thành Thái Bình Dương bằng phẳng mênh mông. Một cọng tóc cũng không giữ lại, đầu cô trở thành trọc lốc.

Lúc đến trường học bị các bạn cười đùa trêu chọc cô trông giống ni cô, ngay cả cô giáo lúc lên lớp cũng nhìn cô không nhìn nổi cười chứ đừng nói đến cảnh quan tráng lệ khi cô tập luyện trên sân tập vào buổi sáng. Các bạn học còn tưởng rằng đầu cô có cháy nên mới phải cắt trọc. Cô nghiêng rằng nuốt máu hận ngược vào trong bụng, tự mặc nhận là như vậy. Bởi vì cô thực sự không còn mặt mũi nào nói với thầy cô và các bạn rằng, bà mẹ vĩ đại của mình chỉ vì tiếc rẻ mấy đồng nên mới biến mình thành bộ dạng này. Y Thần đau lòng khóc lóc rất lâu, đòi mẹ đền lại bộ tóc cho cô, nhưng đã bị mẹ đập một phát bay ra xa.

Suốt cả một học kỳ, Y Thần phải mang bộ đầu ni cô đấy đến trường. Cũng từ đó, cô kiên quyết không bao giờ cắt tóc ngắn. Đến nay mái tóc của cô đã dài chớm eo rồi.

Không được, bức ảnh nhục nhã đó sao có thể truyền ra ngoài được, đặc biệt là lại rơi vào tay một kẻ xa lạ qua đường.

Cô nhất định phải ngăn lại.

Lúc này, tiếng cửa ban công đằng sau lưng vang lên, Y Thần quay lại, sắc mặt cứng đờ trong phút chốc.

Cao Minh Dương đút hai tay vào túi quần, chậm rãi tiến về phía cô.

Theo bản năng, cô muốn bỏ đi, nhưng bị một bàn tay nhanh chóng giữ lại.

Cao Minh Dương nhủ mảy, giọng nói nhẹ nhàng tựa như con gió, “Đừng vội bỏ đi như vậy có được không? Anh sẽ không làm gì em cả? Anh không phải loại người chuyên đi gây rắc rối cho người khác”.

Trong đầu Y Thần không ngừng tái hiện lại khuôn mặt đầy tổn thương của Cao Minh Dương lúc ăn tối. Khi cô phát hiện ra Cao Minh Dương bị rơi vào cái bẫy của Thị Y Vân, không ngừng gọi điện thoại cho cô, dùng mọi cách để tìm được cô, Y Thần đã từng nghĩ tới chuyện phải tìm một người đàn ông để trả thù anh ta. Cái gì mà hợp tan vui vẻ? Có cặp đôi nào khi tình yêu đã phai nhạt, có thể thực sự làm được việc đó? Chẳng qua chỉ tự lừa người dối mình mà thôi. Trong lòng cô có quá nhiều điều không cam tâm, nhưng mà kẻ chen chân vào không phải là ai khác, lại chính là Y Vân, con gấu trúc được cả nhà bảo vệ triệt để. Cô không muốn gia đình mình loạn lên, cho nên cô nghĩ người mà cô có thể báo thù được, có thể giày vò được chỉ có Cao Minh Dương. Thế nhưng khi thực sự làm được điều đó, nhìn thấy ánh mắt đau thương của anh ta, cô lại tự cảm thấy bản thân thật xấu xa.

Về đây dứt cùng do dự trên mặt cô nhanh chóng biến mất, Y Thần gạt tay anh ta ra, không chút cảm xúc, lùi lại phía ban công, nhìn ánh đèn đường phía xa xa ẩn nấp dưới những tán cây, đang phát ra những tia sáng yếu ớt.

Cao Minh Dương cũng tựa người vào lan can giống cô, ngắm nhìn những vì tinh tú xa tít trên bầu trời đêm thăm thẳm.

“Anh muốn nói gì thì mau nói đi”, Y Thần lên tiếng.

Cao Minh Dương chần chờ một lúc mới mở miệng, “Em còn nhớ lúc mới vào cấp ba không, ở trong lớp anh luôn là thằng con trai gầy gò thấp bé nhất, lúc đó hình như anh chỉ được có 1 mét 60”.

Đương nhiên là cô còn nhớ, lúc đó anh ta hay đeo chiếc kính gọng đen, ngồi ở dãy bàn đầu tiên, vừa lùn vừa gầy, trông cực kì xấu xí, chẳng nổi bật chút nào. Đứng giữa đám nam sinh thân hình cao lớn, anh ta rất dễ bị lu mờ, nhưng cũng rất dễ được người ta nhớ tới. Các bạn nữ trong lớp ngầm đặt cho anh ta một biệt danh là “bí đao lùn”. Nhưng ai mà có thể ngờ được “bí đao lùn” năm đó bỗng chốc biến thành một anh chàng vừa cao ráo lại vừa đẹp trai, lên tới hơn 1 mét 80.

Cao Minh Dương bỗng nhớ ra, bật cười, “Anh biết khi đó đám con gái bọn em đều thích gọi anh là ‘bí đao lùn’. Em chỉ cao hơn anh có hai, ba phân, nhưng lúc nào anh cũng có cảm giác em phải cao hơn anh cả một cái đầu. Mỗi lần nhìn em, anh cảm giác không thể nhìn thẳng được, luôn phải ngược lên một góc bốn mươi lăm độ”.

Hồi ức tựa như một cánh cửa thần kì, một khi đã mở ra rồi thì rất khó đóng lại.

“Thật không? Sao tôi không hề cảm thấy như vậy? Hình như người luôn phải ngược lên bốn mươi lăm độ để nhìn là tôi mới phải chứ.” Nói xong, cô liền cảm thấy có gì đó không đúng, cô như đang làm nũng giống trước kia. Y Thần cắn môi, lại cúi đầu trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gặp Gỡ, Một Đời Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Chương 9.3

Cao Minh Dương vờ như không có chuyện gì, tiếp tục nói, “Chuyện đó là đương nhiên, anh cũng tưởng mình đúng là đồ lùn, ai mà ngờ được vào chính mùa hè năm tốt nghiệp cấp ba, anh như được tiêm thuốc kích thích vậy, chỉ trong vòng hơn hai tháng đã cao thêm mười mấy phân. Đến khi vào đại học, chiều cao cứ từ từ nhích từng chút một, nhích đến 1 mét 82. Nếu đi giày có đết thêm chút gót bên trong, chiều cao của anh có thể lên tới 1 mét 87 hoặc 1 mét 88. Còn nhớ buổi họp lớp hơn hai năm trước, bọn em đều không dám tin, ‘bí đao lùn’ năm đó giờ đã trở thành ‘quả mướp dài’ rồi”.

Y Thần bật cười, “Bí đao cũng có quả dài quả ngắn có biết không? Mà mướp cũng đâu phải không có quả vừa ngắn vừa mập?”.

“Thế thì đậu đũa vậy.”

Cô bật cười thật lớn.

“Em cười rồi”, Cao Minh Dương thở dài một hơi, “Anh còn cho rằng ở bên anh, em sẽ không bao giờ cười nữa”.

Y Thần chậm chậm thu nụ cười lại, khôi phục dáng vẻ lạnh lùng như băng.

Cõi lòng Cao Minh Dương thoáng run, anh ta xoay người lại nhìn cô, vẻ dịu dàng ban nãy đã biến mất, “Anh không tin em và anh ta đang yêu nhau”.

Y Thần kinh hãi, sắc mặt căng thẳng, cũng may đang đứng trong bóng tối mờ mờ, nên anh ta không nhìn rõ vẻ mặt cô, “Tôi không biết anh đang nói cái gì”.

“Ha ha, một người nếu ra sức phủ nhận chuyện gì đó đều dùng câu ‘không biết đang nói gì’ để bao biện. Em vẫn hệt như trước đây, không lừa gạt được người khác. Lúc em đang chìm đắm trong tình yêu, hoàn toàn không phải là đáng vẻ như lúc này.”

Cô trừng mắt, hai tay vô thức siết chặt thành nắm đấm.

Cao Minh Dương hít một hơi sâu, “Từ đầu đến cuối, em không hề rót đồ uống cho anh ta, cũng không gấp đồ ăn cho anh ta. Cho dù hai người ngồi rất gần với nhau thì giữa hai người vẫn luôn có khoảng cách, một khoảng cách mà em không muốn anh ta chạm vào mình, giống như anh và Y Vân vậy. Em hầu như cũng không hề cười với anh ta, cho dù thỉnh thoảng có cười thì nụ cười đó cũng không phải là của một người đang chìm trong mật ngọt yêu đương. Em biết không? Lúc yêu, nụ cười của em như ánh mắt trời rực rỡ tháng ba vậy, vô cùng bắt mắt. Có lẽ em đã thành công lừa gạt được người khác, nhưng không giấu được anh”.

Câu nói “Có lẽ em đã thành công lừa gạt được người khác, nhưng không giấu được anh” khiến trái tim Y Thần đột ngột thất lại, cảm giác như mọi sức lực đều mất sạch. Cô tự cho rằng mình đã đóng rất chặt, che giấu rất tốt, cho rằng đã lọt qua được ánh mắt sắc bén của mẹ, thế nhưng lại không qua được mắt Cao Minh Dương. Đúng vậy, anh ta nói không sai, suy cho cùng giữa cô và Lục Thần Hòa cũng không phải là tình yêu thực sự, chỉ là tối nay kéo tạm anh đến làm con tốt thí mạng mà thôi. Cho dù kỹ năng diễn xuất của Lục Thần Hòa có tốt đến đâu, đạo đức nghề nghiệp có ổn đến mức nào nhưng Y Thần vẫn không cách nào bước qua cái hố đó. Nụ cười lúc chìm đắm trong tình yêu là như thế nào? Cô không nhìn thấy, cũng không thể nhớ ra

nổi.

Y Thần cố gắng lấy lại bình tĩnh, ổn định tâm trạng rồi bật cười, “Tôi nay anh uống nhiều rồi. Cho dù có là bạn trai thì tôi cũng không thích tỏ ra quá thân thiết trước mặt mọi người trong nhà. Thân mật cũng được, mà thân thiết cũng chẳng sao, đó là chuyện riêng giữa hai người, đóng cửa lại rồi làm cũng được, không nhất thiết phải trưng ra cho mọi người cùng thấy”.

“Anh không uống nhiều. Thứ mắt nhìn thấy có thể là gạt người, nhưng còn cảm giác thì không bao giờ đánh lừa người ta được.”

“Tất cả mọi chuyện chỉ là suy nghĩ một phía của anh mà thôi. Tôi trước đây như thế nào không có nghĩa là bây giờ cũng phải thể hiện giống như vậy. Ai rồi cũng khác. Giống như những thứ đã từng thuộc về tôi, đâu có nghĩa sẽ mãi mãi thuộc về tôi? Sau khi trải qua rất nhiều chuyện, con người tất nhiên sẽ trở nên dè dặt.”

“Dè dặt... dè dặt...” Cao Minh Dương lăm bắm mấy từ này một lúc lâu rồi thở dài. Anh ta nhìn cô vô cùng nghiêm túc, “Y Y, em biết không? Hôm nay anh đến đây vốn dĩ chỉ muốn nhìn em như trước đây, không có ý gì khác. Nhưng khi anh nhìn thấy anh ta, anh đột nhiên trở nên tham lam. Không, không phải là tham lam, mà là đồ kị. Anh đồ kị với anh ta, vô cùng vô cùng đồ kị. Một người mới quen biết với em vài tháng trời, lại có thể có được nhiều hơn so với anh – người đã quen em gần mười năm”.

Y Thần né tránh ánh mắt của anh ta, lạnh nhạt nói, “Anh thực sự uống nhiều rồi. Nếu như anh chỉ muốn cùng tôi ôn lại mấy chuyện vui về thời trung học, thì tôi rất vui lòng. Nhưng chủ đề này thì tôi không muốn tiếp tục nữa”.

Lúc mới bắt đầu, Cao Minh Dương nhắc đến quãng thời gian tươi đẹp hồi cấp ba, Y Thần đã cố gắng lấy lại bình tĩnh và quả thực đã làm được. Nhưng hiện tại ở cùng với anh ta trong không gian khép kín này, thì lại càng ngày càng không ổn rồi.

Y Thần không muốn tiếp tục chủ đề này nữa, muốn bỏ đi nhưng vẫn bị anh ta kéo lại như cũ, “Anh không say. Y Vân vốn không biết hôm nay anh sẽ tới. Cho nên bây giờ không phải là cô ấy lợi dụng anh, mà là anh đang lợi dụng lại cô ấy. Y Y, cho dù em có không muốn gặp mặt anh, oán giận anh nhưng có thể dừng tìm bừa một người đàn ông như thế có được không? Anh đồng ý với em, anh sẽ không dây dưa với em nữa, nhưng em có thể hứa với anh không. Anh không hi vọng chỉ vì anh mà em chấp nhận một người mình không hề yêu thương. Đồng ý với anh có được không?”.

Một cơn gió thổi lướt qua, không khí phảng phất hương rượu nhàn nhạt. Trong trí nhớ, Y Thần hiếm khi thấy Cao Minh Dương uống nhiều như vậy. Nhìn thật lâu vào đôi mắt anh ta, Y Thần biết câu này không phải là rượu nói, anh ta rất tỉnh táo.

Xuyên qua cánh cửa kính trong suốt, Y Thần thấy Lục Thần Hòa đang quây quần cùng với người nhà bên xô pha, trò chuyện vui vẻ, cô hy vọng ánh sáng tốt lành ngoài ban công sẽ khiến mọi người không nhìn rõ thứ gì hết.

Về đầu đón trong mắt Y Thần càng trở nên nồng đậm, cô cố tỏ ra thoải mái, “Anh yên tâm, trước nay tôi chưa từng gượng ép bản thân mình như thế”, nếu không cô cũng sẽ không kiên quyết từ bỏ anh ta như thế.

“Y Y, anh yêu em, trước nay chưa từng thay đổi”, Cao Minh Dương nở một nụ cười rất đẹp với cô, cuối cùng anh ta cũng chịu buông tay, mang theo dáng vẻ thê lương xoay người rời đi.

Đột nhiên nghe được lời tỏ tình của anh ta, lồng ngực cô như bị một tảng đá khổng lồ đè xuống, khiến cô không cách nào hít thở nổi. Suốt nửa năm trời cô cố gắng cắt đứt, chỉ vì muốn đoạt tuyệt với anh ta. Tình cảm suốt hai năm trời mà cô trân trọng nhất, đã bị chính cô tự tay cắt đứt, cảm giác không hề dễ chịu như trong tưởng tượng.

Y Thần nắm chặt hai tay, móng tay sắc nhọn đâm sâu khiến lòng bàn tay đau đớn, không có cách nào che giấu được sự kìm nén trong đáy lòng.

Bình tâm lại, Y Thần liền quay trở vào phòng khách. Đồng hồ trên tường đã chỉ tám giờ ba mươi, cuối cùng cô cũng phải nhảy vào phá vỡ vòng vây, “Chú cả, dì cả, bố! Lục Thần Hòa phải về rồi. Ngày mai anh ấy còn phải đi làm sớm, chỗ anh ấy làm ở sát khu kinh tế mới, rất xa đây”, cô lại ném một cái nhìn sắc nhọn có tên “máu về đi” sang cho Lục Thần Hòa rồi kéo anh ra ngoài.

“Tiểu Lục à, hôm nay thực sự cảm ơn cháu, sau này rảnh rồi thì thường xuyên đến nhé!” Chú cả thay mặt mọi người vui vẻ tiễn Lục Thần Hòa ra về.

Bước vào thang máy, cuối cùng Thị Y Thần cũng thở phào nhẹ nhõm.

Khỏe môi Lục Thần Hòa khề mím chặt, tâm trạng không còn vui vẻ như lúc trước nữa, ngược lại sắc mặt có chút khó coi. Mặc dù anh vẫn luôn ngồi ở xô pha bên ngoài phòng khách nói chuyện với người lớn, nhưng ánh mắt thỉnh thoảng lại chú ý quan sát ra bên ngoài ban công, khi anh nhìn thấy Cao Minh Dương bước ra ban công, hai hàng lông mày vô thức nhíu lại. Cũng bắt đầu từ lúc đó, di động không còn rung lên nữa.

Anh vốn định tìm lí do để ra về, vô tình lại bắt gặp cảnh Thị Y Thần tựa vào lan can nói chuyện cùng Cao Minh Dương. Anh nhìn thấy cô nở nụ cười vô cùng xinh đẹp, đó là nụ cười anh chưa từng thấy bao giờ. Anh còn cho rằng khi cô đối diện với người đàn ông đó sẽ không bao giờ cười. Đã từng có khoảnh khắc, lồng ngực anh nhói lên cảm giác vô cùng khó chịu.

Đôi mắt đen láy vốn sáng lấp lánh, lúc này lại trở nên âm u đục ngầu, nhìn không thấy đáy, thậm chí còn toát lên vẻ giận dữ vô cớ. Anh đột nhiên hỏi, “Cao Minh Dương nói gì với cô vậy?”.

Thị Y Thần sững người, nghĩ ngợi một hồi rồi nói, “Anh ta hình như phát hiện ra tôi và anh không giống đang yêu nhau lắm. Có điều không vấn đề gì, những chuyện cần giải quyết đều đã giải quyết xong rồi”.

Cánh cửa thang máy bật mở, cô hít một hơi rồi bước ra.

Lục Thần Hòa đứng đằng sau cô có chút chần chừ.

Đi được mấy bước, Lục Thần Hòa liền giơ tay kéo cô lại, Y Thần không hiểu chuyện gì.

“Làm cái...” Chữ “gi” cuối cùng còn chưa kịp thốt lên, cô chỉ thấy trước mắt có một bóng đen nhanh chóng ép sát, một giây sau đó, bờ môi mềm mại ấm áp mạnh mẽ phủ lên cánh môi cô.

Y Thần trừng mắt, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Mấy phút sau mới tỉnh ra, bắt đầu điên cuồng giãy giụa.

Lục Thần Hòa không cho phép cô động đậy, khoát chặt hai cánh tay đang giãy giụa ra đằng sau lưng cô rồi ép chặt cả cơ thể cô vào lồng ngực mình, tay còn lại đỡ lấy gáy, không cho phép cô nhúc nhích.

Y Thần giãy giụa. Cô vẫn luôn cảm thấy Lục Thần Hòa là một tên điên, hôm nay anh giúp đỡ cô nên cô có phần nể lòng cảnh giác. Vậy mà chưa được bao lâu, cơn điên của anh đã lại đến. Anh không ngừng khiêu khích thần kinh mẫn cảm của cô, chưa được sự đồng ý của cô đã dám tùy tiện hôn lên môi cô, lần trước là trên trán, lần này là...

“Ừm... anh... buông...” Chân cô từ từ dịch về giữa hai chân anh, nếu như anh còn không chịu buông tay, thì cô phải lên gối.

Lục Thần Hòa nhìn thấu suy nghĩ của cô, liền lấy hai chân mình kẹp chặt lấy chân cô khiến cô không nhúc nhích được nữa. Y Thần vừa thẹn vừa gáp.

Vốn dĩ bờ môi của Lục Thần Hòa chỉ hơi dán lên cánh môi cô, nhưng sau khi anh phát hiện ra cô muốn tấn công, thì sự dằn dụa đó đột ngột trở lên vừa vội vàng vừa bá đạo. Anh bắt đầu dùng sức cắn, không cho cô cơ hội mở miệng.

Y Thần cũng không phải là chưa từng hôn, cũng biết lúc này nếu mở miệng thì anh nhất định sẽ càng có cơ hội tiến sâu. Anh thực sự điên rồi. Cô không biết tại sao anh đột nhiên lại trở nên như vậy? Nhưng nụ hôn cuồng dã này khiến cô vô thức cảm thấy hoang mang, nhịp tim cũng không ngừng gia tăng. Cô cảm giác nếu anh còn tiếp tục không chịu buông, cô sẽ chết ngạt mất. Cái ôm của anh càng ngày càng nóng bỏng, nụ hôn cũng càng ngày càng tùy tiện.

Hàm răng bắt đầu lập cập va vào nhau, cơ thể cũng run rẩy. Cô cần thêm dưỡng khí, bắt buộc phải được hô hấp. Y Thần từ từ hé mở hàm răng nẩy giờ vẫn nghiền chặt, phút chốc cảm nhận được hàm răng của anh cũng đang run, hơi thở nam tính thuộc về anh từng chút từng chút xộc vào khoang miệng cô. Y Thần tiếp tục hoang mang, có một loại mê loạn khiến cô phải quay cuồng, giống như đang chờ đợi thứ gì đó, cũng giống như đang kháng cự thứ gì đó. Đối diện với sự mềm mại của anh, cô không biết làm gì ngoài né tránh. Nhưng cô càng tránh, anh lại càng không chịu bỏ qua, động tác mạnh mẽ cướp đoạt đến cùng sự dịu dàng khó cưỡng. Cuối cùng, Y Thần đành giơ cò xin hàng, không né tránh nữa, biểu hiện này của cô càng khiến anh thêm cuồng nhiệt.

Nụ hôn càng lúc càng sâu, tất cả các giác quan như tê liệt. Hai tay cô không biết từ lúc nào cũng ngừng phản kháng, bám lên vai Lục Thần Hòa rồi vòng qua ôm chặt lấy cổ anh, quên đi tất cả mà đáp lại anh.

Không biết phải qua bao lâu, anh mới chịu buông cô ra. Cô không còn chút sức lực, mềm nhũn tựa vào lòng anh, mở miệng tham lam hít vào luồng không khí tươi mới.

Lục Thần Hòa nhẹ nhàng ôm lấy cô, lồng ngực không ngừng phập phồng. Anh đưa tay ra phía sau dịu dàng vuốt ve lưng cô, giúp cô ổn định lại hơi thở.

Y Thần ngược đầu nhìn, đang định chất vấn anh tại sao lại làm như vậy thì đột nhiên nhìn thấy Thị Y Vân và Cao Minh Dương đang sóng vai nhau đứng ở một góc cây gần đó, không động tĩnh gì.

Về mặt Cao Minh Dương tối sầm lại, hai bàn tay siết chặt bụng hai bên, dường như đang cố gắng kìm nén cảm xúc trong lòng.

Thị Y Vân khoanh tay, thong dong nở nụ cười như đang đứng xem kịch hay vậy.

Tầm lưng cô đột nhiên trở nên cứng ngắc, bờ môi bắt đầu khẽ run rẩy. Lúc này, bên tai liền vang lên tiếng Lục Thần Hòa thì thầm, “Bây giờ thì trông giống như đang yêu nhau chưa?”.

Y Thần nhắm nghiền mắt, tựa vào đầu vai anh, chỉ thiếu nước vui hân hạnh vào lồng ngực anh mà thôi. Giống như Lục Thần Hòa đã nói, đóng kịch thì phải đóng cho đạt. Lúc này, cô không thể đẩy anh ra. Nhưng cô cũng không có dũng khí để nhìn Cao Minh Dương, nếu lúc này Cao Minh Dương nói không tin cô và Lục Thần Hòa đang yêu nhau, thì sau nụ hôn này cho dù trời sập cũng phải tin.

Lục Thần Hòa cứ ôm lấy cô như vậy không buông.

Mãi đến khi có người đi qua, cô mới hoảng loạn rời khỏi vòng tay anh, ngược mắt nhìn qua phía góc cây, đã không còn thấy bóng dáng họ đâu nữa rồi. Y Thần lùi lại phía sau mấy bước, cúi gầm mặt xuống nói với Lục Thần Hòa, “Lần sau... thôi bỏ đi”. Cô định nói lần sau đừng làm như vậy nữa, cho dù thế nào thì phiên anh nói trước một tiếng, nhưng vừa mở miệng lại thấy có gì không ổn. Lần sau ư? Mấy chuyện như thế này làm gì còn lần sau cơ chứ? Vậy nên cô đành sửa lại, “Anh về sớm chút đi. Hôm nay... cảm ơn anh”.

Sau nụ hôn vừa rồi, cô không dám nhìn anh. Có lẽ cô điên rồi nên mới cuồng nhiệt đáp lại anh như thế.

“Làm bạn gái của tôi”, tư duy của anh vĩnh viễn không thể nào cùng một tần số với cô được.

Y Thần khó tin ngược mắt lên nhìn anh, anh thực sự không lúc nào không nhớ đến chuyện này. Đối với cô mà nói, anh giống như chú mèo tinh ranh vừa bắt được con chuột đen đuôi vậy, cảm giác vô cùng mới mẻ, đợi sau khi cảm giác mới mẻ qua rồi, chơi chán rồi, thậm chí có khả năng ngay cả ăn cũng không thèm nhả lấy một miếng đã trực tiếp đem con chuột chết đó ném sang một bên.

Giọng điệu cô có chút gấp gáp, “Chuyện của di cả tôi hôm nay rất cảm ơn anh, mặc dù lúc đầu tôi không được vui cho lắm khi anh đến nhà tôi. Nhưng sau khi anh đến, quả thực đã giúp tôi giải quyết được rất nhiều vấn đề đau đầu. Tuy thế từ trước đến nay tôi chưa từng nghĩ đến việc cứ để anh giả danh làm bạn trai tôi mãi”.

Về mặt Lục Thần Hòa u ám, anh hỏi vặn lại, “Sau này cô định thế nào?”.

“Có thể thế nào được? Đương nhiên là bịa ra một cái cớ. Tôi sẽ tìm được một cái cớ hợp lý”, dù gì thì chuyện thất tình cũng không phải lần đầu, đối với cô, chỉ là việc nói đám cưới ba điều là xong.

“Sau đó lại tiếp tục đi xem mặt? Lại gặp được cực phẩm?”

“... Đúng”, Y Thần nghiêng răng, có gặp phải cực phẩm lần nữa cũng đành trách số cô đen đuôi. Cô không tin ông trời cứ mãi độc ác với cô như vậy, khiến cô không tìm được người để kết hôn.

“Làm bạn gái tôi thì sẽ không cần phải lãng phí thời gian vào mấy việc vô bổ đó nữa.”

“Vô bổ? Tôi đâu có làm gì vô bổ? Anh mới là người vô bổ đấy. Tất cả những thứ nhân danh tình yêu nhưng không lấy hôn nhân làm mục đích đều là lưu manh hết. Anh có biết hành vi này của anh chính là lưu manh không?”

“Vậy sao? Theo logic này của cô thì bất luận đối phương có làm gì, đều không cần phải chịu trách nhiệm, bởi vì anh ta là một kẻ lưu manh”, anh ép sát về phía cô.

Cô biết anh đang nói đến chuyện gì. Cô cắn chặt môi, trừng mắt nhìn chăm chăm vào rất lâu rồi bất lực nói, “Tối hôm đó chẳng qua là hiểu lầm thôi. Tôi rất xin lỗi việc hiểu lầm đó mang lại cho anh rắc rối cùng nhiều chuyện không may. Nhưng anh hẳn cũng có thể nhìn ra tôi so với anh còn rắc rối và bất hạnh hơn. Tôi không biết rốt cuộc anh đang tính toán điều gì mà lại đưa ra yêu cầu hoang đường như vậy. Có lẽ là anh đang bồn chồn, có lẽ anh cảm thấy chơi rất vui, cũng có lẽ là vô vị. Nhưng anh có biết không, việc tôi khổ sở đi xem mặt không chỉ vì muốn yêu đương, mà là muốn kết hôn”.

Lục Thần Hòa nhủ mảy không nói gì, yên lặng lắng nghe những lời tiếp theo của cô.

“Cho nên tôi không cần một người đàn ông giả làm bạn trai yêu đương trong chốc lát, mà là một người đàn ông có thể cùng tôi kết hôn, anh hiểu không?” Cô nhìn thẳng vào anh, vẻ mặt nghiêm túc. Anh muốn chơi, cô không cùng anh chơi nổi, theo tình hình hiện tại, loại chuyện như thế này không thể tùy tiện nói chơi là chơi được.

Hai hàng lông mày của Lục Thần Hòa nhíu lại càng sâu, vẻ mặt cũng càng ngày càng tối tăm, âm trầm.

Y Thần hít sâu, “Nếu như anh muốn giả vờ kết hôn cùng tôi, chứ không phải cần tôi đóng giả bạn gái anh, bị thúc ép như vậy, tôi rất vui lòng chấp nhận”.

Lời vừa thốt ra, đúng như cô dự đoán, Lục Thần Hòa trầm mặc đi, mím chặt môi, không hề trả lời.

Một người đàn ông sợ kết hôn tìm người đóng giả bạn gái, khi nghe thấy hai chữ kết hôn sẽ không chút do dự và thoái bước, chứ nói gì đến việc kết hôn giả. Cho nên nghe xong yêu cầu này anh hẳn sẽ biết khó mà tìm đường lui. Y Thần cho là vậy.

“Anh về sớm đi, tôi cũng lên nhà đây”, đúng vào lúc cô quay người định đi, bờ vai liền bị một lực mạnh mẽ xoay ngược lại.

Sự thực chứng minh, cô đã nghĩ sai rồi, hơn nữa còn sai lầm nghiêm trọng, bởi Lục Thần Hòa là một người đàn ông không bao giờ suy nghĩ theo logic thông thường.

Y Thần tức giận gãi gựa, “Những lời tôi vừa nói, anh còn chưa hiểu sao? Anh rốt cuộc còn muốn ồn ào đến mức nào?”.

“Chồng chưa cưới của em là tôi đây, bây giờ mới chính thức nói tạm biệt, chúc ngủ ngon”, anh cúi đầu xuống, nhanh chóng để lại dấu ấn lên cánh môi mộng ảo của cô.

Lần này Y Thần hoàn toàn hóa đá, đầu óc trống rỗng, không một mảy mĩu.

“Goodnight kiss”, anh buông cô ra rồi rào bước về phía xe.

Trái tim cô giống như trái tim của cương thi [1] hút máu bị đinh đóng vào cột, tái mét nhìn chiếc xe của anh lao vút qua như một cơn gió rồi tan biến.

[1] Cương thi: được biết đến như một xác chết biết đi trong văn hóa dân gian Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gặp Gỡ, Một Đời Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 36: Chương 10

Nếu yêu thì hãy nắm tay nhau đến đầu bạc răng long

“Thần Thần!” Thím Ngọc làm quán gia cho nhà họ Lục đã nhiều năm nay, nửa đêm nửa hôm nhìn thấy Lục Thần Hòa đã lâu lắm không về nhà, giờ này lại đang đứng ngoài cửa, kinh ngạc đến mức không thốt lên lời.

Lục Thần hòa lấy ngón trỏ dè lên môi ra hiệu im lặng, kêu thím Ngọc đừng làm kinh động đến bất kì ai.

“Trời ơi, tiểu tử tông của tôi, cuối cùng cậu cũng về rồi, làm tôi nhớ cậu chết đi được”, thím Ngọc vừa hạ thấp giọng vừa đi đến tủ giày lấy cho anh một đôi dép lê mới để thay.

Đã bao lâu không về nhà rồi? Lục Thần Hòa không còn nhớ rõ nữa. Có lẽ từ trước khi anh ra nước ngoài, nhưng cũng có lẽ là sau đó, hoặc từ khi mẹ qua đời. Anh cho rằng tất cả mọi thứ trong căn nhà này hẳn đã phai nhạt trong kí ức của mình, nhưng khi nhìn thấy phong cách quen thuộc ngay cửa ra vào, tất cả những kỷ niệm liên quan đến nó lại đột ngột tràn về như thác lũ.

Men theo lối cầu thang, Lục Thần Hòa bước chậm rãi lên tầng hai, hành lang quen thuộc, bức vẽ trang trí trên tường, thậm chí bình hoa trong góc cũng không hề thay đổi.

Lục Thần Hòa hít một hơi sâu, đẩy cửa căn phòng bên tay phải ra, nhẹ nhàng bật đèn lên. Trên giường đang phủ bộ ga màu tàn thuốc, ngăn nắp đến nỗi ngay cả một nếp nhăn nhỏ cũng không thấy, nền nhà sạch sẽ đến mức soi được cả bóng người, ngay cả vị trí cuốn sách trên tủ cũng không hề dịch chuyển.

Lục Thần Hòa ngồi xuống ghế, nhìn một vòng, cảm giác vừa quen thuộc nhưng cũng vừa xa lạ.

Đúng lúc anh đang chìm đắm vào suy nghĩ, thím Ngọc bung cốc nước, nhẹ nhẹ đẩy cửa đi vào.

“Cho dù cậu không về, thì ngày nào tôi cũng quét dọn phòng cậu một lượt, mong rằng một ngày nào đó cậu sẽ đột nhiên trở về. Hi vọng rồi hi vọng, cuối cùng cũng đợi được ngày này”, thím Ngọc rót nước, nước mắt tí tách rơi không ngừng.

Lục Thần Hòa bước đến ôm chặt thím vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng thím rồi an ủi, “Cháu cũng đâu có nói sẽ vĩnh viễn không về, cháu sống ở khu Hà Kê là bởi chỗ đó gần với nơi làm việc của cháu, không cần ngày nào cũng phải lái xe từ đầu thành phố đến cuối thành phố”.

Thím Ngọc đưa cho anh cốc nước lạnh, nhỏ giọng nói, “Thần Thần, cậu có đói không? Tôi làm cho cậu chút đồ ăn đêm nhé”.

Lục Thần Hòa mỉm cười, “Không cần đâu ạ, cháu ăn ở bên ngoài rồi, vẫn còn no lắm”.

“Được được được, vậy cậu mau đi rửa mặt mũi rồi ngủ đi, có chuyện gì ngày mai chúng ta nói tiếp. Nghỉ sớm chút đi!”

“Vâng, thím cũng nghỉ sớm đi”, Lục Thần Hòa thom nhẹ lên trán thím Ngọc rồi nói, “Chúc thím ngủ ngon!”.

“Nghịch ngợm. Ra nước ngoài toàn học những thứ không đúng đắn”, thím Ngọc nín khóc, mỉm cười, nhẹ nhàng khép cửa lại rồi đi ra.

Lục Thần Hòa xoay người đi vào phòng tắm, đứng bất động dưới vòi hoa sen, hai mắt nhắm nghiền, để mặc cho dòng nước ấm nóng chảy dọc cơ thể, trong đầu không ngừng suy nghĩ về chuyện tối nay. Không phải vì anh nhất thời xúc động nên mới đồng ý kết hôn giả với Thị Y Thần.

Anh cũng thấy rất lạ, tại sao luôn gặp được Thị Y Thần, hơn nữa đều vào lúc cô đi xem mặt. Nếu nói đây là duyên phận, thì mối lương duyên này cũng thật lạ lùng. Mỗi lần cô đi xem mặt, anh chỉ tình cờ đến cùng một nhà hàng để ăn cơm mà thôi. Anh không phải là tên biến thái giống như cô nói. Có điều trong mắt cô, e rằng anh chính là tên điên suốt ngày bám đuôi. Dù có trăm nghìn cái miệng để giải thích, cô cũng sẽ không tin. Chẳng lẽ đây chính là duyên trời định như người ta hay nói sao?

Lục Thần Hòa chưa từng gặp người phụ nữ nào giống như cô, tính khí thất thường, giống như dây pháo nổ chậm, cứ lớp ba lớp bốp cả ngày. Về ngoài nhìn lạnh lùng như băng, cao ngạo bất cần, thần thánh không thể xâm phạm, trong lòng có vẻ rất kiên cường, nhưng thực tế trái tim lại vô cùng mềm yếu, giống như chú cún con hoặc chú mèo nhỏ bị chủ nhân vứt bên vệ đường vậy.

Cũng không hiểu là kiểu gì, lần nào đi xem mặt đều gặp phải mấy chuyện không thể chịu nổi, lần nào cũng khiến anh phải sừng sốt một phen. Kinh ngạc vì lại gặp cô đi xem mặt, vui vẻ vì mỗi lần cô đều đụng phải mấy chuyện dở khóc dở cười. Thân là một người con gái nhưng lại không có sự dịu dàng tinh tế nên có, không biết những nhẽo để được yêu chiều. Một người luôn đem sự kiêu ngạo ra làm lá chắn cho bản thân, e rằng có đi xem mặt mười năm nữa cũng không tìm được đối tượng ưng ý. Chỉ cần nhớ đến quá trình ấy, anh lại không nhịn được cười.

Lục Thần Hòa vô thức cong khóe môi lên, để lộ ra nụ cười xuất phát từ đáy lòng.

Anh đột nhiên nhìn ngắm mình trong gương, độ cong đẹp mắt nơi khoe miệng khiến chính anh cũng cảm thấy kinh ngạc, giống hệt khoảnh khắc tối nay lúc anh đứng bên ngoài, gõ cửa nhà cô vậy.

Có lẽ trong mắt người khác, cuộc sống của anh vô cùng đa dạng, muôn màu muôn vẻ, thực ra chỉ có bản thân anh mới biết cuộc sống của mình không chỉ tẻ nhạt, mà thậm chí còn cô độc. Từng có một khoảng thời gian rất dài, anh không biết bản thân muốn gì, bởi vì anh chưa từng thiếu thốn thứ gì. Sự ra đi của mẹ là một cú sốc quá lớn đối với anh, cuộc sống cô độc sau khi bị vứt sang Mỹ khiến anh gần như quên mất ở nơi lòng ngực còn có một trái tim ấm áp biết đập, biết rung động.

Từ Mỹ trở về lại cái vĩa với bố, chỉ vì anh muốn theo đuổi công việc nghiên cứu cây trồng nông nghiệp mình yêu thích mà từ bỏ sự nghiệp của gia đình. Giây phút ấy, anh mới thực sự cảm nhận được cái gì gọi là thỏa mãn. Bởi vì đó là thứ anh mong muốn có được. Sự xuất hiện đột ngột của Thị Y Thần đã cho anh cảm giác y hệt như vậy. Rõ ràng rất mềm yếu, nhưng cũng vô cùng quật cường. Có rất nhiều thứ anh còn chưa lý giải rõ ràng được, nhưng có một chuyện anh chắc chắn, đó là anh đã bị cô nàng mẫu thuẫn này thu hút mất rồi, thậm chí còn có ý nghĩ muốn kết hôn cùng cô.

Đêm nay, anh nằm trên giường, trần trọc lật qua lật lại cả đêm.

“Anh”, một cậu bé khoảng hơn mười tuổi đang ngồi ăn sáng, khi nhìn thấy Lục Thần Hòa xuất hiện ở phòng ăn lập tức buông dao đĩa xuống, lao vào lòng anh, vui mừng phấn khích, “Anh, em nhớ anh chết đi được! Nhớ chết đi được! Anh về lúc nào vậy? Tối qua phải không? Em muốn đến khu Hà Kê thăm anh, nhưng mà bố không cho đi. Anh về rồi, thật tốt quá!” Cậu nói “Em muốn đến khu Hà Kê thăm anh, nhưng mà bố không cho đi” của cậu cực kì khê khàng.

Lục Thần Hòa không nói gì, nhìn Lục Thần Thụy ôm lấy mình như chú gấu trúc cụt đuôi, anh nhẹ nhàng nở nụ cười, “Lục Thần Thụy, em làm vậy là muốn anh nhắc bông em lên xoay ba vòng đúng không? Hay là muốn anh bế, đỡ em ăn cơm hả?”.

“Em đã học lớp năm rồi, không còn là trẻ con nữa”, Lục Thần Thụy lập tức buông tay.

Vừa cho miếng thịt xông khói vào miệng, Lục Giai Ngưng nhìn thấy Lục Thần Hòa đứng giữa phòng ăn liền kinh ngạc đến há hốc miệng. Động tác trong tay chị ấy cũng dừng lại, cẩn thận nuốt miếng thịt xuống rồi cất giọng mỉa mai, “Rốt cuộc là nước sông Hoàng Hà cạn sạch hay là tháp Lôi Phong đổ mà cậu chủ Lục nhà chúng ta lại chịu về nhà thế này?”.

Lục Thần Hòa còn chưa kịp lên tiếng, Lục Trường Kính ngồi ở vị trí chủ tọa đã lạnh lùng nhìn Lục Thần Thụy, “Bảy giờ mười lăm rồi đấy, vẫn còn chưa ăn sáng xong sao? Hôm nay con không cần đi học nữa hả?”.

“Xong rồi, con ăn xong rồi”, Lục Thần Thụy vội vàng nhét miếng bánh mỳ nhỏ cuối cùng vào trong miệng, uống nốt nửa cốc sữa rồi nhận chiếc cặp từ tay Thím Ngọc. Lúc đi ngang qua Lục Thần Hòa, thằng bé còn không quên nháy mắt với anh, “Anh à, em đi học đã, đợi em đi học về nhé, không được chạy mất đâu đấy”.

“Ừ”, Lục Thần Hòa nhìn cậu, vô thức mỉm cười.

Ngồi bên cạnh Lục Trường Kính là một người phụ nữ ăn mặc tao nhã, xem ra nhiều nhất cũng chỉ ngoài bốn mươi, không quá xinh đẹp, nhưng thần thái lịch thiệp toát ra từ người bà khiến người khác thoải mái. Bà nở nụ cười, “Thần Hòa, con muốn ăn gì? Ăn đồ Tàu hay đồ Tây, nếu ăn đồ Tây thì trong bếp vẫn còn thịt xông khói và trứng gà, nếu ăn đồ Tàu thì chỉ còn mỗi cháo thôi. Nhưng nếu con muốn ăn món gì khác, dì sẽ đi làm cho con”.

Lục Trường Kính quát, “Làm cái gì mà làm? Lãng phí lương thực. Cơm thừa, thức ăn thừa thì không ăn được sao?”.

Bà cúi đầu, cảm giác bối rối khi đứng không được mà ngồi cũng chẳng xong.

Lục Thần Hòa ngược mắt lên nhìn nói, “Dì Hoa, không cần phiền đâu, có cái gì thì tôi ăn cái đó.” Anh ngồi xuống đối diện với bố mình, nhìn ông cười khê khê.

Thím Ngọc thấy vậy vội chạy vào bếp, đem số thịt xông khói, trứng gà, cháo còn lại bê hết lên bàn.

“Cám ơn thím”, Lục Thần Hòa lại nở nụ cười nhẹ nhàng.

“Mất hết cả ngon”, Lục Trường Kính đặt đôi đũa xuống bàn, đứng dậy bỏ đi.

Trương Xuân Hoa khẽ gật đầu với Lục Thần Hòa, ý bảo anh cứ từ từ dùng bữa rồi rảo bước đi theo Lục Trường Kính ra khỏi phòng ăn.

Lục Trường Kính và Trương Xuân Hoa vừa đi, trên bàn ăn chỉ còn lại hai chị em Lục Giai Ngưng và Lục Thần Hòa. Lục Giai Ngưng ăn xong món trứng ốp lết trong đĩa của mình rồi lấy khăn tào nhã lau khóe miệng, lúc này mới liếc mắt nhìn Lục Thần Hòa chăm chăm, “Lần này về nhà định gây ra con sóng thần lớn đến mức nào?”.

“Em còn tưởng chị rất nhớ em”, Lục Thần Hòa thông dong dùng bữa sáng.

“Chị đúng là rất nhớ em, muốn xem xem đến cuối cùng em sẽ chết như thế nào.”

“Áy áy, nghe có vẻ oán hận ngút trời.”

“Em thử nếm mùi vị một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày không có nổi một ngày nghỉ, từ sáng đến tối phải xử lý mấy chuyện khiến người ta đau đầu,

ngay cả đi du lịch nghỉ dưỡng cũng phải tranh thủ xem sao?”

“Thôi được rồi, công việc kinh doanh khách sạn vĩ đại như thế vẫn phù hợp với chị hơn, em chỉ có cảm hứng với cây cối của em thôi.”

“Em đúng là đồ đáng chết mà. Đừng có trách người làm chị này không nhắc nhở em, bỏ tích tụ tức giận lâu như vậy, hôm nay em chủ động vác xác về, hậu quả thế nào tự em hiểu”, Lục Giai Ngưng đứng dậy, đi ra đằng sau lưng rồi vỗ vai anh, trung ra về mặt vô cùng đồng cảm.

Lục Giai Ngưng đi chưa được bao lâu, Lục Thần Hòa mới ăn được một nửa bữa sáng liền bị ông gọi đến.

Thư phòng rộng lớn trang nhã, yên tĩnh, được bài trí theo phong cách Trung Quốc cổ điển điển hình, giá sách bằng gỗ mun kiểu cổ dựa sát vào tường. Chiếc bàn đọc giữa phòng thực ra là một chiếc án thư, bên trên bày đèn lồng chụp và bộ văn phòng tứ bảo. Dọc hai bên bày những chiếc bàn và ghế dành cho khách, cũng theo phong cách cổ điển, trên tường lần lượt treo những bức tranh của các họa sinh nổi tiếng, trong đó có bức Hoa Mầu Đơn mấy năm trước Lục Thần Hòa nhờ bạn mình mua được trong buổi đấu giá để tặng cho bố mình.

Căn phòng này là gian phòng có lối kiến trúc khác biệt nhất so với tổng thể kiến trúc kiểu châu Âu sang trọng của cả ngôi nhà. Từng chi tiết mang đậm phong cách hoài cổ, khiến bất kì ai bước vào cũng có cảm giác như được bước vào một không gian hoàn toàn khác. Thư phòng này không phải là nơi Lục Trường Kính vẫn dùng để làm việc hằng ngày, nó chỉ là nơi ông lui tới tu thân dưỡng tính mỗi khi có thời gian rảnh rỗi mà thôi. Đây cánh cửa kính ra, bên ngoài là một vườn hoa đầy màu sắc. Lục Trường Kính ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế bành, từ lúc Lục Thần Hòa đẩy cửa bước vào, đôi mắt ông vẫn luôn nhìn trần trần về phía anh không rời. Trương Xuân Hoa rót một tách trà nóng hổi, đặt trước mặt anh, sau đó lui xuống.

Lục Giai Ngưng đứng bên cạnh, thấy Lục Thần Hòa bước vào liền nhướng mày nháy mắt ra hiệu, ý bảo anh tự biết đường mà liệu. Nhà này có ai không biết, một khi bố cô đã bốc hỏa thì sức trăm con trâu cũng không can nổi.

Lục Trường Kính nhấp một ngụm trà, nhìn Lục Thần Hòa nói, “Chuyện của Đường Di anh rốt cuộc định giải quyết thế nào, đã hai tháng rồi, anh không định làm hòa với nó sao?”

Lục Thần Hòa bình tĩnh trả lời, “Con và cô ấy vẫn rất tốt, không hề tồn tại chuyện gì gọi là bất hòa cả”.

“Rất tốt? Bị người ta hủy hôn còn có thể gọi là rất tốt sao? Tôi còn tưởng thời gian này anh phải chủ động đi làm hòa với Đường Di rồi, không ngờ anh vốn không coi chuyện này ra gì!” Lục Trường Kính đặt mạnh tách trà xuống bàn, nước trà sóng sánh văng tung tóe ra ngoài.

Trương Xuân Hoa lặng lẽ dùng khăn giấy lau đi.

Chuyện Đường Di thích Lâm Uẩn Trạch gần như chỉ có một mình Lục Thần Hòa có thể nhìn ra, tất cả mọi người đều cho rằng do anh làm tổn thương Đường Di nên cô ấy mới lựa chọn hủy hôn. Lục Thần Hòa không muốn nói ra chuyện này, bởi vì có thích Lâm Uẩn Trạch hay không là chuyện của Đường Di, cho dù có phải nói đi chăng nữa thì cũng nên do cô ấy đích thân mở lời. Cho nên, đối diện với những lời chỉ trích của bố mình, anh cũng không muốn nói gì.

“Bình thường không đứng đắn gì thì thôi, anh không chịu về nhà chăm lo chuyện kinh doanh của khách sạn, tôi cũng nhịn anh rồi. Nhưng lần này anh dám vì một đứa con gái khác mà khiến Đường Di tức giận đến mức hủy hôn, khiến cả nhà họ Lục không biết phải giấu mặt đi đâu. Bây giờ tôi đâu dám vác cái mặt mo này mà đi gặp chú Đường. Đứa con gái kia rốt cuộc chui từ đâu ra mà có thể khiến anh mê muội đến mất phương hướng như thế? Ngay cả cô gái tốt như Đường Di anh cũng không để lọt mắt, có phải anh bị điên rồi không?” Giọng của Lục Trường Kính gần như muốn xuyên thủng cả trần nhà.

Lục Thần Hòa vốn dĩ không muốn cãi vã đối chọi với bố mình, nhưng vừa nghe ông nhắc đến Thị Y Thần, anh liền không nhịn được, “Cô ấy không phải là đứa con gái, cô ấy họ Thị, tên là Thị Y Thần. Chuyện giữa con và Đường Di không liên quan đến cô ấy. Một cuộc hôn nhân không có tình yêu cho dù có đi được bao xa, thì chung quy vẫn chỉ là một bi kịch. Đường Di chủ động đưa ra lời hủy hôn là đúng đắn, tình cảm không thể miễn cưỡng. Đường Di cần đi tìm tình yêu của riêng mình, con cũng cần phải đi tìm một nửa của con. Nếu không có gì thay đổi, con sẽ kết hôn với Thị Y Thần”.

“Anh nói cái gì? Món nợ Đường Di hủy hôn tôi còn chưa tính xong với anh, anh còn mặt dày nói với tôi là anh muốn kết hôn với nó sao? Hóa ra, hôm qua đêm hôm anh mò về nhà là để thông báo chuyện này sao? Trong mắt anh rốt cuộc có coi người làm bố này ra gì không?” Lục Trường Kính không thể chấp nhận sự thật này, gầm lên, “Tình yêu? Anh tưởng tôi già rồi, không hiểu thú chơi của đám người trẻ các anh sao? Anh tưởng rằng hôn nhân chỉ cần anh yêu em, em cũng yêu anh là đủ sao, hai người đáp qua đáp lại tình cảm của nhau sẽ là hôn nhân sao? Đừng có ở đây mà tự mơ mộng viễn vông nữa đi. Tình yêu đáng giá bao nhiêu tiền? Thời đại này có đứa con gái nào mà không thực dụng, anh cho rằng người ta để mắt đến anh là vì cái gì? Vì vẻ bề ngoài đẹp trai? Vì bằng cấp? Máy cái thứ đó ở trước đồng tiền chả là cái thá gì, tất cả đều chẳng phải vì anh có tiền sao?”.

Lục Thần Hòa trước nay chưa từng nghĩ tới việc theo đuổi thứ tình yêu lãng mạn say đắm gì cả, anh sớm đã bước qua cái giai đoạn thanh thiếu niên mơ mộng đó rồi. Anh biết rất rõ bản thân mình muốn gì, giống như việc vừa từ Mỹ trở về anh liền cùng đám bạn bè mở cơ sở chuyên trồng cây giống nông nghiệp vậy. Đối diện với lý luận tiền là trên hết của bố mình, anh phản bác không chút do dự, “Tình yêu là gì thì con không rõ lắm, nhưng con biết người phụ nữ mà con cần lựa chọn chính là người mà con muốn dùng cả trái tim để yêu thương và chăm sóc cho cô ấy, chứ không phải là món phụ tùng trong những cuộc liên hôn thương mại. Nếu theo lý thuyết của bố, tất cả mọi thứ đứng trước tiền bạc đều chẳng là gì, vậy đi Hoa thì sao? Cái đi ấy để mất tới là tiền của nhà họ Lục chúng ta, cho nên nhiều năm như vậy mới luôn nhẫn nhịn chịu đựng, không một lời oán thán tính khí nóng ngội thất thường của bố, tỉ mỉ chăm sóc cho bố cũng như cả cái nhà này ư? Cho dù Thần Thụy đã học lớp năm rồi, nhưng cảm giác của bố với đi ấy vẫn là thái độ giữa cấp trên và cấp dưới, giữa ông chủ và đầy tớ sao? Bởi vì thứ mà đi ấy để tâm đến chỉ là tiền, mà thứ bố có cũng chính là tiền phải không? Di Hoa, đi có nghĩ như vậy không?”.

Giương mặt Trương Xuân Hoa bỗng chốc trở nên trắng bệch, cúi đầu không nói câu nào.

Lục Thần Hòa tiếp tục nói, “Có biết tại sao về sau mẹ không chịu ở chung một phòng với bố không, bởi vì đây chính là thái độ đối với hôn nhân của bố.

Bố chưa từng coi mẹ là vợ, một người đáng nhờ ra bố phải luôn trân trọng và yêu thương. Bố chỉ coi mẹ là món phụ kiện trong cuộc hôn nhân của mình, một kẻ đầy tớ gọi là phải có, sai là phải làm. Lúc mẹ tỉnh ngộ ra thì đã quá muộn, sức cùng lực kiệt mất rồi”.

Lục Trường Kính tức giận đến mức toàn thân phát run, cầm tách trà trước mặt lên, hất mạnh cả nước lẫn lá trà vào người Lục Thần Hòa, “Thằng khốn nạn hỗn láo này, thái độ này của mày như vậy là sao? Chuyện giữa tao và mẹ mày từ bao giờ đến lượt mày quản hả?”.

Lục Thần Hòa không buồn né tránh, nước trà bắn hết lên người làm ướt đầm một mảng sơ mi của anh. Anh tỏ ra không hề bận tâm, không cần nói là nước trà, cho dù có là một vạc dầu nóng hất lên người, anh cũng sẽ đứng yên tại chỗ, ngay đến lông mày cũng không buồn nhú.

Lục Giai Ngưng vốn chỉ định đứng cạnh coi như khán giả xem kịch thôi, nhưng thấy bố mình nổi cơn cuồng nộ thì cũng phải lên tiếng, “Bố, cô họ Thị đó căn bản không buồn xem nó ra gì, chỉ coi nó như kẻ tâm thần thôi”.

Bố biết chuyện của Thị Y Thần, là do Lục Giai Ngưng nói. Bởi vì việc Elaina bị Lục Thần Hòa vứt lại ở bãi đỗ xe, khiến chị ấy không thể rkhooong báo cáo lại đầu đuôi câu chuyện cho bố mình. Nhưng thật không ngờ, Lục Thần Hòa vì Thị Y Thần mà chống đối với bố mình. Lục Giai Ngưng kéo Lục Thần Hòa lại rồi thấp giọng nói, “Em muốn chết hả? Mấy lời hỗn xược như thế mà em cũng dám nói ra sao?”.

Lục Thần Hòa thờ ơ cười, “Đúng, cô ấy vẫn luôn coi em là tên thần kinh, cho nên cô ấy vốn không biết gia cảnh của một tên thần kinh rốt cuộc là như thế nào. Nghèo đói? Giàu có? Trong mắt cô ấy cũng chỉ là một tên thần kinh mà thôi”.

“Mày cút ra ngoài cho tao, cút ra khỏi cái nhà này, tao không muốn nhìn thấy bàn mặt mày, cút!” Lục Trường Kính chửi mắng, hất tung cả bàn trà trước mặt, tách chén trên khay rơi vãi tung tóe ra đất.

“Thực ra mục đích con về lần này chủ yếu là vì có người nhờ vả, muốn hẹn bố nói chuyện cụ thể về phương án triển khai dự án làng nghỉ dưỡng du lịch nông nghiệp, kế hoạch chi tiết đã xong. Bây giờ bố không muốn nhìn thấy con, vậy thì con đành chiều theo ý bố, con để người ta đích thân liên hệ với bố vậy”, nói xong, Lục Thần Hòa liền xoay người bỏ đi.

Ánh nắng mùa hạ gay gắt xuyên qua tấm rèm chiếu vào phòng, sàn nhà được phản quang sáng bóng, giống như được mạ một lớp vàng óng ánh vậy.

Thị Y Thần bị nắng vàng chiếu vào người đến tỉnh ngủ, phiền não vô đầu, bật dậy khỏi giường, cố gắng mở đôi mắt gấu trúc ra, ngáp ngáp mấy cái rồi đi vào nhà vệ sinh.

Đêm qua, trước lúc rời đi, Lục Thần Hòa ném lại cho cô mấy chữ “Anh là chồng chưa cưới của em”, sau khi về nhà cô lại bị mất ngủ vì mấy chữ đó. Trong đầu như có mớ bông bong vậy, bóng dáng Lục Thần Hòa từ mờ nhạt trở nên rõ nét, từ rõ nét lại biến thành mờ lung, giống như đang chiếu phim vậy, hết cảnh này lại đến cảnh khác. Đặc biệt là nụ hôn đáng chết đó, gả như mảnh liệt đến mức khiến cô ngạt thở, hôn bay phách lạc. Chỉ cần nhắm mắt lại, cảm giác mê mị lại kéo về.

Rõ ràng chẳng phải là gì của nhau, thế mà di chứng của tên đáng ghét đó để lại cứ xuất hiện mỗi ngày. Đêm nào cũng mất ngủ thế này thì cô nhất định cách cái chết chẳng còn bao xa nữa. Cô ra sức lắc đầu, hung hăng vỗ thật mạnh lên hai má cho tỉnh táo để không được tiếp tục nghĩ đến anh. Cô không thể để anh mới sáng sớm ra đã bắt đầu ăn mòn đại não của mình.

Cô chống tay lên đầu, ủ rũ ngồi trên bồn cầu, chỉ hận không thể biến bồn cầu thành chiếc giường êm ái.

Đúng lúc này, bà Thị đứng bên ngoài gõ lên, “Y Y, di động của con réo mấy lần rồi đấy”.

Là kẻ vô duyên nào mới sáng sớm ra đã gọi cô thế? Cô lắc đầu, cố gắng để tỉnh táo lại một chút, “Mẹ, mẹ cầm điện thoại vào đây giúp con với”.

Bà Thị lần theo tiếng chuông đang inh ỏi, tìm được di động của cô, vô tình liếc mắt qua cái tên đang hiển thị trên màn hình. Đồ thần kinh? Một bụng nghi ngờ liền nổi lên.

“Có người tên là ‘đồ thần kinh’ đang gọi con”, bà Thị đưa điện thoại cho cô, cố ý nhấn mạnh ba chữ “đồ thần kinh”.

Y Thần vừa nghe vậy, trong lòng liền kinh hãi, suýt nữa trượt tay, con buồn ngủ trong phút chốc cũng tan biến. Đúng là sáng sớm không nên nghĩ nhiều, vừa nghĩ đến người nào, người nấy liền lập tức xuất hiện.

“Là ai mà lại khiến con đặt cái tên nghe kì quái thế hả?” Bà Thị nheo mắt, nhìn vào cái miệng khác thường trông như cái xúc xích của con gái, “Miệng của con làm sao thế?”.

Con kinh hãi này chưa qua, con khiếp đảm khác đã đến. Tối qua sau khi tiễn Lục Thần Hòa, về đến nhà là cô trốn ngay vào phòng, nếu không phải vì bị mẫu thân đại nhân nói, thì cô hoàn toàn không hề để ý đến việc môi mình vẫn còn hơi đau.

Y Thần vội vàng lấy tay che miệng, chối quanh co, “Tối qua con bị muỗi đốt...”.

“Có muỗi sao? Hôm qua mẹ vừa xịt thuốc, hôm nay phải xịt thêm lần nữa mới được. Bọn muỗi bây giờ cũng ghê gớm thật, biết đi thang máy đấy”, bà Thị vừa nói vừa đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Tiếng chuông di động ngừng reo, Thị Y Thần thờ phào nhẹ nhõm, nhưng mới đó, di động đã lại vang lên lần nữa. Cô không lập tức ấn nút nghe mà liếc nhìn mẹ vẫn đang đứng dựa người vào khung cửa, bèn nhủ thầm nói, “Mẹ, mẹ không thấy vô duyên à? Mẹ đi ra đi, chuyện riêng tư của người ta mà”.

“Còn riêng tư cái nổi gì? Trên người con từ trên xuống dưới có chỗ nào mẹ mày đây chưa nhìn? Còn bày đặt riêng tư? Đừng có quên là mẹ đã dọn từng bãi phân, đồ từng bô nước tiểu mà nuôi con lớn đây.”

“Vàng vàng vàng, mẹ mau ra ngoài đi.” Đuối được mẩu thân đại nhân ra ngoài, cô vội vàng nghe máy, thấp giọng nói, “A lô?”

“Vừa mới ngủ dậy hả?” Đầu kia điện thoại, giọng Lục Thần Hòa nghe có vẻ khàn khàn.

Cô muốn bốc hỏa nhưng lại sợ mẹ ở bên ngoài nghe được, đành đề thấp giọng, “Anh đẹp trai à, mới sáng sớm tỉnh mơ anh có chuyện gì gấp mà phải gọi điện liên tục như gọi hồn vậy?”

Trong điện thoại vang lên tiếng cười trầm thấp của Lục Thần Hòa, nghe mới êm tai làm sao.

“Có gì buồn cười chứ? Có chuyện gì nói mau đi. Chị đây đang bận nhè”, cô làm ra vẻ hung dữ. Cô đang ngồi trên bồn cầu nỗ lực “phấn đấu”, không biết có phải đạo gần đây nóng trong người không mà bị táo bón, thật là bi thương mà.

Đầu kia im lặng một hồi, chỉ nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng của Lục Thần Hòa. Tiếng hít thở ấy khiến cô kim lòng không được mà nhớ lại nụ hôn tối hôm qua. Đúng là nghiệp chướng... Cô căng thẳng nắm chặt điện thoại, nhất thời không biết phải nói gì. Cái tên chết tiệt này, mới sáng sớm đã không ngừng gọi điện thoại như gọi hồn, người ta nghe rồi lại không nói gì, cảm giác này có chút kì quái.

Y Thần nhin không được nói, “Anh thế này là sao đây? Hay là tiền điện thoại thừa thải quá dùng mãi không hết? Anh còn không nói là tôi cúp máy đây”.

Rất nhanh, giọng nói trầm thấp của Lục Thần Hòa liền vang lên, “Cũng không có gì, chỉ là ngủ dậy đột nhiên thấy nhớ cô, có cảm giác một ngày không gặp tựa ba thu”.

Y Thần siết chặt di động trong tay, trái tim như bị thứ gì đó chạm nhẹ, nhất thời đập lỡ một nhịp.

Cái này có được coi là một đôi đang tán tỉnh yêu đương không? Anh đang diễn nhập vai quá sao? Rõ ràng chuyện gì cũng chưa từng bắt đầu mà. Mấy lời tán tỉnh ngọt ngào nhưng cũng không được coi là thổ lộ này khiến cô có chút khó xử, không biết phải làm sao. Cô cười trừ mấy tiếng rồi nói, “Cảm ơn, cảm ơn sự quan tâm của cậu chủ Lục”.

“Tạm biệt.”

Lục Thần Hòa không hề dự báo trước, nói xong hai chữ đó liền tắt máy ngay, mấy tiếng tút tút nhanh chóng vọng vào tai cô, nghe có vẻ rất hoa lệ. Cô trừng mắt nhìn màn hình di động, dở khóc dở cười. Anh đang đùa với cô sao? Nếu như thế này được coi là tán tỉnh yêu đương, thì cô thực sự có chút không quen.

Cô nhanh chóng đứng phắt dậy khỏi bồn cầu, bắt đầu rửa tay, đánh răng rửa mặt. Khi nhìn thấy chính mình trong gương, hai mắt thâm quầng rõ rệt, nhìn xuống dưới quả nhiên đôi môi sưng vù lên như cái xúc xích nướng. Nụ hôn ngang ngược đó một lần nữa hiện ra trong đầu cô. Đúng là hại não! Cũng may bây giờ đang là mùa hè, đúng vào thời kì nhiều muỗi nhất, chứ nếu là mùa đông... có lẽ cô đành phải nói là bị “gián” hôn vậy.

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gặp Gỡ, Một Đời Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Chương 10.2

Y Thần thờ dài thườn thượt, chột nhĩ: Rốt cuộc anh đã hôn bao nhiêu cô gái rồi, mới luyện được kĩ thuật điều luyện như vậy? Điều đáng hận nhất chính là cô bỗng không hề cảm thấy chán ghét nụ hôn đó chút nào. Cô hoàn toàn không hề có ý mong chờ gì đối với Lục Thần Hòa, tuyệt đối không có! Y Thần phiền muộn ôm mặt. Aaa! Trời ạ! Cô rốt cuộc đang nghĩ cái gì vậy? Cô đáng ra phải coi thường và khinh bỉ hành vi muốn gì làm đấy của anh mới phải chứ.

Anh rốt cuộc là bị làm sao? Gấp gấp gọi điện thoại cho cô, nhưng chỉ nói một câu chả ra làm sao, cái gì mà một ngày không gặp tựa ba thu rồi cúp máy chứ. Anh rốt cuộc muốn gì? Nói được một nửa lại không nói tiếp, thực sự là rất đáng ghét. Núi sâu thăm nhất trong lòng cô chợt có chút cảm giác hai chữ “tạm biệt” này. Cơ thể cô vô thức run lên, khiếp sợ trước suy nghĩ ấy. Cô bị làm sao vậy? Sao có thể nảy ra cái suy nghĩ này? Tạm biệt thì tạm biệt chứ sao, có gì mà đáng ghét?

Sau khi định thần lại, Y Thần phát hiện ra bản thân cứ luôn nghĩ đến Lục Thần Hòa, từ lúc tỉnh dậy cho đến bây giờ. Cô điên rồi, hoặc do tối qua ngủ không ngon nên đầu óc mới hồ đồ như thế, mới bị cuộc điện thoại vừa rồi làm cho rối trí. Nhất định là như vậy, nhất định là như vậy.

Y Thần vội vàng dùng khăn lau mặt, đẩy cửa phòng vệ sinh ra liền nhìn thấy mẩu thân đại nhân đang khoanh tay đứng trước cửa.

Y Thần sợ chết khiếp, “Mẹ, mẹ đang làm gì thế? Làm con hết hồn”.

“Không có tật làm sao phải giật mình”, bà Thị bỏ đi, làm như không có chuyện gì.

Thì ra là Lục Thần Hòa gọi điện, bà Thị mừng như nở hoa trong lòng. Mới xa nhau có một buổi tối, sáng sớm ra đã phải gọi điện thoại cho nhau rồi, xem ra tình cảm cũng không tồi. Chỉ cần thấy con gái nghiêm túc có bạn trai, bà không cần phải lao tâm khổ tứ nữa rồi. Bà vô cùng mong chờ đứa con gái khiến mình đau đầu này mau mau lấy chồng trước ba mươi tuổi.

Thị Y Thần không nói nổi lời nào với kỹ năng giả chết của bà Thị.

Bà Thị vẫn không chịu bỏ cuộc, “Mẹ nói này, đang yên đang lành sao con lại đặt cho Tiểu Lục cái tên là ‘đồ thần kinh’?”.

“Con thích, con vui, con thấy yêu quý cái tên đấy”, cô khoa chân múa tay đi về phòng mình, thay quần áo chuẩn bị ăn sáng, tiếng chuông di động lại vang lên. Y Thần liếc mắt nhìn, vẫn là Lục Thần Hòa.

Vừa rồi rõ ràng đã nói tạm biệt, mới có mấy phút đã lại gọi, nhất định là bấm nhầm rồi.

Cô ném di động lên giường không thèm nghe. Tiếng chuông liên tục ngắt.

Thế mới nói, đúng là gọi nhầm mà.

Nhưng ngay sau đó, tiếng chuông vẫn chưa buông tha cô, trên màn hình vẫn hiện nguyên ba chữ “đồ thần kinh”.

Cô không thể không nghe máy, “Cậu chủ Lục, lại có gì sai bảo vậy?”.

“Xuống đây!”

“Xuống đây? Xuống đâu?”, Y Thần mù mờ không rõ, sao hai chữ này lọt vào tai cô lại có cảm giác như khiến cô đi xuống địa ngục vậy.

“Tôi đang ở dưới nhà cô.”

“Anh đứng dưới nhà tôi làm gì chứ?” Y Thần kích động đứng phắt dậy. Tối qua chẳng phải vừa mới đến sao, hôm nay mới mở mắt ra đã đến làm gì?

“Ý của cô là... tôi lên sao?”

“Không được phép lên!” Giác quan thứ sáu đáng sợ, quả nhiên là muốn cô xuống địa ngục mà.

“Tôi đợi cô.”

Di động lại vang lên tiếng tút tút, Thị Y Thần nhìn chăm chăm vào màn hình, trong lòng không ngừng vẽ mấy vòng tròn nguyên rủa Lục Thần Hòa. Dưới ánh mắt phẫn khích đưa tiễn của mẫu thân đại nhân, cô đánh vội vàng đi ra khỏi nhà.

Bước ra khỏi tòa nhà, Y Thần đảo mắt nhìn trái nhìn phải. Cách đó không xa Lục Thần Hòa đang khoanh tay đứng tựa người vào xe, đôi mắt nhắm nghiền lại, trông có vẻ mệt mỏi. Chỉ có điều anh đang mặc một bộ vest màu đen trắng thơm, bóng dáng cao lớn tinh lạng đứng đó khiến cô có chút do dự không biết có nên đi qua gọi anh hay không.

Đúng vào lúc cô sắp tiến gần lại phía anh, đôi mắt đen láy của anh đột ngột mở ra, nhìn thẳng vào cô, con ngươi lấp lánh khiến cô có chút sững sờ.

Y Thần âm thầm hít sâu, giả vờ điềm tĩnh, “Anh lại đến đây làm gì?”.

“Đi, lên xe”, anh mở cửa cho cô.

“Anh muốn làm gì?”

“Chồng chưa cưới của em là anh đây, đang đói”, anh dùng ngón tay tự chỉ vào mình, sau đó lại chỉ sang cô, “Thân là vợ của anh, có phải em nên cùng anh đi ăn bữa sáng?”.

Ba chữ “chồng chưa cưới” giắt gận này nếu anh không nhắc đến, thì cô cũng đã quên sạch. Nếu nói nụ hôn đó khiến cô hoảng loạn đến mức chết đi sống lại, thì kiểu nói vợ chồng chưa cưới càng khiến cô có cảm giác như đi thẳng xuống địa ngục vậy.

“Anh đùa cái gì vậy...”, cô không thể tin nổi, “Tôi không cần đi ăn sáng cùng anh, tôi muốn về nhà ăn”.

Không biết tại sao, vừa nhìn thấy anh, Y Thần liền có ý nghĩ muốn bỏ chạy.

Lục Thần Hòa không hề coi như cô từ chối, giờ tay ra kéo cô lại, nhét thẳng vào xe.

Chiếc xe nổ máy rất nhanh, từ từ tiến về phía trước.

“Đợi một chút, đầu óc tôi bây giờ có chút rối”, chuyện này quá sức chấn động. Không, phải nói là tất cả mọi chuyện bắt đầu từ tối hôm qua mới đúng. Hiện tại cô vẫn còn có chút mù mờ, gần như cũng chỉ có mình cô là bị ảnh hưởng.

Y Thần ôm đầu, ngốc nghếch nhìn về phía trước, dáng vẻ lóng ngga lóng ngóng.

Trong xe không ngừng vang lên âm thanh nhắc nhở lặp đi lặp lại.

Đột nhiên Lục Thần Hòa đạp phanh, cả người nghiêng về phía cô, tay trái vươn ra đưa qua trước ngực cô.

“Anh muốn làm gì?” Y Thần co người lại, hai tay bắt chéo chắn trước ngực theo phản xạ, trừng mắt đề phòng anh.

Đôi mắt anh đen và sâu, vừa bình tĩnh vừa nghiêm túc nhìn cô, tay phải nắm lấy cổ tay cô, kéo lấy, dùng sức ấn xuống, cơ thể anh càng tiến sát về phía cô, khuôn mặt gần như muốn dính vào mặt cô.

Trong đầu cô lại bắt đầu nổi lên suy nghĩ: Nụ hôn mê loạn tối hôm qua... Trời ơi! Hôm nay bất luận có thể nào cũng không thể để chuyện như thế xảy ra một lần nữa.

Y Thần hoảng loạn quay mặt tránh đi.

Tay trái anh ấn khóa dây an toàn xuống, khóa miệng dán chặt vào vành tai cô, nói bằng giọng điệu trầm thấp nhất, “Cô không nghe thấy tiếng chuông cảnh báo thắt dây an toàn đang kêu sao?” Khi mấy lời nói của anh vang lên cũng là lúc khóa dây an toàn được tra vào ổ, tiếng chuông cảnh báo im ỏi từ lúc lên xe đến giờ cuối cùng cũng tắt.

Lục Thần Hòa ngồi thẳng dậy, kéo phanh tay, đạp ga. Chiếc xe chậm chậm tiến vào làn đường.

Thị Y Thần nhìn dây an toàn đang vòng trước người, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy bóng mình phản chiếu lên cửa, xấu hổ tới nỗi chỉ muốn đạp đầu vào. Mặt mặt quá đi mất! Đúng là không đâu tự kiểm chuyện xấu hổ. Cô chống một tay lên trán, khổ sở nhắm chặt mắt lại.

Lục Thần Hòa nhìn bóng dáng hất lại qua gương chiếu hậu, khóa miệng khẽ nhếch lên.

Lục Thần Hòa ngồi ngay ngắn lại, bắt đầu lái xe, đi qua mấy con phố liền dừng lại trước cửa một tiệm mỹ có lối trang trí trông vừa tinh tế lại vô cùng đặc sắc.

Nhìn vẻ mặt đầy hương thụ của Lục Thần Hòa khi ăn món mỹ Macau ngon lành, Thị Y Thần không có chút khẩu vị nào, hai tay chống lên đầu, bối rối ngồi yên tại chỗ, miệng lẩm bẩm: “Anh chắc chắn là không nói đùa chứ?”.

Anh gạt đầu khẳng định.

“Anh nghĩ kỹ chưa? Không phải đóng giả yêu đương, mà là kết hôn giả đấy?” Y Thần không thể tin nổi hỏi lại anh lần nữa.

Một chữ “giả” khiến anh nhũn mảy, kết hôn là chuyện anh chưa từng nghĩ đến hai chữ giả dối. Anh cắn đứt sợi mỹ đang ăn dở, rồi trầm mặc một lúc, trông giống như thưởng thức hương vị của món mỹ, cho đến khi nuốt hết mỹ trong miệng mới nghiêm túc nói, “Ừm, nhưng tôi chắc chắn không thể đáp ứng mỗi ngày một lần như ‘chồng trước’ của cô được. Bây giờ còn được, về sau có tuổi rồi thì không dám đảm bảo”.

Cái lần cô đi xem mặt với Hà Kim Quý, anh đã nghe được câu chuyện giữa họ.

Gương mặt Y Thần trong phút chốc trở nên méo mó khó coi, toàn bộ cơ mặt không ngừng giật giật. Y Thần đưa tay ra giật lấy đĩa mỹ của Lục Thần Hòa, muốn úp thẳng cả đĩa mỹ lên đầu anh.

May mà Lục Thần Hòa nhanh mắt nhanh tay, kịp thời giữ chặt lấy.

Cô ra sức cướp giật một lúc, chiếc đĩa từ đầu đến cuối không hề có dấu hiệu lung lay, Y Thần nghiêng rằng không cam tâm mà buông tay.

Cô bình tĩnh lại một lúc, mới trừng mắt hỏi anh: “Tại sao lại là tôi? Anh không sợ sau khi kết hôn tôi sẽ đột ngột lật mặt, không chịu li hôn sao? Không sợ tôi sau này sinh lòng tham mà giờ thủ đoạn với anh sao?” Cô từ đầu đến cuối hoàn toàn không dám tin.

Lục Thần Hòa nhún vai chẳng buồn bận tâm, tiếp tục nhai miếng mỹ ngon lành trong miệng.

“Trời ơi! Trời đất ơi! Bỏ mẹ ơi!” Cô run rẩy ra sức lấy tay ấn chặt lồng ngực, “Tôi dám chắc anh là một tên điên đích thực!”.

Anh không phản bác mà khẽ nhếch miệng nói, “Nếu tôi thực sự là một tên điên, thì đến lúc đó e rằng cô có muốn li hôn cũng không li hôn nổi”.

Y Thần cẩn thận nhìn chằm chằm vào hàng lông mày tuấn tú của anh rồi chìm đắm vào suy nghĩ rồi bời. Nói thực lòng, cô không hề có chút ấn tượng nào đối với cả đồng đối tượng xem mặt trước đây, không thể phủ nhận tương mạo là điều kiện tiên quyết quyết định tất cả, cô cũng là hội viên hội những người ưa cái đẹp. Lục Thần Hòa đang ngồi trước mặt kia, thân hình cao lớn, đẹp trai nhiều tiền, là người đàn ông trong mộng của rất nhiều cô gái trẻ. Đừng nói là kết hôn giả cùng anh, cho dù có đóng giả là người yêu thôi thì số người đứng xếp hàng chờ đến lượt cũng phải dài đến mức uốn quanh sườn núi mười tám vòng. Cô càng không thể phủ nhận, có một đối tượng kết hôn như thế này, cô cũng hà tất phải khổ sở ép buộc bản thân không ngừng đi xem mặt rồi lại phải gặp cả một đám cực phẩm chứ. Nhưng mà mỗi lời nói, mỗi hành động của Lục Thần Hòa đều phát ra một tín hiệu: Anh ta là một tên thần kinh!

Y Thần nhắm nghiền mắt, hai bàn tay siết chặt thành nắm đấm, bắt đầu không ngừng đấu tranh giằng co.

Chấp nhận hay là không chấp nhận? Thật khó nghĩ.

Y Thần mở mắt ra rồi lại nhìn về phía anh lần nữa, đôi mắt lấp lánh như sao đang tỏa ra hào quang đủ để hớp hồn mọi người. Cơ thể cô đột ngột run lên, gần như bị thứ hào quang đó soi chiếu từ trên xuống dưới, không cách nào cử động nổi. Bệnh thần kinh đúng là bệnh thần kinh mà, dọc ngang đều chết cả. So với việc bị mấy đôi tượng xem mặt không quen biết bức đến chết, thì thà bị một tên báu vật thể này treu chọc vẫn hơn. Chỉ cần kết hôn xong, qua mấy tháng, tìm một cái cơ rồi li hôn là xong. Sau khi li hôn, mẹ cô có ép kết hôn cũng không tác dụng. Cô quyết định sẽ chống đối lại.

Cô chấp nhận để anh đàn áp, “Được, giao dịch thành công, nhưng tôi có điều kiện”.

Anh ăn xong miếng mỳ cuối cùng, dùng khăn ăn tao nhã lau khóe miệng, rồi ngược mắt nhìn thẳng vào cô, vẻ mặt như sớm đã đoán ra tất cả.

Y Thần cup mắt, nhìn xuống mặt bàn gỗ sơn sáng bóng, nói: “Tôi nghĩ trước năm mới nên đi đăng ký kết hôn, anh chỉ cần đi lấy giấy cùng tôi là được, tiệc cưới nếu không cần thiết thì tốt nhất không phải làm. Lấy được giấy đăng ký, tôi bảo đảm nhiều nhất ba tháng sau sẽ hoàn tất thủ tục li hôn. Bên nhà anh, nếu cần tôi ra mặt thì ồ ồ nhất định sẽ phối hợp. Anh yên tâm, trong thời gian này, nếu không có việc gì quan trọng, tôi sẽ không tìm anh, càng không can thiệp vào tự do tìm hiểu yêu đương bạn gái của anh.” Nếu có thể, hôm nay kết hôn, ngày mai li hôn, cô cũng không cần phải phiền phức như thế này.

Anh khẽ nhú mày không đáp.

Thấy anh không phản đối, cô nghĩ là anh đã đồng ý nên lại tiếp tục, “Cho dù là đóng giả yêu đương hay kết hôn giả, anh không được có bất cứ sự tiếp xúc thân thể nào với tôi, giống như...” Giống như nụ hôn tối hôm qua, đúng là nghiệp chướng... Sao cô không thể nói ra nổi.

“Không có sự tiếp xúc cơ thể, cũng được coi là vợ chồng chưa cưới, cô nghĩ người nhà tôi và người nhà cô bị mù hết cả sao?” Anh khinh bỉ liếc cô.

Y Thần nhàu chặt mày, ngẫm nghĩ một hồi cũng thấy đúng, liền lên tiếng, “Ồ trước mặt người nhà hai gia đình thì có thể, nhưng những lúc riêng tư, hành vi gì gì đó là tuyệt đối không được phép”.

“Hành vi nào? Ví dụ?”

Anh đưa ra vấn đề như vậy, trong đầu cô bắt đầu nghĩ đến các loại hành vi, không kim được mà nhớ đến lúc trước ở trong cửa hàng, anh đột ngột hôn nhẹ lên trán cô, động một tí là lồi lõm kéo cô, còn cả nụ hôn tối hôm qua nữa... Mặt mũi bỗng đỏ bừng lên, Y Thần phiền não nói, “Còn ví dụ cái gì nữa? Chính là cơ thể không được phép động chạm, nếu còn chưa rõ về nhà tự giờ từ điển ra mà tra, trong từ điển không có thì lên tra baidu ấy”.

Ánh mắt anh vô cùng hòa nhã, khóe miệng khẽ nhếch lên, để lộ nụ cười dịu dàng ấm áp trên môi, thái độ đùa cợt không còn nữa. Anh rất thích nhìn dáng vẻ gấu đầu hồ đuôi nhưng lại giáo hoạt đáng yêu này của cô, khiến anh dỗi không được mà muốn treu ghẹo cô.

Y Thần xấu hổ ấn nút gọi phục vụ, xin một bát mỳ.

Ăn mỳ xong, cô quyết định đến thẳng cửa hàng làm việc, vốn định cùng Lục Thần Hòa chia tay, đường ai nấy đi trước cửa tiệm mỳ, nhưng Lục Thần Hòa không nói năng gì liền kéo thẳng cô lên xe. Những quy định vừa rồi đặt ra đối với anh mà nói hoàn toàn là mấy lời vô nghĩa.

Mặc dù nhiệt độ bên trong xe rất mát, nhưng cũng không khiến cho trái tim không ngừng đập phồng của Thị Y Thần bình tĩnh lại được, trong lòng cô toàn là vẻ buồn bực cùng chán ngán. Y Thần không ngừng gặm móng tay, đầu óc sớm đã bị đảo lộn dính vào nhau như hồ dán. Cô hạ cửa kính xuống, không khí oi bức ập tới phả thẳng vào mặt, không những không khiến đầu óc tỉnh táo lại đôi chút, ngược lại còn khiến người ta thêm khó chịu phiền muộn. Cô kéo cửa kính lên, nhắm nghiền hai mắt lại, không muốn nghĩ gì nữa, cố gắng để bản thân bình tĩnh. Có lẽ do tối qua mất ngủ, cho nên đoạn đường ngắn ngủi có mấy phút đã khiến cô mệt mỏi thiếp đi.

Lục Thần Hòa tỉnh lặng lái xe, rất nhanh liền đến trước cửa Jessie's. Anh dừng xe lại, vừa định lên tiếng, quay đầu đã thấy Y Thần tựa người vào ghế, ngủ rất say, tiếng thở đều đều nhẹ nhàng phát ra. Anh đánh mắt ra bên ngoài, khẽ chuyển động vô lăng, từ từ đánh xe vào bãi đỗ cách đó không xa.

Sau khi đỗ xe xong, anh quay đầu sang nhìn cô lần nữa, mấy lọn tóc dài đen nhánh xõa dọc xuống gò má như võ về cô. Vẻ mặt cô toát lên nét ngây thơ như trẻ nhỏ mà chỉ lúc cô ngủ say mới thấy được.

Anh tỉa một tay lên trán, cứ như vậy lặng lẽ ngắm nhìn cô, cảm giác bình yên khó tả chậm chậm lan vào tận trái tim.

Anh thích cái cảm giác không cần phải làm gì, chỉ lặng lẽ ngược mắt liền thấy được cô, tựa như cô vẫn luôn dừng lại trong tầm mắt anh, chưa từng rời đi. Chuyện mập mờ tới qua, không biết bắt đầu từ khi nào, bắt đầu từ đâu mà anh đã đem lòng yêu cô gái có vẻ bề ngoài quật cường nhưng nội tâm lại vô cùng yếu đuối là cô.

Không biết đã qua bao lâu, Thị Y Thần mới khẽ cựa người, giật mình tỉnh giấc. Khung cảnh phố xá quen thuộc bên ngoài nói cho cô biết, cô đang ở bãi đỗ xe gần Jessie's. Cô nhìn đồng hồ hiển thị thời gian trên xe, mới đó mà cô đã ngủ hơn một tiếng đồng hồ.

Y Thần ngượng ngùng nhìn Lục Thần Hòa, ánh mắt anh ôn hòa tĩnh lặng. Cô ngại ngùng im lặng một lúc mới thò thè lên tiếng, “Anh nên gọi tôi dậy...”.

Lục Thần Hòa ngược mắt lên nói, “Phá ngang giấc ngủ người khác một cách cường chế dễ dẫn đến tổn thương về mặt tâm lý. Tâm lý của cô vốn đã không khỏe mạnh gì cho cam, đương nhiên tôi muốn tránh để cô không phải chịu kích thích”.

Cô không còn gì để nói, trừng mắt nhìn anh, “Đúng là gặp quỷ, có kiểu nói như vậy nữa sao?”.

Anh không nói gì, chỉ cười cười.

“Cảm ơn anh”, cô bừa môi đẩy cửa xuống xe.

“Tạm biệt”, cô mạnh tay đóng cửa, học theo cách của anh bỏ lại một câu tạm biệt rồi bỏ đi. Đi được một đoạn khá xa, cô vẫn không nghe thấy tiếng khởi động xe. Y Thần quay đầu lại liếc mắt nhìn, quả nhiên chiếc xe vẫn đứng nguyên tại chỗ. Y Thần bắt đầu có chút hoang mang, tại sao anh vẫn chưa đi? Lẽ nào đang ngồi trong xe nhìn cô? Vừa rồi cô ngủ lâu như vậy, anh cũng không gọi cô dậy, tên đàn ông này trong lòng rốt cuộc đang nghĩ những gì? Cô ấn mạnh vào lồng ngực, sao trái tim cô lại hoang mang đến vậy?

Y Thần cắn môi, thầm chửi rủa một câu, cũng chẳng buồn bận tâm dưới chân đang đi trên đôi giày cao gót công sở cao gần mười phân, chạy một mạch về phía cửa hàng.

Lục Thần Hòa nhìn đáng vẻ cô bỏ chạy như điên, thỉnh thoảng vì đôi giày cao gót trên chân không thoải mái, nên đường chạy uốn lượn như rắn trườn. Khỏe mỗi anh vô thức cong lên, nở nụ cười vô cùng tao nhã.

Thị Y Thần vừa bước vào Jessie's, Sa Sa lập tức đứng ra cửa đón, chỉ tay vào văn phòng, sắc mặt căng thẳng, “Jessie, bên trong có người”.

“Ài?” Cô nhú mày. Gần đây cô không chọc phải người kì quái nào chứ? Ngoài Lục Thần Hòa ra thì còn có tên thần kinh nào khác chứ?

“Em họ chị.”

“...”

Vừa nghe thấy tên Thị Y Vân, lông mày cô càng nhíu chặt hơn.

Y Thần bước vào văn phòng, Thị Y Vân đang ngồi ở chiếc ghế trước bàn làm việc của cô, xoay xoay nó, gương mặt nở nụ cười vô cùng vui vẻ. Vừa nhìn thấy cô bước vào, Thị Y Vân liền vẫy tay với cô, “Hi! Cuối cùng chị cũng đi làm, tôi chờ chị gần ba tiếng đồng hồ rồi đấy. Rõ ràng chị ra khỏi nhà từ rất sớm, vậy mà muộn thế này mới đến à”.

“Giờ giấc làm việc của chị hình như không đến lượt em hỏi thì phải”, Thị Y Thần đặt túi xách xuống.

“Vậy sao? Không dễ dàng gì mới có được tình yêu mới, chắc là đang tranh thủ toàn bộ thời gian vun đắp tình cảm đây. Xem ra chị và người tình mới Lục Thần Hòa dính với nhau như sam nhĩ, mới một buổi tối không gặp thôi mà sáng sớm đã hẹn hò cùng nhau đi ăn sáng. Thật khiến người ta ngưỡng mộ đến kị chết đi được!” Thị Y Vân cố ý làm ra vẻ ghen tỵ.

Ánh mắt Thị Y Thần thoáng căng thẳng, không cần phải nói, chuyện cô và Lục Thần Hòa cùng nhau ra ngoài ăn sáng, nhất định là do cái miệng của mẹ truyền ra.

Mặc dù quanh năm Thị Y Vân ở nhà không nhiều, nhưng chỉ cần nó có mặt ở nhà, thì luôn có thói quen ở lì trong phòng 1001, lôi kéo bà Thị, dì cả và dì út cùng nhau đánh bài, vừa đủ một bàn. Những lúc không đánh bài, nó sẽ kéo ba người họ đi uống trà, nói chuyện tán dóc, dạo phố mua sắm. Còn Thị Y Thần thì quanh năm suốt tháng chỉ biết làm mấy bộ quần áo, tặng cho mấy vị phụ huynh vui lòng. Cho nên, đó chính là nguyên nhân Thị Y Vân được cả nhà họ Thị chiều chuộng. Nhiều khi Thị Y Thần có cảm giác, cô như người thừa trong nhà, chỉ cần về đến nhà sẽ luôn làm mẹ mình nổi trận lôi đình.

“Nụ hôn tối hôm qua, trời ơi, nhìn đến mức muốn phụt máu mũi. Nếu không phải do Minh Dương kéo tôi đi, thì tôi còn muốn đứng lại xem hai người sẽ ôm nhau hôn hít như chỗ không người đến bao giờ.”

Về mặt khoa trương của Thị Y Vân khiến hai vành tai Thị Y Thần nóng rực lên.

Y Thần cố ép bản thân phải trấn tĩnh lại, nghiêm mặt không chút khách khí, “Phiền em đứng dậy ra ngoài giúp. Chỗ này là nơi làm việc, không phải nhân viên cửa hàng thì không được bước vào”.

Thị Y Vân trung ra vẻ mặt chẳng buồn bận tâm, tao nhã đứng dậy, ồm ồm tựa vào bàn làm việc, “Hôm nay tôi đến là để điểm danh làm việc, cho nên cũng được coi là nhân viên cửa hàng”.

“Chị đồng ý để em đến làm ở Jessie's khi nào?”

“Chắc chắn, Y Y à, chị đúng là người hay quên. Lúc đón năm mới, tôi đã nói tôi làm hết năm nay sẽ không bay nữa, sau đó chị còn đồng ý với dì cả, dì hai, dượng hai, bố mẹ tôi, chị Nhu, anh rề, còn có cả Hành Chi... sẽ nhận tôi vào làm. Ô, suýt chút nữa thì quên mất, tối hôm đó Minh Dương cũng có ở đấy”, đôi môi diễm lệ của Thị Y Vân nhấp máy, ánh lên vẻ lấp lánh của lớp son bóng. “Cho nên, hôm nay tôi đến đây để nhờ vả chị trước đó”.

Thị Y Thần bóp huýt thái dương đang giật giật, trong đầu chợt nhớ lại đoạn hồi ức vĩnh viễn cũng không muốn nhớ đến kia. Hôm đó hình như cô bị đau đầu, nếu không phải vì có mặt Cao Minh Dương, cô không bao giờ đồng ý chuyện này.

“Tôi biết chị đang nghĩ những gì, chị không cần phải nghĩ ngợi tại sao tôi lại mặt dày như vậy?” Thị Y Vân đi đến trước mặt cô, đôi mắt đen láy xinh đẹp nhìn thẳng vào mắt cô, “Bởi vì vào năm tốt nghiệp cấp ba, tôi đã ôm cái mặt dày này trở về nhà rồi, ai mà chẳng biết điều đó chứ”.

“Em thực sự vẫn còn chưa biết thân biết phận”, Thị Y Thần thở dài một hơi, “Tốt nhất em hãy tránh xa chị ra một chút. Chị không muốn cãi nhau với em,

khoảng cách gần cũng tốt nhất không được dưới một mét. Những chuyện gì chỉ đồng ý với mọi người trong nhà thì đương nhiên chị sẽ làm, nhưng chị có nguyên tắc của mình. Chị sẽ không vì mối quan hệ gia đình mà đổi đời khác với em đâu. Thời gian thử việc ba tháng, nếu em phạm sai lầm trong công việc, thì sẽ chịu phạt như thường đúng với quy định.” Trong vòng ba tháng, cô nhất định sẽ nghĩ cách để Y Vân tự tìm đường rút lui.

Thị Y Vân nở nụ cười giấu cợt, “Quy định của Jessie’s có nghiêm thì cũng không thể bị nổi với quy định của hãng hàng không. Cái gì mà đổi đời đặc biệt vì quan hệ, tôi không thèm, chỉ cần chị không vì lý do cá nhân mà chèn ép tôi, cố ý kiểm soát đuổi tôi đi là được rồi. Ba tháng thì ba tháng, lương hậu đãi ngộ chị tự xem rồi quyết, đừng có thấp hơn mức cơ bản mà nhà nước quy định là được”.

“Điều kiện của em cũng nhiều thật đấy, nếu em đã không vui vẻ như vậy, còn đến đây làm gì?”

“Chẳng còn cách nào khác, ai bảo sứ mệnh to lớn nhất cuộc đời này của tôi chính là báo thù chị cơ chứ.”

“Tình cảm của chị thì tiện đến mức phải chịu sự báo thù của em sao?”

“Câu này không phải là do tôi nói nhé. Có điều tôi đã nói với dì hai rồi, chỉ cần nơi nào có tôi, thì việc kết hôn của chị nhất định sẽ được xúc tiến nhanh chóng. Dì và chú đều đồng tình với tôi.”

Thị Y Vân lại cảm thấy máu nóng trong lồng ngực như trào lên đến cổ họng, thật không còn gì để nói. Sự vô sỉ của cô ta không chỉ nằm trong thâm tâm, mà còn thấm vào tận xương tủy rồi. .

“Được rồi, chuyện phiếm như thế đủ rồi, có việc gì tôi có thể làm không?”

Thị Y Vân mở cửa gọi Sa Sa và Mạnh Mạnh vào dặn dò, “Đưa cô ấy đi một vòng làm quen với từng bộ váy cưới và lễ phục, bao gồm cả triết lý kinh doanh và quy trình tổ chức làm việc của Jessie’s”.

Thị Y Vân lắc lư thân hình quyến rũ mê người của mình, bước ra khỏi phòng làm việc.

Thị Y Vân gọi Sa Sa lại, dặn dò đặc biệt, “Mọi người muốn cô ấy làm gì thì cứ để cô ấy làm việc đó, những việc mọi người không muốn làm thì hãy giao cho cô ấy. Tốt nhất là trong vòng một tháng, để cô ấy bận rộn không có thời gian rảnh đến làm phiền chị nữa. À không, ba tháng đi, đổi lại thành ba tháng. Nói tóm lại, em và Mạnh Mạnh tự liệu mà làm, chỉ cần không làm kinh động đến mẹ chị là được”.

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gặp Gỡ, Một Đời Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 38: Chương 10.3

Sa Sa kinh sợ nhìn cô, “Bà chủ của em à... chị chắc chứ?”.

Y Vân lập tức vỗ về Sa Sa, “Kẻ sĩ không thể không kiên cường mạnh mẽ, dù nhiệm vụ có khó khăn nặng nề cỡ nào cũng phải hoàn thành. Em gái, em hãy dũng cảm bước về phía trước, kiên gan đừng quay đầu lại”.

Càng là những người mà bản thân không muốn gặp, lại cứ luôn xuất hiện trước mặt ta với tần suất dày đặc.

Ý trời đã định, cô không thể nào thoát khỏi gông cùm xiềng xích này rồi.

Cái gì mà ý trời đã định chứ, thôi thì cứ để mặc nó đi.

Thị Y Vân là một người khéo léo toàn diện, về điểm này Y Vân không hề phủ nhận. Từ sau khi nó đến, Jessie’s chẳng khác nào bị biến thành tiệm cà phê đặc sắc. Không phải do Thị Y Vân rảnh rỗi biến Jessie’s thành quán cà phê, mà là do miệng lưỡi nó dẻo quẹo, rất nhiều khách sau khi lựa chọn trang phục xong đều không nở đi. Rảnh rỗi thì ngồi ở khu nghỉ ngơi dành cho khách vừa nhấm nháp cà phê, vừa nói chuyện phiếm. Thị Y Vân đem những chuyện mà bản thân đã từng trải qua khi còn là tiếp viên hàng không chia sẻ với họ. Cho dù có là mình tình hay doanh nhân, thì chỉ cần là phụ nữ đều thích nói chuyện phiếm.

Thị Y Vân mặc dù không muốn gặp nó, nhưng cũng không phản đối nó làm như vậy. Suy cho cùng khách hàng là Thượng đế, chỉ cần doanh số không ngừng tăng vọt thì có dùng một chút mảnh khỏe giao tiếp cũng là cần thiết. Thậm chí khi nghe các nhà thiết kế kêu ca gần đây đơn đặt hàng quá nhiều, khiến bọn họ bận đến nỗi chân tay quá quàng, Y Vân cũng mắt nhắm mắt mở cho qua. Từ trước đến giờ cô chưa từng nghĩ ngờ năng lực của Thị Y Vân.

Ngày ngày Thị Y Vân đều nở nụ cười rạng rỡ xuất hiện trước mặt cô, Y Vân luôn coi như không nhìn thấy. Thỉnh thoảng lúc tâm trạng tốt thì sẽ liếc nhìn nó một hai cái, những lúc tồi tệ sẽ trưng ra vẻ mặt đờ đẫn sát khí. Có điều, một thời gian qua đi, mối quan hệ căng thẳng giữa hai người cũng có phần hòa hoãn hơn một chút.

Nếu nói Thị Y Vân làm vậy là biểu hiện của tình thân gia đình, thì đó là ý nghĩ sai lầm. Bởi vì thỉnh thoảng có cơ hội nó nhất định sẽ phải đâm cho Y

Thần một nhát, “Hôm nay nhân vật khả nghi X chưa tặng hoa cho chị sao?”.

Về chuyện có liên quan đến nhân vật khả nghi X đó phải kể đến chuyện mấy ngày trước, Y Thần đột nhiên nhận được một bó hoa cúc màu cam rất to, là một loài cúc mà cô chưa từng thấy, màu cam nổi bật điểm lẹ khiến mắt cô sáng ngời. Trên chiếc thiệp xinh xắn tinh tế có viết: Nhớ ăn com trưa đó, không hề đề tên. Hôm nay không biết là ngày lễ gì, mới sáng sớm đã lại nhận được hoa và vẫn là một tấm thiệp tinh tế như vậy với dòng chữ: Nhớ ăn com trưa nhé. Và đương nhiên vẫn không đề tên.

Nhân viên tiệm hoa nói, người mua hoa là một người đàn ông siêu đẹp trai, có điều người ấy không hề đề lại tên và số điện thoại.

Lúc đầu Y Thần còn tưởng là Lục Thần Hòa đang giở trò vô vị muốn chòng ghẹo cô, ngoài anh ra thì còn ai nghĩ ra việc tặng hoa cúc chứ? Cúc chẳng phải là loài hoa người ta thường mang đi tào mọ sao? Nhưng sau khi Y Thần lên mạng tra thông tin, liền biết được thì ra đó là loài cúc Mạch Can, biểu tượng cho hồi ức vĩnh hằng, khắc sâu trong tim. Một phút bàng hoàng, Y Thần liền biết người tặng hoa là ai.

Hồi ức vĩnh hằng, khắc sâu trong tim.

Chỉ những người đã từng có được tình yêu, mới cần khắc sâu kí ức vào trong tim.

Cao Minh Dương, anh ta đã đồng ý với Y Thần sẽ không gặp mặt nữa, nhưng lại dùng cách thức này để nhắc nhở cô, ở một nơi nào đó trong trái tim, anh ta vẫn lặng lẽ chờ đợi cô.

Lẽ nào cô chỉ là một kẻ tham ăn? Y Thần định ném cả hoa và thiệp vào sọt rác, nhưng lí trí mách bảo, cô cầm lên được thì cũng đặt xuống được. Cho nên, Y Thần gọi Mạnh Mạnh mang bó hoa cắm vào chiếc lọ bên trong tiệm.

Thị Y Vân vừa nhìn đã đoán ra hoa do ai tặng, nó không bốc mẽ, cũng không có ý mỉa mai, nhưng sẽ dùng nhân vật khả nghi X này để đả kích Y Thần một chút. Đương nhiên sự đả kích này chỉ khiến cho Y Thần khó chịu đôi phần, để tâm tư cô càng loạn lên mà thôi. Đó chính là sở trường của Thị Y Vân.

Mỗi ngày Thị Y Vân đều hỏi, “Lục Thần Hòa dạo gần đây không gọi điện cho chị sao?”.

Đương nhiên Y Thần sẽ không ngồi yên chờ chết, lúc cần thiết sẽ lên tiếng phản pháo lại, “Có gọi điện đến cũng phải báo cáo cho em biết mới được sao?”.

“Sao chưa thấy Lục Thần Hòa đến đón chị tan làm bao giờ nhỉ?”

“Có đón chị tan làm hay không liên quan gì đến em?”

“Tôi vẫn chưa ra tay với Lục Thần Hòa, chị đừng có nói với tôi rằng Lục Thần Hòa đã bị kẻ khác nhanh chân cướp mất rồi đấy nhé?”

“...”

Lục Thần Hòa, Lục Thần Hòa, Lục Thần Hòa, ba chữ này hết như quảng cáo, suốt ngày quay vòng vòng trong đầu cô vậy.

Kể từ sau khi hai người hoàn thành giao dịch hoang đường đó, cô luôn có cảm giác như mây mù đang không ngừng kéo đến xung quanh mình. Thậm chí mỗi ngày đều lo lắng phải đối diện với vị hôn phu có tên Lục Thần Hòa của mình ra sao. Thực tế kể từ sau buổi sáng anh đưa cô đi làm đến giờ, Y Thần cũng chưa gặp lại anh. Cái nắng nóng oi bức gay gắt ngày hè đã được thay thế bằng vẻ mát dịu thoải mái của tiết trời ngày thu.

Có lẽ do nguyên nhân địa điểm làm việc, Lục Thần Hòa không thể ngày ngày chạy một vòng xa tí tấp từ ngoại thành vào trung tâm chỉ để gia tăng một bước trong công cuộc tìm hiểu giữa hai người được. Vì thế tình trạng yêu xa suốt một tháng trời không gặp mặt như thế này cũng thực sự khiến cô thoải mái thờ phào nhẹ nhõm. Y Thần thậm chí còn cho rằng anh chỉ đùa mà thôi, không cần phải cho là thật. Nhưng lần thứ hai rồi đến lần thứ ba nhận được điện thoại của Lục Thần Hòa thì Y Thần bắt đầu thấy sợ hãi, cô dần dần chấp nhận đây không phải là một giấc mộng, mà là sự thật.

Mặc dù không thể gặp mặt, nhưng mỗi ngày Lục Thần Hòa đều gọi điện thoại ít nhất một lần quấy rầy cô. Tại sao lại nói là quấy rầy? Bởi vì mỗi lần gọi điện, nếu anh không trầm mặc thì cũng chỉ hỏi một câu rất đơn giản, sau đó nhanh chóng thốt lên hai từ “tạm biệt” rồi lại cúp máy. Loại quấy rối cùng gây kinh sợ này dường như đang nhắc nhở cô: Cô còn có một “vị hôn phu”, hơn nữa “vị hôn phu” ấy còn rất có trách nhiệm. Cho nên sau mỗi lần nghe điện thoại của anh, Y Thần đều kích động đến mức muốn đập cho anh một trận toi tã. Thiếu nữ chưa chồng này không phải là để cho anh mặc sức đùa cợt thế nào cũng được đâu nhé...

Hôm đó là một ngày cuối tuần, cô đang gấp rút hoàn thành bản thảo thiết kế đến mức sắp phát điên, vậy mà còn bị Chu Kiều Na kéo đi tham gia buổi dã ngoại do đồng nghiệp tổ chức. Thực ra chỉ là mấy cô nàng đem theo các anh người yêu ra khu ngoại ô xả stress mà thôi.

Chu Kiều Na phụ trách công việc trong Ban tuyên giáo của trường, ngoài Kiều Na năm tới mới kết hôn ra thì những người còn lại đại đa số đều đã có chồng có con. Vốn dĩ Y Thần có chút do dự, nhưng lại nghĩ đến chuyện gần đây bận bịu thiết kế đến mức đầu óc sắp bốc hỏa đến nơi, thêm nữa thỉnh thoảng lại còn bị Thị Y Vân ở bên cạnh châm chọc khiêu khích. Cho nên cô cũng muốn ra ngoài tận hưởng không khí tươi mới, giải khuây một chút, tìm cảm hứng sáng tác.

Đi cùng còn có mấy bạn nhỏ nữa, nên Y Thần quyết định đưa cháu gái Điểm Điểm đi cùng.

Suốt dọc đường, Điểm Điểm vô cùng hưng phấn, lú lo liên hồi. Chu Kiều Na dường như cũng đột ngột trẻ đi cả chục tuổi, nhí nhéo suốt dọc đường với

Điểm Điểm. Thị Y Thần nhìn hai người một lớn một bé, chỉ biết bắt đầu đi lặc đầu.

Bỗng nhiên di động trong tay Y Thần reo lên, trên màn hình hiển thị ba chữ “Đồ thần kinh”. Khi nhìn thấy cái tên quen thuộc đó gọi điện đến, như đã trở thành thói quen, Y Thần bấm nút nhận điện thoại với vẻ mặt không chút biểu cảm, hùng hồn bật ra một chữ, “Nói!”.

Đầu bên kia truyền đến tiếng cười trầm thấp đến mê người của anh.

Thực ra đối với kiểu làm phiền nhảm chán này, Y Thần hoàn toàn không buồn bận tâm. Nhưng không biết từ khi nào, từ trong tiềm thức, cô lại có chút say đắm giọng nói trầm ấm, quyến rũ của Lục Thần Hòa. Cô yên lặng lắng nghe tiếng cười đầy từ tính của anh cho đến lúc nó biến mất.

“Đang làm gì vậy?”

“Không làm gì.”

Đây là kiểu đối thoại nghìn lần không đổi của hai người họ, là bắt đầu và cũng là kết thúc.

Y Thần vừa mỉm cười nhìn Chu Kiều Na đang ở bên cạnh, ngả vào cô, cười như điên đến nỗi cơ bụng sắp co rút đến nơi, vừa đợi Lục Thần Hòa nói câu tạm biệt để còn ngắt điện thoại.

Nhưng anh lại đột ngột hỏi một câu, “Có bạn ở bên cạnh sao?”.

Y Thần ngẩn người, cảm thấy có chút bất ngờ, thậm chí còn quên mất việc trả lời. Lần này đúng là hiếm có, anh lại hỏi nhiều hơn một câu. Chu Kiều Na và Điểm Điểm đang đùa nhau làm loạn cả lên, tiếng cười nói vang như pháo nổ, nếu không phải vì đang bận nghe điện thoại, thì trong những tiếng cười đó sẽ có sự góp phần của cô.

Y Thần khẽ “ừ” một tiếng.

“Tạm biệt”, đúng vào lúc cô cho rằng cuộc nói chuyện chắc sẽ còn tiếp tục, thì kết cục vô tình lại một lần nữa xuất hiện.

Cô trừng mắt nhìn cuộc gọi bị ngắt, sau đó khẽ gầm lên, “Đồ chán tinh”.

Chu Kiều Na nửa ngồi nửa nằm lên người Y Thần, hiếu kì hỏi, “Mắng ai là chán tinh đấy?”.

“Ồ, không có gì, một kẻ vô vị gọi nhầm số thôi”, Y Thần cắt di động vào túi, ậm ừ trả lời.

Chu Kiều Na không biết chuyện cô và Lục Thần Hòa già vờ yêu đương. Y Thần sợ Chu Kiều Na biết sẽ mắng chửi cô một trận là đồ nào ứng.

Trong tầm mắt, từng ruộng lúa chín vàng thơm nặng trĩu hạt chậm chậm lướt qua, trong không khí phảng phất hương lúa chín hòa quyện với mùi đất đai ngai ngái thoảng theo làn gió bay đến. Tất cả mọi người trên xe đều chuyển tầm nhìn ra ngoài thưởng thức, tham lam áp vào cửa xe hít hà mùi hương thơm thanh khiết của tự nhiên.

Điểm Điểm hưng phấn hét to, “Di hai, di xem này, bông lúa đều cười đến mức oằn cả lưng rồi”.

“Di hai? Ha ha ha, Điểm Điểm gọi thế này mới thú vị làm sao”, Chu Kiều Na chỉ cần nghe thấy Điểm Điểm gọi Y Thần một tiếng “di hai”, là sẽ không nhịn nổi mà bật cười sung sướng.

1 Hai trong tiếng Trung còn có nghĩa là hâm, thần kinh.

Thị Y Thần trừng mắt lườm Chu Kiều Na, rồi xoa đầu Điểm Điểm.

“Ai bảo cậu luôn đứng thứ hai chứ, cái này gọi là định mệnh rồi. Hàng second-hand, ha ha, đúng là từ trong xương cốt cậu đã bị gắn cái mác này rồi”, Chu Kiều Na lại cười đến mức không đứng thẳng lên nổi.

Xe bon bon chạy băng qua con đường bê tông nhỏ hẹp vùng đồng quê, rồi chậm rãi tiến vào đích đến. Thị Y Thần nhìn tầm mắt “Cơ sở ươm giống nông nghiệp khu phát triển kinh tế Hi Vọng” vừa lướt qua, vô thức nhớ ra lần trước Lục Thần Hòa đến chơi nhà cô có ba hoa rằng anh làm nông vụ ở khu phát triển kinh tế. Tên công tử ăn chơi trác táng đó nếu đúng là chiến sĩ khai phá địa cầu, bán mặt cho đất bán lưng cho trời thì đúng là lợn cái cũng biết bay.

Nơi đây có điều gì đó rất khác lạ so với những vùng nông thôn mà Y Thần đã đi qua.

Con đường mòn nhỏ khúc kha khúc khuỷu, gió đồng hiu hiu thổi, hai hàng cây ngô đồng bên cạnh xào xạc lá, thỉnh thoảng có một hai chiếc lá vàng rụng xuống bay lượn trong không trung, trông hết như chiếc dù lượn vô hình đáp xuống, quyến luyến vẫy chào từ biệt với thân cây mẹ to lớn xanh tốt đang hiên ngang đứng đó. Đằng sau cây ngô đồng là con sông nhỏ trong veo xanh ngắt, phóng tầm mắt ra xa, tia nắng một trời rực rỡ phản chiếu xuống mặt sông, hắt lên thứ ánh sáng màu vàng kim long lánh, khiến con sông như được dát vàng vậy.

Trời trong xanh cao vút, ánh nắng rực rỡ, không khí tươi mới thanh khiết. Dường như trong một ngày đẹp trời như thế này nên đến đây để tâm hồn con người ta được thoải mái vui vẻ.

Vừa xuống xe, trên mặt ai nấy đều tràn ngập nụ cười vui vẻ phấn khích.

Thị Y Thần không kìm được mà ôm lấy bà vai Chu Kiều Na, khen cô mức lòng, “Thật không ngờ ‘điện hạ’ ăn chơi cũng rất có gu nha”.

Chu Kiều Na nói, “Mình đây thềm vào! Chẳng qua là tại cái đồ quê mùa nhà cậu ấy! Lần nào hẹn cậu ra ngoài cũng trưng ra cái bộ dạng ngăn cách thế tục, đồ kị cuộc đời”.

Thị Y Thần phóng tầm mắt chiêm ngưỡng xung quanh, cách đó không xa có một tấm biển chỉ dẫn ghi “Bên trái là vườn rau. Bên phải là vườn hoa quả”. Y Thần thấy vậy liền hỏi, “Chúng ta đi hái hoa quả, hay đi đào rau củ?”.

“Thế nào cũng được. Cậu xem xem, bên này là vườn rau củ, bên đó là vườn hoa quả, bên cạnh vườn hoa quả còn có một cánh đồng hoa. lát nữa chúng ta qua bên đó ăn cơm”, Chu Kiều Na chỉ về phía xa tít tắp, “Cậu không biết tiệm cơm đó thú vị đến mức nào đâu, nó được kết hợp với cả việc trồng hoa trong nhà kính đấy”.

“Trồng hoa trong nhà kính?”, trong đầu Y Thần hoàn toàn chưa mường tượng ra được khái niệm này.

“Đi nào, đưa các bạn nhỏ đi bổ sung một chút kiến thức về các loại rau củ đã.”

Đón tiếp mấy người họ là một ông chú khoảng năm, sáu mươi tuổi. Ông chú đó giới thiệu rằng những người làm việc ở đây đại đa số là các nông dân với kinh nghiệm trồng trọt mấy chục năm, cũng có một phần nhỏ là những thanh niên trẻ tuổi. Thời nay có rất nhiều thanh niên sau khi tốt nghiệp đại học đều lựa chọn đến làm việc ở những cơ sở như thế này.

Ông chú dẫn cả đoàn, bắt đầu tham quan từ khu vực trồng rau trong nhà kính. Toàn bộ những lồng che bên trong nhà kính đều cao bằng khoảng một người, các công nhân làm việc trong đó đều đi lại bình thường.

Mấy bạn nhỏ rất nhiệt tình học hỏi, suốt cả dọc đường không ngừng đặt câu hỏi, “Đây là rau gì ạ?”.

Chu Kiều Na nói, “Cái này di biết, là rau cải xanh”.

Thị Y Thần nhìn Chu Điện khinh bỉ nói, “Cắt! Cái này cho dù mắt có mù cũng có thể nhận ra là rau cải xanh”.

Một thầy giáo họ Cao đi cùng nói, “Chúng ta thường xuyên đi chợ rau, những người bán hàng đều gọi loại này là rau cải thìa, đắt hơn nhiều so với rau cải xanh”.

Một bạn nhỏ khác hưng phấn hết như phát hiện ra một lục địa mới vậy, “Nhìn xem, hoa màu xanh được trồng ở ruộng bên kia là hoa gì vậy?”.

Điểm Điểm cướp lời nói, “Tớ biết, tớ biết, đó là bắp cải, đây không phải là hoa màu xanh”.

Chu Kiều Na lại lên tiếng, “Gần đây chẳng phải thời sự đưa tin bắp cải rất ế ẩm sao? Nông dân đều phá bỏ hết ruộng bắp cải rồi? Sao ở đây vẫn còn trồng bắp cải?”.

Thị Y Thần nhún vai nói, “Chắc là người dân thành phố N của chúng ta vẫn thích ăn nộm bắp cải”.

Y Thần vốn sinh ra ở thành phố, cho nên cũng không hề có chút kiến thức nào về việc sinh trưởng của các loại rau củ. Cô cũng giống hệt như các bạn nhỏ, trong lòng tràn ngập hiếu kỳ, nhà kính nào cũng phải đến ngó một cái, xem xem trong đó là loại rau gì, xem mình có nhận ra là loại nào hay không.

Y Thần bước vào một khu nhà kính, loại rau được trồng trong đó phải sử dụng giàn leo, những sợi dây leo đã bắt đầu cao hơn đầu người.

Cô hỏi Chu Kiều Na, “Đây là cái gì?”.

Chu Kiều Na đáp lại, “Lần trước đến, nhân viên làm việc ở đây đã giải thích cho mình, nhưng mình lại quên mất rồi. Nói tóm lại nếu không phải là cà chua thì cũng là dưa chuột”.

“Với cái đầu lộn này của cậu mà cũng đòi làm tuyên truyền”, Y Thần khinh bỉ nói.

Chu Kiều Na lườm cô một cái, khinh thường bước đến một khu nhà kính khác.

Y Thần quyết định phải tìm hiểu xem đây rốt cuộc là loại rau gì.

Bên trong lồng kính có một nhân viên mặc đồ lao động đang khom lưng bận rộn gì đó. Y Thần thấy phần lớn những người làm việc ở đây tuổi tác đều xấp xỉ năm sáu mươi giống như ông chú vừa rồi, nên cất giọng đầy lễ phép, “Chú ơi, cho cháu hỏi đây là rau gì ạ?”.

Người đó nghe thấy giọng nói của cô, thoát tiên có chút sững người, sau đó chậm rãi quay lại, nhìn thẳng vào cô.

Tầm mắt của Y Thần này giờ vẫn bị giàn dây leo xanh mướt thu hút, muốn nhìn kỹ xem có nhìn ra được điều gì không. Chưa thấy ông chú trả lời, cô bèn mỉm cười nhìn về phía đó, muốn hỏi thêm lần nữa. Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc trước mắt, Y Thần bỗng kinh ngạc đến mức trợn mắt há hốc miệng, lắp bắp không nói được gì.

Con người đen láy của Lục Thần Hòa thoáng động đậy, khóe miệng khẽ nhếch lên, “Em gái à, cái này gọi là dưa chuột”.

Một câu được thốt ra từ miệng Lục Thần Hòa, trần động như sét đánh giữa trời quang khiến Y Thần suýt chút nữa sặc nước bọt. Cô ho sù sụ một hồi mới dừng lại được. Câu nói tiếp theo của anh khiến cô kích động đến nỗi chỉ muốn tìm ngay kẻ nứt nào đó mà chui xuống, “Lẽ nào thầy giáo dạy môn Sinh học không dạy cho em sao?”.

“Sao anh lại ở đây?”

“Ngày nào anh chẳng ở đây?” Mặt anh cực kì tươi tỉnh.

“Hả?”

“Đi làm”

“Hả? Anh thực sự làm nông?”

“Xem thường anh em nông dân bọn anh sao?”

“... Phụt!”

Thị Y Thần không thể tin nổi nhìn anh một lượt từ trên xuống dưới, Lục Thần Hòa khoác trên mình bộ quần áo lao động thô cứng màu xanh da trời. Trên áo còn in mấy chữ lớn “Cơ sở vườn ươm Hi Vọng”. Dưới chân là đôi giày vải màu xanh mà các bác nông dân hay dùng, chỉ còn thiếu đúng chiếc mũ rom vàng trên đầu mà thôi.

Nhìn đám dây leo đang cuốn vào nhau trước mặt, cô lại nhớ đến dịp xuân hạ năm nay. Rất nhiều địa phương trên toàn quốc đều thu gom cả chua đồng loạt bán ra thị trường, dẫn đến tình trạng tiêu thụ của cả chua ế ẩm, khiến cho loại quả “thánh nữ” cũng biến thành quả “gái ế”, hại rất nhiều bác nông dân phải đem cả chua đi tiêu hủy. Vì thế, trong đầu cô dần mường tượng ra một cảnh: Lục Thần Hòa đầu đội mũ cối vàng, một vai vác cuốc xẻng, một vai gánh phân bón, chân đi giày vải màu xanh quân dụng, hình tượng người nông dân nhiệt huyết điển hình được tái hiện trước mắt cô. Hơn nữa miệng anh còn ngậm điều thuốc, về mặt cột nhà đứng trước chiếc xe hơi sang trọng ở khu biệt thự cao cấp Hà Kê, không ngừng chạy qua chạy lại mời chào mấy nhà hàng xóm: “Hi, người anh em, có muốn đến chọn ít cả chua không? Anh nhìn xem rất tươi. Vừa to vừa ngọt, lại nhiều vitamin, đảm bảo anh ăn rồi lại muốn ăn nữa”.

Hình ảnh thật là đối lập.

Y Thần nhìn không được che miệng cười.

Lục Thần Hòa không hiểu chuyện gì, chậm rãi đi về phía cô nói, “Cười gì vậy?”.

“Chẳng phải cả chua và bắp cải anh trồng đều ế ẩm cả sao?” Cô vẫn chưa ngừng cười nổi.

“Sao em chẳng có chút đồng cảm nào vậy?”

“Ai bảo không có chứ? Em đang quan tâm đến anh đấy.”

“Cảm ơn em đã quan tâm”

Lục Thần Hòa mặc bộ đồ lao động trước mặt, kết hợp với hình tượng mà cô tưởng tượng ra trong đầu thật đúng là đặc sắc. Y Thần không nhìn được lại phá lên cười.

“Trông anh như thế này thật sự buồn cười lắm sao?”

“Ừm ừm ừm”, Y Thần gật đầu lia lịa.

Lục Thần Hòa cũng không kìm được bật cười cùng cô, cười một lát rồi ngừng lại, nói với vẻ mặt nghiêm túc, “Gần đây anh bận quá, anh đang định tranh thủ thời gian vào thành phố thăm em, không ngờ hôm nay em lại xuất hiện ngay trước mắt anh như thế này”.

Đôi mắt anh lấp lánh, phát ra tia sáng lạ thường.

Y Thần bối rối vì ánh mắt ấy, nụ cười trên khóe môi cũng dần thu lại, đôi mắt né tránh đi, nhìn sang hướng khác. Cô cắn cắn môi nói, “Cùng bạn đi dã ngoại, tiện thể đưa mấy bạn nhỏ đi theo để tăng thêm kiến thức về trồng trọt”.

“Nào, anh dẫn bọn em đi tham quan”, anh ôm lấy vai cô cực kỳ tự nhiên.

Y Thần sửng người, cơ thể cứng nhắc để mặc anh dẫn ra khỏi lồng kính.

Điểm Điểm đi ra từ một lồng kính khác, vừa thấy Lục Thần Hòa, nó liền hưng phấn gọi lớn, “Chú Lục, sao chú lại ở đây?”.

“Chú làm việc ở đây mà”, Lục Thần Hòa buông Thị Y Thần ra, chào Điểm Điểm, hai người mừng rỡ nói chuyện với nhau hệt như những người bạn thân.

lâu ngày không gặp mặt vậy.

Chu Kiều Na nhìn thấy Y Thần được một anh chàng cao to đẹp trai ôm vai đẩy thân mật bước ra khỏi lồng kính, hơn nữa Điểm Điểm còn vui vẻ với người đàn ông đó là “chú Lục”, vừa nhìn đã biết là gian tình trần trụi.

Chu Kiều Na nhanh chân đi đến trước mặt Y Thần, chỉ vào mũi cô mà mắng, “Cậu đúng là đồ chết tiệt, có chuyện như vậy mà dám giấu ‘điện hạ’ đây? Người đàn ông đó rốt cuộc là sao chứ? Sao còn ngang nhiên ôm cậu như vậy? Tại sao lại có chuyện Điểm Điểm biết mà tớ không biết?”.

Thị Y Thần gấp ngón tay Chu Kiều Na xuống, nhỏ giọng nói, “Xin cậu đấy, chuyện không phải như cậu nghĩ đâu, được chưa?”.

“Vậy thì là thế nào?”

Cô đề thấp giọng giải thích, “Thực ra là mối quan hệ yêu đương hò, lợi dụng lẫn nhau. Sau khi lĩnh được giấy chứng nhận kết hôn, qua được cửa ải của mẫu thân đại nhân nhà mình, mình sẽ lập tức li hôn”.

Chu Kiều Na kinh ngạc tốt độ, “Trời đất ơi! Chuyện vợ vẫn như vậy mà cậu cũng nghĩ ra được? Cậu đúng là chó cùng dút giậu, việc điên rồ gì cũng có thể làm ra. Để mẹ cậu biết được chuyện này, cậu không bị lột mười lớp da mới là lạ đấy!”.

“Cho nên, chuyện này mình không hề nói với ai. Cậu cũng biết mẹ mình tính mắt đến mức nào đấy, giờ cậu biết rồi, nếu để mẹ mình bắt thóp rồi lộ ra, mình sẽ chết càng thảm. Cho nên mình mới phải giấu kín. Thực ra cũng chỉ mới bắt đầu, chưa có gì là chắc chắn”, cô nhìn Lục Thần Hòa đang nở nụ cười cực kì vui vẻ, đối với cô mà nói anh quả thực là một ẩn số.

“Anh chàng này sao trông quen mắt vậy nhỉ”, Chu Kiều Na nhìn chăm chăm vào khuôn mặt anh tuân bất phàm của Lục Thần Hòa, hết ngang lại đến dọc.

Lục Thần Hòa thấy vậy đi đến chào hỏi, “Xin chào!”.

“Ồ là la, tớ biết rồi, tớ nhớ ra rồi”, Chu Kiều Na vỗ vỗ đầu rồi hét lên, “Anh không phải là người hôm đó cùng Y Y rời khỏi quán bar đến khách sạn sao...”.

Đây sao là bạn bè được chứ? Rõ ràng là đang cố ý dìm cô mà? Nói cái người trong quán bar chẳng phải đỡ hơn nhiều so với việc nói cái người trong khách sạn sao?!

Y Thần kịp thời bịt miệng Chu Kiều Na lại, chỉ sợ cô nàng lại thốt ra mấy từ “đi thuê phòng”. Nếu mấy lời này bị Điểm Điểm nghe thấy, truyền đến tai mẫu thân đại nhân của cô thì cô tốt nhất nên tự lột da mình trước.

Lục Thần Hòa khẽ mỉm cười nói, “Cô là người hôm đó đợi ở bên ngoài mang đồ đến cho Y Y?”.

“Đúng thế, anh đẹp trai à, trí nhớ của anh thật tốt. Giữa mênh mông biển người, vậy mà anh lại tìm được Y Y góc ngách nhà chúng em, quả là phúc đức mấy đời”, Chu Kiều Na không ngừng tặng bók Y Thần.

Lục Thần Hòa vô thức đưa tay ôm lấy vai Y Thần rồi nói, “Đúng vậy.” Anh khẽ vuốt tóc cô, nụ cười trong đáy mắt càng thêm nồng ấm.

Hai gò má Y Thần như thể xuất hiện thêm hai quả cà chua.

Chu Kiều Na liếc nhìn động tác vô cùng yêu chiều cùng ánh mắt dịu dàng ấm áp của Lục Thần Hòa dành cho Y Thần, hình như không giống với những lời Y Thần nói cho lắm. Sao có nhìn kiểu gì đi chăng nữa cũng giống hệt như đôi nam nữ đang đắm trong men tình vậy. Cái anh chàng này chắc là thích Y Y rồi chăng, chỉ có điều là Y Y góc ngách nên không biết mà thôi. Còn tưởng người ta là diễn viên đóng thế miễn phí. Lần này thì hay rồi đây.

Chu Kiều Na nói, “Hai lần trước đến đây, sao em chưa từng gặp anh nhỉ? Anh làm việc ở đây sao?”.

Lục Thần Hòa gật đầu, lại mỉm cười nhẹ nhàng, “Ừ, chỗ này là anh góp vốn làm chung với hai người bạn. Nói đơn giản một chút, thì chỗ này được khoán thầu cho những bác nông dân có kinh nghiệm trồng trọt ở địa phương phụ trách canh tác. Bọn anh tham gia vào công đoạn như sản xuất, chế biến, vận chuyển, tiêu thụ sản phẩm. Anh chủ yếu phụ trách kĩ thuật nuôi trồng và nghiên cứu giống mới. Phần lớn thời gian đều ở trong phòng thí nghiệm, hôm nay vừa đúng lúc ra ngoài lấy mẫu”.

Chu Kiều Na tán thưởng nói, “Ái chà, vậy anh chẳng phải chính là kĩ sư nghiên cứu nông nghiệp trong truyền thuyết đó sao, thật đúng là nhân tài”.

Lục Thần Hòa quay sang nhìn Y Thần, “Đúng vậy, nhưng mà có người nào đó cứ luôn không tin, cho rằng anh là kẻ lừa gạt”.

Thị Y Thần không nói gì, chỉ trừng mắt lườm anh, “Xin anh đấy, ngày hôm đó ở nhà em anh miêu tả mình 100% giống nông dân chân lấm tay bùn chính hiệu. Với dáng vẻ này, anh cứ thử ra ngoài nói mình làm nông xem, ai mà tin cho nổi?” Da dẻ vừa trắng vừa mịn, căng mọng đến mức có thể búng ra nước. So với ông chú vừa rồi đón bọn họ đi tham quan, da vừa đen vừa sạm, thì ai mà có thể tin nổi kiểu người như Lục Thần Hòa lại làm trong ngành nông nghiệp được chứ? Rất hiển nhiên ông chú vừa rồi mang đến cho người ta cảm giác là người nhà nông chính hiệu hơn.

“Hiện tại có rất nhiều sản phẩm thực vật được sản xuất mà không cần thông qua con đường đất bùn”, anh khoanh tay trước ngực, “Bây giờ em tin chưa?”.

Thị Y Thần bĩu môi nhưng không nói năng gì.

“Đi nào, anh đưa mọi người đi tham quan.”

Điểm Điểm lập tức vui mừng nhảy chân sáo đi theo.

Chu Kiều Na đột nhiên kéo giật Điểm Điểm lại, thì thầm to nhỏ gì đó vào tai cô bé, Điểm Điểm lập tức hiểu ra, chạy đến chỗ Lục Thần Hòa nói, “Chú Lục, đi hai cháu phiền chú nhé. Fighting!” Cô bé vẫy tay ra hiệu với Thị Y Thần, rồi còn tặng cô một nụ hôn gió, sau đó đi chung với Kiều Na, hòa vào đám người tiến về phía trước.

“Này...”, lúc Thị Y Thần phản ứng lại, Điểm Điểm và Chu Kiều Na đã đi được một đoạn khá xa rồi.

Lục Thần Hòa ôm lấy vai cô, “Quần tử có lòng, đừng phụ tấm lòng dày công sắp xếp của bạn em”.

“Này, tay anh đặt đâu đấy? Trước đó chúng ta đã có quy định dài hăn ba chương rồi đấy.”

“Ba chương đấy ở đâu? Chưa được đọc bao giờ”, anh coi lời cô nói như gió thoảng bên tai, bàn tay trượt xuống rồi theo đà nắm lấy tay cô, “Anh đưa em đi tham quan một nơi mà anh cảm thấy rất tuyệt”.

Y Thần muốn giỡn giỡn, nhưng kinh nghiệm hai lần trước nói với cô rằng, có giỡn giỡn cũng chỉ là vô ích.

“Này, tay anh hình như vẫn chưa rửa đâu đấy!”

“Chính là muốn để em cùng cảm nhận một chút tình yêu nồng nhiệt với đất mẹ đấy.”

“Thôi đi!”

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gặp Gỡ, Một Đời Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Mọi Sâu Nặng Này Dành Cho Em

Lục Thần Hòa nắm tay cô, đi một đoạn khá xa đến một khu lồng kính, bên trong có bố trí một giàn vòi phun nước. Rất nhiều du khách đang rửa dưa chuột và cà chua vừa hái được tại vườn.

Lục Thần Hòa buông tay cô ra, vịn vòi nước bắt đầu rửa tay. Thị Y Thần cũng qua đó rửa sạch sẽ.

Bỗng nhiên, Lục Thần Hòa đẩy sang cho cô một quả cà chua đã được rửa rất sạch sẽ, “Ném thử xem, đảm bảo sẽ khiến em hài lòng”.

Thị Y Thần nhận lấy, nhìn chăm chăm vào anh, có chút ngờ vực. Vừa rồi tay anh rõ ràng trống không mà, sao giờ lại như làm ảo thuật, biến ở đâu ra một quả cà chua thế này?

Ở bên cạnh, một bà di trung tuổi bụng rỗng cà chua đã rửa sạch, nhìn họ mỉm cười, “Tiểu Thần à, bạn gái cháu xinh thật đấy”.

“Cảm ơn dì, để đáp lại những lời này, lát nữa cháu sẽ cho người gói thêm ít cà chua để dì mang về.”

“Ôi dào, mỗi lần đến đây cháu đều khách sáo như vậy, thật ngại chết đi được”, bà di cười tươi rói.

“Cô gái à, Tiểu Thần ở chỗ này nổi tiếng là đẹp trai lại hòa nhã, con gái theo đuổi cậu ấy nhiều không đếm xuể.”

“Mỗi lần chúng tôi đến, đều có mấy cô gái trẻ chạy theo. Mấy người chúng tôi nếu không phải do tuổi đã cao, thì nhất định cũng theo đuổi cậu ấy. Cháu phải trông chừng cẩn thận đấy.”

“Mau ăn thử xem cà chua cậu ấy trồng thế nào, so với mật ong còn ngọt hơn nhiều.”

Mấy bà di bắt đầu ào ào trên ghẹo.

Thị Y Thần chỉ có cảm giác mặt mình ngày càng nóng bừng lên như bị thiêu đốt.

Lục Thần Hòa quay đầu nhìn cô, đôi mắt đen láy sâu thẳm mang đậm ý cười dịu dàng.

Đối diện với sức hút đó, Y Thần có chút hoang mang. Để che giấu sự ngượng ngùng trong lòng, cô vờ làm ra vẻ trấn tĩnh, lắc lắc quả cà chua trong tay, lạnh lùng nói, “Thì ra đây là tuyệt chiêu anh dùng để làm người khác vui vẻ, chẳng trách mà không bị ế”.

Y Thần khẽ cắn một miếng cà chua, vị chua chua ngọt ngọt lan tỏa khắp khoang miệng, so với cà chua mẹ mua ở siêu thị thì thực sự rất khác biệt, vị chua hơn ngọt hơn rất nhiều. Đây là lần đầu tiên Y Thần được ăn một quả cà chua ngon đến vậy. Cô không thể không nhìn Lục Thần Hòa bằng ánh mắt khác.

Lục Thần Hòa lại nắm lấy tay cô, đi đến bên cạnh một chiếc mô tô hai bánh, đôi chân dài nhanh nhẹn bước nhẹ một cái rồi ngồi lên xe. Anh vỗ vỗ vào chỗ ngồi phía sau, ý bảo cô cũng ngồi lên.

Y Thần có chút chần chừ.

“Lê nào em muốn anh lái máy cày đưa em đi tham quan?” Anh nhướn mày, “Cái đấy tốc độ rất chậm, hơn nữa lại còn ồn”.

“Hả? Anh cũng biết lái máy cày sao?”

“Lái máy cày lúa còn không vấn đề, thì máy cày có đáng gì đâu?” Những lời này nghe ra thật như thể đang bốc phét vậy, cảm giác như cả địa cầu đều bị anh giẫm bẹp dưới chân.

“Phụt...” Thị Y Thần mím môi, bước lên xe mô tô.

Chỗ ngồi phía sau xe cao vồng lên, cơ thể Thị Y Thần cứ thế trượt về phía trước, gần như dán chặt vào lưng Lục Thần Hòa. Để tránh chuyện xấu hổ này, Y Thần ra sức ngồi lui về phía sau, hai tay bám chặt vào phần đuôi xe.

“Ngồi cho vững vào”, Lục Thần Hòa nói xong liền khởi động xe, chiếc xe hệt như mũi tên đã được lên cung, bắn ra cái liền lao vút đi.

“A...”, dưới tác dụng của quán tính, Thị Y Thần ngã ngửa ra sau.

“Ôm chặt vào, nếu không lát nữa mà bị ngã, anh không muốn đưa em vào viện trong một ngày đẹp trời thế này đâu.”

Lục Thần Hòa chọn một con đường tắt, đi xuyên qua cánh đồng. Đường rất gập ghềnh khó đi, suốt dọc đường toàn là những ổ gà đọng đầy nước sau cơn mưa. Y Thần cảm giác như lục phủ ngũ tạng của mình sắp rơi ra ngoài hết đến nơi rồi. Một cú quẹo gấp khiến cô suýt chút nữa bị văng ra khỏi xe. Không còn cách nào khác, cô ôm chặt lấy eo Lục Thần Hòa.

Cơn gió mùa thu hiu hiu vút qua tai, trong không khí tràn ngập hương hoa cỏ của tự nhiên hòa quyện với mùi đất mẹ.

Cơ thể Y Thần dính chặt vào lưng anh, nhiệt độ cơ thể nóng rực của anh xuyên qua lớp vải truyền đến cơ thể cô, đang giữa ngày thu mát mẻ dễ chịu nhưng lại khiến Y Thần cảm thấy nóng bức như giữa mùa hè khắc nghiệt.

Ngoài tiếng gió, còn có tiếng trái tim không ngừng đập “thình thịch” suốt dọc đường, hơn nữa còn ngày càng trở nên mãnh liệt.

“Này, đến nơi rồi, nếu em cứ trôi về phía trước thế này, anh sẽ bị em ôm đến tắt thở đấy.”

Không biết từ lúc nào, chiếc xe mô tô đã dừng lại, đỗ trước một nhà kính trồng đầy hoa bên trong. Bên ngoài cửa có treo một tấm biển: Cơ sở đào tạo sinh viên thực tập thành phố N.

Y Thần đỏ mặt bước xuống xe, mĩa mai đáp, “Kỹ thuật lái xe của anh thật tệ”.

“Vậy sao? Nhưng mà về mặt của em lúc này thể hiện rằng em đã rất hưởng thụ đấy, đi tham quan vùng thôn quê bằng xe mô tô, việc này không phải ai cũng có cơ hội để trải nghiệm đâu”, anh giơ tay lên, ấn dấu vân tay ở ngón giữa vào máy quét thẻ trước cửa, một tiếng “cạch” vang lên, cửa lập tức bật mở.

“Hừ!” Y Thần khinh thường thờ ắt ra một tiếng rồi bước vào.

Vô số các loài hoa cỏ sinh tươi sống động bên trong nhà kính khiến mắt cô sáng lên.

Các bông hoa đang đua nhau khoe sắc, xanh đỏ tím vàng đan xen nhau, trông vô cùng đẹp mắt.

Trong không khí cũng tràn ngập hương hoa, đủ loại đan quyện vào nhau.

Đi qua một cây cầu nhỏ bằng gỗ, dòng nước chảy róc rách dưới gầm cầu, nhẹ nhàng uốn lượn quanh co rồi chảy thẳng vào bên trong rừng trúc xanh ngút ngàn. Trên mặt nước dập dềnh những bông hoa súng đang kì nở rộ, trắng có hồng có. Mấy cây quất trên bờ quả chín vàng trĩu cành, những chùm quả vàng ươm lấp ló giữa đám lá xanh mướt trông hệt như những cây thông Noel vui vẻ. Trên con đường mòn nhỏ dẫn vào căn nhà có lối kiến trúc khá độc đáo được rải đầy những viên đá nhỏ nhẵn mịn, hai bên vệ đường đám cỏ xanh tươi cong mình lòa xòa trông rất đáng yêu. Bức tường được ốp bằng gạch sứ trắng tinh, đột nhiên Y Thần có vẻ như được trở lại những năm tháng xưa kia.

Nếu nói chỗ này là vườn hoa thì chi bằng nói nó là vườn thực vật thì sẽ đúng hơn, so với vườn hoa thì vườn thực vật này được thiết kế ngăn nắp đâu ra đây và rất có phong cách.

“Đây là đâu thế?”

“Đây là trung tâm nghiên cứu phát triển kiểm văn phòng của bọn anh”, Lục Thần Hòa vừa giải thích vừa tiếp tục quét vôn tay để bước vào một căn phòng khác.

“Đây là khu văn phòng của bọn anh sao?” Y Thần lú lười, đây có lẽ là văn phòng làm việc có phong cách đặc sắc nhất mà cô từng thấy.

Ngoại trừ những người làm việc ở công viên, ai lại nghĩ ra việc thiết kế văn phòng giữa vườn hoa như thế này? Công nhân viên chức bình thường cả ngày làm việc trong những tòa nhà văn phòng với điều hòa mát lạnh. Ngày ngày vào lúc đi làm hay tan ca đều giẫm lên nền đá cẩm thạch sáng bóng, lạnh lẽo, chen chúc nhau vào thang máy, ngồi trong ô làm việc nhỏ xíu chật hẹp, thỉnh thoảng được nhìn thấy chút nắng chiếu vào đã cảm thấy xa xỉ lắm rồi, chứ đừng nói đến một môi trường đầy cây xanh trong lành như thế này. Muốn nhìn thấy chút màu xanh của sự sống, thì chỉ có thể đặt một cái cây nhỏ xíu ở bàn làm việc coi như có chút an ủi.

Y Thần mang đẩy về khó tin bước theo Lục Thần Hòa.

Vừa bước vào phòng, mấy đôi mắt trẻ trung hiếu kì nhìn cô chằm chằm.

Lục Thần Hòa ôm lấy cô tuyên bố, “Bạn gái của tôi”.

“Ồi chào, người đẹp nha!”

“Đúng là trai tài gái sắc.”

Đám thanh niên cười hi hi, không ngừng tán thưởng.

Từ lúc ở chỗ nhà kính trồng rau đến đây, Thị Y Thần đã dần quen với đủ loại tình huống xấu hổ, nên lần này cô tỏ ra vô cùng thản nhiên.

Đúng lúc này có một chàng thanh niên trẻ tuổi da ngăm đen, cao khoảng hơn một mét bảy ôm một chậu hoa bước vào. Anh ta mặc chiếc áo sơ mi dài tay, ông tay áo xắn loạn lên, bên dưới mặc chiếc quần jean mài, phong cách nhìn rất tùy hứng.

Anh ta nhìn Lục Thần Hòa, rồi lại liếc Thị Y Thần đang đứng bên cạnh, kinh ngạc thốt lên, “Bạn gái cậu?”.

Lục Thần Hòa gật đầu, bắt đầu giới thiệu, “Cô ấy tên là Thị Y Thần, chữ Thị trong từ ‘thị vệ’, chữ Y trong ‘con sóng lẫn tẩn’, chữ Thần trong từ ‘sáng sớm’. Đây là bạn học của anh, Mã Tuấn Huy. Đám hoa cỏ vừa nãy em nhìn thấy bên ngoài toàn bộ đều là kiệt tác của cậu ấy”.

Thị Y Thần nhìn Mã Tuấn Huy với ánh mắt sùng bái, đôi mắt lấp lánh, “Anh thật là lợi hại! Đã giúp mọi người có một môi trường làm việc độc đáo như thế này, thực sự khiến người ta ngưỡng mộ”.

Mã Tuấn Huy nở nụ cười khiêm tốn chất phác nói, “Đâu có đâu có, chỉ là phát huy chút sở trường nghề nghiệp mà thôi”.

Lục Thần Hòa kéo Thị Y Thần sang một bên, ôm sát vào người, khinh thường nói, “Thực ra anh cũng có thể phát huy sở trường nghề nghiệp của mình, hôm nào phá hết đám hoa cỏ ở đây đi rồi trồng lúa mạch. Để mọi người cảm nhận một chút cảm giác làm việc giữa cánh đồng lúa mạch xem thế nào?”.

Mấy người trong văn phòng xôn xao hẳn lên, “Chúng tôi từ chối làm việc giữa cánh đồng lúa hoặc lúa mạch”.

“Nếu tổng giám đốc Lục có thể đảm bảo bốn mùa hoa cải ra hoa, thì chúng tôi miễn cưỡng có thể chấp nhận.”

Thị Y Thần thầm cười trộm.

Lục Thần Hòa cũng nở nụ cười lạnh lùng, thần bí rồi nói, “Lát nữa tôi sẽ nói với tổng giám đốc Trương, tiền thưởng quý này, mỗi người trừ một tấn lúa và một tấn lúa mạch”.

“Tổng giám đốc Lục, lúa mạch phải đến dịp xuân hạ sang năm mới được thu hoạch, anh làm thế thật quá tàn ác, vừa trừ một cái mất luôn nửa năm tiền thưởng”, cả văn phòng lại xôn xao cả lên.

Trên đời này trừ lương chính là phương thức tăng năng suất lao động một cách hữu hiệu nhất.

“Phụt...” Thị Y Thần cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa, phải bật cười.

“Lúa mạch không đủ, cho phép dùng hạt giống rau cải thay thế”, khước môi Lục Thần Hòa đậm ý cười, mồm miệng mặc dù nói vậy, nhưng nhìn thấy đôi mắt Thị Y Thần thoáng chớp chớp, nơi sâu thẳm nhất trong đáy mắt cũng lấp lánh hạnh phúc.

Anh kéo Thị Y Thần đang đứng bên cạnh đi đến trước văn phòng của mình.

Giống hệt với phòng làm việc lớn bên ngoài, văn phòng của Lục Thần Hòa cũng đặt mấy chậu cây xanh. Thứ đặc sắc nhất chính là bức tường trắng tinh khôi, trên mấy cái bát gốm trắng treo dọc bức tường đó lần lượt được trồng một loại cây màu xanh. Lá của chúng là một dải những hình giống như viên bi tròn tròn xanh mướt, thân lá dày dặn mỡ màng, vì là giống dây leo nên nó trôi thẳng lên từ trong mặt đất, men theo miệng bát rủ xuống, mấy nhánh còn gần chạm xuống đất. Vừa nhìn trông giống như những dải hoa xanh biếc nhỏ li ti, nhưng nếu nhìn từ xa lại giống như những chiếc chuông gió đang đung đưa.

Lục Thần Hòa thấy cô ngắm nhìn chăm chú một hồi lâu, liền đi đến bên cạnh cô dịu dàng cất giọng hỏi, “Đây là loại sen hạt ngọc, bởi hình dáng trông như hạt xoe cánh tung bay, nên thời xưa nó còn có tên là ‘cây hạt giấy’. Sen hạt ngọc không những là loài thực vật thích hợp để treo trong phòng nhất, mà nó còn là loại thực vật điều hòa và thanh lọc không khí trong phòng cực tốt. Nếu trong không khí có chất độc hại sẽ được nó hấp thụ hết, nó còn có một cái tên gọi mỹ miều khác là ‘mây lọc không khí xanh’. Ngoài ra nó còn có một cái tên rất hay, phụ nữ các em ai cũng thích cả, đó là ‘lệ tình nhân’.

“Cái tên này quả thực khiến phụ nữ yêu thích hơn cả”, cô nhẹ nhàng đùa giỡn với những chiếc lá tròn xoe đầy đặn hết như một loại quả đáng yêu, càng nhìn càng thấy chúng đẹp, càng nhìn lại càng thêm yêu thích.

“Thích sao?”

“Ừm”, Y Thần thích, còn tưởng là anh sẽ tặng cho mình.

Nào ngờ Lục Thần Hòa lại nói, “Em xin anh đi, anh sẽ tặng nó cho em”.

“... Phụt”, quả thực không nên quá mong chờ điều gì vào con người này.

“Thấy em thích nó như thế, vậy đi, anh miễn cưỡng bằng lòng chịu thiệt cho em chụp ảnh chung với đám lệ tình nhân của anh, nhưng với điều kiện là anh phải để lại đây.”

Y Thần mỉm môi không nói gì quay đầu đi, Lục Thần Hòa lúc này đã cởi bỏ bộ đồ lao động, để lộ chiếc áo sơ mi màu tím hoa cà ra ngoài. Cảm giác rất khác lạ so với những lần anh mặc sơ mi màu đen trước đó, màu tím nhàn nhạt tao nhã, tôn lên dáng người đặc biệt đẹp đẽ của anh dưới tia nắng mặt trời xán lạn.

Bên ngoài cửa sổ, tia nắng mặt trời khúc xạ qua cửa kính bao phủ lấy cơ thể anh, Y Thần dường như phảng phất nhìn ra phía sau lưng anh mọc thêm một đôi cánh màu đen. Y Thần nhìn không được khẽ giật giật khóe miệng cố nín cười, trong lòng thầm lẩm bẩm: Thượng đế ơi, thuở sơ khai lúc tạo ra con người nhất định là ngài đã ngủ gật rồi, nếu không một người đàn ông có vẻ ngoài hoàn mỹ không chút tì vết thế này sao lòng dạ lại chẳng khác nào quỷ Satan thế?

Lục Thần Hòa nắm lấy bàn tay Thị Y Thần, dẫn cô đi thăm quan trung tâm nghiên cứu. Sau khi tham quan một lượt các lồng kính thực vật, Y Thần càng cảm thấy tò mò về phương pháp trồng cây không cần đất. Cô lúc này hết như một đứa trẻ đam mê tìm tòi tri thức, chăm chú ngắm nhìn đủ loại rau quả trong phòng thí nghiệm, nào là giá đỗ, cà chua, dưa chuột, mướp đắng, củ cải đỏ, rau xà lách, hành lá bốn màu, rau cần, rau thơm, cải thìa, cải chíp... chủng loại vô cùng phong phú. Thì ra trồng rau không cần đất là như thế này đây.

Thứ ấn tượng nhất với Y Thần chính là từng khay giá đỗ, chỉ cần dùng nước là đã có thể sinh trưởng được rồi.

Lục Thần Hòa nói cho cô biết, loại giá đỗ ngay cả chất dinh dưỡng cũng không cần mà vẫn phát triển tốt này tiêu thụ rất ổn, bởi vì nó hoàn toàn tự nhiên, là thực phẩm sạch không phân hóa học, không ô nhiễm. Nếu muốn cô cũng có thể tự trồng ở nhà.

Tham quan xong trung tâm nghiên cứu, Lục Thần Hòa lại nắm tay cô đi dạo một vòng quanh vườn hoa. Đã có mấy lần Y Thần muốn hất tay anh ra rồi, nhưng mà anh cứ nắm chặt như vậy, không hề buông lỏng, cũng không cho cô cơ hội trốn thoát.

Sau mấy lần giằng co bất thành, Y Thần liền bỏ cuộc. Dần dà, cảm giác ấm áp thấp thoáng nơi đầu ngón tay chậm rãi lan tỏa khắp người cô, mãi cho đến khi bàn tay nhỏ nhắn nóng bừng lên. Tay anh trông không hề giống với vẻ ngoài công tử của anh, cảm giác thô ráp cứng nhắc từ những vết chai sạn là rất chân thật. Ngoài tán phục ra, Y Thần cũng bắt đầu có chút tò mò về anh. Công tử ở biệt thự, lái siêu xe, có nhà không ở lại một mình sống cô độc, làm công việc mà rất nhiều thanh niên thời nay không muốn làm. Rốt cuộc anh là con người như thế nào chứ?

Y Thần đi theo anh thăm thú tận hưởng cảnh sắc khắp nơi. Sau khi rời khỏi khu lồng kính trồng hoa, Lục Thần Hòa tiếp tục dắt tay cô đi đến một nơi khác.

Phong cảnh trước mặt lại thay đổi, đó là một cánh đồng lúa mênh mông ngút ngàn thẳng cánh cò bay, sắc vàng óng ánh lấp lánh trước mắt cô. Phần lớn lúa trên đồng đều đã chín, từng bông lúa nặng trĩu cong mình đung đưa trước gió, sắc vàng lấp lánh cả một vùng. Đưa tầm mắt ra xa, một cơn gió thoảng qua khiến những bông lúa khẽ dập dòn, hết như từng cơn sóng đang nhẹ nhàng vỗ bờ.

“Thì ra gió thổi sóng lúa dập dòn là cảm giác như thế này, đẹp quá” Y Thần khẽ tán thưởng.

Lục Thần Hòa cũng phóng tầm mắt ra xa, “Lần đầu tiên anh nhìn thấy sóng lúa, không hề cảm thấy đẹp. Nhưng lại có cảm giác vô cùng ấm no”.

“Anh đúng là chả có tí tinh thần thơ văn gì cả. Sao có thể tưởng tượng ra cảnh no ấm được chứ, rốt cuộc anh có phải là ma đói đầu thai không thế? Hay là lúc nhỏ đã từng làm ăn mày? Em nhìn anh từ đầu đến chân, có nhìn thế nào cũng không thấy giống mà.”

“Đều không phải.” Anh được sinh ra trong nhung lụa, nhưng mỗi lần nhìn thấy sóng lúa không hiểu sao trong lòng luôn trào dâng cảm giác no ấm khó nói thành lời, “Lẽ nào khi em nhìn thấy những người ăn mày trên phố, ngay cả cơm cũng không có mà ăn, em không cảm thấy được ăn no mặc ấm đối với họ mà nói là điều hạnh phúc nhất?”.

“Được rồi, em thừa nhận, nhân cách của anh cuối cùng cũng thăng hoa lên được một cấp.”

“Cảm ơn đã quá khen.”

Y Thần nhìn anh, khóe môi nở rộ một nụ cười ảm áp chưa từng có. Kể từ sau khi chung sống hòa bình với anh, cô không những có cái nhìn hoàn toàn mới về anh, hơn nữa trong lòng còn nảy sinh cảm giác nhẹ nhõm mơ hồ không nói thành lời.

“Anh đổ em một câu nhé: Vui vẻ nhìn sóng lúa trùng trùng lớp lớp, em đoán xem là tên của hãng xe nào?”

Y Thần nghĩ ngợi một hồi lâu, cuối cùng lắc đầu.

Anh khinh bỉ nhìn cô, hừ lạnh, “Chắc chắn chắc, thật đáng buồn thay cho chỉ số IQ của em, sau này có con biết phải làm sao chứ?”.

Lời nói của Lục Thần Hòa mang hàm ý sâu sắc, Y Thần nhất thời không phản ứng lại được, chỉ đơn giản xem như anh đang cười nhạo mình. Liên đó, cô đột ngột hiểu ra, mặt mũi lập tức đỏ bừng lên vì xấu hổ, ai thêm sinh con cho anh chứ. Cô đuổi theo anh để đánh, vừa đuổi vừa nói, “Anh muốn chết à! Đám chê em IQ thấp! Anh mới là đồ ngốc IQ thấp ấy!”.

Lục Thần Hòa vừa chạy giật lùi để tránh, vừa cười đầy khiêu khích, “Thực tế luôn chiến thắng mọi lí lẽ. Kiên trì theo đuổi giấc mơ mặc dù rất quan trọng, nhưng vẫn nên chấp nhận thực tế, thuốc không thể không uống được”.

“Anh đi chết đi!”

“Có bản lĩnh thì em đuổi theo anh đi, đuổi được rồi, anh sẽ đứng yên cho em đánh ba cái!” Anh đột nhiên hưng phấn như một đứa trẻ, đồng tử đen láy hệt như viên pha lê.

“Từ khi em mắc bệnh thần kinh như anh...” Cô khinh bỉ, nhưng lời mới nói được một nửa lại đột ngột lao về phía anh.

Lục Thần Hòa phản ứng rất nhanh, đôi chân dài chạy nhanh như cắt, cho dù cô có dùng hết sức thì cũng không thể đuổi kịp được. Đúng lúc Y Thần chạy đến mức sắp đứt hơi đến nơi, thì đột nhiên anh bị vấp vào tảng đá dưới chân, cơ thể khẽ loạng choạng rồi ngã lăn ra đất, nhào lộn mấy vòng rồi rơi xuống ruộng lúa.

Y Thần nhìn dáng vẻ thê thảm của anh, nở nụ cười đầy gian tà nói, “Ha ha ha... anh biết gì không? Tình huống của anh bây giờ được gọi là không làm việc xấu thì sẽ không sợ chết!”.

Anh chẳng buồn bận tâm đến mấy lời chế giễu của cô, thoải mái lật người qua lại mấy vòng, nằm đè lên trên đám lúa.

Y Thần nhìn dáng vẻ dương dương tự đắc của anh, “Này, anh làm như vậy là tạo nghiệp chướng đấy. Lúa chưa đến mùa gặt, anh nằm đè lên chẳng phải sẽ làm rụng hết sao?”.

“Don’t be care! Come on!”

“Đây là lúa chín sớm, mấy ngày tới sẽ thu hoạch. Em có muốn đến thử một chút không? Rất thoải mái”, Lục Thần Hòa vẫy tay với cô, nụ cười bên khóe môi và vẻ rực sáng ẩn nơi đáy mắt dường như đều có sức dụ hoặc đối với cô.

Y Thần có chút chần chừ.

Anh lại tiếp tục dụ dỗ, “Chỉ cần bước hai bước, sau đó nhảy một cái, giống như nhảy lên giường của mình. Anh thường xuyên làm như vậy, em nói thử xem cơ hội thể này liệu có nhiều không”.

Y Thần bắt đầu có chút dao động.

“Don’t be care! Come on!”

Y Thần hít một hơi, sau đó lùi về phía sau mấy bước, tăng tốc, nhảy một chút, hai tay dang rộng ra, giống hệt như đang nhảy lên chiếc giường mềm mại ở nhà.

Cơ thể nhảy lên đồng lúa, có cảm giác khác biệt rõ rệt so với nhảy lên giường. Có thể nói là không được thoải mái cho lắm, những bông lúa nhon nhon dậm dậm đâm vào người khiến Y Thần cảm thấy hơi đau. Nhưng mùi lúa chín thơm ngát phả vào mũi khiến cả cơ thể cô như được thả lỏng. Cảm giác đó thật sự rất khác lạ so với nằm trên giường.

“Từ thể rơi tự do rất tốt, sau này nếu tổ chức cuộc thi nhảy trên ruộng lúa, em nhất định sẽ đoạt giải quán quân.”

Y Thần học theo Lục Thần Hòa, lăn lộn mấy vòng, thoáng chốc cả bầu trời xanh dường như đang phủ xuống. Mấy bông lúa trên đỉnh đầu che khuất mất nửa khuôn mặt cô, tia nắng mặt trời xuyên qua từng kẽ hở trên bông lúa, nhẹ nhàng hắt xuống khuôn mặt cô như những vì sao, trông cực kì ảm áp.

Y Thần khép mi lại, bắt chợt cảm thán, “Thực sự thoải mái chết đi được...”.

“Đương nhiên là thoải mái rồi, thời xưa người ta đều nằm trên nệm bằng rom mà. So với đệm Simmons thời hiện đại còn dễ chịu hơn nhiều.”

“Nhưng mà như thế này thực có cảm giác tội lỗi”, mặc dù trong lòng có cảm giác phá hoại lương thực nhưng đồng thời cũng cảm thấy như trái tim mình sắp bay lơ lửng đến nơi, đây là sự nhẹ nhõm nhất mà cô từng có.

“Cuộc đời con người vốn dĩ là không ngừng tạo tội nghiệt mà, có tội nghiệt mới có thể mang lại vui vẻ.”

“... Phụt” Những lời này nghe ra sao có cảm giác... độc ác vậy?

Dần dần, xung quanh trở lên vô cùng tĩnh lặng.

Không biết đã qua bao lâu, Y Thần quay đầu sang nhìn Lục Thần Hòa, hai mắt anh đang nhắm lại, tựa như đã chìm vào giấc ngủ vậy.

“Này...”, cô nhẹ nhàng cất giọng gọi một tiếng, nhưng anh vẫn nằm yên không nhúc nhích. Cô lại gọi thêm mấy tiếng nữa, anh vẫn nằm yên như vậy.

Như thế này mà cũng có thể ngủ sao?

Y Thần đưa tay khẽ lay bờ vai anh, nhưng một chút phản ứng cũng không có. Cô thầm nghĩ: Xem ra làm nông thật khiến con người ta hao tổn sức lực, đặt lưng xuống là có thể ngủ ngay được.

Cô lại đưa mắt sang nhìn, vừa nhìn lại phất hiện ra hai hàng lông mày của anh rất dày và cong. Để có thể nhìn rõ hơn một chút, Y Thần gí sát mặt mình vào mặt Lục Thần Hòa, cẩn thận nghiền ngẫm đôi lông mày anh. Cô vươn tay ra, dùng ngón tay đo độ dài hàng lông mày của anh. Sau khi đo xong liền đi đến kết luận: Tại sao thân sinh ra là phận con gái, mà lông mi cô lại không dài và cong được như của anh? Ông trời đúng là bất công mà.

Đây là lần thứ hai Y Thần tiếp xúc với anh ở khoảng cách gần như thế này, nhưng lại là lần đầu tiên cô quan sát anh tỉ mỉ đến vậy. Không thể phủ nhận một điều, anh rất đẹp trai, cho dù có nhắm nghiền hai mắt thì vẫn toát ra vẻ đẹp trai đến mê hoặc lòng người. Khuôn mặt với ngũ quan cương nghị sắc nét, hệt như bức tượng được một nghệ nhân dày công điêu khắc ra. Trên khuôn mặt anh thứ đẹp đẽ nhất và thu hút nhất chính là đôi mắt. Lúc anh mở mắt, đôi đồng tử đen láy trông hệt như hồ nước phẳng lặng nằm sâu trong khe núi có làm cách nào cũng không nhìn thấy đáy, phảng phất như có thể kéo cả hồn phách con người ta ngã vào trong đó. Nhiều khi, cô không dám nhìn vào đôi mắt đó, chỉ sợ bản thân không cẩn thận sẽ bị lạc đường không tìm thấy lối ra. Giống hệt như bây giờ vậy...

Chẳng phải vừa rồi anh còn nhắm mắt sao? Sao cô vẫn có thể nhìn thấy chính mình trong đôi mắt anh chứ?

Y Thần đột ngột trừng lớn hai mắt, lắp ba lắp bắp nói, “Anh... anh... anh...”

Chẳng phải đã ngủ rồi sao? Lẽ nào chỉ là giả vờ/

Dự cảm chẳng lành trào dâng trong lòng cô, bản năng mách bảo Y Thần phải lập tức né tránh, nhưng đã quá muộn, bàn tay to lớn của anh đã nhanh nhẹn giữ chặt lấy gáy cô, sau đó kéo cả cơ thể cô về phía mình.

Không kịp đề phòng, cả cơ thể Y Thần ngã xuống người Lục Thần Hòa, hai chóp mũi chỉ còn một khoảng cách rất nhỏ thôi là sẽ chạm vào nhau.

Ánh mắt Lục Thần Hòa càng ngày càng thâm trầm, hệt như chú sư tử đứng nấp lờn nhác nằm uòn mình trên thảo nguyên bao la, đột nhiên phát hiện ra con mồi, ngời phục dậy sẵn sàng tư thế, chuẩn bị tấn công bất cứ lúc nào.

Y Thần như ngừng thở, cô nghe thấy tiếng trái tim mình đang kích động đập thình thịch từng hồi.

Hai tay cô chống trước ngực anh, cố tạo ra chút khoảng cách giữa hai người, giọng nói run rẩy nhưng vẫn làm ra vẻ cứng rắn, “Không không... không được hôn em!”

Lục Thần Hòa vô thức bật cười, “Được, vậy đổi lại thành em hôn anh”.

Anh mạnh mẽ tuyên bố, khẽ dùng lực kéo đầu cô thấp xuống.

Khi đôi môi căng mọng của Y Thần áp lên đôi môi nóng rực của anh, oxy trong không khí như bị rút bớt, đổi lại là hơi thở nam tính nóng rực của anh vây hãm quanh quần nơi chóp mũi cô.

“Buông em ra...” Y Thần nhớ lại nụ hôn lần trước, khi đó cô đã trở nên mê loạn đến mức nào. Y Thần sợ hãi, giãy giụa muốn thoát thân, nhưng lại bị anh ôm trọn lấy cả cơ thể, khẽ xoay một cái. Hơi thở bá đạo thuộc về riêng anh khiến Y Thần ngay cả chút sức lực phản kháng cũng không có. Hai cánh tay nhất thời không tìm được điểm nào bám víu, đành chống lên người anh.

“Không buông, trừ khi em hôn anh.”

“Anh thần kinh à.”

“Anh đúng bị thần kinh”, anh vui vẻ thừa nhận.

“Anh đúng là đồ mặt dày!” Y Thần lại càng thêm kích động.

“Người mắc bệnh thần kinh thì sao cần sĩ diện nữa?” Anh đáp trả.

“Anh...” Y Thần ghen hòng.

Cả đời này Y Thần chưa từng ngại ngại, bạo dạn như thế bao giờ. Chỉ cản trở mình, tư thế sẽ hoàn toàn thay đổi. Y Thần cứng người không dám động đây bừa bãi.

Đôi môi anh nhè nhẹ mon trớn cánh môi cô, nhưng không hề vội vàng công kích, tựa như đang chờ đợi một điều gì đó.

Trái tim Y Thần như thể đang được một chiếc lông vũ mềm mại không ngừng dịu dàng chà xát, trôi dạt đến mức sắp tan vỡ đến nơi. Kiên trì chưa được bao lâu, cuối cùng cô cũng phải giơ tay đầu hàng, chủ động áp môi mình lên môi anh.

Tiếng cười thoải mái vui vẻ bật ra từ cổ họng anh.

Lần này, là cô đã chủ động hôn anh. Cô ra sức cắn môi anh một cái, như thể thẹn quá hóa giận, mà cũng như thể đang giãy vò anh vậy.

Lục Thần Hòa chịu đau, nhưng miệng vẫn bật ra tiếng cười trầm khàn.

Hơi thở quen thuộc từng chút từng chút một dây dưa không dứt, tựa hồ đang quay trở lại buổi tối ngày hôm đó, như bị quỷ ám vậy. Dần dà, sự mon trớn nơi chót lưỡi đầu môi không thỏa mãn được khát vọng trong lòng anh, Lục Thần Hòa khẽ xoay người lại, đè cô xuống dưới.

Lúc cảm nhận được sức nặng cơ thể anh, nụ hôn dịu dàng dai dẳng bỗng chốc trở nên cuồng nhiệt. Y Thần từ thế chủ động biến thành bị động, không khí xung quanh lần nữa trở nên thiếu oxy trầm trọng, cả cơ thể cô cũng nóng bỏng. Có một khoảnh khắc, tâm hồn cô như bị nụ hôn nóng bỏng cuồng dã này cuốn đi, bay bổng khắp nơi.

Trong cơn mê đắm, Y Thần dường như nhìn thấy mắt anh được phủ một lớp sương mờ ảo.

Đôi môi anh chậm rãi rời khỏi cánh môi cô, mon man vành tai mẫn cảm, khiến cơ thể Y Thần thoáng run rẩy. Lục Thần Hòa trôi dạt khẽ cắn nhẹ vào cằm dưới của cô, bờ môi nóng rực men theo chiếc cổ trắng ngần dần di chuyển xuống dưới.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, sóng lúa lần lần dập dờn cuộn tới.

Trước ngực có cảm giác hơi lạnh, cả người Y Thần đột nhiên cứng lại.

Anh cảm nhận được sự cứng ngắc ấy, lập tức dừng hết thấy mọi động tác, bờ môi mỏng ti lên cánh môi mềm mại của cô, lồng ngực không ngừng phập phồng mãnh liệt. Lục Thần Hòa ôm chặt lấy Y Thần rồi vùi mặt sâu vào hõm cổ trắng ngần của cô, giọng nói thô ráp cất lên, “Đừng động đây lung tung...”.

Đầu óc rối bời phút chốc tỉnh táo hẳn, cô cảm nhận được sự biến đổi trên cơ thể anh một cách rõ rệt, nên cô biết câu nói này của anh là có ý gì.

Cô dần lấy lại được nhịp thở, sức lực đang đề xuống cũng chậm chậm rút đi. Y Thần ngồi dậy, nhìn cúc áo trước ngực mở rộng liền xấu hổ nóng bừng mặt lên đến mức đủ để đốt cháy những gốc lúa khô xung quanh mình. Hai bàn tay run rẩy cài lại cúc áo, nhưng không biết tại sao không tài nào cài lại nổi.

Đột nhiên, bàn tay đàn ông to lớn của Lục Thần Hòa bao trọn lấy tay cô, Y Thần vô thức rút tay ra, rồi lại đột nhiên thấy có gì đó không đúng liền lập tức lấy tay đè lên chỗ cúc áo đang rộng mở.

Lục Thần Hòa khẽ bật cười thành tiếng, rồi nhẹ nhàng kéo tay cô xuống, sau đó giúp cô cài lại cúc áo.

Y Thần xấu hổ cúi gầm mặt xuống, suýt chút nữa vùi hẳn mặt vào mây khóm lúa phía dưới.

Xong xuôi, anh liền mỉm cười dịu dàng, nhẹ nhàng đặt lên mái tóc cô một nụ hôn sâu, sau đó cứ ôm cô như vậy, ngồi trên những khóm lúa, không hề nhúc nhích.

Hành động thân mật như thế này, cô không định cự tuyệt mà cũng không hề cảm thấy chán ghét. Nếu như không có cơn gió thu mát lạnh vừa thổi qua, thì không biết sẽ còn những chuyện kinh thiên động địa gì xảy ra trên ruộng lúa này nữa. Một phân cảnh trong bộ phim Cao lương đỏ được tái hiện lại trong đầu cô. Cứ như vậy mà mất đi kiểm soát, liệu có phải là chuyện tốt không? Đây là chuyện trước nay chưa từng xảy ra với cô. Nhưng cứ cuộn mình trong lòng anh như thế này, cảm nhận hơi ấm từ cơ thể anh, lại mang đến một cảm giác bình yên khó diễn tả được thành lời. Thậm chí, cô còn có suy nghĩ cứ muốn tiếp tục như thế này mãi. Cô chợt cảm thấy sợ hãi, nghĩ bụng nhất định là mình bị điên rồi.

“Đã đoán ra đáp án cho câu đố đó chưa?” Anh dường như đang cố giúp Y Thần chữa sự ngượng ngùng khó nói thành lời trong cô.

Hai gò má giờ cũng đã bớt đỏ phần nào, đầu óc cô nhất thời không phản ứng lại được, để lộ ra ánh mắt có chút hoang mang nhìn anh.

Lục Thần Hòa gợi ý: “Hãng xe nào có chữ ‘điên’ trong tên hãng?”.

Y Thần nhún mày, liền sau đó chợt bật cười.

Toyota!

1 Âm Hán Việt của Toyota là Phong Điên.

Đúng là Y Thần không ngờ tới.

“Có phải đột nhiên em phát hiện ra làm nông dân mà cũng có học thức không?”

“Học thức và đầu óc phản ứng nhanh là hai chuyện hoàn toàn khác nhau mà?” Từ nhỏ Y Thần đã rất ghét chơi mấy trò phản ứng nhanh.

Cục diện xấu hổ ngưng ngừng phút chốc tan biến, bầu không khí tươi vui lại trở lại, nhưng rất nhanh sau đó liền rơi vào trạng thái tĩnh mịch đến dị thường.

Y Thần quay sang lăm lét nhìn anh. Dưới ánh tịch dương, tia nắng mặt trời vàng óng phản chiếu xuống cánh đồng lúa mênh mông, hắt lên khuôn mặt anh rồi dần dần lan tỏa, khiến cả khuôn mặt cương nghị chìm trong những mảng sáng tối giao nhau. Từng bông lúa trĩu hạt theo con gió nhẹ khẽ rung rinh lay động trên đỉnh đầu Lục Thần Hòa, tia nắng lấp lánh đan xen vào những lọn tóc như thể đang giỡn đùa với chúng. Cảnh tượng này hết như bức tranh được vẽ bằng những nét bút hoàn mỹ nhất, khiến người ta phải say mê đắm đuối.

Đột ngột đối diện với ánh mắt anh, Y Thần gần như bị hút vào đó, không biết tự lúc nào anh đã quay đầu sang nhìn cô chằm chằm. Trái tim cô lại điên cuồng đập loạn một hồi, hoảng hốt cuống cuồng nhảy ra khỏi lồng ngực, hết như vừa làm việc gì xấu bị người ta phát hiện ra vậy.

“Anh không ngại nếu em đem lòng yêu anh”, Lục Thần Hòa đùa cợt, trong ánh mắt là vẻ thâm tình sâu sắc mà cô không cách nào nhìn ra nổi, “Nếu yêu, thì hãy yêu sâu đậm”.

“Điên rồi”, vành tai cô đỏ ửng cả lên, lần này cô không thốt lên ba chữ “đồ thần kinh” nữa. Y Thần đứng dậy, vỗ vỗ phui phui mấy cọng rom trên người rồi leo lên bờ ruộng, sau đó nói với anh, “Em phải về rồi, Kiều Na và Diễm Diễm chắc là đang náo loạn tìm em”.

Anh gạt đầu rồi đứng dậy, nhảy một bước lên bờ ruộng một cách nhẹ nhàng mà tao nhã, sau đó nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô.

Thong thả sải bước dưới ánh tịch dương, đắm mình trong luồng ánh sáng mờ ảo, khung cảnh ôn hòa và đẹp đẽ như thế này cứ kéo dài mãi đến tận khi Lục Thần Hòa tiễn Y Thần đến nơi đã hẹn trước với Chu Kiều Na.

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gặp Gỡ, Một Đồi Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Yêu Em Là Điều Hạnh Phúc Nhất Đối Với Anh

Tiệm cơm ở đây trong mắt Y Thần chẳng khác nào một văn phòng làm việc với bố cục cực kì rộng lớn, ở đó không khí buồn bán vô cùng náo nhiệt. Từng chiếc đèn lồng đỏ rực được treo thành dãy men theo bức tường gốm sứ trắng muốt, kéo dài vô tận đến nỗi không nhìn thấy điểm cuối. Ở mỗi điểm khúc khuỷu của dãy bậc thang bằng đá là một gian phòng độc lập, gian nọ kế tiếp gian kia, nhưng mỗi gian đều được tách bạch rõ ràng, đó là những căn phòng riêng tư mà thực khách đặt đồ dùng cơm. Khách khứa đến đây đều đi theo từng tốp một, nên cả khu nhà hàng lúc này rộn rã tiếng nói cười vui vẻ, hoàn toàn khác biệt so với vẻ tĩnh mịch nghiêm nghị của khu văn phòng.

Chu Kiều Na, Diễm Diễm cùng với mọi người từ vườn trái cây trở về, vừa hay cũng đến đây.

Lục Thần Hòa tỏ ý rằng bữa cơm này anh sẽ mời, đoàn người ai nấy đều hết sức vui vẻ, liền đó quay sang dặn dò nhân viên phục vụ sắp xếp phòng.

Cả đoàn lần lượt bước lên bậc thềm đá để vào phòng, bọn trẻ hưng phấn đùa giỡn cười nói náo nhiệt trên tầng hai. Trên tầng hai bày mấy bộ bàn ghế mây, từng tốp hai ba khách tụ lại một chỗ uống trà tán chuyện.

Thị Y Thần và Chu Kiều Na tựa vào lan can, vừa thưởng thức phong cảnh hữu tình bên dưới vừa tán dóc.

Chu Kiều Na tình mắt phát hiện ra khoe môi Y Thần sưng rộp lên, người từng trải chỉ cần nhìn thôi cũng đủ biết, đó chính là dấu vết do một nụ hôn nóng bỏng để lại. Hơn nữa, trên đầu Y Thần vẫn còn dính mấy cọng rom, Kiều Na nở nụ cười đầy gian tà rồi thấp giọng nói, “Ai yo, nha đầu chết tiết kia, chỉ mấy tiếng đồng hồ không gặp, ngay cả ruộng lúa nhà người ta cậu cũng lấn xuống rồi hả?”

Hồn phách Thị Y Thần sững lại, lập tức căng thẳng đưa tay lên vuốt tóc, “Đâu... đâu có?”.

Chu Kiều Na vốn cũng chưa chắc chắn cho lắm, nhưng hành động cùng biểu cảm vừa rồi của Y Thần đã bán đứng cô. Bây giờ Kiều Na lại càng thêm khẳng định. Cô ấy đưa tay giúp Y Thần gỡ mấy cọng rom trên đầu xuống rồi nói, “Còn oan à, chứng cứ đây”.

Y Thần đỏ bừng mặt vì xấu hổ, “Thì đúng là có đi thăm cánh đồng lúa, cho nên dính một hai cọng rom cũng là chuyện bình thường mà?”.

“Chắc chắc chắc, nếu như chỉ đi ‘thăm’ ruộng lúa như cậu nói, thì sao lại trưng ra bộ dạng như vừa làm việc xấu thế kia? Yên tâm, mọi người đều trưởng thành cả rồi. Chị đây sẽ không cười đầu mà sọ. Ha ha ha...”

“Minh đi đây! Cậu thật vô vị.”

“Nhìn cái bộ dạng chống chế của cậu kia, ha ha ha...”, tiếng cười của Kiều Na phát ra từ tận đáy lòng.

Chu Kiều Na còn nhớ lúc trước vẫn luôn khuyên Thị Y Thần rằng, lời xin lỗi của Cao Minh Dương là thật lòng, cho dù là ai đi chăng nữa cũng đều nhìn ra. Mọi người đầu sao cũng là bạn học cũ, biết rõ căn nguyên mọi chuyện, bản chất anh ta không phải người xấu, hơn nữa con người cũng đâu phải là thánh nhân, ắt sẽ có lúc phạm sai lầm, huống hồ chuyện lần đó là do Thị Y Vân giờ trò quý. Kiều Na còn khuyên cô nên cho anh ta một cơ hội, hai người bình tĩnh ngồi lại nói chuyện nghiêm túc với nhau. Nhưng Thị Y Thần đã nói, “Đó không đơn giản chỉ là chuyện mắc sai lầm hay không. Minh thừa nhận mục đích của anh ta có lẽ là để gặp được mình, cho nên mới nghĩ đến việc xuất hiện với danh nghĩa là bạn trai của Thị Y Vân. Nhưng làm như vậy thì chẳng khác nào tuyên cáo với cả gia đình, tuyên cáo với bạn bè với tất cả những người mình quen biết rằng, anh ta không phải bạn trai của mình mà là của Thị Y Vân. Rồi sau đó nếu đột nhiên nói anh ta là bạn trai mình, thì những người trong nhà sẽ cho rằng mình là đứa con gái xấu xa, đi cướp bạn trai của em gái mình. Thực ra trong lòng mình cũng đã giằng co rất lâu, không phải là chưa từng cảm thấy mâu thuẫn, cũng không phải chưa từng nghĩ đến việc cho anh ta cơ hội. Nhưng quả thực mình không cách nào chấp nhận nỗi cái có mà anh ta đã đưa ra”. Nghĩ kỹ ra thì mối quan hệ giữa Cao Minh Dương và Thị Y Vân cũng đã duy trì được nửa năm, với tính cách biến thái của Thị Y Vân, thì thời gian nửa năm liệu có thể không xảy ra chuyện gì kì quái không? Cũng chẳng hiểu đầu óc Cao Minh Dương nghĩ gì nữa, Kiều Na thậm chí còn nghi ngờ đầu óc của mấy người dân IT có chút không bình thường, trong đầu ngoài số 1 ra thì cũng chỉ có số 0 mà thôi. Thực ra việc Y Thần có thể hoàn toàn buông bỏ Cao Minh Dương quả thực cũng là chuyện tốt, nếu có thể đem hoa kết trái với anh chàng Lục Thần Hòa này, thì gánh nặng trong lòng cô cũng được giải tỏa.

“Minh sẽ vẽ vòng tròn nguyên rửa cậu đến ngày hôn lễ sẽ béo quay không mặc nổi váy cưới.”

Chu Kiều Na thờ ơ đáp lại, “Không sao, cùng lắm những chỗ bị bức ra cậu lấy mấy cọng rom và lại giúp mình là được, mình không bận tâm đâu, ha ha ha”.

Y Thần trừng mắt lườm Chu Kiều Na, không buồn bận tâm đến cô ấy nữa.

Lúc này, lại thấy một đoàn người nữa bước vào tiệm cơm, đi đầu là một vị trưởng bối đã có tuổi trông rất uy nghiêm, nhân viên phục vụ đón tiếp một cách vô cùng cẩn thận, dè dặt.

“Các người đẹp, chúng ta chuẩn bị ăn cơm nào”, Lục Thần Hòa mỉm cười, nhẹ nhàng tao nhã sai bước đến bên cạnh Thị Y Thần, nhưng lúc nhìn thấy bố mình vừa hay ngang qua chỗ bồn hoa bên dưới, về mặt anh chợt trở nên u ám

Sau khi nhìn thấy anh, Lục Trường Kính vốn đang rạng rỡ chuyện trò cùng với đồng nghiệp cũng đột nhiên trầm hẳn xuống.

Thị Y Thần để ý đến một màn này, đang mải suy đoán xem quan hệ giữa hai người là như thế nào, liền thấy một bóng dáng rất quen thuộc đi ngay theo sau vị trưởng bối đó. Nếu như cô nhớ không nhầm, thì cô gái xinh đẹp trang điểm tinh tế, ăn vận sang trọng đó chính là chị gái Lục Thần Hòa mà cô đã có duyên gặp mặt lúc ở biệt thự của anh – Lục Giai Ngưng. Về mặt u ám của Lục Thần Hòa và ánh mắt đầy cảnh cáo của Lục Giai Ngưng lúc này khiến cô ít nhiều cũng đoán ra được thân phận của vị trưởng bối đang đứng trước mặt mình.

Y Thần vô thức xoay người lại, định cùng Chu Kiều Na đi vào phòng ăn nhưng lại bị Lục Thần Hòa kéo giật lại.

Y Thần khó hiểu nhích mày nhìn anh, thấp giọng nói, “Em cảm thấy nên lặng lẽ rời đi là tốt nhất”.

“Lần trước anh đã chiến đdasud lại với mưa bom bão đạn, sao giờ em lại định bỏ chạy thế?” Anh nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của cô, đôi mắt hẹp dài đen láy như mực.

“...” Y Thần chán nản, ai mà ngờ được chuyện này lại đến vào lúc cô chưa hề có chút chuẩn bị nào.

Anh nắm tay cô bước xuống, đứng ngay ngắn trước mặt Lục Trường Kính, “Bố, chị, đây là bạn gái của con, Thị Y Thần. Chữ Thị trong từ ‘thị vệ’, chữ Y trong từ ‘con sông’, chữ Thần trong từ ‘sáng sớm’. Y Y, còn đây là bố và chị gái anh”.

Thị Y Thần có chút ngượng ngùng, cung kính cúi người hành lễ chào hỏi.

Lục Trường Kính khinh miệt lướt mắt nhìn qua Thị Y Thần một cái, cất giọng lạnh lùng, “Chẳng phải anh nói anh rất bận sao? Là bận rộn công việc hay bận thứ khác?”

Thị Y Thần âm thầm vuốt mồ hôi lạnh thay anh, nhưng ai ngờ anh chỉ nhẹ nhàng thông dong đáp lại, “Bình thường rất bận, nhưng hôm nay là cuối tuần, vừa hay con được nghỉ”.

Dây thần kinh trên mặt Lục Trường Kính đều như đang giật giật, ông quay sang nhìn chàng trai trẻ tuổi vóc dáng gầy guộc, ăn mặc tây trang, giày da trắng thơm bên cạnh mình, “Hựu Thông, dự án làng nghỉ dưỡng cần nhiều người rảnh rỗi tham gia như vậy sao? Nếu không cần thiết, chúng ta nên ăn cơm thì ăn đi, nên làm gì thì làm đi, đừng để mọi người đã bận rộn một mội cả mấy tiếng đồng hồ rồi mà giờ này vẫn còn phải đứng ở đây”.

Trương Hựu Thông là bạn và cũng là đối tác của Lục Thần Hòa, vừa nghe Lục Trường Kính nói vậy liền âm thầm hít sâu một hơi, “Giai đoạn sau của dự án vẫn còn rất nhiều việc cần đến sự tham gia của Thần Hòa, trước mắt tạm thời không cần. Hơn nữa hôm nay là ngày nghỉ của cậu ấy, cho nên bữa cơm này cậu ấy không cần phải tham dự.” Anh ta chỉ đành thuận theo lời hai bố con họ mà đối đáp. Nói xong những lời đó anh ta còn nháy mắt với Lục Thần Hòa. Anh ta biết mối quan hệ giữa cậu bạn học cũ này với bố mình gay gắt đến nhường nào. Nhưng cho dù có tệ đến mức nào thì cũng phải nhường nhịn người lớn vài phần chứ.

Lục Thần Hòa nhận được tín hiệu, cũng tự giác đứng sang một bên nhường đường.

Lục Trường Kính hừ lạnh một tiếng, “Vậy chúng ta mau đi ăn cơm thôi”.

“Mời qua bên này ạ”, Trương Hựu Thông quả thực thấy thấp thòm trong lòng.

Lục Giai Ngưng thoáng khựng lại, đi đến trước mặt hai người, cẩn thận đánh giá Thị Y Thần một lượt từ trên xuống dưới, giọng điệu cũng có chút lạnh lùng thờ ơ, “Tôi nhớ lần trước cô nói em trai tôi là đồ thân kinh, tôi còn tưởng cô sẽ không hẹn hò với một người đầu óc có vấn đề cơ đấy. Thật không ngờ vẫn không tránh được cảm dỗ mà lao vào. Thực đúng là đời không thể nói trước được điều gì?”.

Thị Y Thần vừa định lên tiếng nói gì đó, thì Lục Thần Hòa đã vội vàng kéo cô sang bên cạnh che chắn, cất giọng đầy sắc bén với Lục Giai Ngưng, “Chị nên đi ăn cơm cùng ông chủ đi, trong lúc làm việc không nên buồn chuyện.”.

“Đừng có mang cái giọng điệu tư bản Mỹ ra mà nói với chị. Chẳng qua cũng chỉ nói một câu thôi, cũng đâu có làm gì ghê gớm? Em có nhất thiết phải như thế này không?” Lục Giai Ngưng tức giận lườm em trai.

“Em chẳng qua chỉ nghĩ cho chị mà thôi. Tránh việc lát nữa ông chủ không thấy chị, lại bắt đầu cuồng cuồng tìm kiếm khắp nơi”, Lục Thần Hòa gian xảo nở nụ cười.

“Em tự lo cho cái thân mình trước đi. Biết rõ chiều nay bố đến đây họp bàn mấy chuyện liên quan đến dự án mà còn mất tích cả buổi, di động cũng tắt máy. Em cố tình làm vậy đúng không?” Lục Giai Ngưng lại liếc mắt lườm Thị Y Thần.

“Chị và Hựu Thông phụ trách giai đoạn đầu của dự án là được rồi, chi tiết cụ thể, em đã đưa ra báo cáo cận kề rồi, cũng đã nói với Hựu Thông, cho nên không cần phải tham gia vào cả quá trình của dự án. Chị biết đấy, em mà ở cùng một phòng với bố thì không trụ nổi quá ba phút. Nếu không phải là bố đập bàn quát tháo thì sẽ là em bỏ đi”, rõ ràng là một chuyện hết sức nghiêm trọng, nhưng từ miệng Lục Thần Hòa thốt ra lại nhẹ nhàng như gió thoảng mây bay.

“Nếu như giật tung óc mà có thể giải quyết vấn đề, thì chị khuyên em hôm nào đấy về nhà giật tung óc ở nhà đi, một lần giải quyết dứt khoát vấn đề. Để tránh việc mỗi lần chứng kiến em và bố đấu khẩu chị không đành lòng”, Lục Giai Ngưng bật cười thành tiếng rồi xoay người bỏ đi.

Lục Giai Ngưng vừa đi, Thị Y Thần liền giằng tay Lục Thần Hòa ra.

Lục Thần Hòa mơ hồ cảm nhận được cô đang tức giận, đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm Y Thần hứng thú, “Giận sao?”.

“Đâu có”, Y Thần xoay người bước lên bậc cầu thang.

“Nhưng mà về mặt của em lúc này nói cho anh biết rằng hình như không phải như vậy.”

“Em đã nói không có là không có mà.”

“Nếu như lời nói hoặc thái độ của bố và chị anh có gì không phải, anh thay mặt họ xin lỗi em. Lần sau anh nhất định sẽ báo trước cho em biết, để em chuẩn bị tâm lý.”

“Vốn dĩ anh nên báo trước cho em biết. Cho dù có đóng giả một kẻ ngốc, thì cũng phải biết là ngốc đến mức quay về phía nào mà cười chứ.”

Những chuyện có liên quan đến Lục Thần Hòa, vừa rồi từ miệng của bố và chị gái, thậm chí là thái độ quan tâm của anh bạn học Trương Hựu Thông đã đủ để cô nhìn ra, bố anh không phải là một người nông dân bình thường, mà anh cũng không chỉ đơn thuần là một kỹ sư nghiên cứu nông nghiệp. Y Thần không phải kẻ ngốc, chỉ cần quan sát nơi ở của anh, chiếc xe anh lái, thậm chí là trang phục cùng phụ kiện trên người anh, xét theo góc độ nghề nghiệp của cô mà nói, thì từ áo sơ mi quần tây, giày, dây lưng, đồng hồ... ngay cả mấy chiếc cúc trên áo sơ mi kia đều không phải hàng xoàng, tất cả đều là hàng xa xỉ với giá đắt đỏ. Cho nên ngay từ đầu cô đã biết anh là người có tiền, còn việc trồng trọt nghiên cứu cây giống gì gì đó chẳng qua chỉ là sở thích mà thôi.

Anh là người giàu hay nghèo, hay anh đang giấu giếm thân phận của mình cũng chẳng sao, những điều đó đều không quan trọng. Y Thần sợ dĩ nôi giận không phải vì những điều đó, cũng không phải bởi sự lạnh lùng thờ ơ của bố anh, cũng không phải là do thái độ khinh bỉ của Lục Giai Ngưng, mà chính vì anh. Nơi sâu thẳm nhất trong trái tim cô không thể không thừa nhận, chiều hôm nay cô đã chơi rất vui vẻ, cô hết như một đứa trẻ hiếu kỳ được nhìn thấy và được tìm hiểu về rất nhiều thứ mà trước đây chưa từng được biết. Một sự vui vẻ đến mức khó mà hình dung được bằng lời nói, mà sự vui vẻ đó lại là do anh mang đến. Y Thần còn tưởng rằng tất cả những điều đó là xuất phát từ sự chân thành của anh, nhưng cho đến vừa rồi, cô mới nhận ra rằng sự vui vẻ đó chẳng qua chỉ bởi vì anh muốn trốn tránh bố mình, lợi dụng cô tạo ra một tâm bình phong mà thôi.

Bình phong... hôm nay là lần đầu tiên Y Thần biết được thì ra làm một tấm bình phong cũng đủ khiến người ta chán ghét đến vậy.

Y Thần nhú chặt mày, trong lòng rối loạn như mớ bòng bong.

Lục Thần Hòa bước tới, ép cô phải đối diện với mình, “Nếu đã đóng kịch thì cũng nên chuyện nghiệp như anh đã làm chứ, chỉ cần có một khán giả thôi cũng phải diễn cho xong”, ánh mắt anh ám chỉ những người đang ở trong phòng ăn.

Y Thần nhìn chăm chú vào đôi mắt đen láy sâu thẳm đó. Cô rốt cuộc bị làm sao vậy? Cô đang nghĩ lung tung thứ gì chứ? Vốn dĩ chỉ là một vở kịch, thì sao lại phải bận tâm đến việc anh theo cô vì mục đích gì? Cho dù có là diễn kịch, thì nên vui vẻ hãy cứ vui vẻ thôi, vui vẻ chẳng phải là chuyện tốt sao? Hà có gì phải xem mọi chuyện như thật. Nhưng trong lòng cô không hiểu sao lại trào dâng một nỗi đau mơ hồ.

Y Thần ra sức cắn chặt môi, con đau truyền đi từ đôi môi kéo lí trí cô quay trở lại. Cô hít một hơi thật sâu rồi lật tay nắm chặt lấy bàn tay anh, miễn cưỡng nở một nụ cười thật rạng rỡ rồi cùng anh bước vào phòng.

Chu Kiều Na quả không hổ danh là người làm công tác tuyên truyền, không khí trong bàn ăn từ đầu đến cuối đều vô cùng náo nhiệt.

Dù cho không khí có sôi nổi đến đâu, thì từ đầu chí cuối Y Thần vẫn giữ nguyên nụ cười tao nhã trên khóe môi, nhưng giữa cô và Lục Thần Hòa lúc này dường như đã được dựng lên một bức vách vô hình.

Bữa tối kết thúc, các thầy cô giáo trong đoàn thay nhau cảm ơn sự khoản đãi của Lục Thần Hòa rồi lần lượt chào tạm biệt.

Thị Y Thần đang chuẩn bị lên xe, Lục Thần Hòa liền đột ngột kéo cô lại, “Đề anh đưa em và Điểm Điểm và”.

Y Thần có chút sửng ngờ, khẽ hất tay anh ra rồi lạnh nhạt nói, “Không cần đâu, bọn em có xe mà”

“Tôi nay anh về thành phố”, Lục Thần Hòa cau mày nói.

Chu Kiều Na là người tinh tế, vừa liếc mắt nhìn đã biết hai người họ chắc chắn cãi nhau, cho nên cô ấy ra sức tạo cơ hội cho Y Thần và Lục Thần Hòa, “Đề anh ấy đưa cậu và Điểm Điểm về cũng được, đỡ phiền thầy Mã phải đi một vòng đưa mọi người về rồi mới được về, vậy sẽ rất mệt”.

Thị Y Thần vẫn mím môi, làm ra vẻ từ chối như cũ.

“Cậu đừng có mà làm nũng nữa, những kẻ quái gở nhất của cung Xử Nữ cũng không khó khăn như cậu. Mau về đi, cậu xem Điểm Điểm ngáp từ này đến giờ kia”, Chu Kiều Na đẩy cô về phía Lục Thần Hòa rồi ngồi vào xe, vẫy tay chào tạm biệt sau đó ra hiệu cho thầy Mã nhanh chóng nổ máy lái xe đi.

Nhìn chiếc xe lao vút đi chỉ để lại làn khói bụi, Y Thần đành bất đắc dĩ ngồi vào xe Lục Thần Hòa.

Điểm Điểm lên xe, chẳng mấy chốc đã lăn ra ngủ thiếp đi.

Chiếc xe lao vút trên đường quốc lộ. Trong xe không khí vô cùng tĩnh mịch, hai người chẳng ai nói lời nào, cả hai đều tự đắm chìm vào trong những suy nghĩ riêng khiến không khí càng thêm kì quái. Lục Thần Hòa mở một chiếc CD ra, một ca khúc theo phong cách Bắc Âu với giai điệu êm dịu được phát ra từ loa trong xe.

Y Thần đã từng nghe qua ca khúc này, nó có tên là Liekkas, dịch sang tiếng Trung có nghĩa là luồng sáng Bắc cực. Ca từ đơn giản, giai điệu êm dịu ấm áp, thanh âm thuần khiết. Việc nghe không hiểu ca từ ngược lại có thể khiến trái tim cô dần dần bình ổn.

Không khí tĩnh mịch như vậy kéo dài mãi tới khi đến trước cửa nhà Thị Y Thần.

Sau khi xe được đỗ hẳn lại, Thị Y Thần liền tháo dây an toàn, nhưng bỗng bị Lục Thần Hòa ấn ngược trở lại.

Y Thần cau mày, lạnh nhạt nói, “Làm gì vậy? Kịch đã hạ màn rồi, đâu còn khán giả nữa”.

“Tâm trạng anh bây giờ đang rất tồi tệ”, hai hàng lông mày anh khẽ nhíu lại, đôi mắt u tối mang theo vẻ lạnh lẽo.

“Tâm trạng anh không vui thì liên quan gì đến em chứ?” Cô mới là người đang không vui đây này.

Lục Thần Hòa trầm mặc không nói gì, cứ lặng lẽ nhìn khuôn mặt không vui của cô, dường như đang cố gắng đọc xem rốt cuộc cô tức giận vì cái gì.

Y Thần không nhìn anh, mặt mũi lạnh lùng cứng ngắt nói, “Cảm ơn anh dù bận rộn trăm công nghìn việc nhưng vẫn bớt chút thời gian vàng ngọc để tiếp đãi kẻ hèn đây”.

Lục Thần Hòa khẽ nheo mắt lại, đôi mắt đen láy dưới sự phản chiếu của ánh đèn neon khiến nó càng thêm lấp lánh, khóe môi anh cũng khẽ cong lên để lộ ý cười ôn hòa.

Thấy anh cười, Y Thần lại càng thêm phiền não, “Em có thể xuống xe được chưa?”.

Anh bá đạo nói, “Nghe anh nói xong thì hăng xuống”.

Y Thần bị ép ngồi lại chỗ cũ.

“Như những gì em đã thấy, mối quan hệ giữa anh và bố vô cùng tồi tệ. Năm anh mười bảy tuổi mẹ qua đời vì chứng trầm cảm. Trước khi qua đời, mẹ vẫn luôn cùng anh sống ở căn biệt thự tại khu Hà Kê, còn bố và chị gái anh dọn ra sống ở một nơi khác. Sau khi mẹ qua đời, anh liền bị ném sang Mỹ, mới chỉ về nước được khoảng ba năm. Mẹ anh qua đời chưa được bao lâu thì bố đã cưới ngay cô thư kí của ông ấy, sau đó sinh ra em trai anh”, giọng điệu anh vẫn bình thản đến kì lạ, không hề mang theo một chút cảm xúc nào. Kể về chuyện gia cảnh phức tạp của mình mà cứ như đang kể chuyện của gia đình người khác vậy, hết như không hề liên quan đến mình.

Y Thần kinh ngạc nhìn chằm chằm vào anh, thật không ngờ anh lại đột ngột kể chuyện của mình như vậy. Trước đây, dù cô có hỏi thế nào anh cũng

không chịu nói, chỉ nói duy nhất một câu là khi nào tâm trạng không tốt thì sẽ nói cho cô biết. Cô còn tưởng đó chẳng qua là anh đang đùa mà thôi, thật không ngờ một câu nói đùa đó của anh lại là thật. Ngoài việc mẹ qua đời từ sớm, thì dường như mọi chuyện anh trải qua cũng không khác cô là mấy. Cô cũng bị ném ra nước ngoài sau khi tốt nghiệp xong cấp ba, học xong đại học lại phải ở lại một hai năm mới được gọi về nước.

Đọc được sự kinh ngạc, thương hại cùng suy đoán trong ánh mắt của Y Thần, Lục Thần Hòa chỉ khẽ cười rồi bổ sung thêm một câu, “Không có chuyện cầu huyết người thứ ba xen ngang như trong phim truyền hình đâu, loại chuyện như vậy tuyệt đối không thể xảy ra ở gia đình anh được. Mẹ kế của anh cũng giống hệt như mẹ anh vậy, là một người phụ nữ dịu dàng lương thiện, có đức tính tốt đẹp truyền thống, một lòng một dạ yêu thương chồng mình. Nhưng anh thấy đáng tiếc thay cho dì ấy, đáng ra không nên chọn bố anh thì hơn”.

Đôi hàng lông mày cô khẽ nhướng lên, khóe miệng cũng có chút giật giật. Quả thực thật khó mà tin nổi, rốt cuộc phải oán hận bố mình đến mức nào mới hình dung về người bố của mình như vậy, lại còn khen ngợi mẹ kế nữa.

“Anh sợ dĩ không hòa hợp được với bố mình là bởi anh không thể chấp nhận nổi ông. Ông là người gia trưởng với quan điểm bảo thủ, trong mắt ông phụ nữ chẳng qua chỉ là kẻ hầu người hạ, nên đi theo phục dịch đàn ông cả cuộc đời mà thôi. Phụ nữ phụ thuộc tất cả vào đàn ông, ở trong nhà chỉ cần lo nấu cơm ngon canh ngọt, chăm sóc tốt con cái, phục vụ tốt cho đàn ông. .. làm tốt mọi thứ đó là được, những chuyện khác không được phép lấn lờ. Phụ nữ nhất định phải khiến cho người đàn ông của mình không phải lo lắng bất cứ điều gì.”

“Đàn ông các anh chẳng phải đều suy nghĩ như vậy sao? Muốn phụ nữ cả đời như người hầu kẻ hạ bên cạnh mình, cả đời không được phép oán thán cũng không được hối hận”, nếu không thì cô cũng không gặp phải cả gia đình cực phẩm đó.

“Đúng, không sai. Nhưng phụ nữ bọn em có bằng lòng không? Tình yêu gì đó chỉ là phù du thôi, nếu như vậy bọn em có bằng lòng không?”

“... Trừ khi yêu người đàn ông đó đến mức khắc cốt ghi tâm, nguy hiểm như bệnh nan y, thiếu người đó là không thể sống nổi. Nhưng em cảm thấy người đàn ông như vậy vốn không đáng để yêu, thứ anh ta cần chỉ là một người hầu. Nếu như thứ anh ta cần chỉ là chuyện đó, thì đi tìm dịch vụ giải quyết cho xong.”

Anh cụp mắt xuống, hàng lông mi dài dày cong vút khẽ chớp chớp rồi phủ xuống như chiếc quạt giấy, dưới luồng ánh sáng nhàn nhạt phản chiếu hình thành nên chiếc bóng mờ ảo, khóe môi để lộ ra nụ cười âm trầm. Anh cười một lúc mới dừng lại được, nhưng nụ cười đó tan biến rất nhanh, “Cho nên, cuộc sống mà không có tình yêu thì khắp nơi chỉ là gượng ép. Mẹ anh dần dần mắc chứng trầm cảm, cuối cùng đột tử vì uống thuốc quá liều. Con người suy cho cùng là loài động vật cảm tính, cho dù có là ai đi chăng nữa, một khi mất đi cột đỡ tinh thần như vậy, thì dù có là bông hoa kiêu diễm rực rỡ nhất cũng sẽ khô héo tàn lụi nhanh thôi”.

Mặc dù vẻ mặt anh rất bình thản, nhưng trước bữa tối được chứng kiến cuộc chạm trán giữa hai bố con anh, Y Thần có thể tưởng tượng được thực ra anh không hề vui vẻ. Lúc mới gặp anh, Y Thần luôn cảm nhận được sự lạnh lùng cùng cô độc một cách đầy mơ hồ khó nắm bắt từ ánh mắt cũng như lời nói của anh. Ánh mắt Y Thần mang theo vẻ thương xót, cô kim lòng không được, khẽ đưa tay đặt lên mu bàn tay có chút lạnh của anh.

Lục Thần Hòa ngược mắt lên, ánh mắt anh đượm ý cười, giọng điệu dịu dàng cất lên, “Phụ nữ đúng là thích nghe mấy chuyện tán dóc, vừa nghe được mấy chuyện tán dóc là đã có thể quên sạch mọi thứ không vui”.

Thật đáng ghét, lần nào cũng như vậy. Cô vốn dĩ còn định an ủi anh thêm chút nữa cơ đấy, vậy mà chỉ một giây sau thôi miệng lưỡi đã độc địa ngay được rồi, anh vốn không cần đến sự an ủi của người khác.

“Em đau có muốn nghe, là anh tự nói ra đấy chứ”, cô muốn rút tay lại, nhưng anh liền lật tay nắm lấy tay cô càng chặt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gặp Gỡ, Một Đời Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Chương 12.2

“Anh biết chiều nay bố anh hẹn Hựu Thông đến bàn chuyện triển khai dự án, anh không hề có ý tránh ông, càng không hề có ý định lợi dụng em để tránh mặt ông”, giọng điệu anh đột nhiên trở nên nghiêm túc cùng trân trọng đến lạ thường. “Ba năm trước anh từ Mỹ trở về, ông để anh vào làm việc ở công ty, nhưng anh đã từ chối cho nên ông vô cùng tức giận. Vừa hay lúc đó Trương Hựu Thông và Mã Tuấn Huy muốn thực hiện cải cách hiện đại hóa trong trồng trọt nông nghiệp, nhưng lúc đó hai người họ thiếu vốn đầu tư, vậy nên anh đã đem số tiền mình kiếm được lúc còn ở Mỹ góp vốn chung với bọn họ. Lựa chọn ngành nông nghiệp là sự lựa chọn đúng đắn của anh, không những nó có thể giúp anh vận dụng được những kiến thức đã học được ở Mỹ, mà quan trọng nhất chính là so với việc lừa người gạt mình trong kinh doanh, thì anh thích tiếp xúc với đám cây cỏ không biết nói chuyện đó hơn. Lúc đó bố anh nổi trận lôi đình, đuổi anh ra khỏi nhà. Cho nên việc anh né tránh ông từ trước đến giờ là điều không cần thiết, bởi vì chỉ cần gặp, ông sẽ trực tiếp tông cổ anh ra khỏi nhà”.

Tâm tư bị nhìn thấu hết cả, Y Thần xấu hổ đỏ bừng mặt, nhưng miệng lưỡi vẫn còn sống chết cãi lại, “Đáng đời bị bố đuổi ra khỏi nhà”.

“Đúng thế. Cho nên, bây giờ tất cả mọi người đều sống cùng bố ở một căn nhà khác, bọn họ sống vui vẻ một nhà. Còn anh, giống như lần đầu tiên em đã gặp đó, một thân một mình cô đơn tịch mịch đến thế lương ở trong căn biệt thự đó. Cho dù có chết chắc cũng phải đợi đến hôm sau đi quét dọn đến mới phát hiện ra được, đến lúc đó thì xác anh đã lạnh cứng rồi”

Khóe miệng cô co giật liên hồi, nhớ đến lần đầu tiên gặp Lục Thần Hòa ở nhà anh, thực sự là cái đáng về sắp chết đến nơi, “Anh đâu đến mức đáng thương như những gì anh đã nói chứ...”.

“Thật đúng là không biết đồng cảm.”

“Đồng cảm cũng đâu mang đến ầm no cho anh được.”

“Ầm no là chuyện hết sức hạnh phúc.”

Y Thần bị bộ mặt vô lại của anh chọc cho đến mức cuối cùng cũng không nhịn nổi mà bật cười. Tâm trạng không vui trước đó cũng tan biến như mây khói. Cái kiểu an ủi cùng giải thích chẳng mấy ăn nhập này của anh khiến người ta bước lên mây xanh mà cũng có thể ngay lập tức bước xuống vực thẳm. Nhưng mà cô chấp nhận, hơn nữa càng yêu thích cảm giác tranh luận triết lý nhưng nhẹ nhàng như đang tán gẫu thế này.

Lục Thần Hòa đột nhiên vươn tay ra chụp lấy cô, rồi mạnh mẽ hôn lên đôi môi cô một cách đầy quyến luyến không hề báo trước.

Y Thần khẽ giãy giụa, ra sức cắn lên môi anh, cự tuyệt lại hành vi thất lễ của Lục Thần Hòa.

Lục Thần Hòa chịu đau, nhưng không giận mà còn cười, vừa định tiếp tục hành động còn dang dở, thì từ phía sau đột nhiên thò lên một khuôn mặt ngây thơ vẫn còn mơ màng vì ngái ngủ, “Dì hai, chú Thần Hòa, hai người đang làm gì vậy? Là đang hôn môi sao?”.

Y Thần ngồi lại chỗ của mình như sững được lên nòng, mặt mũi nóng bừng như bị lửa đốt, nếu không phải do bóng tối mờ ảo nhìn không rõ thì trông mặt mũi cô lúc này sẽ đỏ hệt như con tôm bị luộc chín vậy.

Lục Thần Hòa điềm tĩnh đáp lại, “Ừm, đợi sau này lớn lên rồi cháu sẽ biết. Đây là một loại nghi thức xã giao, tiếng Anh có nghĩa là ‘Goodnight kiss’, dịch sang tiếng Trung gọi là nụ hôn chúc ngủ ngon”.

Trên trán Y Thần mơ hồ hiện lên mấy vạch đen, rõ ràng là nhân lúc cô không chú ý mà thất lễ, vậy mà còn không biết xấu hổ nói cái quái gì mà nghi thức xã giao.

“Vậy ạ, thảo nào mẹ và bố cháu tối nào cũng lén lút cắn miệng nhau, thì ra là đang chúc ngủ ngon”, Điểm Điểm trung ra vẻ mặt như vừa được giác ngộ.

“Kiss cũng được chia ra làm rất nhiều loại, nụ hôn giữa bố và mẹ cháu không phải là nụ hôn xã giao. Họ là hai người yêu nhau, giữa những người yêu nhau đương nhiên là sẽ hôn môi rồi. Được rồi, cũng muộn rồi, chúng ta về nhà thôi.” Khóe miệng Y Thần thoáng giật giật, bà chị Y Như và anh rể sao lại đối khắt đến vậy cơ chứ, hoàn toàn không chịu để ý đến việc sẽ gây ảnh hưởng đến tâm hồn non nớt của con cái.

Lục Thần Hòa cố nhịn cười.

“Ồ ra vậy, tạm biệt chú Thần Hòa”, Điểm Điểm mở cửa bước xuống xe, nhưng nghĩ ngợi thế nào lại đột ngột quay đầu nhìn Lục Thần Hòa, “Chú Thần Hòa, kíp cháu có một bạn nam cứ thích chạy khắp nơi thơm các bạn nữ. Nhưng mà cháu không thích cậu ta, không muốn để cậu ta thơm, chú nói xem lần sau cậu ta còn thế thì cháu phải làm thế nào?”.

Thị Y Thần được một trận hoảng loạn, chuyện quái quỷ gì vậy! Học sinh tiểu học bây giờ bắt đầu coi mở như vậy sao? Trưởng thành sớm quá đi!

“Lần sau nếu bạn nam đó mà còn muốn làm như vậy với cháu, thì cháu cứ đánh cậu ta một trận, hoặc là mách cô giáo”, Y Thần trừng mắt với Lục Thần Hòa, đúng là thô phi thì hành động giống hệt nhau.

Lục Thần Hòa ngược lại cười nói, “Nếu như cậu bạn đó rất đẹp trai, thì cháu để cậu ấy thơm một cái cũng không thiệt thòi gì. Nếu như cậu ta xấu trai thì cháu hãy nói với cậu ta rằng, lần sau nếu cậu thi được hạng nhất sẽ cho cậu thơm. Được người xếp hạng nhất thơm cũng là chuyện vinh quang lắm chứ. Con gái thì không nên bạo lực mà, nếu bạo lực sẽ không xinh đẹp nữa”.

“Vâng, cháu cảm ơn chú Thần Hòa”, Điểm Điểm đột nhiên thò đầu vào trong xe rồi thơm lên má Lục Thần Hòa một cái, “Cháu thích chú Thần Hòa, bởi vì chú rất đẹp trai. Goodnight kiss”.

“Goodnight”, đôi mắt lấp lánh của Lục Thần Hòa nhìn chằm chằm vào Thị Y Thần, nụ cười bên khóe môi anh càng thêm nồng đậm.

Thị Y Thần chứng kiến tình huống trước mắt với vẻ khó tin, cô không thốt nổi nên lời, đành vò đầu bứt tai.

Cô sắp phát điên lên rồi.

Học sinh tiểu học bây giờ đều học những thứ như thế này sao?

Y Thần kéo Điểm Điểm qua rồi nhanh chân bước vào nhà.

Suốt dọc đường, tiểu nha đầu cứ lúi lo nói mãi không ngừng, “Dì hai, dì sẽ kết hôn với chú Thần Hòa sao?”.

“Không biết.”

“Nếu đi không lấy chú Thần Hòa, thì nhất định phải nói cho cháu biết đấy, cháu sẽ lấy chú ấy. Đây là quyết định sau khi suy nghĩ cả buổi chiều của cháu.”

Y Thần kìm không được hét lên một tiếng, “Tuổi chú ấy bằng tuổi bố cháu đấy”.

“Không sao hết, bà ngoại và bà trẻ đều nói cháu lớn rất nhanh. Cháu thích chú Thần Hòa, chú ấy rất đẹp trai, lúc cười đặc biệt cuốn hút. Điều quan trọng nhất là chú ấy có một đôi chân dài miên man giống hệt mấy oppa trong phim Hàn Quốc. Chú ấy còn biết trồng trọt, mấy cậu bạn trong lớp cháu chẳng ai biết cả.”

Trong đầu Y Thần lại hiện lên hàng lông mày đẹp đẽ của anh, dường như đôi mắt đó của anh luôn mang theo ý cười, quả thực là mê người. Còn đôi chân dài miên man đó nữa chứ... cô thực sự muốn phát điên mà.

“Sách giáo khoa của học sinh tiểu học đều là truyện ngôn tình sao?” Cô bấm chuông cửa phòng 1002. Cô phải tìm lúc nào đấy nói chuyện cẩn thận với Y Nhu mới được, học sinh tiểu học thời nay sao lại biết đường mà xem phim truyền hình Hàn Quốc, biết kiss và còn biết yêu đương nữa chứ, xã hội này thật là đáng sợ. Để một người Trái đất không có chút cảm giác an toàn như cô thực muốn vứt bỏ hết thầy chạy lên sao Hỏa sống cho rồi.

Trừ khi có việc không đi nổi, nếu không hằng ngày cứ đến giờ tan làm là dường như Lục Thần Hòa đều lặng lẽ đứng bên ngoài Jessie's đợi Thị Y Thần rồi hai người cùng nhau đi ăn tối. Thỉnh thoảng sáng sớm anh sẽ đợi cô ở dưới khu nhà cô rồi chờ cô cùng đi ăn sáng.

Đến một hôm Y Thần cuối cùng cũng không nhịn được bật hỏi, “Ngày nào anh cũng đi muộn về sớm thế này, ông chủ anh không biết sao?”.

Anh chỉ vào chính mình rồi cất giọng đầy nhàn nhã nói, “Ông chủ đương nhiên biết rồi”.

Hết nói! Câu nói này quả thực không sai, thỉnh thoảng cô cũng tự cho phép bản thân mình lười biếng một chút không muốn đi làm hoặc là tan làm sớm. Tự bản thân cô biết đó là đang trốn việc.

“Vậy sáng nào anh cũng lái xe một quãng đường xa vào thành phố như thế, sau đó lại rất muộn mới lái xe về khu Hà Kê, anh không thấy mệt sao?”

“Em đang xót anh đấy à? Cảm động quá trời.”

Thấy anh cứ phải chạy tới chạy lui vất vả như vậy, trong lòng Y Thần quả thực có chút không đành lòng. Có điều mặc dù trong bụng nghĩ vậy, nhưng miệng lưỡi lại không nói ra. Cô khinh bỉ anh một tiếng, “Hừ...”.

Lục Thần Hòa khẽ cười, “Bên trong thành phố anh vẫn còn một căn nhà chung cư”.

Tâm lý tức tối chán ghét những người có tiền của Y Thần bắt đầu nhen nhóm lên, nói chuyện với những người giàu có quả là áp lực.

Y Thần không hề biết rằng một người rõ ràng ở vùng ngoại ô chuyên đi tu sửa địa cầu lại biết nhiều nhà hàng bên trong nội thành đến vậy. Trong vòng một tháng, anh gần như đưa cô đi ăn một lượt các món nổi tiếng của các vùng đông tây nam bắc. Tới khi cảm giác quần áo có chút khó nhích, vòng eo tăng thêm ba centimet, cô mới thẳng thừng từ chối đi ăn cơm với anh.

Lục Thần Hòa chọc ghẹo cô nói, “Em chỉ biết ăn mà không chịu vận động sao?”.

Hừ! Cô đâu phải là heo. Hằng ngày ngoài thời gian đi làm và về nhà ngủ, thì thời gian rảnh rỗi còn lại đều ở cùng một chỗ với anh... cùng ăn cơm, lấy đâu ra thời gian rảnh mà vận động chứ? Thậm chí mấy lần Kiều Na hẹn cô đi dạo phố, cô cũng chỉ đành từ chối.

Lúc đầu Kiều Na còn quan tâm đến mức độ tiến triển mối quan hệ giữa cô và anh, hai người bồi đắp tình cảm đến đâu rồi? Dần dần, Kiều Na cũng bắt đầu oán thán cô mãi chìm đắm trong mỹ sắc mà quên cả bạn bè không thèm đếm xỉa, là kẻ trọng sắc khinh bạn, sau đó Kiều Na còn tuyệt tình nói: Đoạn tuyệt quan hệ!

Y Thần vô thức nhủ mảy suy nghĩ: Cô đâu có! Là do tư duy logic của anh khác người đấy chứ? Câu nói kinh điển của anh ‘người thần kinh thì làm sao biết xấu hổ’ luôn được cô nghĩ tới mỗi khi không tìm được lý do gì phản bác lại Kiều Na. Đúng vậy, anh chính là một tên bệnh hoạn mặt dày. Đối với một kẻ thần kinh không biết xấu hổ, sao lại đi kì kèo so đo tính toán? Hoàn toàn không thể chấp nhận được.

Một giây sau đó, cô lại buộc phải thừa nhận, anh quả thực rất có gu, cho dù là nói năng hay ăn uống, khuôn mặt đẹp trai cùng động tác tao nhã luôn mang đến cho người khác cảm giác hưởng thụ. Thậm chí ngay cả lúc anh tùy tiện đứng một chỗ, không làm gì cả, cũng đã trở thành danh lam thắng cảnh rồi. Thường xuyên có những cô gái đến bắt chuyện với anh, cho dù là đi siêu thị mua chai nước khoáng thôi cũng đủ thu hút người ta thay nhau đến tặng quà.

Tâm hồn yêu cái đẹp thì ai ai cũng có. Cho nên cô đây chỉ coi như đang chìm đắm trong mỹ sắc mà thôi.

Nhưng, dạo gần đây tâm tư của cô luôn bị cái tên thần kinh không biết xấu hổ này quấy nhiễu, trong đầu lúc nào cũng chỉ toàn là hình ảnh của anh. Ngay cả chuông di động cũng cài riêng cho anh một kiếng, thần xui quỷ khiến thế nào cô đã đổi thành nhạc bài Liekkas, luồng sáng Bắc cực.

Không biết từ lúc nào Y Thần đã yêu thích bài hát này, có lẽ chính vào cái đêm tịch mịch đó. Mặc dù cô nghe không hiểu lời bài hát, nhưng giai điệu nhẹ nhàng dịu êm của nó lại vô thức vỗ về trái tim đang loạn nhịp của con người, khiến thể xác cũng như tâm trạng đang mệt mỏi cũng được thả lỏng thư giãn hơn nhiều. Cảm giác đó hệt như tia nắng mặt trời ấm áp sau giờ Ngọ tỏa thiếu xuống cơ thể con người ta giữa mùa đông giá rét, vừa ấm áp lại vừa có chút lười biếng.

Giữa bầu trời lấp lánh ngàn sao

Em đang kiếm tìm

Luồng ánh sáng nơi Bắc cực

Tia sáng Bắc cực giữa bầu trời mênh mông

Uyển chuyển uốn lượn như khiêu vũ

Không nở phá vỡ không gian tĩnh mịch đó.

Tiếng hô hấp vang vọng

Tiếng gió vi vu

Tựa như đang khẽ thì thầm bên tai em

Hãy nắm chặt tay em

Hãy vuốt ve khuôn mặt em

Nhẹ nhàng cất giọng nói những lời ngọt ngào

Giống như đang vỗ về em vậy

Hãy ôm em chặt thêm lần nữa

Có như vậy em mới không cảm thấy lạnh lẽo

...

Trong lúc vô tình Y Thần đọc được ý nghĩa đại khái của ca từ, cô đột nhiên có chút say mê, say mê cảm giác ấm áp lười nhác không biết rốt cuộc đến từ phương nào đó. Tại sao khi nghe đến nhân vật trong bài hát, trong đầu cô lại vô thức hiện lên hình ảnh của Lục Thần Hòa với nụ cười rạng rỡ cùng giọng nói dịu êm chứ?

Tất cả mọi người trong cửa hàng đều nói con người cô sau khi đắm chìm trong yêu đương dường như hoàn toàn thay đổi, trở nên cởi mở hơn, thích cười hơn, mang theo sức sống mãnh liệt khó nói thành lời, ngay cả mấy lời châm chọc của Y Vân cô cũng chẳng buồn kiêu đáp lại.

Yêu rồi sao? Yêu thật rồi!

Trong lòng cô chợt vang lên một giọng nói: Không phải là mày thực sự thích cái tên thần kinh không biết xấu hổ đó rồi chứ?

Y Thần giật mình sợ hãi vì suy nghĩ đó của mình. Sao cô có thể thích anh được chứ? Đúng là chuyện đùa mà. Cô qua lại với anh tuyệt đối không phải vì yêu đương, chẳng qua chỉ là đang bồi dưỡng khả năng phối hợp một cách ăn ý, hai bên cùng cần mà thôi. Sau khi trải qua nhiều lần thất bại trong tình yêu, cô sao còn có thể dễ dàng đem lòng yêu một người đến vậy?

Giọng nói đó lại đột nhiên vang lên: Rất nhiều người diễn ăn nhập đến mức có thể bồi đắp ra tình cảm thực sự.

Không đâu, không đâu, không đâu... Y Thần không ngừng nhấn mạnh trong lòng. Cô và anh chẳng qua chỉ là mối quan hệ hợp tác. Nhưng càng cố nhấn mạnh điều đó thì lại càng khiến trái tim cô đau đớn, ngay cả mười đầu ngón tay cũng bắt đầu trở lên tê dại đau nhức.

Cô không được nhớ đến anh nữa, nếu còn nhớ đến anh thì cô nhất định sẽ thần kinh giống anh mất.

Cô lại thuyết phục bản thân rằng đó chỉ là tình bạn vĩ đại như Các Mác và Ăngghen mà thôi. Cứ như vậy Y Thần mang theo tâm trạng hoang mang hoảng loạn tiếp tục làm việc.

Tháng mười – tháng vàng mùa cưới sắp đến, mỗi ngày Jessie's đều đầy ắp người ra ra vào vào thử váy cưới, không khí cửa tiệm trở lên náo nhiệt lạ thường. Thị Y Thần cũng tập trung sức lực cùng nhân viên đón tiếp khách hàng.

Trên bàn trà ở khu nghỉ ngơi dành cho khách vẫn được cắm một bình cúc màu cam rực rỡ, nội dung trong tấm thiệp được gửi đến ngày hôm nay vẫn là “nhớ ăn cơm”. Y Thần cầm tấm thiệp nhỏ tinh tế trên tay, ngắm nhìn đóa cúc nở rộ đẹp đến thoát tục, trong đầu không ngừng nhớ lại những ngày tháng vui vẻ đã từng có với Cao Minh Dương. Cảm giác hạnh phúc khi lần đầu tiên nhận được hoa hồng, lần đầu tiên nắm tay nhau, lần đầu tiên dùng bữa tối dưới ánh nến, nụ hôn đầu tiên của hai người... Từng chuyện từng chuyện đều vô cùng ngọt ngào ấm áp, chỉ đáng tiếc quá khứ không thể vẫn hồi, nó đã ra đi cùng thời gian và chỉ để lại những hồi ức đau buồn trong trái tim con người ta.

Chu Kiều Na đã từng mắng chửi cô rằng, “Gái ế bây giờ nhiều như ngả rạ, là bởi những người đàn ông ưu tú quá hiếm hoi. Con cừu nhỏ họ Cao đó đã phạm phải tội lỗi tày trời không thể tha thứ. Nhưng cũng không thể không nói rằng, anh ta vẫn là một người đàn ông ưu tú. Cậu từ bỏ tình cảm hơn hai

năm qua, là tự tay mình dâng một người đàn ông ưu tú cho kẻ khác đấy”.

1 Tên của Cao Minh Dương trong tiếng Trung đồng âm với từ “con cừu”

Đúng vậy, nếu lúc đầu cô chịu nghe Cao Minh Dương giải thích, chịu bình tĩnh đối diện một cách trực tiếp không trốn tránh, thì đã không làm ảm ỉ đến mức không thể vãn hồi. Nhưng chuyện gì đã qua rồi hãy để nó qua, con người vĩnh viễn không cách nào sống mãi với quá khứ được. Tính cách của cô trước nay luôn là thà rằng buông bỏ cũng nhất quyết không chịu quay lại. Huống hồ tuổi cô ngày một nhiều, không chịu đựng nổi giày vò nữa rồi. Cho nên, cô đã lựa chọn Lục Thần Hòa, một đối tác phối hợp ăn ý đi lừa gạt mọi người đến mức hoàn hảo không chê vào đâu được.

Sau khi thông suốt mọi chuyện, thì sự oán hận dành cho Cao Minh Dương cũng đột nhiên biến mất không chút dấu vết. Ngược lại đôi khi vô thức cô còn nhớ đến những khoảnh khắc vui vẻ giữa hai người. Bưởi vì yêu nên mới hận, có lẽ đã không còn yêu, nên hận cũng tan biến.

Đột nhiên, tấm thiệp trong tay bị người khác giật mất, Y Thần không vui ngược mắt lên nhìn, thực ra không cần nhìn cô cũng biết được đó là ai.

Thị Y Vân cầm tấm thiệp trong tay rồi nở nụ cười ranh mãnh nói, “Chị nên cảm ơn tôi mới phải, vì đã giúp chị cầm một bình hoa đẹp như thế này”.

Thị Y Thần có chút hoảng loạn, nụ cười ranh mãnh lúc này của Y Vân đối với cô quá quen thuộc, nhưng cũng rất lâu rồi cô không nhìn thấy. Lúc nhỏ, chỉ cần nó giả vờ thì nhất định sẽ cười như vậy. Trong thoáng chốc, Y Thần rất nhớ những quãng thời gian trẻ thơ vô ưu vô lo. Nhưng đáng tiếc trong lòng Y Vân trước giờ vẫn giăng một tấm lưới dày, nếu không phải là cá chết thì cũng là lưới rách.

Thu ánh nhìn lại, Y Thần chăm chọc, “Vậy thì em có thể suy nghĩ đến việc đi làm thợ chuyên cắm hoa, không cần phải ở đây mà tự chuốc lấy ảm ỉ”.

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gấp Gỡ, Một Đời Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chương 12.3

“Mục tiêu vẫn chưa hoàn thành, thì tôi sẽ không dễ dàng đi đâu. Chị phải biết, về điểm này tôi không giống với chị, tôi trước giờ làm việc gì cũng không bỏ dở giữa chừng. Cho dù kết quả có ra sao, thì cũng tuyệt đối không buông tay không bỏ cuộc, chưa chết thì sẽ không ngừng nghỉ” Thị Y Vân cup mắt nhìn dòng chữ bên trên tấm thiệp, mỉm cười nói, “Cao Minh Dương đúng là một tên đại ngốc. Rõ ràng biết chị đã sa vào một tình yêu cuồng nhiệt khác rồi, sẽ không quay lại với anh ta nữa, vậy mà vẫn còn không chịu từ bỏ, ngày ngày tặng hoa. Hồi ức vĩnh hằng? Khắc sâu trong tim? Đàn ông ấy à, thực ra đôi khi rất ngốc, không thể biết được rằng phụ nữ hay thay đổi đến nhường nào”.

Bị Thị Y Vân nói như vậy, mặt mũi Y Thần hết đỏ bừng lại đến trắng bệch ra, cô giận dữ nói, “Bây giờ là thời gian làm việc, phiền em đừng có tìm người trả lương cho mình để mà tán dóc mấy chuyện vô vớ đó được không?”.

“Ồ, tôi đương nhiên không phải đến để tán dóc buôn chuyện rồi, là tôi có lòng nhắc nhở chị, chị vui vì có tình mới cũng được, mà hoài niệm người xưa cũng chẳng sao, đừng có đứng đờ người ra ở khu nghỉ dành cho khách thế có được không? Đằng sau chị có mấy khách hàng mới đang đứng đấy.”

Thị Y Thần quay đầu lại, quả nhiên có ba người ăn vận rất sang trọng, trang sức phụ kiện trên người đều là những nhãn hiệu nổi tiếng. Trong số đó có một vị phu nhân đeo bộ trang sức vô cùng xa xỉ trên người, người này ước chừng khoảng bốn năm mươi tuổi gì đó.

Y Thần vội vàng tránh ra.

Sa Sa rót mấy tách trà nóng bùng tới, chào hỏi rồi dẫn ba người họ đến khu nghỉ ngơi dành cho khách.

Đi theo ba vị phu nhân còn có một cô gái rất trẻ trung, trên người mặc một chiếc áo khoác lông cừu được may thủ công vô cùng tinh tế, chiếc áo dáng dài vừa vặn ôm lấy những đường cong hoàn mỹ của cơ thể cô ấy, trên tay còn xách chiếc túi hiệu Chanel kiểu dáng mới nhất mùa thu đông. Khi cô ấy gỡ cặp kính râm xuống, Thị Y Thần liền được một phen kinh ngạc.

Đó chính là Lục Giai Ngưng.

Y Thần có một dự cảm chẳng lành, nhưng vì phép tắc lịch sự, cô vẫn bước về phía Lục Giai Ngưng chào hỏi một tiếng, “Xin chào, hoan nghênh quý khách”.

Lục Giai Ngưng khẽ nhếch môi, giọng điệu thờ ơ lạnh lùng, “Cô không cần phải cố tình bắt chuyện với tôi, thứ nhất tôi không mua váy cưới, thứ hai không đặt may quần áo, chỉ là dẫn ba vị phu nhân đây đi shopping mà thôi”.

“Được, vậy mời cô tự nhiên”, Thị Y Thần không phải thánh mẫu, lần đầu tiên và lần thứ hai gặp mặt nói chuyện với Lục Giai Ngưng đều chẳng vui vẻ gì cho cam. Cho dù là có mặt Lục Thần Hòa đi chăng nữa, thì cô cũng không muốn biểu hiện quá nhiệt tình.

Ba vị phu nhân ngồi ở khu nghỉ, một người có vóc dáng hơi mập mạp lên tiếng, “Lần trước là ai giới thiệu cửa hàng này vậy?”.

Một vị phu nhân có vóc dáng khá nhỏ bé gầy gò lên tiếng, “Là Tiểu Di, con bé nói váy cưới ở chỗ này rất đẹp, nhất định phải đặt ở đây. Kết quả váy cưới còn chưa kịp đến tay, con bé đã hủy hôn với Thần Hòa rồi. Cũng không biết nguyên nhân tại sao, đang yên lành tự nhiên lại nói muốn hủy hôn”.

Nghe đến tên Lục Thần Hòa và Đường Di, Thị Y Thần không khỏi cảm thấy hoảng loạn và căng thẳng.

Thị Y Vân nhìn cô chằm chằm, hai hàng lông mày của cô ta nhíu chặt lại, nói với âm lượng cực khẽ, chỉ đủ để hai người nghe thấy, “Đừng có nói với tôi, chị cũng bắt đầu đi theo con đường của tôi đây nhé”.

Thị Y Thần cắn môi, cúi gằm mặt xuống, cô không biết phải nói gì. Chuyện đêm hôm đó đối với cô mà nói quá mù mờ, quen biết với Lục Thần Hòa là một chuyện quá đổi hoang đường, cho nên mới dẫn đến hậu quả ngày hôm nay, đâm lao thì phải theo lao. Y Thần âm thầm hít sâu một hơi, đè thấp giọng xuống, “it’s none of your business”. (Đó không phải là chuyện của em)

Đúng lúc đó, vị phu nhân mập mạp kia đột nhiên kêu lên, “Ôi trời, sao lại xui xẻo vậy, chúng ta đến đây làm gì chứ? Chị xem chỗ này chật chội đông người như vậy, người thì đặt váy cưới, người thì đặt may quần áo, loạn hết cả lên. Trung tâm thương mại thoải mái hơn ở đây nhiều, sao phải chạy đến cửa tiệm bé xíu này mà chịu đây đọa”.

Đúng là người đến không có tâm.

Hoặc có lẽ cả đời Thị Y Thần chết vì những ý nghĩ hại não đến như vậy, đúng là làm cao mà. Đối với những khách hàng nói năng khiếm nhã, Y Thần trước nay chưa từng nể nang ai, hơn nữa cô ít nhiều có thể cảm nhận được Lục Giai Ngưng cố tình đưa mấy vị phu nhân này đến đây.

Y Thần bước tới nói, “Jessie’s mặc dù có chút chật chội, nhưng so với những gian hàng bên trong trung tâm thương mại thì không gian rộng hơn rất nhiều, bố cục cũng không phải nói, rất hợp lí. Bên trái là khu vực lễ phục và váy cưới, bên phải là khu chuyên phục vụ trang phục thiết kế, chỗ quý khách đang ngồi là khu nghỉ ngơi. Có rất nhiều khách quen có sở thích đi dạo thăm thú những cửa hàng nhỏ không tên tuổi hơn là đi bộ mỗi chân ở trong trung tâm thương mại. Nguyên nhân là bởi vì ở trong những cửa tiệm nhỏ như thế này có thứ đặc sắc mà các vị không thể mua nổi khi đến trung tâm thương mại. Về danh tiếng của Jessie’s, quý khách có thể hỏi thăm những vị khách khác trong tiệm, bao gồm cả vị tiểu thư đã giới thiệu các vị đến đây”, tuy ngoài miệng Y Thần đang nở nụ cười nhưng trong lòng không hề tươi tỉnh như vậy. Ý tứ trong lời nói của cô chính là không đồng ý với suy nghĩ của mấy người họ, nhưng giọng điệu của cô vẫn rất lịch sự, khéo léo, không khiến người khác cảm thấy chói tai.

Có một cô dâu đang thử váy cưới nghe thấy mấy lời châm biếm của vị phu nhân kia, trong lòng cũng có chút không thoải mái, cảm giác như bản thân đến đây đặt váy cưới đẳng cấp thấp hơn rất nhiều so với việc mua mấy món đồ xa xỉ trong trung tâm thương mại vậy. Vì thế cô ấy liền nói với Thị Y Thần, “Thời buổi bây giờ không phải cứ có tiền là mua được những thứ mình mong muốn. Tôi ấy à, luôn thích những món độc nhất vô nhị. Túi xách hàng hiệu gì đó, chỉ cần đi chợ mua rau lợn vài vòng là có thể thấy các bà các mẹ xách đây ra. Đây còn là chưa nói đến việc hàng fake đây rầy ra, ai mà biết được chiếc túi cô đang mang là hàng thật hay hàng giả”.

Hai cô dâu khác đang thử váy bên cạnh cũng bật cười.

Sắc mặt vị phu nhân mập mạp kia vô cùng khó coi, nhưng cũng lấy lại thần thái rất nhanh, đổi sang giọng điệu khinh bỉ, “Có một số người ấy à, rõ ràng không mua nổi hàng hiệu, nhưng còn cố ra vẻ không thèm mua. Nhìn thấy người khác có, trong lòng đố kỵ thêm muốn, cái này gọi là tâm lí tự ti của những kẻ nghèo hèn. Haizz, nghèo hèn thì vẫn là nghèo hèn, muốn bước chân vào xã hội thượng lưu e rằng còn khó hơn cả việc sao chổi Halley va vào địa cầu”.

Vị phu nhân nhỏ nhắn gầy gò che miệng cười.

Lần này đến lượt mặt mũi ba cô dâu kia biến sắc, cô vừa nãy lên tiếng châm chọc xách váy lên định xông vào, cũng may Mạnh Mạnh nhanh nhẹn chặn lại. Mặc dù đã bị ngăn lại, nhưng mồm miệng vẫn không chịu tỏ ra yếu thế chút nào, “Có tiền thì ghé góm lắm sao? Nhiều tuổi thì có là gì? Nói năng không chút trách nhiệm như bị trúng gió thế à?”.

“Cô nói ai già? Cô nói ai trúng gió?”

“Chính là nói bà đấy. Có tiền thì có gì ghé góm? Đúng là cái đồ thích liếm đôi chân bốc mùi của đám người phương Tây, vậy thì quỳ xuống mà liếm, còn đứng đây là hết nổi gì. Mau đến quảng trường Louvre mà rửa chân đi, bà thím già.”

“Cái đồ mồm miệng không có chút phẩm đức như cô sao có thể già đi được chứ? Ôi trời ơi, đàn bà phụ nữ trên thế giới này chết hết rồi sao, sao ông chồng cô lại chọn đúng loại người như cô được chứ.”

Nhất thời, Jessie’s liên loạn như mớ bòng bong.

Khoảnh khắc Thị Y Thần nhìn thấy Lục Giai Ngưng, đã dự đoán được khả năng mọi chuyện sắp xảy ra. Đúng vào lúc hai người cãi vã đến mức trời long đất lở, Y Thần cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa chộc thùng hết hàng bóng bay trang trí phía sau lưng mình, để cho chúng nổ đùm đụp.

Tiếng bóng nổ liên hồi khiến tất cả mọi người kinh hãi, không khí nhất thời tĩnh lặng đến dị thường.

Y Thần đứng giữa cửa tiệm nói, “Mọi người nếu ai muốn cãi nhau thì mời ra khỏi đây, ra khỏi cửa rẽ phải một trăm mét, cánh cửa đồn cảnh sát mở 24/24 giờ chào đón các vị”, vừa nhắc đến cảnh sát, tất cả mọi người đều im bặt. Hình tượng người cảnh sát trong lòng nhân dân tương đối có trọng lượng.

Y Thần bước đến trước mặt ba cô gái đang thử váy cưới, nhẹ nhàng nói, “Mấy ngày nữa là kết hôn rồi, các cô định cãi nhau đến mức mặt mũi nổi đầy

nếp nhăn sao?”.

Ba cô gái kia nghe vậy, dè dặt làm bầm mấy câu, dàn xếp mọi chuyện ổn thỏa.

Thị Y Thần ra hiệu cho Mạnh Mạnh dẫn ba cô gái sang một bên, cẩn thận khuyên nhủ.

Vị phu nhân mập mạp thấy vậy liền quắc mắt nói với vị phu nhân gầy gò, “Mỹ Cẩm, chúng ta đi thôi”.

“Bà ba, dì Mỹ Cẩm...” Lục Giai Ngưng lúc này mới bước tới, chặn vị phu nhân mập mạp đó lại, bắt đầu an ủi vỗ về.

Vị phu nhân mập mạp mà Lục Giai Ngưng gọi là bà ba đó tên là Nhuê Lệ Mai, một bà cô họ hàng xa với nhà họ Lục. Mặc dù tuổi mới xấp xỉ năm mươi, nhưng luận về vai vế thì Lục Giai Ngưng và Lục Thần Hòa vẫn phải gọi một tiếng bà. Còn vị phu nhân vóc người nhỏ bé gầy gò tên là Vương Mỹ Cẩm, bà ta ở cùng một chỗ với Nhuê Lệ Mai thì quả là một cặp hoàn hảo. Hai người họ không có sở thích gì khác, nếu không phải là đi dạo phố mua hàng hiệu thì chính là ngồi nhà đánh mạt chược. Bước ra ngoài, hai người bọn họ chính là hai cỗ máy chiến đấu tinh nhuệ đại diện cho tầng lớp mấy bà đi bà thím có tiền nhưng không coi ai ra gì trong xã hội ngày nay.

Nhuê Lệ Mai không cam lòng ngồi xuống sô pha, vẫn không quên cần nhần.

Lục Giai Ngưng vỗ về bà, xoay người nhìn Thị Y Thần nói, “Đã mở cửa kinh doanh buôn bán thì đừng có tự khoe khoang về mình như thế. Nếu cô đã nói ở cửa tiệm của mình có thứ đặc sắc mà trung tâm thương mại không có, vậy có thể tư vấn cho khách thứ ‘đặc sắc’ mà cô nói không?”.

Thị Y Thần biết chuyện này còn chưa kết thúc nổi, dù gì đi chăng nữa đã đặt chân vào cửa hàng thì đều là khách. Cô chỉ vào bộ trang phục trên người Nhuê Lệ Mai nói, “Bộ quần áo trên người vị phu nhân này cho dù là chất liệu hay đường may, vừa nhìn đã biết giá cả không phải hạng xoàng”.

Nhuê Lệ Mai đắc ý ngẩng cao đầu, bà ta mặc trên người bộ váy liền cao cấp, nhưng nhúm lại chắc chỉ đủ một nắm tay.

Thị Y Thần vẫn tỏ vẻ bình thản lạnh lùng, “Xin thứ lỗi cho tôi thẳng thắn, những lời tôi sắp nói ra đây nếu có gì đắc tội xin bỏ quá cho. Trong nhận thức của rất nhiều người, những cửa hàng cao cấp đều kinh doanh những mặt hàng xa xỉ phẩm sang trọng, sự thực đúng là như vậy, tiền nào của ấy. Nhưng vóc dáng của vị phu nhân đây có hơi mập mạp, chiều cao chưa đến một mét sáu. Với vóc dáng này bình thường phải mặc big size hoặc free size, những size như thế này thường thích hợp với người có chiều cao trên một mét bảy. Không khó để nhìn ra, những cửa tiệm sang trọng đó chỉ vì muốn thỏa mãn yêu cầu của vị phu nhân đây, mà đem bộ váy đắt đỏ đẩy cất ngăn đi cho thích hợp với chiều cao của phu nhân. Đại khái mà nói, quần áo váy vóc không phải cứ đem cất ngăn đi là phù hợp. Bởi vì bộ trang phục đó không được may đo theo số đo cơ thể của phu nhân, chỉ điều chỉnh độ ngắn dài mà thôi. Cũng giống như khi xây một căn hộ ấy, chiều cao của một tầng ít nhất cũng nên từ 2.8 mét trở lên, nhưng nhà thầu vì muốn bớt xén chút đỉnh mà chỉ xây chiều cao ở mức tiêu chuẩn thấp nhất là 2.4 mét, vì thế cho nên những người ở trong căn nhà đó luôn có cảm giác trần nhà quá thấp bức bối không thoải mái. Điều tốt nhất mà Jessie’s có thể bảo đảm cho khách hàng đó chính là mỗi bộ trang phục nhất định sẽ được cắt may hoàn hảo đúng theo số đo cơ thể của mỗi người”, nói trắng ra thì bộ váy Nhuê Lệ Mai đang mặc trên người chẳng khác nào bị đem ra cắt xén một cách không lí do.

Sắc mặt Nhuê Lệ Mai phút chốc trở lên cực kì khó coi, bà ta soi gương nhìn bộ đồ trên người mình, càng nhìn lại càng cảm thấy không thoải mái đúng như những gì Thị Y Thần nói. Có lẽ là do Thị Y Thần nói quá quá quá, cho nên bà ta không bắt bẻ được gì nữa, chỉ biết trừng mắt liếc nhìn bộ dạng bức bối của mình trong gương.

Thị Y Thần lại nhìn sang Vương Mỹ Cẩm tiếp tục nói, “Ti lệ cơ thể vị phu nhân này rất cân đối, da dẻ trắng trẻo mịn màng, có thể thấy thường ngày phu nhân rất chú trọng đến việc chăm sóc da. Tục ngữ có câu nhất dáng nhì da, cho dù là làn da hay vóc dáng của phu nhân đây đều vô cùng hoàn hảo. Nhưng khí chất của phu nhân không thích hợp với kiểu màu cam cùng hoa văn sắc sỡ rối mắt như thế này. Mặc dù năm nay đang một họa tiết hoa văn sắc sỡ, nhưng không phải cứ cái gì là xu thế mới cũng đều thích hợp với phu nhân. Bất kì màu sắc nào khi muốn kết hợp thì cũng phải chú ý đến khí chất của phu nhân, những màu sắc sắc sỡ rối mắt sẽ chỉ càng khiến phu nhân trông già nua và kém sắc hơn thôi, nói một cách đơn giản thì chỉ một màu cam thôi sẽ thích hợp với phu nhân hơn”, Y Thần chọn một chiếc áo dạ lông cừu màu cam đơn thuần treo ở móc bên cạnh đưa cho Vương Mỹ Cẩm, “Phu nhân có thể thử bộ này rồi so sánh một chút, xem xem cảm nhận của tôi có đúng không. Phu nhân cứ yên tâm, không phải là tôi đang chào mời sản phẩm của mình đâu. Cho dù phu nhân có muốn mua, thì bộ trang phục này cũng không thể bán cho bà được”.

Vương Mỹ Cẩm cũng tức giận đến mức mặt mũi lúc trắng lúc đỏ, hai mắt nhìn chằm chằm vào bộ trang phục trong tay mình, không biết phải làm sao mới phải.

Vị phu nhân ngồi bên cạnh Vương Mỹ Cẩm là người có dung nhan xinh đẹp nhất, có khí chất nhất, tuổi tác xem chừng mới khoảng bốn mươi. Ngoài đôi bông tai bằng ngọc trai đơn giản ra, trên người bà ta từ trên xuống dưới không có đồ trang sức nào thừa thãi. Chiếc túi xách của bà ta cũng là loại kiểu dáng bình thường, chứ không phải là những món đồ xa xỉ phẩm với giá cắt cổ mấy vạn đến mấy chục vạn. Người này chính là phu nhân của nhà họ Lục – Trương Xuân Hoa.

Từ lúc bước chân vào tiệm, Trương Xuân Hoa chưa mở miệng nói câu nào, bà chỉ bình thản ngồi quan sát mọi thứ. Lục Giai Ngưng kéo ba người Nhuê Lệ Mai, Vương Mỹ Cẩm và bà vào đây, bà biết hơn phân nửa là do Lục Giai Ngưng nhận được mệnh lệnh của chồng mình. Bà không đi cùng để gây chuyện, mà chỉ muốn xem xem cô bạn gái mà Lục Thần Hòa ngang bướng bất chấp sự phản đối của mọi người để lựa chọn rốt cuộc có gì đặc biệt. Khi nhìn thấy Thị Y Thần bình tĩnh đối diện với hết thảy mọi chuyện, nhanh gọn sắc bén nói một loạt những lời nhận xét, bà bất giác cong khóe môi, bước đến bên cạnh Vương Mỹ Cẩm nói, “Hay là đi cứ thử xem thế nào”.

Vương Mỹ Cẩm có chút do dự, cầm bộ đồ bước vào phòng thử. Chỉ một lát sau bước ra, tất cả mọi người đều cảm thấy bà ta mặc bộ đồ này trông đẹp hơn rất nhiều.

Vương Mỹ Cẩm chợt hỏi, “Bộ đồ này bao nhiêu tiền?”.

“xin lỗi, vừa nãy tôi đã nói rồi phu nhân có muốn mua bộ đồ này thì tôi cũng không bán.”

Vương Mỹ Cầm có chút không vui, “Các cô mở cửa tiệm buôn bán, tiền dâng đến tận cửa mà còn không muốn kiếm sao?”.

Thị Y Thần hờ hững đáp lại, “Kiếm chứ. Nhưng tôi cũng đã nói rồi, điều tốt nhất mà Jessie’s có thể bảo đảm cho khách hàng đó chính là mỗi bộ trang phục nhất định sẽ được cắt may hoàn hảo theo số đo cơ thể của mỗi người. Số đo của bộ đồ này không phải là của phu nhân. Nếu như phu nhân chắc chắn yêu thích bộ đồ này, Jessie’s có thể làm một bộ mới cho phu nhân, nhưng phải mất một tháng mới có thể giao hàng”.

Trương Xuân Hoa để lộ ánh mắt tán thưởng, “Không ngờ cô làm việc lại có trách nhiệm đến vậy, chẳng trách bạn bè đều giới thiệu đến đây”.

“Phu nhân quá khen. Tôi kiếm bát com cũng nhờ nghề này mà”, giọng Thị Y Thần vẫn bình thản như cũ, vừa quay mặt sang lại bắt gặp ánh mắt dò xét của Lục Giai Ngưng.

Lục Giai Ngưng đứng yên một bên không nói năng gì, ánh mắt sắc bén, vẻ mặt nhìn Y Thần hết như một chiếc máy thăm dò, dường như muốn moi móc ra thứ gì đó từ người Y Thần vậy. Thị Y Thần nhẩn xết thẳng thắn, khiến Lục Giai Ngưng bất giác nhớ lại chuyện ba năm trước Lục Thần Hòa quyết định đi theo ngành nông nghiệp, lần đó cả nhà họ Lục được một trận sóng to gió lớn. Lúc đó người lớn trong nhà đều lên tiếng chỉ trích Lục Thần Hòa, nhưng anh lại sắc bén đưa ra những lời nhận xét về điểm yếu của mỗi người, khiến cho ý kiến phản đối của bọn họ bị bác bỏ không chút nề nang. Từ một góc độ nào đó mà nói, tính cách của Thị Y Thần có chút quái dị giống hệt như em trai chị ấy. Kiên trì với quan điểm của bản thân, không chút niệm tình. Lần đầu tiên gặp Thị Y Thần mặc dù để lại cho chị ấy ấn tượng về một cô gái say khướt không chút hay ho, nhưng chính lời nhận xét Lục Thần Hòa là một kẻ thần kinh đã khiến chị ấy phải có cái nhìn khác về Thị Y Thần. Thêm vào những lời hôm nay Y Thần nói, càng khiến người ta phải nể trọng hơn. Lục Giai Ngưng có thể nhìn ra di Hoa rất yêu thích Thị Y Thần, nhưng mà nếu muốn bước qua cửa ải của bố, e rằng vẫn còn phải đánh một trận ác liệt nữa.

Thời gian trước ở cơ sở trồng cây, sau khi bố bắt gặp Lục Thần Hòa đi chung với Thị Y Thần, lúc trở về liền nổi trận lôi đình. Ông không cách nào kiểm soát được cậu em trai tính cách khác người đó, nên chỉ có thể ra mệnh lệnh với chị ấy mà thôi. Thực ra mục đích hôm nay chị ấy đến đây, là bởi nghe theo chỉ thị của bố mình, cho nên mới dẫn theo Nhuê Lệ Mai và Vương Mỹ Cầm là hai bà cô nổi tiếng địa diện cho tầng lớp có tiền nhưng tính cách dị hợm khó chiều của Trung Quốc để gây chuyện chút xiu. Nhưng thật không ngờ hai người kinh nghiệm sa trường dày dạn thế này cũng xuất chinh bất lợi. Vì thế cho nên, kết quả có là thất bại thì cũng chẳng liên quan đến chị ấy, chỉ cần chấp hành mệnh lệnh là được.

Lục Giai Ngưng nói với mẹ kế Trương Xuân Hoa của mình, “Di Hoa, nếu đi thích thì cũng chọn một bộ đi”.

Trương Xuân Hoa gật đầu.

Nhuê Lệ Mai mặc dù đã động lòng, nhưng bởi nổi bực dọc lúc trước nên vẫn cố làm ra vẻ bất cần, đứng yên tại chỗ.

Thị Y Vân khoanh tay đứng nhìn từ đầu chí cuối, giống hệt như một khán giả xa lạ đứng xem kịch vui, cô ta đứng đợi xem Thị Y Thần sẽ đối phó như thế nào với mấy bà thím khó chiều này.

Thị Y Thần cũng không tỏ ra quá nhiệt tình, chỉ lần lượt đưa ra lời tư vấn cho Trương Xuân Hoa và Vương Mỹ Cầm mà thôi. Sau khi giao cho một nhà thiết kế khác phụ trách, cô liền đi sang khu vực váy cưới, an ủi mấy cô dâu vừa nãy đang nổi cơn ầm ức.

Trương Xuân Hoa và Vương Mỹ Cầm lần lượt chọn kiểu dáng, lấy số đo cẩn thận rồi chuẩn bị ra về. Lúc đi qua Thị Y Thần, Lục Giai Ngưng khẽ giọng nói một câu, “Tôi ít nhiều cũng hiểu được đứa em trai ‘thần kinh’ của mình rất cuộc thích cô ở điểm nào rồi”.

Thị Y Thần nhướn mày có chút khó hiểu.

“Cô Thị, chúng ta sẽ sớm gặp lại thôi. Chúc cô may mắn!” Lục Giai Ngưng ném lại một câu rồi đi theo ba vị phu nhân kia.

Lục Giai Ngưng vừa đi, Jessie’s liền rơi vào bầu không khí tĩnh lặng, hoàn toàn không còn mùi thuốc súng nồng nặc như vừa nãy nữa.

Thị Y Thần thờ phào nhẹ nhõm. Thực ra cô không hề quan tâm lí do Lục Giai Ngưng đến đây, nhưng vô thức lại cảm thấy căng thẳng, lòng bàn tay cũng ướt đẫm mồ hôi. Đặc biệt là câu nói chị ấy ném lại trước lúc đi “Chúng ta sẽ sớm gặp lại thôi” khiến Y Thần phải nhiu mày.

Thị Y Vân đi theo cô vào văn phòng, cất giọng châm chọc, “Tôi không thể không thừa nhận, chị đã không ra tay thì thôi, một khi ra tay thì còn nhanh và chuẩn xác hơn cả tôi đây. Ngay cả người đã đính hôn mà chị còn đoạt được, tôi thực sự phải bái phục chị”.

Y Thần hoàn toàn có thể dự đoán được Thị Y Vân nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như thế này để mỉa mai cô. Y Thần chẳng buồn đếm xỉa, mặc cho cô ta muốn nói gì thì nói.

Thị Y Vân tiếp tục, “Có điều chị có biết người mà chị đoạt được có lai lịch như thế nào không?”.

Là người có tiền. Thị Y Thần vẫn luôn nhìn nhận như vậy về Lục Thần Hòa.

“Khách sạn Hải Hân chị biết không?”

Khách sạn Hải Hân, cô đương nhiên biết, khách sạn năm sao nổi tiếng sang trọng ở giữa lòng thành phố, nếu cô còn không biết nữa thì đúng là kẻ ngốc. Đột nhiên, Thị Y Thần dừng người lại, cô quay sang nhìn chằm chằm vào Thị Y Vân.

“Chị thực sự không biết? Chị cũng đúng là...” Thị Y Vân không thể tin nổi, bật cười, “Anh chàng đẹp trai họ Lục đó lẽ nào không nói cho chị biết anh ta là đại thiếu gia của ông chủ tập đoàn Hải Hân sao?”

Thị Y Vân biết Lục Thần Hòa là người có tiền, nhưng cô chưa từng nghĩ anh lại có mối quan hệ với những người có đẳng cấp như ông chủ của tập đoàn Hải Hân.

“Tôi vốn dĩ có chung suy nghĩ giống Cao Minh Dương, cho rằng chị chẳng qua chỉ đang diễn trò mà thôi, cho nên không hiểu chị tìm đâu ra một vị cứu tinh như Lục Thần Hòa. Nhưng mà hôm nay thấy người nhà họ Lục đột nhiên xuất hiện ở Jessie’s làm khó chị, không ngờ chị và anh ta thực sự đang qua lại.”

“Em rốt cuộc muốn nói gì?” Thị Y Vân có chút phiền não.

“Không có gì, chỉ là muốn nói cho chị biết, trước đây tôi vẫn luôn suy tính xem rốt cuộc có nên ra tay không. Nhưng qua trận chiến ngày hôm nay, tôi đang xem xét đến thời cơ ra tay, là ngay bây giờ hay đợi chín muồi hơn nữa?” Nụ cười xinh đẹp nở rộ trên khuôn mặt kiêu diễm của Thị Y Vân.

Thị Y Vân nhún nhún vai, ôn tồn nói, “Nếu chị ngăn em đi tìm đường chết, thì chị chính là thánh mẫu Bạch Liên Hoa chuyển thế. Em muốn làm gì thì cứ làm đi, tùy em đấy. Nhưng lần này, chị tuyệt đối sẽ không để mặc em lộng hành như trước. Chị nhắc nhở em một câu, Lục Thần Hòa không phải là người để em tùy ý động vào đâu”.

Thị Y Vân vỗ tay tỏ vẻ tán thưởng, “Rất tốt! Lúc trước không cần hao tổn chút sức lực nào cũng khiến tôi nhụt đi vài phần ý chí chiến đấu. Nhưng bây giờ chị thật khiến tôi mong chờ đấy”.

Thị Y Vân cũng lười chẳng buồn liếc cô ta lấy một cái.

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gấp Gỡ, Một Đời Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Chợt Ghét Chợt Nhớ, Chợt Vui Chợt Buồn

Thị Y Vân vừa đi chưa được bao lâu, di động của Y Thần liền đột ngột rung lên, liền đó tiếng chuông điện thoại du dương cũng vang lên. Màn hình điện thoại hiển thị rõ ràng ba chữ “đồ thần kinh”.

Lục Giai Ngưng đi chưa được bao lâu, cuộc gọi như đòi mạng của Lục Thần Hòa đã đến. Thời đại công nghệ có khác, thông tin truyền đi cũng đến là nhanh.

Y Thần có chút phiền chán không muốn nghe, dứt khoát ngắt máy.

Di động vẫn rung liên tục, tiếng nhạc chuông không ngừng réo rắt, kéo dài một lúc lâu mới chịu dừng lại. Rất nhanh sau đó, đã có tiếng chuông báo tin nhắn mới.

Cô liếc mắt nhìn màn hình di động: Đọc được tin nhắn thì mau gọi lại cho anh.

Y Thần bực bội tắt luôn nguồn điện thoại rồi ném sang một bên, vô đầu bút tai nằm rạp xuống bàn, đầu óc lúc này loạn như mớ bòng bong.

Cậu chủ của gia đình có tiền và một cô gái con nhà bình thường, tình tiết cầu huyết chỉ có trong phim truyền hình và tiểu thuyết tình cảm sao lại có thể xảy đến với cô chứ? Càng nực cười hơn là, những người có tiền sao cứ thích dùng cái cách ngớ ngẩn đó để làm tổn thương những người yếu thế hơn mình chứ? Cô đây tự mình mở cửa tiệm kinh doanh mà còn thế, nếu như chỉ là một nhân viên văn phòng bình thường, liệu có phải sẽ bị vui đập, hăm hại hoặc sa thải hay không?

Huyết thái dương đau nhức không ngừng co giật, Y Thần phiền chán giứt giứt tóc mình.

Tập đoàn Hải Hân! Tập đoàn Hải Hân! Có là kẻ ngốc cũng biết đó là tập đoàn quản lý chuỗi khách sạn năm sao đẳng cấp quốc tế.

Lục Thần Hòa, cái tên chết tiệt này, tại sao không nói cho cô biết bất cứ điều gì chứ?

Y Thần bất giác nhớ đến một bài viết ở trên mạng như thế này: “Nữ chính vứt bỏ bạn trai nghèo hèn chạy theo trai đẹp lắm tiền là kịch bản phim truyền hình Trung Quốc. Nữ chính cự tuyệt tình cảm của trai đẹp lắm tiền để chạy theo tiếng gọi tình yêu với trai nghèo là mô típ phim truyền hình Hàn Quốc. Trai đẹp lắm tiền giả nghèo khổ theo đuổi nữ chính, sau khi tỏ tình được rồi mới để lộ thân phận thực sự là phim truyền hình Đài Loan. Trai nghèo nhưng có chí khí vươn lên trở thành giàu có sau đó bị N cô nữ chính tranh nhau cướp đoạt là phim truyền hình Hồng Kông. Một đám trai nghèo vô dụng ngồi chờ đợi trai giàu lắm tiền là phim truyền hình Mỹ. Trai nghèo đoạt được nữ chính từ tay trai giàu lắm tiền rồi cùng nhau khiêu vũ là phim truyền hình Ấn Độ”.

Rốt cuộc anh đang là diễn viên chính trong thể loại phim truyền hình nào đây? Lúc thì là phim Hồng Kông, lúc lại là phim Đài Loan, lúc nhảy qua Trung

Quốc. Hay là phim hợp tác giữa Hồng Kông, Đài Loan, Trung Quốc? Có nhìn thế nào cũng đúng là phim hài mà. Chết tiệt, tìm được đàn ông đã khó khăn lắm rồi, sao muốn sống một cuộc sống bình yên cũng khó đến mức này chứ...

Y Thần ôm lấy cái đầu đau nhức phủ phục xuống bàn làm việc, mơ màng rồi thiếp đi lúc nào không biết.

Không biết đã qua bao lâu, bên ngoài cửa mơ hồ truyền đến thanh âm nhỏ nhẹ của Sa Sa, “Anh Lục, anh đến lấy trang phục sao?”.

“Không phải”, cùng với giọng điệu phủ định đầy kiên quyết, cánh cửa phòng làm việc của cô bị một lực mạnh mẽ đẩy ra.

Thị Y Thần đang nằm sấp trên bàn cũng đột nhiên tỉnh giấc. Xuyên qua đôi mắt mơ màng vì ngái ngủ cô nhìn thấy Lục Thần Hòa khề cong khỏe mồm, khuôn mặt anh tuấn giờ u ám đến đáng sợ, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể hô mưa gọi gió đến nhấn chìm cô vậy.

“Trước khi vào phòng phải gõ cửa chứ, đây là...”

“Nói thừa.”

Mấy chữ “tịch sự” vẫn còn chưa bật ra khỏi miệng, Y Thần đã bị Lục Thần Hòa dùng hai chữ “nói thừa” thay thế một cách hoàn mỹ. Anh nhanh chân bước tới trước bàn làm việc, kéo cô đứng dậy khỏi ghế rồi lùi ra phía cửa.

“Này...”

“Im lặng! Nếu em không muốn để cảnh sát 110 bên cạnh phải não động, thì ngoan ngoãn đi theo anh.”

Đi qua khu trưng bày trong tiệm, Thị Y Thần nhìn đám nhân viên và khách hàng đang há miệng tròn mắt nhìn mình, cô chỉ muốn tìm ngay một kẻ nút nào mà chui xuống thôi. Cô sai rồi... Lục Thần Hòa đúng là một người tính cách thất thường, cô nên nhận điện thoại của anh mới phải, cho dù có mắng chửi anh trong điện thoại một trận cũng không sao.

Lục Thần Hòa kéo cô ra ngoài cửa tiệm, Y Thần cuối cùng cũng nhìn hết nổi, hất tay anh ra. Lục Thần Hòa đương nhiên đâu phải dạng vừa, anh tiếp tục bắt lấy tay cô rồi lôi đi, đến một ngã rẽ không nhìn thấy cửa tiệm Jessie’s đâu mới chịu dừng lại trước một ga tàu điện nhỏ khá vắng vẻ.

Hai hàng lông mày của anh nhíu chặt lại, giọng nói ôn tồn cất lên, “Sao không nghe điện thoại cũng không chịu gọi lại? Còn tắt máy?” Anh rất lo lắng cho cô, chỉ sợ ngộ nhờ cô xảy ra chuyện gì.

Y Thần xoay mặt đi, lạnh lùng đáp lại: “Chẳng sao cả, không muốn nghe thì không nghe”.

Anh bóp chặt lấy cổ cô, ép cô phải nhìn thẳng vào mắt mình, “Có gì oán hận, có gì bức bối tức tối thì nói thẳng ra, đừng như vậy, sẽ u sầu đến mức bị nội thương đấy”.

“Tôi có u sầu bức bối đến mức nội thương hay không thì liên quan gì đến cậu của tập đoàn Hải Hân nhà anh?” Cô lạnh lùng hất tay anh ra.

Hai hàng lông mày của anh nhíu lại càng chặt hơn, khẽ hừ lạnh một tiếng nói, “Em biết cả rồi sao?”.

“Trên đời này làm gì có bức tường nào mà gió không lọt qua được. Anh giấu giếm thân phận giàu sang phú quý của mình, giả làm trai nghèo để tiếp cận tôi có phải là đang muốn làm diễn viên chính trong mấy bộ phim thần tượng cầu huyết chiếu lúc tám giờ tối không?” Y Thần châm chọc nói.

Cô không biết bản thân mình làm sao nữa? Thực ra, việc Lục Giai Ngưng xuất hiện tại Jessie’s rồi cố ý gây chuyện cô chẳng quá bận tâm, bởi vì so với lần đầu tiên gặp Lục Giai Ngưng, những lời nói và hành động của chị ta hôm nay vẫn còn khiến cô dễ chịu. Nhưng sau khi biết được Lục Thần Hòa là người thừa kế của tập đoàn Hải Hân, trong lòng cô như có ngọn lửa rừng rực bốc cháy. Anh giấu giếm cô, lẽ nào là vì sợ cô biết được thân phận thực sự của mình sẽ đeo bám không dứt?

“Anh là người thừa kế của tập đoàn Hải Hân thì sao chứ? Anh không phải cố ý giấu em, chỉ là có một số chuyện không muốn nhắc đến mà thôi.”

“Không muốn nhắc đến hay sợ không dám nhắc đến? Một người có gia thế như con trai chủ tịch tập đoàn Hải Hân, dám phụ nữ muốn bon chen vào chắc nhiều vô số kể. Còn tôi, chẳng qua chỉ là một cô gái ế đang khao khát tìm kiếm một người đàn ông để mau mau kết hôn, lĩnh được giấy chứng nhận kết hôn về lòe bố mẹ mình rồi lại âm thầm li hôn mà thôi, không biết gì gia cảnh giàu sang nhà anh, chỉ biết rằng anh là một kỹ sư nhiệt huyết nghiên cứu nông nghiệp có chút gia sản mà thôi. Bởi vì như vậy nên sẽ không dây dưa bám dính lấy anh, vừa hay phù hợp với yêu cầu anh đang cần, cho nên mới bị anh nhìn trúng. Anh giấu giếm thân phận của mình không nói nửa lời, thực ra vì anh sợ sau khi thân phận của mình bị lộ ra ngoài, tôi sẽ nảy sinh ý đồ với anh? Xin lỗi, cậu chủ Lục, tôi không thể tiếp tục chơi với anh trò chơi này nữa. Tôi chơi không nổi, anh đổi sang người khác đi, nếu không thì tự anh chơi tiếp đi.”

Anh biết chị gái mình cố ý đưa bà ba và đi đến Jessie’s kiếm chuyện, loại chuyện như thế này là cách thức mà bố anh thường xuyên sử dụng. Anh chỉ sợ cô sẽ không chống đỡ nổi, vừa nhận được tin tức liền vội vàng gọi điện cho cô. Nhưng thật không ngờ lý do cô tức giận là bởi vì vô tình phát hiện ra anh là người thừa kế của tập đoàn Hải Hân.

Lục Thần Hòa khép chặt mắt lại, “Logic của em kiểu gì vậy? Anh không nhắc đến bởi vì chẳng có gì đáng để nói cả, quan hệ trong nhà thì rối như mớ bòng bong. Huống hồ anh cũng có công việc của riêng mình, anh đâu phải làm việc cho tập đoàn Hải Hân. Đối tượng mà em sắp kết hôn là Lục Thần Hòa anh đây chứ không phải là tập đoàn Hải Hân. Anh là ai thì có liên quan thế sao? Cô gái à, năng lực chịu đựng của em cũng chỉ có thế này thôi sao?”.

Con giận của cô lại bùng bùng kéo đến. Cái gì mà năng lực chịu đựng chỉ có một chút xíu? Cô hoàn toàn bị giấu giếm không biết gì cả, giống như một kẻ ngốc vậy, bị ép phải đối mặt với một đồng chuyện chẳng đâu vào đâu. Khi cô vừa mới chấp nhận được việc anh là một kỹ sư nghiên cứu nông nghiệp có chút của cải, thì anh lại đột ngột xuất hiện với thân phận là con trai ông chủ tập đoàn Hải Hân. Thực ra lúc ở cơ sở trồng cây chạm mặt bố anh, cô đã lờ mờ đoán ra, được một đám người đi theo nhìn bợ trước sau, ánh mắt của ông sắc bén đến thế, khí chất bức người không cần nạt nộ cũng đã đủ uy nghiêm đó không phải bất kì một người bố tầm thường nào cũng có được.

“Năng lực chống đỡ của tôi kém? Nếu như năng lực chống đỡ của tôi kém thì liệu có trụ được đến bây giờ không? Anh lúc nào cũng bức ép tôi giống như một tên thần kinh, vô duyên vô cớ bị người khác khinh thường, xem như người thứ ba xen vào phá vỡ hạnh phúc của người khác, là một người phụ nữ xấu xa. Bây giờ còn phải đóng vai cô gái nghèo tội nghiệp bị đám người giàu lắm tiền khinh bỉ sỉ nhục hết như mấy bộ phim truyền hình cầu huyết lúc tám giờ. Tiếp theo liệu có phải cho dù tôi có bị nghìn người chỉ trích, thì cũng phải cố nhẫn nhục chịu đựng bởi vì đã yêu thương anh quá sâu đậm, không có anh thì không sống nổi. Cho dù có khổ sở có khó khăn đến đâu cũng nhất định phải chịu đựng để được gả vào gia đình danh giá giàu sang không? Tôi chẳng qua chỉ muốn tìm một người đàn ông để kết hôn mà thôi, sao phải chịu đựng mấy chuyện chẳng đâu vào đâu thế này? Anh nói cho tôi biết đi, anh cho tôi một lí do để tôi tiếp tục chịu đựng xem nào!”

Không khí như ngưng đọng lại, sắc mặt Lục Thần Hòa càng ngày càng u ám, anh lạnh lùng nói, “Từ đầu đến cuối em luôn cho rằng anh cưỡng ép em? Đến bây giờ em vẫn chỉ muốn tùy tiện tìm một người đàn ông để kết hôn ư?”

Y Thần khiếp sợ vì ánh mắt anh, cô cắn môi trầm mặc không nói gì.

Giọng điệu lạnh lùng của anh lại vang lên lần nữa, “Sao em không trả lời?”

Y Thần không hiểu ý tứ trong lời nói của anh, cô nghiêng răng trả lời, “Nếu không thì sao? Lẽ nào anh vẫn luôn cảm thấy tôi muốn nói chuyện yêu đương với anh?”

Về mặt anh càng lúc càng u ám hơn, đồng tử đen láy trong nháy mắt chợt sáng bùng lên, dường như ở trong đó đang thấp lên hai ngọn đuốc rực cháy cơ hồ đủ để thiêu đốt hết thảy mọi thứ xung quanh. Nhưng ngọn lửa đó cũng dần dần bị dập tắt trong sự buồn bã, chỉ còn lại đám tro tàn.

Không khí trầm lắng ngột ngạt khiến dường như xung quanh dường như loãng đi, không đủ để hô hấp.

Dần dà, trên khóe môi anh đóng băng một nụ cười lạnh lùng mà bị thương, anh cứ như vậy mà nở nụ cười băng lạnh nhìn chằm chằm vào cô một lúc lâu, ánh mắt bị thương đó vẫn không hề thay đổi.

Thực ra những lời nói đó vừa nói ra, Y Thần đã bắt đầu cảm thấy hối hận, nhìn ánh mắt đau thương đó của anh, trái tim cô mơ hồ cũng co rút đầy đau đớn.

Bàn tay cô siết chặt lại, đến nỗi móng tay đã cắm sâu vào lòng bàn tay nhưng Y Thần lại không hề cảm nhận được. Cô bị anh nhìn đến nỗi không dám đối diện với ánh mắt của anh, hoảng loạn cúi gằm mặt xuống, nơi lồng ngực hết như bị tảng đá khổng lồ đè xuống khiến cô không hít thở nổi.

Trong tầm mắt của mình, Y Thần chợt thấy giày của anh chuyển động.

Anh không nói lời nào, chỉ lặng lẽ lướt qua cô mà đi.

Y Thần ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ, không hề động đậy. Trong phút chốc, trái tim cô hết như bị đóng băng lại.

Tại sao cô lại phải kích động như vậy? Anh có phải là người thừa kế của tập đoàn Hải Hân hay không thì có liên quan gì đến cô? Cho dù hết thảy có là giả đi chăng nữa, cô chỉ cần yên lặng diễn xong vở kịch này là được rồi, cô chỉ cần một tờ đăng kí kết hôn để lừa gạt bố mẹ là xong rồi, anh là ai đâu có quá quan trọng? Cho dù anh có là tổng thống Mỹ hay dân tị nạn sau chiến tranh thì cũng đâu có sao? Chỉ cần anh nguyện ý cùng cô kết hôn, có thể lấy được tờ đăng kí kết hôn là được. Tại sao cô phải kích động như vậy chứ?

Y Thần không ngừng tự hỏi bản thân hết lần này đến lần khác.

Nhưng cô không thể hiểu được tại sao mình lại để ý đến những điều đó như vậy?

Đi thì đi! Ai cần chứ! Chỉ mình anh có chân nên mới đi sao, cô không có chắc? Anh cho rằng trên đời này, ngoài Lục Thần Hòa anh ra, cô không tìm được người đàn ông nào khác để kết hôn sao?

Chẳng qua cũng chỉ đẹp trai hơn người khác một chút, dáng dấp cao hơn người khác một chút thôi sao? Có công việc yêu thích là nghiên cứu nông nghiệp thôi sao? Bỏ qua hiện tượng để xem xét bản chất, anh cũng chỉ là một tên thần kinh rồi hơi nên thích trêu đùa cô mà thôi. Từ lần đầu tiên gặp mặt, anh đã khiến cô ghét cay ghét đắng rồi, một gã đàn ông xấu xa lúc nào cũng tự cho mình là đúng thích trêu chọc hành hạ cô, chưa thấy anh nói được câu nào tử tế. Cô không cần anh giải vây cho, cô chưa từng nghĩ đến việc làm đôi tác kết hôn giả với anh, là do anh cứ bám lấy cô không buông, hết như tên thần kinh quần lấy cô, quần lấy cô, quần lấy cô... quần đến mức cô cũng sắp thần kinh đến nơi rồi.

Y Thần vô đầu bứt tai gần như phát điên, hết như một người điên liên tiếp đá vào vách tường, trong lòng có chút không cam tâm.

Đá mãi đá mãi, cảm giác chua xót trong lòng lại trào dâng lên, khóe mắt cũng bắt đầu ẩm ướt, cảm giác đè nén nơi lồng ngực lần nữa khiến các đầu ngón tay cũng trở lên đau nhức. Nhất thời Y Thần không chống đỡ nổi, cô ngồi thụp xuống một góc tường khóc nức nôi.

Nhưng mà tại sao lại khóc chứ, mãi cho đến khi về đến nhà rồi cô vẫn không thể hiểu nổi.

Đèn đường bên ngoài cửa sổ đã bật sáng hết, từng chiếc bóng kéo dài đến tận nơi xa tắp, ẩn hiện ra cảnh sắc huyền diệu đến say lòng người dưới màn đêm đen mê hoặc.

Đã hơn tám giờ tối, Jessie's lúc này gần như không còn khách. Lại lần nữa Y Thần cho mọi người tan làm sớm, một mình cô ở lại trong tiệm.

Mặt Y Thần bài trí cho mấy con ma nơ canh trưng bày bên trong tủ kính với vẻ vô cảm, chậm rãi thay cho nó một bộ váy cưới mới tinh. Sau khi thay xong, cô cứ thế đứng ngây ra như một kẻ ngốc nhìn chăm chăm vào chúng. Mặc dù bọn chúng không có sinh mệnh, nhưng sau khi khoác lên mình bộ váy cưới, chúng như được ban cho sức sống tươi mới, một thứ nhựa sống khiến người ta phải khao khát. Từ trước đến giờ, Y Thần luôn nỗ lực trở thành một nhà thiết kế giỏi, mang đến cho những cô dâu của mình bộ váy cưới đẹp nhất long lẫy nhất, nhưng mà cô vẫn chưa có cơ hội để làm điều đó cho mình.

Sau ngày hôm ấy, Lục Thần Hòa hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của cô.

Nửa tháng sau đó, Y Thần giống hệt như ngọn cỏ bơ phờ giữa cái nắng hè oi ả không chút sức sống, tinh thần uể oải, ngày nào cũng ngủ đến lúc mặt trời lên cao tí mới chịu dậy.

Ngày nào cô cũng ngơ ngẩn nhìn vào điện thoại, dường như đang chờ đợi điều gì đó, nhưng tiếng chuông quen thuộc chưa từng vang lên lần nào. Y Thần lật giờ danh bạ, khi thấy ba chữ “đồ thần kinh” đập vào mắt, ngón tay cô thoáng run rẩy, có chút chần chờ, nhưng cuối cùng vẫn không cách nào xóa bỏ dãy số quen thuộc đến nỗi cho dù không lưu trong danh bạ nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể đọc vanh vách.

Nơi sâu thẳm nhất trong trái tim Y Thần không muốn thừa nhận một điều, cuộc giao dịch đã kết thúc, cô và anh cứ như vậy kết thúc thật rồi.

Bà Thị dường như phát hiện ra cô có điều gì đó không bình thường, bà truy hỏi có phải là cô và Lục Thần Hòa cãi nhau hay không, cô vốn định nói đại chuyện gì đó cho êm tai, nhưng lời thốt ra đến miệng rồi lại biến thành Lục Thần Hòa đi nước ngoài giao lưu kỹ thuật.

Thị Y Vân nghe thấy lời nói dối của cô thì không ngừng cười lạnh, nhân cơ hội đó ra sức xát thêm một lớp muối dày lên vết thương của cô.

“Kế hoạch của tôi còn chưa bắt đầu, chị đã kết thúc rồi, xem ra tôi đã đánh giá chị quá cao. Chị biết không, Thị Y Thần? Sở dĩ chị hết lần này đến lần khác gục ngã trong tình yêu, cho dù có đứng dậy được thì cũng sẽ tiếp tục vấp ngã là bởi vì chị chưa từng có một trái tim kiên định. Chị có biết tại sao mỗi lần tôi làm người thứ ba chen ngang vào mối tình của chị đều có thể dễ dàng thành công không? Chuyện gì cũng vậy, mới có một chút sóng gió đã khiến chị nghiêng ngả không vững vàng rồi. Vương Tiến Huy và Ngụy Côn, hai tên đàn ông cận kề đến không thể cận kề hơn thì không nói làm gì, nhưng Cao Minh Dương chính là ví dụ điển hình nhất. Cho dù tôi có chen chân vào, thì anh ta vẫn không chịu buông tay chị. Chị có biết nỗi khổ của Cao Minh Dương không? Chính là thích chị nhưng lại không được đáp lại. Lúc anh ta uống say đã nói rất nhiều, cho dù chị có là bạn gái của anh ta đi chăng nữa, nhưng anh ta vẫn không cảm nhận được rằng chị yêu anh ta. Từ đầu đến cuối, giữa tôi và anh ta chẳng hề xảy ra chuyện gì cả, nhưng mà dần dần tôi càng ngày càng đồng cảm với anh ta, một thanh niên ưu tú như vậy sao lại đi thích chị, kiểu phụ nữ đặc biệt ngớ ngẩn nhất gan trong tình yêu như vậy? Không dám đối diện với hiện thực chỉ biết né tránh, nói khó nghe một chút thì chị quá ích kỷ quá yêu bản thân mình, chỉ biết bảo vệ chính mình mà thôi. Thực ra chị chưa từng yêu ai thực sự, phải nói rằng chị vốn không hiểu tình yêu là gì. Nếu còn tiếp tục như thế này, tôi sẽ không chơi đẹp với chị nữa đâu. Thị Y Thần, chị nói xem, tôi nên làm gì với chị đây?”

Thị Y Thần lạnh lùng nhìn Thị Y Vân, nhiều khi cô thực sự rất muốn hung hăng lao vào cắn xé nó. Nhưng những lời nói sắc bén cùng cay độc của Thị Y Vân lại hung hăng đập mạnh lên miệng vết thương trong lòng cô, khiến trái tim cô tan thành trăm mảnh. Cô tự nhìn vết thương trên khắp cơ thể mình đang không ngừng rách ra, chảy máu, sinh mủ, mục thối... Y Thần không cách nào phản bác lại những lời nói của Thị Y Vân, vì bởi cô đứng như những gì nó đã nói.

Sở dĩ ngày nào cô cũng tan làm muộn như vậy là vì không muốn về nhà, bởi đối diện với một loạt các câu hỏi của mẹ, cô chỉ càng thêm buồn bã khổ sở hơn. Cô không biết về nhà rồi thì làm được gì, ít nhất ở lại đây cô còn có thể làm rất nhiều rất nhiều việc. Cho dù chỉ là hết lần này đến lần khác sắp xếp lại từng bộ trang phục trong cửa hàng.

Cô ép bản thân mình không được nghĩ đến nữa, nhưng càng vào những lúc một mình yên tĩnh lại càng dễ nhớ đến anh. Loại cảm giác giầy vò đau đớn này không ngừng trào dâng trong trái tim, thấm sâu vào từng tác da thịt, khiến nơi nào nơi đâu đều đầy rẫy những vết thương. Mùi vị đau khổ khi phải không ngừng tự mình nhắm nháp các vết thương khiến cô mệt mỏi, rất mệt mỏi...

“Leng keng...”, chiếc chuông gió treo trên cửa khẽ đung đưa, phát ra tiếng kêu ngắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

“Thật xin lỗi, đã hết giờ làm việc rồi”, cô đáp lại một cách đầy uể oải, nhưng khi nhìn thấy Lục Giai Ngưng đang đứng ở cửa liền kinh ngạc đến ngây người.

Lục Giai Ngưng nói, “Rảnh không?”

Cô lạnh lùng đáp lại, “Có chuyện gì thì nói thẳng ra đi”.

Lục Giai Ngưng khẽ nhún mày, dáng vẻ của cô lúc này trông hệt như Lục Thần Hòa, “Bố tôi muốn nói chuyện với cô. Sẽ không phiền cô quá lâu đâu, ông đang đợi ở ngay bãi đỗ xe gần đây thôi”.

Mới hơn nửa tháng trước cô còn dự báo kịch bản của gia đình lâm tiền xuất chiêu, không ngờ nhanh như vậy.

Y Thần cẩn thận sửa sang lại bộ váy cưới mà nơ canh đang mặc, sau đó cầm túi xách, đi ra khóa cửa cẩn thận rồi im lặng đi theo Lục Giai Ngưng đến bãi đỗ xe.

Đi thẳng tới trước một chiếc xe màu đen sang trọng, Lục Giai Ngưng liền ra hiệu cho cô ngồi vào trong.

Y Thần mở cửa xe, bên trong chỉ có một mình Lục Trường Kính, ông đang ngồi ở ghế sau với vẻ mặt nghiêm nghị. Y Thần lễ phép chào hỏi sau đó chậm rãi ngồi vào.

Lục Trường Kính vẫn luôn trầm mặc, phải một lúc lâu sau mới lên tiếng, “Tôi không hiểu con trai tôi thích cô ở điểm nào?”.

Thị Y Thần vốn không muốn đáp lại, nhưng bao nhiêu nỗi bức dọc tức giận tích tụ bấy lâu nay khiến cô phản xạ ngay lại, cô cất giọng lạnh lùng, “Có lẽ chính là điểm mà bác ghét nhất ở cháu”.

“Đúng là vô lễ, cô biết mình đang nói chuyện với ai không?” Hai hàng lông mày của Lục Trường Kính nhíu chặt lại.

“Cháu xin lỗi, nếu như hôm nay bác đến tìm cháu chỉ để sỉ nhục, để cháu phải mất mặt, thì cháu nghĩ mình có quyền từ chối”, cô lễ phép cúi đầu tỏ ý muốn xuống xe.

Lục Trường Kính cảm nhận được từng thớ cơ trên mặt mình đều như đang co giật, ông cố nín nhịn cơn giận đang bốc lên trong lồng ngực nói, “Đợi một chút!”.

Một chân của Thị Y Thần đã bước ra ngoài xe, nhưng cô vẫn dừng lại.

“Tôi muốn nhờ cô giúp tôi một chuyện”, thái độ của Lục Trường Kính vẫn giữ nguyên vẻ quyền uy cường thế như cũ.

Thị Y Thần có chút kinh ngạc quay đầu nhìn ông ta.

“Tôi mong cô có thể giúp tôi thuyết phục Thần Hòa, khuyên nó quay trở về Hải Hân làm việc, nếu như cô có thể thuyết phục được nó, chuyện giữa cô và nó sau này tôi không can dự vào nữa”, giọng điệu của ông dần dần dịu hẳn đi.

Sau khi Lục Giai Ngưng hoàn thành nhiệm vụ mà ông giao phó, ông còn tưởng rằng tên tiểu tử Thần Hòa sẽ vì nha đầu này mà đến tìm ông lý sự. Nhưng ông đợi mãi đợi mãi, cũng không thấy anh đến. Tin tức duy nhất nhận được là ngay ngày hôm sau thằng con quý tử của ông đã bay đi Ý, chỉ vì muốn sửa một đôi giày cao gót. Lục Trường Kính ngoại trừ việc thấy con trai nhiệt tình yêu quý đám cây quả nông nghiệp ra, thì chưa từng thấy nó có sở thích nào khác. Nhưng lần này lại chỉ vì muốn sửa một đôi giày cao gót? Không cần phải nói, nhất định là vì nha đầu trước mặt ông đây. Ngay cả Đường Di cũng không lọt được vào mắt của Thần Hòa, thì chứng tỏ mắt nhìn của tên tiểu tử con ông phải cao hơn, kén chọn hơn mới đúng. Nhưng sao nó lại chọn đúng nhau đầu tên Thị Y Thần, ông hoàn toàn không thể nhìn ra nổi rốt cuộc thằng con trai yêu quý của mình đã bị nha đầu này thu hút bởi điểm nào. Luận về tài sắc, gia thế cũng lắm chỉ được mức trung bình. Nhưng Giai Ngưng đã nói cho ông biết, trên người cô gái này có khí chất cao ngạo và nhiệt huyết giống hệt với Thần Hòa, đây là điều mà bất kì ai cũng không phá hỏng cũng như thay đổi được.

Lúc đầu Lục Trường Kính không tin, nhưng đúng lúc ông cho rằng Thần Hòa sẽ tìm mình để lý sự, thì anh lại bay sang Ý. Lúc đó ông mới bắt đầu thừa nhận, ông đã không thể kiểm soát được đứa con trai này của mình nữa rồi. Giống hệt như lúc đầu, ông phản đối Thần Hòa làm nông nghiệp, cho dù có cấm vận kinh tế với anh, thì anh vẫn chẳng buồn bận tâm. Tên tiểu tử đó không sợ khổ không sợ mệt, tự lực cánh sinh đi lên. Bất kì biện pháp uy hiếp nào của ông cũng không thể dùng, nếu như chỉ là dùng thủ đoạn uy hiếp ép nha đầu này, thì cũng không cách nào ngăn cản nổi tên tiểu tử đó tiếp tục thích người thứ hai người thứ ba, thậm chí bức quá còn khiến nó không còn hứng thú với phụ nữ nữa. Cho nên ông mới nghĩ đến việc gặp mặt nha đầu này, hi vọng cô có thể thuyết phục Thần Hòa từ bỏ ngành nông nghiệp, quay trở về Hải Hân. Ông đã có tuổi rồi, Thần Thụy vẫn còn nhỏ, nếu chỉ dựa vào đứa con gái Giai Ngưng thì không cách nào gánh vác nổi Hải Hân, sẽ vô cùng cực khổ.

Thị Y Thần nhìn ông với vẻ khó tin, cô chợt bật cười thành tiếng, sau đó mới lạnh lùng nói, “Cháu xin lỗi, cháu không giúp được bác rồi. Đừng nói là không giúp được, cho dù có giúp được thì cháu cũng không giúp bác đi khuyên anh ấy từ bỏ sở thích nghề nghiệp của mình. Bởi vì bác chưa từng hiểu con trai mình. Bác chưa từng hiểu nhiệt huyết của anh ấy đối với đám cây quả đó. Bác không thể lý giải được anh ấy ngoài cảm giác tự hào kiêu ngạo ra còn có cảm giác no ấm khi được chứng kiến cánh đồng lúa chín. Trước đây cháu cũng không hiểu, nhưng giờ cháu đã hiểu được tại sao một người từ nhỏ đã được sống trong nhung lụa no đủ như anh ấy, khi nhìn thấy cánh đồng lúa chín lại có cảm giác no ấm. Bởi vì đối với những người nghèo mà nói, lương thực chính là hạnh phúc, no đủ chính là hạnh phúc. Thứ mà anh ấy vẫn luôn theo đuổi chỉ là niềm hạnh phúc đơn giản. Cháu xin lỗi, để bác phải thất vọng rồi, cháu không giúp nổi bác”.

Nói xong Y Thần liền xuống xe.

Sắc mặt Lục Trường Kính vô cùng khó coi. Ông hoàn toàn không ngờ nha đầu này lại có thể từ chối mình một cách không chút khách khí như vậy, càng chưa từng nghĩ rằng Thần Hòa sở dĩ say mê nông nghiệp là vì nó đang theo đuổi cái thứ gọi là hạnh phúc đơn giản nhất đó.

Thị Y Thần đi được hai bước thì đột ngột quay đầu lại bổ sung một câu, “À đúng rồi, sau này bác không cần tìm cháu nữa đâu, cũng không phải lo lắng cháu và Lục Thần Hòa sẽ phát triển thêm gì đó, có ý định gả vào cửa nhà họ Lục. Nửa tháng trước, cũng chính vào buổi chiều tối sau khi con gái bác đi khỏi, cháu và anh ấy đã chia tay rồi. Bác không cần phải lo lắng, cũng không cần thiết phải hao tổn sức lực với cháu, cháu chỉ là một người bình thường, không chút ảnh hưởng gì cả”.

Lục Trường Kính nghe cô nói vậy liền vô cùng bất ngờ. Nếu như đã chia tay, Thần Hòa sao còn bắt chấp tất cả bay sang Ý chỉ để sửa một đôi giày.

Lục Trường Kính nói, “Vốn dĩ tôi còn rất tán thưởng cô, nếu chỉ vì chuyện ngày hôm đó mà cô chia tay với nó, thì có lẽ tôi đã quá hi vọng vào cô rồi.

Cho dù khi đó có chuyện gì ngăn cản, thì nếu hai người thực sự yêu thương nhau nhất định sẽ nỗ lực để phá vỡ sự ngăn cản đó. Cô ngay cả việc thử cố gắng cũng không muốn, một người như cô, tôi không biết lấy tư cách gì để nó thích cô nữa”.

Thị Y Thần lần nữa dừng bước.

Nơi trái tim dường như lại bị vật gì đó hung hăng đập mạnh vào.

Lục Giai Ngưng đi lướt qua cô rồi thoáng dừng lại, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng lặng lẽ đi thẳng.

Rất nhanh, chiếc xe liền biến mất trong màn đêm.

Trong đầu Y Thần không ngừng vang vọng lại câu nói của Lục Trường Kính để lại trước khi đi: Cô ngay cả việc thử cố gắng cũng không muốn, một người như cô, tôi không biết lấy tư cách gì để nó thích cô nữa.

Cô phải cố gắng như thế nào đây?

Tất cả mọi người đều cho rằng giữa cô và Lục Thần Hòa là thật, nhưng mà chỉ mình cô biết rằng mọi thứ chỉ là giả dối. Biết rõ là giả, biết rõ là không thể, cô còn phải cố gắng như thế nào đây? Biết rõ là không thể có kết quả gì, lẽ nào cô vẫn muốn nói cho anh biết, cô thích anh, cô không muốn chỉ kết hôn giả với anh, cô muốn thực sự ở bên anh? Lẽ nào như vậy mới được gọi là cố gắng sao?

Thậm chí đến tận lúc này cô còn không hiểu rõ được trong lòng mình rốt cuộc nghĩ như thế nào nữa...

Y Thần không nhớ nổi đã bao lâu rồi cô mới lại mất ngủ như đêm nay.

Trời tờ mờ sáng, Y Thần đã tỉnh giấc với đôi mắt thâm quầng vì mất ngủ, nói chính xác hơn là bị “mụ dì ghè” ghé thăm gọi dậy.

Sự tồn tại của “mụ dì ghè” vẫn luôn vô cùng thần kì, những lúc cô vui vẻ nó sẽ khiến cô chịu đựng sự phiền muộn của nó trong vui vẻ. Nhưng những lúc cô buồn chán, nó vẫn kiên trì không buông, âm thầm đi cùng khiến cô càng thêm phiền muộn.

Y Thần liếc mắt nhìn đồng hồ ở đầu giường, mới hơn sáu giờ, hiếm lắm mới có một ngày dậy sớm như vậy. Cô mắt nhắm mắt mở, ngáp ngắn ngáp dài, xoa xoa cái bụng đau đớn của mình bước vào phòng vệ sinh. Bình thường mỗi khi “mụ dì ghè” ghé thăm, cô thà sống chết chịu đau cũng không muốn tiếp tục ngủ. Chải đầu rửa mặt xong, vừa tựa người vào cửa nhưng đã có cảm giác kích động như mới bị va đầu vậy.

“Hôm nay mẩu thân đây đặc biệt làm riêng cho con một nồi cháo gà hầm nấm, mẹ biết con gần đây mắc bệnh tương tư đã phải chịu nhiều khổ cực, mau tranh thủ lúc còn nóng thì ăn đi”, bà Thị bưng một bát cháo gà hầm nấm thơm phức từ bếp vào.

Món cháo gà hầm nấm này chính là món sở trường của bà Thị, bình thường rất khó để được ăn, mỗi lần Y Thần muốn ăn thì còn phải xem xem tâm trạng bà Thị có vui vẻ không. Y Thần tưởng rằng lòng hiếu thuận của mình đã cảm động đến đất trời, kết quả thì sao chứ? Hóa ra bà Thị cho rằng gần đây cô nhưng nhớ Lục Thần Hòa đến u sầu nên mới như vậy.

Việc bà Thị nhầm lẫn là cô tương tư không liên quan gì đến nỗi buồn sầu trong lòng cô, nhưng Y Thần cũng không thể không thừa nhận rằng cô gần như ngày nào cũng nhớ đến Lục Thần Hòa. Vừa nghĩ đến anh, bụng cô lại không kìm được mà quặn đau, còn cả trái tim nhói lên đau đớn đến mức chết đi sống lại, đã đau lại càng thêm đau.

Bà Thị nhìn khuôn mặt trắng nhợt không chút huyết sắc của cô liền biết chắc chắn là bạn thân lại ghé thăm rồi, vì vậy đành an ủi, “Nếu không muốn tháng nào cũng vật vờ sống không bằng chết thế này thì con mau mau mà kết hôn đi, nhanh chóng sinh con. Phụ nữ ấy à chỉ cần kết hôn sinh con, thì hằng tháng sẽ không bị đau đớn nữa”.

Cổ họng cô như bị hòn chì cứng ngắc chặn lại, bịt kín đến khó chịu. Cháo gà hầm nấm của mẩu thân đại nhân, nếu như là trước kia kiểu gì cô cũng tranh giành để ăn, nhưng mà hôm nay vừa nhắc đến hai từ “kết hôn” nhạy cảm này, thực sự có chút khó nuốt. Y Thần chậm rãi cầm thìa khuấy khuấy bát cháo, nói bằng giọng yếu ớt, “Mẹ nói kết hôn là kết hôn, cứ làm như kết hôn là chuyện đơn giản nhất trên đời này vậy. Chỉ riêng việc tìm một người đàn ông để yêu đương thôi cũng đã đủ phiền não rồi”.

Bà Thị là ai chứ, thực ra bà sớm đã nhìn thấu mọi chuyện rồi. Trông cái bộ dạng sống dở chết dở nửa tháng nay của cô, mà còn dám gạt bà là Tiểu Lục đi nước ngoài giao lưu trao đổi kĩ thuật, bà mà tin lời cô có họa lộn biết bay, rõ ràng là cãi nhau với Tiểu Lục mà lại.

“Ai yo, sao mấy lời này nghe sao cứ giống con và Tiểu Lục đang cãi nhau ấy nhỉ? Chẳng trách dạo gần đây trông cứ như gấu trúc dờ sống dờ chết, ai không biết lại còn tưởng mẹ ruột của con chết đấy.”

“Trông con chỗ nào giống gấu trúc chứ?” Tai Thị Y Thần nóng ran lên, quả nhiên không chuyện gì có thể lọt qua “mắt thần” của mẩu thân đại nhân. Chuyện này một khi đã bắt đầu thì nhất định không thể nói tiếp được, nếu nói tiếp thì đừng nói là cô đang bị “mụ dì ghè” ghé thăm, cho dù có không ghé thì cô cũng bị mẩu thân đại nhân đã kích đến nỗi “mụ dì ghè” lập tức kéo đến như lũ chảy thành sông.

“Hừ, có phải gấu trúc hay không tự con soi gương rồi sẽ biết. Kết hôn vốn dĩ là chuyện hết sức đơn giản, chỉ tại đám thanh niên các con thời nay khéo làm trò mà thôi. Lần trước Kiều Na nói cái gì ấy nhỉ, cái gì mà không làm không khổ ấy nhỉ, có phải không? Chỉ có con là cả ngày trưng ra cái vẻ mặt nhăn nhó khó chịu, ai mà chịu đựng nổi chứ? Tiểu Lục nhà người ta nhất định là không chịu nổi con, cho nên mới không thèm đếm xỉa gì đến. Còn nói là cái gì mà đi nước ngoài trao đổi giao lưu, con định lừa ai? Con thực sự coi mẹ con là kẻ ngốc mà lừa gạt sao? Con định đi vào đường chết sao. Nếu còn tiếp tục như thế này, gả được cho ai đấy thì họa chỉ có quý mới chịu lấy con.”

“Con đâu đến nỗi như mẹ nói! Anh ấy không chịu nổi thì thôi, con chưa đến mức không có anh ấy thì không sống nổi”, nói xong, nước mắt Y Thần chọt tuôn rơi, hai hàng lệ dâng trào nơi khóe mắt. Cho dù cô có cố gắng kìm nén, cũng không cách nào ngăn nổi.

“Được được được, là con có chí khí! Nhưng mà có chí khí như vậy còn khóc làm gì?”

Dù sao thì ngày nào cô còn chưa kết hôn thì ngày đó còn bị mẩu thân đại nhân giáo huấn, cô quả thực không thể chống đỡ nổi. Y Thần ra sức khịt mũi, cũng chẳng bận tâm cháo nóng đến mức nào, cầm bát lên mức từng thìa lớn. Chỉ loáng cái trong vòng hai ba phút, cả bát cháo to nóng hổi đã nằm gọn trong bụng cô.

“Con đi siêu thị mua đồ đây.”

“Siêu thị bảy rưỡi mới mở cửa, bây giờ còn chưa đến sáu rưỡi, con đi mua đồ ở đâu?”

“Cửa hàng tiện lợi mở cửa suốt hai mươi tư giờ.”

“Tiện tiện tiện, tiện cái đầu con ấy! Ngoài việc cấp mông bỏ đi, con còn biết làm gì không? Chẳng có cú tiền đồ nào”, bà Thị lại nhai khiến cô không chống đỡ nổi, cô chẳng buồn mặc thêm áo, cứ thế cầm lấy đi động rồi nhanh chân ra khỏi cửa.

Con gió sớm mai mang theo hơi lạnh thổi đến, Y Thần bắt giác thoáng rung mình. Từng giọt lệ lăn dài trên má giờ khô lại khiến làn da cô đau buốt. Y Thần ra sức lấy tay lau đi, hít sâu một hơi, điều chỉnh lại hô hấp để đè nén cơn đau nơi lồng ngực.

Trời đã vào giữa thu, không khí càng ngày càng lạnh, một cơn gió thổi qua khiến đám lá cây va vào nhau kêu xào xạc sau đó lần lượt lia cành rơi xuống. Một năm bốn mùa, Y Thần căm ghét nhất là mùa đông. Mỗi khi trời vào thu, nhìn đám lá cây rơi rụng lá tả, đáy lòng cô lại dâng lên cảm giác thê lương u ám khó nói thành lời. Bởi vì khung cảnh đó báo hiệu mùa đông lạnh giá sắp đến, cả người cô cũng như sắp đông băng lại đến nơi.

Y Thần khoanh tay lại không ngừng xoa xoa cánh tay, cố để cơ thể ấm lên một chút.

Đi rồi lại đi, trong tầm mắt mông lung mờ hồ, một bóng dáng cao lớn quen thuộc đang đứng tựa vào xa cách chỗ cô không xa. Y Thần kinh ngạc khựng lại, cảm giác bị thương xót xa chất chứa nơi lồng ngực bỗng chốc tan biến không chút dấu vết, “mụ dì ghê” cũng không hành cô đau nữa, đổi lại là sự kích động khó nói thành lời.

Gương mặt Lục Thần Hòa lộ rõ vẻ mệt mỏi, trên tay còn kẹp một điều thuốc, từng ngón tay thon dài thỉnh thoảng lại búng búng tàn thuốc, làn khói mờ ảo dần lan ra xung quanh.

Đôi mắt đen láy của anh ngược lên, anh đã trông thấy cô.

Y Thần cố gắng dùng móng tay cắm vào cánh tay mình, cơn đau ngay tắp lự truyền đến nói cho cô biết, đây không phải là ảo giác do cô chưa tỉnh ngủ. Phút chốc, tâm tư cô rối loạn hết như mái tóc rối bù chưa kịp chải lúc mới ngủ dậy buổi sáng vậy.

Y Thần chậm chậm đi đến trước xe, ngẩng đầu lên nhìn anh, khuôn mặt vốn dĩ nhẫn nại anh tuần giờ xem ra có đến vài phần tiêu tụy, dưới cằm đám râu mới mọc lún phún xanh rì. Thần sắc tuy tiêu tụy nhưng vẫn không mất đi vẻ gọi cảm.

“Anh...” Cô sững sờ nhìn anh, hai hàng lông mày ánh lên vẻ khó hiểu, “Mới sáng sớm anh chạy đến trước cửa nhà em làm gì?”

“Tôi qua đã đến rồi”, giọng anh có chút thô ráp, nói xong liền không nhìn được mà ho một tràng.

Cô lại sững người. Cho nên dáng vẻ tiêu tụy của anh lúc này là do cả đêm qua không ngủ sao? Trái tim Y Thần như bị đập mạnh, vô cùng khó chịu. Cô cất giọng cao vút, giận dữ nói, “Chẳng phải anh đã đi thi đi suốt cả nửa tháng trời sao? Nếu đã đi rồi, sao hôm nay còn đến chứ?”

Anh cúi đầu nhìn mặt đất, không hề lên tiếng trả lời, ngón tay thon dài khẽ búng vào đầu thuốc lá. Đột nhiên, cơ thể rung lên mãnh liệt, anh ho khò khè mấy tiếng.

Nhìn thấy dáng vẻ anh như vậy, trái tim Y Thần có chút đau đớn, cô cắn môi rồi cất giọng đầy oán giận nói, “Anh không biết đường mà vào xe sao? Mới sáng sớm tỉnh mơ đã đứng bên ngoài, không đồ bệnh thì cũng lạnh cóng đến sinh bệnh”.

Đôi mắt đen láy u ám của anh phúc chốc sáng bừng, khóe môi anh khẽ cong lên nói, “Em đang lo lắng cho anh sao?”

Cô rõ ràng là đang sợ hãi anh sẽ giống hệt như lần trước nói ngất là lăn ra ngất ngay được, sau đó lại phải theo anh đến bệnh viện mà làm khổ sai.

“Có rồi hơi mà lo lắng cho anh? Ai buồn bận tâm cơ chứ!” Y Thần trừng mắt lườm anh, định xoay người đi.

“Anh còn tưởng rằng em sẽ rất nhớ anh, nửa tháng nay sẽ vì nhớ anh đến mức mất ăn mất ngủ chứ”, anh mím môi, sau đó một cơn ho khác lại bắt đầu kéo đến.

Bị nói trúng tim đen, Y Thần chỉ biết thấp giọng nguyên rủa, “Xin lỗi, hằng ngày không có đồ thần kinh nhà anh làm phiền, cô đây nửa tháng nay ngày nào cũng ăn no ngủ kĩ hết mức! Sống hết mức! Đồ chết tiệt nhà anh...”, cô nhấn mạnh, nói rồi cảm giác đau đớn lại bắt đầu trào dâng lên từ đáy lòng.

Chết tiệt! Sao hôm nay cô lại dễ rơi nước mắt vậy chứ?

Lục Thần Hòa thấy nước mắt cô bỗng nhiên lăn dài khóe môi liền bắt gác cong lên, tiếng cười trầm thấp khẽ bật ra, “Cho nên... bây giờ là nhìn thấy anh mừng quá mà rơi nước mắt sao?”.

Anh đưa tay ra, nhẹ nhàng giúp cô lau khô nước mắt.

Y Thần xấu hổ né tránh, rồi ra sức tự mình lau hết nước mắt.

“Chà chà, mới nửa tháng không gặp, sao hai mắt gấu trúc lại vừa to vừa đen hơn thế này, còn nói ngủ rất ngon sao? Chắc chắn...”

Y Thần vừa nghe vậy liền vội vàng chạy đến trước gương xe, cúi người xuống tự mình soi gương. Quả nhiên, quanh mắt là hai vòng tròn đen sì hệt như mắt gấu trúc. Phụ nữ chỉ cần ngủ không ngon giấc, thì mọi hậu quả sẽ thể hiện hết lên khuôn mặt.

“Nếu như cả đêm qua anh ở đây chỉ vì muốn chiêm chọc người khác, vậy thì tạm biệt!”

Lục Thần Hòa vươn tay ra bắt lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, “Anh đến để đòi nợ, trách nhiệm và nghĩa vụ phải thực hiện, em vẫn chưa thực hiện mà”.

Y Thần trừng mắt lườm anh, “Em đâu có nợ nần anh cái gì? Những gì cần nói, lúc trước em đều nói rõ ràng cả rồi, hơn nữa khi đó anh cũng quay đầu đi thẳng, hết hạn rồi thì không còn hiệu lực”.

“Xin lỗi, anh trước giờ làm việc gì cũng chưa từng bỏ dở giữa chừng, trong từ điển của anh cũng không có bốn chữ ‘lâm trận bỏ trốn’”, nói xong anh lại ra sức ho.

“Nhưng trong từ điển của em có.”

“Vậy bây giờ em mở thử ra xem”, anh nhanh chóng ném bỏ điều thuốc lá trên tay, sau đó kéo cô về phía mình, một tay giữ lấy cằm Y Thần, ép cô phải nhìn thẳng vào mình, đôi mắt lấp lánh toát ra vẻ uy nghiêm rõ rệt.

Anh lại thế nữa rồi...

Cả người cô bị vây kín không thể động đậy nổi, giữa giữa một lúc cuối cùng đành giơ tay đầu hàng, “Anh muốn thế nào?”.

Anh khẽ đặt một nụ hôn xuống trán cô, giọng điệu trầm khàn vang lên, trong nháy mắt chuyển ngay chủ đề câu chuyện, “Anh đói rồi”.

“... Em vừa ăn rồi.”

“Vậy nhìn anh ăn là được.”

“...” im lặng, không phản kháng, cũng không cự tuyệt.

“Như vậy mới ngoan. Ương bướng không phù hợp với em”, anh nói lỏng vòng tay rồi buông cô ra, khẽ vuốt tóc cô một cách đầy thân mật, giống như nuông chiều một con thú cưng vậy.

Anh nắm lấy tay cô, sau đó ấn cô ngồi vào trong xe rồi cũng tự ngồi vào. Khoang xe kín mít, bầu không khí ấm áp nhất thời khiến cơ thể đông cứng vì lạnh của cô được sưởi ấm. Có lẽ do bị sốc nhiệt nóng lạnh đột ngột, khiến anh không ngừng ho khan.

Y Thần nhú mày, lo lắng nói, “Anh... vẫn ổn đấy chứ?”.

Anh khẽ gật đầu, rồi chậm rãi khởi động xe, sau đó đưa cô đến quán mì trứng tôm Macau mà lần đầu tiên hai người hẹn gặp. Anh vẫn gọi một suất mì như cũ, còn cô thì làm đúng như những lời anh đã nói, ngồi một bên nhìn anh thưởng thức món mì ngon lành.

Giao dịch của hai người được bắt đầu từ chính tiệm mì tinh tế này. Hơn nửa tháng cãi nhau, cô cho rằng mọi chuyện thế là xong rồi. Nhưng anh lại đột ngột xuất hiện, lặng lẽ không nói lời nào đứng dưới nhà cô suốt cả một đêm, còn tự tuyên bố là đến để đòi nợ. Bây giờ đến lượt cô yên lặng ngồi nhìn anh ăn, như thế này có phải là âm thầm mặc nhận giao dịch vẫn được tiếp tục không?

“Haizz, Thị Y Thần, anh đã gọi điện thoại cho em, nhưng điện thoại của em luôn báo ngoài vùng phủ sóng, có phải em đã ném anh vào black list rồi không?”

Suốt nửa tháng vừa rồi anh có gọi điện cho cô sao? Cô giờ điện thoại ra, hoàn toàn không hề có lịch sử cuộc gọi nào, giờ mục black list ra xem, quả nhiên số điện thoại của anh đang nằm yên ở đó. Cô đột nhiên nhớ đến hôm hai người cãi cọ, lúc cô ngồi thụp xuống ga tàu điện khóc lóc một hồi lâu, sau khi đứng dậy việc đầu tiên cô làm chính là dứt khoát ném số điện thoại của anh vào black list. Chẳng trách suốt nửa tháng nay, mặc cho cô có ngóng trông vào cái điện thoại thế nào cũng không hề nhận được một cuộc gọi hay một tin nhắn nào của anh. Sao cô có thể quên chuyện này được chứ...

“Anh gọi đến nhà em, nhưng cũng không có ai nghe máy.”

“Anh gọi lúc nào vậy?”

“Mấy ngày trước anh gọi suốt, chắc vào tầm bảy tám giờ sáng gì đó.”

Y Thần nhớ lại, “Bảy tám giờ sáng mấy ngày trước... hình như điện thoại bàn ở nhà có kêu thì phải. Có điều lúc đó em không để ý, mẹ nói là một dây số kì lạ gọi đến, còn bố em nói có thể là số của mấy tên lừa đảo nên kêu mẹ em không mẹ. Lẽ nào là anh gọi sao?”

“Cái gì mà dây số kì lạ, đó là do anh gọi từ nước ngoài về.”

“Anh đi nước ngoài sao? Anh mất tích nhiều ngày như vậy là bởi vì ở nước ngoài?”

“Ừm.” Chỉ vì một chiếc giày bị gãy gót, hôm qua anh vừa mới trở về từ Ý. Vừa xuống máy bay, anh liền lái xe đến tìm cô, ngốc nghếch đứng đợi dưới nhà cô suốt cả một đêm. Chưa từng có một người nào có thể giống như cô, khiến anh bận lòng đến vậy, khiến anh quan tâm đến vậy. Anh nghĩ, anh thực sự giống như những gì cô đã nói, là một kẻ điên đã đem lòng yêu cô mất rồi.

Y Thần ngăn người nhìn anh, mặc dù cô chỉ bịa đại một lí do vu vơ, lừa mấu thân đại nhân là anh đi nước ngoài giao lưu trao đổi kĩ thuật, vậy mà kết quả anh thực sự đi nước ngoài. Chẳng trách mà anh không hề đến tìm cô.

“Lần sau em còn dám cho số điện thoại của anh vào black list, thì anh sẽ đem em... khụ khụ khụ...”, mới nói được nửa câu anh lại không nhịn được mà ho một tràng.

“Anh từ từ một chút không được sao?” Cô đưa tay ra vỗ vỗ lưng anh.

Anh chỉ vào con tôm trong bát mì, “Ăn sạch sẽ không còn chút gì”.

“... Lulu mạnh.”

“Ý nghĩ của em thực sự càng ngày càng đen tối đấy.”

Mặt cô đột nhiên đỏ bừng lên.

“Mới sáng sớm tinh mơ em đã định đi đâu?” Cuối cùng anh cũng ăn xong bát mì, lấy khăn lau khóe miệng đầy tao nhã.

“Ồ, em muốn đi mua đồ”, Y Thần cuối cùng cũng nhớ ra sáng sớm hôm nay mình chạy ra ngoài làm chuyện chính đáng gì.

“Đi thôi, anh dẫn em đi mua đồ trước.”

“Hôm nay anh không phải đi làm sao?”

“Hôm nay anh nghỉ”, nói rồi anh lại đột ngột ho thêm lần nữa.

“Em đã nói rồi mà, thời tiết như thế này mới sáng sớm đã đứng bên ngoài xe, không sinh bệnh thì cũng bị đông cứng. Đàn ông các anh có phải cảm thấy đồ bệnh ra đây là một chuyện rất vinh quang không? Cố gắng gánh bệnh là muốn thể hiện sức hấp dẫn của đàn ông sao?” Cô nhủ thầm thật sâu, tức giận vì anh không biết tự yêu thương bản thân mình, “Nếu như anh mà ngất ra đây nữa, đừng trông chờ rằng em sẽ chăm sóc cho anh như lần trước”.

Anh mím chặt môi rồi khẽ nở nụ cười sau đó đi về phía xe.

Anh mở cửa giúp cô, Y Thần thấy đáng về ốm đau bệnh tật của anh, so với việc “mụ dì ghê” của mình ghé thăm thì tình trạng chỉ có tồi tệ hơn chứ không kém, nên cô không kìm được nói, “Đề em lái cho, anh ngồi ghế phụ đi”.

Anh khẽ nhủ thầm nhìn cô, sau đó gạt đầu, hai người đổi chỗ cho nhau.

Xe đi được một đoạn đường, Y Thần liền tinh mắt nhìn thấy một cửa hàng tiện lợi ven đường, “Đột một chút, em xuống mua ít đồ”.

Cô đỗ xe cẩn thận vào lề đường, đang chuẩn bị bước xuống, bàn tay liền bị anh kéo lại, “Mua đồ gì? Để anh đi mua, em đợi ở đây đi”.

“... Không cần đâu! Anh đang không khỏe, em tự đi mua là được rồi”, cô vuốt mồ hôi lạnh, món đồ đó sao có thể không biết xấu hổ mà bảo anh đi mua được chứ?

“Em đợi ở đây là được rồi. Muốn mua đồ gì vậy?” Giọng anh có chút cứng nhắc.

Kinh nghiệm nói cho cô biết, mỗi lần cùng anh đi chơi, cô nhất định là người thua cuộc.

“Em muốn mua miếng băng urgo...”, khóe miệng Y Thần giật giật, nghĩ một hồi lâu cô mới nặn ra một từ tao nhã như vậy để thay thế.

“Băng urgo? Em bị thương ở đâu?”, anh nhủ thầm, vô thức chụp lấy tay cô kéo qua rồi cẩn thận xem xét. Ngón tay cô mặc dù trắng nõn tinh tế, nhưng móng tay lại nhọn nhụi, không hề đeo bất kì món đồ trang sức nào, không giống như những người phụ nữ mà trước đây anh đã từng tiếp xúc, móng tay cô nào cô cũng đều được tô vẽ sắc sỡ. Ngón tay không có vết thương nào quá rõ ràng, chỉ có vết rách da một xúu bằng đầu mũi kim mà thôi.

Bị anh nắm tay một cách đầy thân mật như thế này, cô có chút ngại ngùng, bối rối rút tay về rồi cười gượng hai tiếng nói, “Em muốn mua loại miếng dán

vết thương tương đối lớn”, cô dùng tay mô tả kích thước của loại miếng dán đó, nó có độ dài khoảng hai ba mươi centimet.

“Ồ, em đợi ở đây là được rồi”, anh nhếch mày, mang theo đầy vẻ nghi hoặc rồi xuống xe.

“Này... anh đi nhầm chỗ rồi...”, gương mặt nhìn anh đi vào tiệm thuốc bên cạnh cửa hàng tiện lợi, khỏe môi cô kìm không nổi liên tục co giật.

Chết đây! Thôi bỏ đi, nếu như anh mua miếng dán vết thương về, thì cô cũng đành dán vào vậy.

Lục Thần Hòa bước vào tiệm thuốc, được sĩ nhiệt tình chào hỏi anh, “Chàng trai, cậu muốn mua thuốc gì vậy?”.

“Tôi muốn mua miếng băng urgo, to bằng chũm này”, anh mô tả kích thước giống như Thị Y Thần đã làm cho được sĩ xem.

Được sĩ là một người phụ nữ khoảng bốn năm mươi tuổi gì đó, nhìn anh tả một hồi lâu vẫn không thể hình dung ra nổi liên cau mày, “Làm gì có loại miếng dán vết thương nào lớn như vậy? Chỉ có một là của Bondi, hai là của Bạch Dương Văn Nam, lớn nhất cũng chỉ có loại như cái này thôi, không có loại như cậu tả”, vị được sĩ già đó lấy ba loại miếng dán đó ra cho Lục Thần Hòa xem.

“... Bạn gái tôi tả cho tôi là như thế này mà”, Lục Thần Hòa nhớ lại vẻ mặt của Thị Y Thần, cảm thấy hình như có chỗ nào đó không đúng, “Lẽ nào còn có loại kích thước đặc biệt sao?”.

Vị được sĩ già nhìn đáng vẻ bối rối của Lục Thần Hòa, đột nhiên hiểu ra, cười nói, “Tôi biết bạn gái cậu muốn mua gì rồi? Thứ cậu muốn mua ở bên kia kia”, vị được sĩ già đưa tay chỉ vào giá hàng ở phía trong cùng.

Lục Thần Hòa bước vào theo hướng dẫn, nhìn thấy một dãy toàn là đồ dùng vệ sinh, trầm mặc mất một lúc.

Đây là những thứ gì vậy? Thật đúng là miếng dán vết thương siêu lớn. Mặc dù anh biết phụ nữ mỗi tháng đều phải dùng đến thứ này, nhưng mà anh chưa từng nghĩ đến nó lại đa dạng và lắm chủng loại đến thế. Ban ngày? Ban đêm? Hút khô? Chống tràn? 240mm? 280mm? 350mm? 410mm? Chiều dài bốn miếng này cộng lại chắc sắp bằng chiều cao của cô ấy rồi cũng nên, năm miếng thì hẳn là hơn cả chiều cao của anh ấy chứ.

Nhìn đồng sản phẩm bày la liệt trước mắt, trong một ngày thu quang đăng mát mẻ thế này, sao anh đột nhiên cảm thấy như phát sốt vậy.

Phụ nữ sao mà rắc rối đến thế.

Vị được sĩ gì chịu không nổi liền đi tới rồi không đành lòng nói, “Chàng trai, cậu mới quen với bạn gái chưa lâu đúng không?”.

Khỏe miệng anh gật gật, cổ họng khô ngứa khó chịu, bỗng nhiên anh ho khan một trận kịch liệt rồi chỉ vào toàn bộ đồng đồ dùng vệ sinh trên kệ nói, “Làm phiền lấy giúp tôi mỗi loại một gói”.

Lúc này đến lượt khỏe miệng vị được sĩ kia co giật. Bà lấy mỗi loại một gói, thấy Lục Thần Hòa không ngừng ho khan liền khuyên anh mua thêm chút thuốc giảm ho hạ sốt.

Thanh toán tiền xong, anh xách một túi đồ linh kinh bước ra khỏi hiệu thuốc.

Thị Y Thần gí sát người vào cửa kính xe nhìn chăm chăm vào hiệu thuốc. Lục Thần Hòa vào đó một lúc lâu vẫn không thấy ra, cô đang định xuống xe liền trông thấy anh xách một túi đồ lớn đang chậm chậm đi về phía mình.

Lục Thần Hòa ngồi vào trong xe, đưa túi đồ trong tay cho cô, thanh âm thô ráp cất lên, “Em xem đi, có phải là đồ em cần mua không?”.

Thị Y Thần nhìn những gói băng vệ sinh lớn nhỏ khác nhau bên trong túi nilon, kinh ngạc mất một lúc lâu vẫn không nói nên lời. Nhiều như vậy, đủ cho cô dùng mấy tháng liền. Anh làm thế này để mỗi tháng khi “mụ đi ghê” ghé thăm cô đều nhớ đến anh sao... Chết mất!

“Lần sau cần gì cứ nói thẳng, nếu không người ta lại tưởng rằng anh là kẻ biến thái”, anh nhắm nghiền mắt tựa mình vào ghế xe, giọng điệu có chút trầm khàn, rồi lại ho mấy tiếng.

Y Thần mím chặt môi, mặc dù có chút xấu hổ, nhưng vừa nghĩ đến việc anh đường đường là đàn ông mà lại vào hiệu thuốc mua những thứ khó nói này, trong lòng chợt cảm thấy buồn cười. Bỏ túi đồ ra ghế sau, Y Thần quay đầu sang hỏi anh muốn đi đâu, nhưng thấy mi tâm anh nhú chặt lại, vẻ mặt có chút khô sở, khuôn mặt cũng dần đỏ ửng khác thường.

“Có phải anh đang rất khó chịu không?” Y Thần nhú chặt mày, đưa tay ra thử sờ lên trán anh, nhiệt độ nóng bỏng nhanh chóng lan truyền khắp bàn tay cô, “Hình như anh sốt rồi thì phải, có cần em đưa anh đến bệnh viện không?”.

“Không cần đâu”, anh từ chối, sau đó lại ho kịch liệt. Không ngờ chỉ mấy tiếng đồng hồ ngắn ngủi, anh đã trở lên mệt mỏi như vậy.

“Còn nói không cần? Chắc chắn là sáng sớm hôm nay anh bị lạnh quá. Sốt rồi đây này, vẫn nên đến bệnh viện kiểm tra một chút thì hơn”, cô khởi động xe, chuẩn bị đi về phía bệnh viện.

Anh nhú mày càng chặt hơn, kháng cự nói, “Em coi anh là đứa trẻ ba tuổi sao? Hơi sổ mũi hắt xì một tí là đến bệnh viện? Anh mua thuốc rồi, về nhà ngủ một giấc là ổn”.

Cô bất đắc dĩ nhún vai, “Vây được rồi, em đưa anh về nhà trước đã, uống thuốc xong thì hãy ngủ một giấc”.

“Ừm”, anh khẽ đáp lại một tiếng, sau đó đọc cho cô một địa chỉ rất lạ tai.

Cô cảm thấy bất ngờ, nhưng lại nhớ ra trước đây anh đã từng nói mình có một căn hộ chung cư trong nội thành, vì vậy cũng không cảm thấy quá kì lạ. Y Thần quay đầu xe, đi theo địa chỉ anh nói, lái thẳng về phía Tây, đến một khu nhà cao cấp trên đường Tân Giang.

Đi qua cửa chính, khung cảnh trước mắt khiến cô khựng lại một hồi, rõ ràng là kiểu nội thất hiện đại đơn giản điển hình, nhưng bởi khắp bức tường được treo đầy những giỏ lệ tình nhân, nên khiến khung cảnh trở lên xanh biếc dạt dào.

Kể từ lần trước ở cơ sở cây trồng, cô nói thích lệ tình nhân, anh liền chuyển toàn bộ số cây lệ tình nhân đó ở văn phòng về nhà, treo lên bức tường đó. Mỗi ngày nhìn thấy đám cây nhỏ xinh đáng yêu đó, anh đều vô thức nhớ đến dáng vẻ và chăm chú của cô khi đứng ngắm nhìn chúng.

Anh cố làm ra vẻ bình tĩnh, “Đột nhiên cảm thấy trang trí một bức tường bằng lệ tình nhân cũng là ý tưởng không tồi. Lát nữa em có thể nhận lúc anh ngủ, chụp lên hoặc mang mấy chậu đi cũng được”.

Cô trùng mắt với anh, lại thế nữa rồi...

“Đột lát nữa anh ngủ say, em sẽ lột sạch đồ rồi chụp ảnh sau đó tung lên mấy trang web đen nghe còn có khả năng hơn đó.”

“Không cần đột lát nữa, bây giờ em có thể qua mà lột cũng được”, giọng nói khàn khàn của anh vang lên, anh bước vào phòng ngủ rồi nằm vật xuống giường, không chút sức lực.

Y Thần cắn môi cười mỉa, đầu vô mồm với anh, cô lúc nào cũng không có cơ để thắng. Cô bước theo anh vào phòng ngủ, lần nữa đặt tay lên trán anh sờ, nhiệt độ lần này so với lúc này nóng bỏng đến dọa người.

“Hình như anh không mua thuốc hạ sốt, anh có thuốc hạ sốt không? Có một cái cặp nhiệt độ thì càng tốt”, cô lục túi đồ vừa mua, bên trong không có thuốc hạ sốt.

Vừa nằm xuống giường, con mắt mới liền kéo đến tán công Lục Thần Hòa. Anh nhắm nghiền mắt lại, lười biếng nói, “Phòng khách... trong cái tủ màu trắng... gần kéo thứ hai...”.

Tìm được hộp thuốc, cô cẩn thận cặp nhiệt độ giúp anh, kết quả anh sốt ba mươi chín độ ba. Sốt cao thế này... chẳng trách mặt anh lại đỏ như vậy. Cô đưa thuốc hạ sốt, thuốc tiêu viêm và nước ấm cho anh.

Lục Thần Hòa nhấc nửa người dậy, nhưng không nhận lấy đồ cô đưa, trưng ra dáng vẻ vô cùng gọi cảm, ánh mắt mông lung mơ màng ý bảo cô dứt cho anh.

Bị bệnh rồi mà còn như vậy được.

“Anh đủ rồi đấy...” Nói thì nói vậy thôi, chứ cô vẫn mềm lòng dứt thuốc và nước cho anh uống, sau đó cẩn thận đắp chăn cho anh. Nhìn anh nhắm nghiền mắt ngủ, cô định rời đi, vừa đứng dậy cổ tay đã bị anh giữ chặt lại, nhiệt độ lòng bàn tay anh nóng bỏng đến mức dọa người.

“Không được đi”, anh cất giọng trầm thấp nói.

“Vừa rồi còn nói mình đâu phải đứa trẻ ba tuổi, bây giờ sao lại giống như con nít cần người khác chăm sóc thế?” Cô cảm giác như mình là thiên sứ, Thượng đế phái cô xuống đây hai lần đều để cứu rồi anh vậy.

Anh nắm chặt cổ tay cô không chịu buông, dường như sợ rằng chỉ cần buông ra thôi cô sẽ ra đi không trở lại nữa, “Vây em cứ coi như bây giờ anh mới ba tuổi là được...”.

Y Thần bật cười nói, “Bạn nhỏ phải ngoan, bây giờ đi đi chuẩn bị khăn lạnh để đắp hạ sốt”.

“Là để lau người sao? Vây làm đi...”, anh bắt đầu cời nút áo sơ mi, vờ làm ra dáng vẻ không thể chờ đợi thêm nữa.

“Anh chắc chắn là mình không già bệnh chứ?” Vừa rồi rõ ràng chẳng còn chút sức lực nào, nhưng cái dáng vẻ vờ nhăn nhó nhưng vẫn cười cười lúc này trông hình như vẫn rất khỏe mạnh thì phải, đâu có giống một người đang bị sốt cao chứ.

“Không được đi...” Anh nở nụ cười trầm thấp.

“Ừm”, cô khẽ đáp lại một tiếng, coi như hứa hẹn.

Lúc này anh mới quyen luyến buông tay cô ra.

Y Thần đứng dậy đi chuẩn bị đá và khăn. Lúc chuẩn bị xong xuôi bước vào phòng đã thấy anh chìm sâu vào giấc ngủ, hai hàng lông mày khẽ nhíu lại. Trán anh nóng bỏng đến dọa người, mặt mũi cũng đỏ bừng hết lên. Cô cẩn thận lấy khăn ướt giúp anh lau mặt và cổ, sau đó lại đắp nước lạnh vào khăn rồi đắp lên trán cho anh.

Tia nắng mặt trời xuyên qua khung cửa sổ phản chiếu vào trong phòng, trông có chút nhức mắt.

Cô bước tới kéo tấm rèm cửa lại, căn phòng phút chốc trở lên tối om.

Y Thần chậm rãi ngồi xuống giường, tia sáng yếu ớt lan tỏa trên khuôn mặt đang chìm vào giấc ngủ của anh, các đường nét trên mặt anh lúc này trông đặc biệt nhu hòa, hết như một đứa trẻ ngây thơ, anh bình mà đẹp đẽ. Y Thần vô thức dùng ánh nhìn phác họa lại từng đường nét động lòng của anh, có lẽ chỉ có lúc này cô mới dám ngắm nhìn anh một cách không chút cố kỵ.

Cằm dưới của anh lún phún chút râu xanh nhọt nhọt, nhưng nó không hề ảnh hưởng đến vẻ anh tuấn cùng nho nhã của anh. Bờ môi anh có thể nói là mỏng và gọi cảm hiếm có, trước đây thường nghe người ta nói, đàn ông môi mỏng là kẻ bạc tình nhất. Nhưng theo cô thấy, đôi môi mỏng gọi cảm này càng thích hợp với hai từ “cay nghiệt” hơn, bởi vì từ trước đến giờ cô chưa thấy anh nói được lời nào tốt đẹp với cô cả.

Điểm cuốn hút nhất của anh chính là đôi mắt đen sâu thẳm không nhìn thấy đáy, lúc nào trông cũng vô cùng ma mị, khiến người khác không dám nhìn thẳng vào. Mà vào lúc này đây, hàng lông mi dày và dài cong vút đang vô cùng tĩnh lặng, toát ra vẻ yếu đuối. Cũng chính sự yếu đuối này của anh đã chiếm trọn mắt nơi mềm mại nhất trong trái tim cô.

Tâm tư rối bời không cách nào rõ được suốt nửa tháng nay của cô, trong phút chốc đột nhiên trở lên vô cùng rõ ràng.

Bởi vì sợ phải chịu tổn thương, cho nên mới không dám bước chân vào một đoạn tình cảm mới. Như gần như xa,飄忽不定, lúc tốt đẹp lúc tồi tệ, cả cơ thể như mắc phải bệnh mãn tính không cách nào chữa trị tận gốc vậy.

Vết thương lòng do Cao Minh Dương để lại không biết đã tiêu tan sạch sẽ không còn dấu vết từ lúc nào, cho dù là những hồi ức vui vẻ hay bị thương cũng đều tan biến, dần dần cô đã không còn nhớ đến nữa. Bị Kiều Na gán cho tội trọng sắc khinh bạn, nhưng vẫn không tự hiể, vô tình lại cãi bài hát Luồng sáng Bắc cực thành nhạc chuông riêng dành cho anh, hưởng thụ quãng thời gian vui vẻ khi cùng anh dùng cơm, thích nhìn anh cười, cho dù mỗi lần đều bị miệng lưỡi cay nghiệt của anh chọc ghẹo giễu cợt thì nơi sâu thẳm nhất trong tim cô vẫn trào dâng cảm giác ngọt ngào...

Cô cho rằng, đã từng bị tổn thương trong chuyện tình cảm, thì trong thời gian ngắn không cách nào đem lòng yêu một người khác được. Cho nên, thời gian vừa qua, cô không hề lo lắng ở bên cạnh anh sẽ xảy ra điều gì. Mặc dù cô vẫn luôn miệng nói không bận tâm đến thân phận của anh là gì, nhưng mãi cho đến ngày hôm đó, biết được anh là người thừa kế của tập đoàn Hải Hân, điều đáng ghét nhất là cô lại để ý. Khoảnh khắc đó, Y Thần cảm nhận được một nỗi hoang mang hoảng loạn chưa từng có. Cô sợ dĩ kích động như vậy, là bởi không biết từ khi nào cô đã vô thức đem lòng yêu anh mất rồi. Nếu như nói Cao Minh Dương đã mang đến tổn thương cho cô, khiến cô buồn bã đau lòng, thì nỗi đau mà Lục Thần Hòa mang đến cho cô chính là sự hoảng loạn cùng sợ hãi.

Bởi vì yêu, nên mới trở nên sợ hãi.

Trong đầu cô chợt lướt qua một câu nói: Có lẽ vào đúng khoảnh khắc bạn xoay người bước đi, có một số người, bạn có muốn cũng không cách nào gặp lại được.

Khi anh xoay người bỏ đi không chút lưu luyến, trái tim cô nhất thời không chịu đựng nổi, cho nên mới khóc lóc thảm thiết đến vậy. Khoảnh khắc đó, cô thực sự cảm nhận được một cách sâu sắc nỗi sợ hãi và hoang mang đó.

Những chuyện vẫn luôn giấu kín ở nơi sâu thẳm nhất trong trái tim không chịu thừa nhận, hết như hạt giống được vùi sâu trong bùn đất, cho dù có sâu đến mức nào cuối cùng cũng sẽ có một ngày nảy mầm trôi lên khỏi mặt đất.

Dần dần cô bắt đầu mong chờ đến ngày hạt giống đó đâm hoa kết trái.

Thế nên, cho là thật hay là giả, cô cũng muốn nỗ lực một lần. Nếu như không nỗ lực, sao có thể biết được đến cuối cùng liệu có đâm hoa kết trái hay không?

Giấc ngủ này của Lục Thần Hòa rất dài, lúc anh tỉnh dậy đã là hơn bốn giờ chiều rồi. Nghi ngoi đứng là liều thuốc tốt nhất cho những người đang đổ bệnh, sau khi được ngủ một giấc, cơ thể anh thoải mái hơn rất nhiều. Thấy Thị Y Thần gục mặt xuống chiếc bàn nhỏ ở đầu giường, nụ cười an tâm cùng ảm áp nở rộ trên khóe môi anh.

Hạnh phúc chính là chỉ cần mở mắt ra đã có thể nhìn thấy người mà mình muốn gặp.

Cảm nhận được động tĩnh từ anh, Thị Y Thần khẽ mở mắt rồi lập tức đưa tay lên sờ trán anh một cách vô thức. Đã hạ sốt rồi, cô yên tâm hơn nhiều, “Cảm thấy đỡ hơn chút nào chưa?”.

“Ngủ một giấc lại thành hảo hán, có đánh hổ cũng không vấn đề gì”, hành động gần gũi vừa rồi của cô khiến trái tim anh đột nhiên ảm áp lên rất nhiều, ánh mắt nhìn nụ cười như đứa trẻ được nuông chiều.

“Em thấy bộ dạng gấu đỏ bệnh của anh hai lần rồi, còn nói là đánh được hổ sao? Con hổ chỉ cần cho anh một cái bạt tai thôi anh đã thừa sống thiếu chết rồi.”

Anh đột nhiên ấn chặt tay cô xuống, rồi khẽ dùng sức kéo cả cơ thể cô về phía mình.

Chỉ một chút không chú ý, cơ thể mất trọng tâm ngã nhào lên người anh.

“Này... anh vẫn còn đang ôm đấy, đừng làm loạn nữa”, có lẽ là đã nhìn thấu tâm tư mình, cho nên cô không còn cố tình né tránh nữa. Anh nói cô không hợp với kiểu ương bướng, cho nên yêu rồi thì chính là yêu, cố tình che giấu sẽ chỉ khiến cô càng thêm khó chịu. Hành động thân mật như thế này khiến trái tim cô vô cùng ấm áp, Y Thần thích cảm giác dịu dàng này. Còn về việc giao dịch bao giờ kết thúc, cô cũng không muốn nghĩ tới nữa, cho dù có kết thúc thì cũng coi như đã có một đoạn hồi ức đẹp để nhớ lại, ít nhất cô đã có thể kết hôn cùng người mà mình thích.

“Anh đã từng nghe qua một câu nói thế này, nếu trong thời gian đổ bệnh mà hôn nhau, thì người bị bệnh sẽ khỏe lên rất nhanh.”

Y Thần bật cười thành tiếng, “Kiểu mãnh khỏe lừa gạt này của anh cũng tầm thường quá, chị họ của em là bác sỹ đấy, để để phòng bọn trẻ chúng em non dại không hiểu biết gì, cho nên ngay từ khi chị ấy học đại học năm thứ nhất đã phổ cập kiến thức cho bọn em rồi. Làm như anh nói, không những bệnh của người ốm không khỏi, mà ngay cả người bị hôn cũng sẽ lây bệnh”.

“Chị họ em đúng là tàn nhẫn”, ánh mắt anh tối sầm lại, rõ ràng là có chút thất vọng.

“Có tâm trạng để đùa thế này, xem ra bệnh tình cũng đỡ khá nhiều rồi.”

“Anh đau đầu...”, anh lập tức bày ra vẻ mặt cau có vô cùng yếu đuối.

Y Thần bật cười khi khi, sau đó nhẹ nhàng đặt lên trán anh một nụ hôn, giống hệt như lúc Điểm Điểm bị bệnh cô cũng làm như vậy để dỗ cô bé, “Nể tình hoàn cảnh đáng thương của anh đấy, bây giờ hết đau đầu rồi chứ?”.

Lần này đến lượt anh bật cười, đôi mắt hẹp dài chuyển động lấp lánh, bờ môi mỏng khẽ nhếch lên, “Dựa vào kinh nghiệm nghiên cứu khoa học nhiều năm của anh, bất kì lí luận nào cũng phải trải qua thực tế chứng minh”.

“Cái gì?” Y Thần chưa kịp phản ứng lại được, bờ môi rất nhanh liền bị đôi môi anh bịt lại. Bốn cánh môi ấm áp dán chặt vào nhau, cả hệ thần kinh dường như cũng đều ngưng trệ.

Lục Thần Hòa dịu dàng ngậm lấy cánh môi cô, nhẹ nhàng mon man quán quýt. Y Thần không thể không thừa nhận kỹ thuật của anh cực kì cao siêu, so với anh mà nói cô thực sự là một kẻ khù khờ. Dưới sự dụ dỗ cùng treu đùa ấy, cô cũng bắt đầu nhiệt tình đáp lại.

Bỗng nhiên một tiếng rung vang lên, hình như là di động đang rung ở chỗ nào đó, quá nhiều nụ hôn đầy say đắm lúc này.

Lục Thần Hòa không muốn dừng lại, anh ôm chặt lấy cô không chịu buông tay, nhưng mà di động vẫn không ngừng rung ở chỗ nào đó rất gần hai người họ, ngừng một cái nhưng lại tiếp tục rung lên rất nhanh sau đó, không ngừng không nghỉ khiến người khác phiền não. Anh khẽ nguyên rủa một tiếng, rồi mới bịn rịn buông cô ra.

Hai gò má ửng hồng, Y Thần e thẹn thoát khỏi phạm vi hơi thở của anh rồi chỉnh lại mái tóc rối bời của mình. Di động vẫn đang rung lên từng hồi, Y Thần lúc này mới phản ứng lại được, lấy điện thoại bên cạnh gối đầu rồi đưa cho anh, “Lúc này đã không ngừng có chuông gọi đến, em sợ ồn ào ảnh hưởng anh nghỉ ngơi nên đã tự chuyển sang chế độ rung rồi”.

“Lần sau em nhớ tắt máy luôn đi nhé”, anh tức giận lướt mắt nhìn màn hình, là Lục Giai Ngưng. Anh vuốt màn hình nhận điện thoại, giọng điệu lạnh lùng, “Có gì sai bảo?”.

Đầu dây bên kia, Lục Giai Ngưng vừa nghe giọng anh liền biết tâm trạng đang cực kì không tốt, bất giác bật cười, “Mùi thuốc súng nồng nặc, chả lẽ chị đã phá hỏng chuyện gì tốt đẹp của em sao?”.

“Có cần thiết phải để em nhấn mạnh lại không?” Trong lòng Lục Thần Hòa không ngừng lặp đi lặp lại mấy từ: Có chuyện mau nói!

“Xem ra cuộc điện thoại này của chị gọi đến hơi sớm thì phải, đáng ra phải muộn thêm chút nữa, vừa hay đúng lúc...”

Anh dứt khoát cúp máy, ném di động sang một bên.

Y Thần trợn mắt há miệng nhìn anh bốc hỏa, vô thức nhớ lại những lần trước đây anh gọi điện thoại cho mình, mặc dù sự quấy rối của anh cực kì phiền chán, nhưng mỗi lần anh đều lịch sự nói hai từ “tạm biệt” rồi mới cúp máy. Nhưng cuộc điện thoại này của Lục Giai Ngưng, khiến cô nhận thức ra một điều phép lịch sự khi nghe điện thoại của anh giống hệt với mẫu thân đại nhân nhà cô, cực kì kém.

Rất nhanh sau đó tiếng chuông tin nhắn vang lên. Lục Giai Ngưng quá hiểu tính cách của đứa em trai này, một khi đã chọc tức nó thì sẽ không bao giờ gọi lại, cho nên đơn giản chỉ cần gửi một tin nhắn, muốn nói gì thì nói ra hết trong tin nhắn là được.

Vô duyên vô cớ chạy đi Ý nửa tháng trời, còn tưởng em một đi không trở lại cơ đấy. Sắp đến đại thọ sáu mươi của bố rồi, còn em thích làm bố vui lòng để đón đại thọ hay chọc cho bố tức đến mức thổ huyết thì tự mình xem xét rồi làm. Nhớ nhân tiện dẫn theo cả bạn gái bảo bối của em về. Hết. P/S: Nhắc nhở thân tình, lần sau nếu có thân mật thì nhớ tắt máy. Được rồi, không làm phiền hai người thân mật nữa.

Anh hồ hững hờ liếc mắt nhìn màn hình, hai hàng lông mày không kim được mà nhếch lên. Bình thường chỉ khi nào bố anh hạ lệnh, thì chị gái Lục Giai Ngưng mới dám hành động. Nửa tháng trước vừa đến Jessie's làm loạn một trận, giờ nhanh như vậy đã muốn gặp Thị Y Thần. Điều khiến anh không hiểu được là, với thủ đoạn của bố mình, thường chỉ toàn âm thầm cho người đi giải quyết là được, vậy mà một ngày lễ trọng đại như ngày mừng thọ sáu mươi sao lại mời Y Thần đến? Chuyện này không phù hợp cho lắm với tính cách của ông.

Anh nhìn Y Thần một cách đầy thích thú.

Y Thần nghi hoặc hỏi, “Lẽ nào có chuyện gì liên quan đến em sao?”.

“Tháng sau là đại thọ sáu mươi của bố anh, nếu như anh mời em đến tham gia, em có đi không?” Trước đó cô tỏ ý không muốn tham gia diễn vai nữ chính trong mấy bộ phim truyền hình cầu huyết lúc tám giờ, cho nên anh không dám chắc chắn cho lắm.

Lần trước ở bãi đỗ xe Y Thần hiện ngang hùng hồn nói với bố anh rằng về sau đừng tìm đến cô nữa, cô và anh đã chia tay nhau rồi. Nhanh như vậy đã làm lạnh với con trai ông, đúng là xấu hổ. Nếu ông gặp cô, chắc sẽ nghĩ rằng cô thật biết cách làm nũng con trai ông mà.

Thật là mất mặt quá.

Câu ‘Một lời nói nặng tựa ngàn vàng’ gì gì đấy đều là phù du mà, sao dạo gần đây mỗi lần nói xong điều gì cũng lại nhanh chóng phủ định là sao? Những ngày tháng tới không sống yên ổn được rồi.

Cô cắn môi, suy tư một lúc lâu rồi mới cất giọng nói, “Lần trước anh đến nhà em, giúp em thoát khỏi con nguy khốn, bây giờ anh gặp khó khăn, nếu như em không đi thì chẳng phải rất không có tình người sao?”.

Lục Thần Hòa khẽ nở nụ cười, hất tung chăn nhảy xuống giường, ấn hai đầu vai cô xuống rồi trịnh trọng nói, “Em yên tâm, phim truyền hình cầu huyết lúc tám giờ rất dễ xảy ra, nhưng anh đã nghĩ xong xuôi kịch bản giúp em rồi. Nếu ông ấy làm khó em, thì em cứ thẳng thừng mà ngó lơ ông ấy rồi quay đi là được”.

“Em được giáo dục rất tử tế đó”, cô mỉm cười khẽ cười, đột nhiên nhớ ra điều gì đó nói, “Anh có đói không? Em nấu cháo hầm nấm hương rồi”.

Đôi mắt anh chợt bừng sáng, khẽ nhếch khóe môi nói, “Thật không ngờ em còn biết nấu ăn”.

Món cháo gà hầm nấm hương này là do cô được truyền lại từ mẫu thân đại nhân, không được mười phần thì cũng phải được đến tám chín phần. Y Thần tự hào hất hàm, bắt chước giọng điệu của anh, “Không thể trông mặt mà bắt hình dong, không thể đem cân mà đo nước biển được. Nhìn anh cũng đâu thể ngờ là biết trồng trọt chứ?”

Lục Thần Hòa trầm giọng, “Anh đi tắm trước đã”.

“Ừm, em đi hâm lại một chút.”

Một lúc sau, Lục Thần Hòa khoác áo ngủ bước vào phòng ăn rồi ngồi xuống bàn. Mái tóc dày mượt vẫn còn nhỏ mấy giọt nước, đám râu mọc dưới cằm cũng được anh cạo sạch sẽ, cả người trông vừa có tinh thần vừa sáng khoái. Phần hông chỉ được thắt hờ, để lộ vòm ngực với làn da màu đồng rắn chắc.

Thị Y Thần tuyệt đối có đủ lí do để tin rằng, anh bắt đầu cố tình dùng mọi cách để trêu chọc dụ dỗ cô. Mặc cho anh có nở nụ cười nịnh nọt đến đây, cô cũng vờ như không nhìn thấy rồi múc một bát cháo gà hầm nấm hương nóng hổi đặt xuống trước mặt anh.

Nếm thử một miếng, tròn trịa ngon miệng, Lục Thần Hòa lập tức nói, “Sau này chúng ta không cần ra ngoài ăn sáng nữa, em nấu cho anh ăn đi”.

“Sao lại nấu cho anh ăn, lẽ nào anh định để em mới sáng sớm đã chạy đến nấu cho anh ăn, hay sáng nào anh cũng chạy đến nhà em ăn?”

“Chẳng phải sẽ kết hôn trước khi đón năm mới sao? Sau khi kết hôn thì đã là vợ chồng, là vợ chồng thì đương nhiên phải chung sống cùng nhau.

Trái tim Y Thần điên cuồng đập “thình thịch” một hồi, hô hấp dường như cũng ngưng đọng lại. Đôi mắt sáng lấp lánh của anh toát ra vẻ nghiêm túc đến khó tin. Cô ngẩng nhìn, năm đầu ngón tay âm thầm siết chặt vào lòng bàn tay, huyết mạch từ nơi đó chạy thẳng vào tim dường như đang kích động mà muốn phun trào.

Vừa rồi cô còn tự nói với chính mình là không được nghĩ đến cái gì mà giao dịch với không giao dịch, nhưng khi anh nhắc đến chuyện này, thì cô không cách nào ngó lơ sự tồn tại của cuộc giao dịch đó. Cô bắt đầu tự an ủi chính mình, thực ra là đang thực hiện nghĩa vụ của việc hợp tác mà thôi, có nói như vậy cũng là điều hết sức bình thường. Mặc dù đó là một phần công việc của giao dịch, cũng là điểm mấu chốt, nhưng nghe thấy anh nói như vậy, trong lòng cô vẫn không khỏi kích động.

Chậm rãi lấy lại bình tĩnh, cô từ từ buông tay ra, quay đầu sang hướng khác, làm ra vẻ không hề bận tâm, “Đến lúc đó rồi tính”.

Đôi mắt sáng lấp lánh của anh trong phút chốc trở lên tối sầm lại.

Không khí vui vẻ vừa rồi chợt đông cứng, chỉ còn tiếng thở yếu ớt của hai người.

Bỗng dưng, tiếng chuông di động du dương vang lên, phá tan bầu không khí trầm mặc. Thị Y Thần lôi điện thoại từ trong túi ra, là điện thoại cửa hàng gọi tới, giục cô về tiệm làm việc. Cô nói với Lục Thần Hòa, “Em phải đi làm rồi, anh ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe”.

Lục Thần Hòa nhíu mày nói, “Anh vẫn còn là bệnh nhân đấy, em không sợ lát nữa anh lại lên cơn sốt sao?”.

“Lần trước bác sĩ cho anh nằm viện, không phải anh còn tự trốn viện về sao? Em tuyệt đối tin tưởng rằng sức sống của anh rất mãnh liệt, không chết được đâu”, cô vỗ vai anh an ủi, “Hôm nay vì chăm sóc anh àm em đã hoang phí mất thời gian cả một ngày, anh biết em tổn thất bao nhiêu không?”.

“Anh có thể tính cho em cả vốn lẫn lãi. Còn nữa, trong cửa tiệm còn bao nhiêu váy cưới không bán được, anh mua hết.”

Y Thần khinh miệt đầu óc của anh, “Anh đang nguyên rùa cho Jessie’s sập tiệm sao? Lần sau mà còn dám nguyên rùa nữa, em sẽ về một vòng tròn nguyên rùa cho cơ sở cây giống Hi Vọng của anh. Hừ, đến lúc đó cà chua rồi dưa hấu, dưa chuột bọn anh trồng ra đều ế hết không bán nổi”.

Anh nhếch mày nói, “Cổ nhân có câu: Lòng dạ đàn bà là thâm độc nhất. Câu này không sai tẹo nào”.

“Hừ...”, cô khinh bỉ liếc anh một cái, sau đó vỗ nhẹ lên đầu anh, hệt như đang vỗ về một chú cún đáng yêu vậy, “Em đi đây, anh ngoan ngoãn nghỉ ngơi đi, đừng có mà chạy lung tung đấy”.

Anh kéo cô lại, “Em định về bằng cách nào?”.

“Đương nhiên là taxi rồi.”

“Chỗ này bắt xe cũng không tiện lắm, lái xe anh về đi”, anh ném chìa khóa cho cô, Y Thần vừa định nói gì đó thì anh sớm đã nhìn thấu tâm tư cô mà cướp lời nói trước, “Anh không sợ em làm hỏng xe đâu. Chỉ cần đừng đụng vào người khác là được, chú ý an toàn, không cần lo lắng xe bị trầy xước gì đó, có xước cũng đã có công ty bảo hiểm rồi”.

“Đa tạ, đúng là đại gia.”

“Ừm, ở đây”, anh gí sát mặt lại, chờ đợi nụ hôn tạm biệt của cô.

“Thế này là muốn ăn đòn sao? Ok, để em thỏa mãn anh”, cô mỉm cười rồi giờ nắm đấm tay lên, nhẹ nhàng lướt qua, in dấu lên khuôn mặt anh.

Anh nghiêng răng thâm mắng, rồi dùng tốc độ nhanh như chớp kéo lấy cô, sau đó hung hăng đặt lên môi cô một nụ hôn mạnh mẽ.

Một lúc lâu sau, Y Thần mang theo bộ dạng hai gò má đỏ ửng, đôi mắt mông lung mơ màng, đôi môi sưng mọng rời khỏi vòng em của anh.

Lục Thần Hòa hài lòng mỉm cười, nụ cười đó hệt như chú mèo con vừa được cho ăn uống no nê vậy.

Y Thần trừng mắt lườm anh rồi quay đầu đi.

Cô phải làm sao với anh đây? Đúng là vô sỉ, xấu xa lại còn nhảm chán...

Nhưng mà, cô lại thích mọi khuyết điểm đó của anh.

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gặp Gỡ, Một Đời Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Phút Giây Gặp Gỡ, Một Đời Bên Nhau

Con gió lạnh mang theo không khí lạnh lẽo ủa đến, khiến con người ta không kiềm chế được những run rẩy. Chỉ trong vòng một tháng, khi cây cối vẫn còn đang đắm mình trong những hồi ức tươi đẹp của ngày thu mà không chịu trút lá, thì mùa đông băng giá đã lặng lẽ đến gần.

Mặc dù tiết trời đã chuyển lạnh, nhưng những đôi nam thanh nữ tú lựa chọn kết hôn vào mùa đông ngày càng nhiều, cho nên Jessie’s vẫn bận rộn như thường.

Gần đến lúc chập tối, khách khứa đã vãn gần hết, Jessie’s mới có được chút yên tĩnh.

Lúc này, Lục Thần Hòa mới đẩy cửa bước vào, Mạnh Mạnh nhanh mắt lập tức bước tới, “Anh Lục, Jessie ra ngoài có việc rồi, lát nữa mới về. Em rót cho anh cốc nước nhé”, Lục đại soái ca bây giờ là bạn trai của boss rồi, trong tiệm ai mà chẳng biết, cho nên bọn họ không thể khinh suất được.

“Cảm ơn cô”, Lục Thần Hòa cong miệng để lộ nụ cười tao nhã đẹp đẽ, khiến trái tim đám phụ nữ ở đây đều hoảng loạn run rẩy.

Thị Y Vân vừa thay bộ đồ cho ma nơ canh xuống liền bất ngờ nhìn thấy Lục Thần Hòa. Đôi mắt cô ta khựng lại, nhìn chằm chằm anh. Còn tưởng rằng sau chuyện ồn ào lần trước, Thị Y Thần và anh đã chia tay, nhưng mới chưa được bao lâu đã thấy hai người làm lành, điều này quả thực khiến cô ta bất ngờ.

Lục Thần Hòa vốn muốn ngồi ở sô pha để đợi Thị Y Thần, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt và vẻ mặt đầy dò xét của cô ta liền lịch sự quay về phía cô ta, gật đầu ra ý chào hỏi.

Thị Y Vân nhìn anh đẩy cánh cửa phòng làm việc của Thị Y Thần, trong đầu dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Manh Mah bê một cốc nước vào, Thị Y Vân thấy vậy liền lập tức chạy đến, “Để tôi, cô đi làm việc khác được rồi”.

Dáng vẻ nhiệt tình giúp đỡ của Thị Y Vân lúc này trông hết sức bình thường, Manh Manh cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, liền đưa cốc nước cho cô ta.

Thị Y Vân bưng cốc nước bước vào văn phòng của Thị Y Thần, chân khẽ khều nhẹ một cái, cánh cửa phòng làm việc liền được đóng lại.

Lục Thần Hòa đang mãi đứng ngắm đám lễ tân nhân được treo trên tường mà anh đã tặng cho Thị Y Thần, đột nhiên nghe thấy tiếng động, còn tưởng là cô đã về, vừa xoay người lại đã thấy Thị Y Vân bưng cốc nước đứng ngay đằng sau. Anh vô thức nhíu mày, mặc dù đã gặp Thị Y Vân nhiều lần, cho dù là chạm mặt nhau dưới nhà Thị Y Thần hay ở trong cửa tiệm, anh cũng chỉ gật đầu chào hỏi xã giao. Anh mơ hồ cảm nhận được mối quan hệ giữa hai chị em họ vì chuyện gì đó mà không êm ấm cho lắm, chỉ có điều đó là chuyện riêng của Y Thần, cô không muốn nói ra thì anh cũng không cố gạn hỏi.

Anh nhíu mày nhìn cánh cửa đóng kín mít lại, tình hình thế này, xem ra có người đang cố tình làm ra mấy chuyện chẳng hay ho gì rồi.

Anh tựa người vào ghế, vẻ mặt vô cùng tự nhiên nhìn Thị Y Vân uyển chuyển bước từng bước về phía mình. Sóng mắt cô ta đậm ý cười, mắt mày lúng liếng đưa tình, khoe môi cũng nở rộ nụ cười rạng rỡ. Ngôn ngữ cơ thể rõ ràng như thế này thông thường là đang muốn truyền đạt một tín hiệu rằng, cô ta đang có ý đồ dụ dỗ anh.

Không ngoài dự liệu, Thị Y Vân bước lại gần anh, đến lúc cách anh khoảng nửa thước liền nhẹ nhàng đặt một tay lên bờ vai anh, tay còn lại giữ cốc nước lên trước mặt anh, bờ môi đỏ mọng khẽ nhấp máy, thanh âm ngọt ngào êm tai vang lên, “Anh đẹp trai, nước của anh này”.

Thông thường hormone nam giới mãnh liệt của một người đàn ông khi đối diện với một cô gái xinh đẹp quyến rũ đang áp sát vào mình như thế này thì sẽ rất dễ động lòng. Hormone nam giới của anh rất dồi dào, nhưng điều không may chính là, anh không phải một trong số những người đàn ông bình thường, anh chính là “đồ thần kinh” như Thị Y Thần luôn miệng nói. Hormone nam giới của anh chỉ có phản ứng với duy nhất Thị Y Thần, còn những người phụ nữ khác không thể nào khiến anh có hứng thú.

Lục Thần Hòa khẽ nhíu mày, anh cúi đầu nhìn bàn tay trắng trẻo ngọc ngà đang khoác lên vai mình, móng tay được sơn một màu đỏ chót như ngọn lửa rực cháy đến mức chói mắt. Anh thực sự kích động đến mức muốn hất văng cánh tay đó ra như hất một con gián, nhưng đáy lòng nảy sinh ý nghĩ gì đó khiến anh cố gắng nhẫn lại, vẻ mặt bình thản nói, “Cảm ơn, tôi không khát”.

“Có lẽ anh sẽ thấy khát rất nhanh thôi”, Thị Y Vân đưa cốc nước đến miệng anh, dường như muốn đút cho anh uống vậy.

Anh nhẹ nhàng lấy cốc nước đặt xuống bên cạnh mình rồi cất giọng trầm thấp hỏi, “Cô là đang giúp chị gái mình thử xem bạn trai cô ấy có đáng tin cậy hay không, hay là định dụ dỗ cả bạn trai của chị gái mình đây?”.

Thị Y Vân vừa nghe vậy liền bật cười, giọng nói trong veo cao vút như tiếng chuông gió vang lên, “Cả hai đều có, nhưng về sau nhiều hơn một chút”, người đàn ông này phản ứng không giống với những tên đàn ông khác. Ở anh không hề có vẻ rụt rè đơn thuần như đám thanh niên mới lớn, cũng không có vẻ ham muốn trần trụi như những gã đàn ông đã trưởng thành, ngược lại anh rất thần nhiên rất thẳng thắn, thông minh mà hài hước. Nói tóm lại, cô ta thích.

Lục Thần Hòa khẽ nhếch khóe môi, lạnh lùng nói, “Dụ dỗ đúng không? Nhưng tôi không có hứng thú với bất kì người phụ nữ nào ngoài bạn gái mình ra, đặc biệt là cô đại ven đường”.

“Đàn ông lúc mới bắt đầu ai mà chẳng nói như vậy, sau này thì còn chưa biết được”, hai cánh tay của Thị Y Vân bám lấy cổ Lục Thần Hòa, đôi mắt to tròn lấp lánh khiến người khác hồn xiêu phách lạc, nhưng dưới mắt nhìn của Lục Thần Hòa thì anh chẳng chút động lòng.

Anh khinh thường hỏi lại, “Cô cho rằng cô có bản lĩnh gì mà dụ dỗ được tôi?”.

“Vậy thì còn phải xem anh thích cách nào”, Thị Y Vân kéo một tay anh lên, nhẹ nhàng đặt lên đầu vai mình, một bên đùi dài miên man xinh đẹp lập tức đẩy lên kẹp lấy eo anh, “Muốn thô bạo? Hay là dịu dàng như nước đây?”.

Lục Thần Hòa quan sát cô ta hai ba giây, miệng lưỡi có cảm giác buồn nôn, nụ cười lạnh lùng mang theo chút tàn khốc, “Đối với những người phụ nữ tâm địa xấu xa bất chấp tình thân, tôi thường chỉ thích dùng cách thô bạo, như thế này này”, bàn tay to lớn của anh trực tiếp đặt lên ngực cô ta, không chút lưu tình mà dùng sức bóp chặt nơi mềm mại đó.

Phút chốc, Thị Y Vân giống như bị điểm huyết vậy, kinh hãi trợn trừng hai mắt nhìn anh, thậm chí ngay cả việc hét lên cũng quên mất. Cô ta hoàn toàn không thể ngờ được anh sẽ làm như vậy, đúng như những gì anh nói, đơn giản mà thô bạo.

Lúc này, cánh cửa phòng làm việc liền bị đẩy ra.

Thị Y Thần vừa bước vào cửa liền nhìn thấy khung cảnh ám muội trước mắt, hai hàng lông mày của cô nhíu chặt lại.

Vỡ kịch nhằm chán lúc nào cũng diễn đi diễn lại hết lần này đến lần khác, có lẽ là đã nhiều lần quá rồi, Y Thần sớm đã quen. Nói không bạn tâm không để ý thì nhất định là gạt người, màn nhức mắt trước mặt khiến cô vô cùng khó chịu.

Thị Y Vân thấy vậy, liền không bạn tâm đến những lời nói cay nghiệt cùng hành động thô bạo lúc vừa rồi của Lục Thần Hòa nữa, cô ta nhích thêm một bước tiến sát hơn nữa dán chặt người vào anh rồi cố làm ra vẻ đắc ý mỉm cười nhìn Thị Y Thần.

Chỉ một giây sau đó, Lục Thần Hòa liền dùng hết sức đẩy Thị Y Vân khỏi lòng mình, coi như vừa rồi chưa hề xảy ra chuyện gì, thần thái tự nhiên bước về phía Thị Y Thần, trong tay cô lúc đó vừa hay đang ôm một đồng quần áo, trong đó có một bộ vest nam. Anh bình tĩnh nhìn cô nói, “Bộ này cho anh mượn mặc tạm”, anh chán ghét cời bỏ chiếc áo khoác ngoài vẫn còn mới tinh trên người ra, ném thẳng vào thùng rác bên cạnh.

Thị Y Thần ra sức kìm nén lửa giận trong lòng, thấy anh ném bỏ chiếc áo khoác mà vừa nãy bị Thị Y Vân đụng vào như ném một món đồ rác rưởi, bàn tay đang siết chặt đồng quần áo của cô mới dần dần thả lỏng. Mặc dù Y Thần đã vô thức đem lòng yêu anh, mỗi lần cùng anh thân mật đều khiến cô chìm đắm say mê vào giấc mộng ngọt ngào không muốn tỉnh lại, nhưng từ trước đến giờ cô chưa từng muốn làm rõ xem suy nghĩ thực sự trong anh là gì, đây cũng chính là nguyên nhân khiến dạo gần đây cô càng ngày càng cảm thấy mệt mỏi khó chịu.

Thị Y Vân cuối cùng cũng thực hiện lời đe dọa của mình, tạo ra một khung cảnh khiến người khác phải liên tưởng sâu xa. Mọi lần tận mắt chứng kiến, những kẻ phản bội trước đây như Vương Tiến Huy, Ngụy Côn hay thậm chí là Cao Minh Dương khi bị cô phát hiện đều bày ra dáng vẻ hối lỗi lo lắng hoảng sợ. Nhưng anh lại cứ bình tĩnh như vậy mà đối diện với cô, coi như chưa từng xảy ra bất kì chuyện gì. Cô không biết phải cảm thán kĩ năng diễn xuất quá mức thông dong bình tĩnh của anh, hay là nên khen ngợi biểu hiện lạnh lùng của anh đây.

Từ sau chuyện của Cao Minh Dương, Chu Kiều Na đã từng nói cho cô biết một chân lí về tình yêu: Đừng vì một tí vết nhỏ mà buông bỏ một đoạn nhân duyên, suy cho cùng trong tình yêu, thứ cần nhất là tấm chân tình, chứ không phải là sự hoàn mỹ.

Nhưng mà mối tình thật thật giả giả này, nếu như đã không phải là thật lòng, thì cô mong sao nó có thể hoàn mỹ một chút.

Thị Y Vân khó khăn lắm mới đứng vững lại được, dáng vẻ vô cùng chật vật khó coi.

Từ lúc Thị Y Thần bước vào cửa, ánh mắt Lục Thần Hòa vẫn luôn khóa chặt trên người cô từ đầu đến cuối, thấy cô vẫn còn sững người ở đó, anh đưa tay cầm lấy đồng quần áo còn lại trên tay cô.

Y Thần không hề nhìn anh, nhưng âm thầm làm ra vẻ từ chối rồi hít sâu một hơi, điều chỉnh lại hô hấp có chút khó khăn của mình.

Anh thân mật ôm lấy cô, Y Thần lại vô thức có ý bài xích. Cánh tay anh siết chặt bờ vai cô hơn, không cho phép cô né tránh, nhưng kiên trì được một lúc anh liền buông cô ra, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nói, “Anh nghĩ em cần chút thời gian để xử lý mối quan hệ với người thân, anh ở bên ngoài đợi em”, anh vỗ nhẹ hai cái lên vai cô.

Y Thần cắn môi, nhìn thẳng vào Thị Y Vân đang đứng đối diện mình.

Lục Thần Hòa đang định đóng cửa lại đột ngột quay đầu nhìn Thị Y Vân nãy giờ bị quên lãng ở một góc rồi nở nụ cười lạnh lùng, “Không phải bất kì người đàn ông nào cũng thích phụ nữ chủ động dâng lên tận miệng, chỉ có những kẻ suy nghĩ nông cạn mới thích như vậy. Còn nữa, tôi không có hứng thú với những người phụ nữ đã phải dùng áo lót siêu nâng ngực mà vẫn chỉ cần một tay đã nắm trọn được”.

Không chỉ Thị Y Thần kinh hãi, mà ngay cả Thị Y Vân vốn đang đứng bên cạnh tự mãn mặt mũi cũng biến sắc chỉ trong chớp mắt, khuôn mặt được trang điểm một cách tinh tế dần co rút trông cực kì khó coi. Cô ta vội lấy cốc nước bên cạnh, ném thẳng về phía Lục Thần Hòa.

Lục Thần Hòa nhanh nhẹn, thuận thế né tránh rồi đóng cửa lại, cốc nước thủy tinh vừa hay bị cánh cửa chặn lại. Mặc dù đã được ngăn một lớp, nhưng tiếng thủy tinh vỡ tan tành vẫn vang lên một cách rõ ràng.

Bên ngoài, Mạnh Mạnh và Sa Sa nghe thấy tiếng động từ bên trong, tò mò nhìn Lục Thần Hòa đi ra.

Lục Thần Hòa tự nhiên giải thích, “Hai chị em họ cần chút thời gian, bồi đắp chút tình cảm chị em”.

Từ vẻ mặt của Lục Thần Hòa, hai người họ có thể nhìn ra, boss đang cần không gian riêng tư một cách tuyệt đối, cho nên cũng ngoan ngoãn tránh xa phòng làm việc càng xa càng tốt.

Lục Thần Hòa vừa đi khỏi, Thị Y Thần liền khóa trái cửa lại. Hai mắt cô nhìn trừng trừng vào Thị Y Vân, khóe môi run run, “Chị nhớ là chị đã nói với em rồi, anh ấy không phải là người dễ để em chọc vào đâu. Anh ấy không phải là Cao Minh Dương, cũng không phải là Vương Tiến Huy, càng không phải Ngụy Côn! Chưa từng bị sỉ nhục như thế này đúng không? Hắn là không dễ chịu chút nào?”.

Vốn dĩ Thị Y Vân sắp phát điên lên rồi, nhưng khi đối mặt với một mình Thị Y Thần, trong nháy mắt cô ta đã có thể bình tĩnh lại, nở nụ cười lạnh lùng, “Sao nào? Nhìn thấy bộ dạng bị sỉ nhục của tôi như thế này, cho nên chị đang rất hả hê đúng không? Chị cuối cùng cũng thắng tôi được một lần? Chị có tin không? Cho dù hai người chắc chắn kết hôn, tôi cũng nhất định có cách để chị không kết hôn nổi”.

Nổi bực tức oán hận chôn giấu gần mười năm nay, trong phút chốc bộc phát ra hết, Thị Y Thần gần như dùng hết sức hét lên với nó, “Em còn coi chị giống như trước sao, chỉ biết nín nhịn tức giận không dám nói gì, vừa trốn tránh vừa nhún nhường! Cái gì mà hòa khí gia đình! Hôm nay chị nói lại cho em lần nữa, em tin cũng được, mà không tin cũng chẳng sao, bức thư tình năm đó của em không phải là do chị đưa cho giáo viên chủ nhiệm!”.

“Không phải chị? Năm đó ngoài chị biết tôi thích Tạ Thiệu Văn ra thì không còn ai khác, không phải chị thì là ai? Chị muốn thể hiện mình, chị muốn làm học sinh gương mẫu, thì nhất định phải giấu đáp lên tình thân để leo lên sao? Năm đó chị thấy tôi lên con diên đại hệt như một kẻ thần kinh, có phải cũng đặc ý như lúc này không? Có phải chị vẫn luôn âm thầm cười nhạo tôi, cười tôi không chịu nghe lời chị, cho nên như vậy là đáng đời!” Thị Y Vân trợn mắt lườm lại.

Lần này, Thị Y Thần không cách nào nhẫn nhịn được nữa, cô vung tay lên hung hăng giáng xuống một cái bạt tai rồi tức giận nói, “Đến hôm nay em vẫn không biết là mình sai ở đâu sao?”.

“Chị dám đánh tôi?!” Thị Y Vân vung tay tát lại cô một cái.

Một tiếng “bốp” vang lên, cảm giác đau đốn thấu tim gan từ khuôn mặt dần lan tỏa. Y Thần chỉ cười lạnh một tiếng, rồi nhanh như cắt vung tay trả lại Thị Y Vân một cái tát trời giáng nữa.

Thị Y Vân sững người, lấy tay ôm mặt bị tát đến đau nhức, các cơ trên mặt tựa hồ đều đang giật, nó xông đến định cứu xe Y Thần.

Y Thần không chịu yếu thế, hai tay nhanh chóng dùng hết sức vỗ lấy Thị Y Vân, đè nó vào sau cánh cửa rồi tức giận hét lên, “Chị không những muốn đánh em, chị còn muốn đánh cho em tỉnh ra. Em tưởng rằng bao nhiêu năm qua chỉ mình em là đau khổ thôi sao? Người thực sự phải chịu đau khổ em đã từng nghĩ đến chưa? Em chưa từng! Em nói chị ích kỉ chỉ biết lợi bản thân, không hiểu cái gì là yêu. Vậy còn em thì sao? Người vẫn luôn ích kỉ là em đấy. Em chưa từng thử nghĩ xem cảm nhận của người khác như thế nào, chỉ chăm chăm để ý xem bản thân mình có vui vẻ hay không, chưa từng nghĩ đến việc năm đó em cắt cổ tay tự sát cả người mẫu me be bét được đưa đến bệnh viện, đứng bên ngoài phòng cấp cứu di ết và chú, ông bà ngoại và tất cả mọi người chờ đợi với tâm trạng như thế nào không? Em tưởng năm đó chỉ mình em là người muốn chết sao? Em có biết tại sao năm đó vừa tốt nghiệp cấp ba xong chị đã bị tổng ra nước ngoài không? Cả nhà đều là vì em, mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng thực ra trong lòng mọi người ai nấy đều oán hận chị. Trách chị không trông nom em, trách chị biến em thành đối tượng để cho cả trường chỉ trích, trách chị hại em đến mức không chịu đựng nổi mà tự sát”, nhiều năm như vậy, Thị Y Thần không biết chuyện khi đó rốt cuộc mình đã sai ở đâu? Tại sao tất cả mọi người trong nhà đều đổ hết cái sai lên đầu cô, lẽ nào chỉ vì năm đó người suýt chút nữa mất mạng là Thị Y Vân chứ không phải là cô sao?

“Lẽ nào mọi người trách nhầm chị sao? Không phải là chị thì còn có thể là ai? Sự thực như thế nào chỉ mình chị là người rõ nhất. Chị đã chịu đựng thay cho tôi những gì? Năm đó chị phát hiện ra việc tôi yêu thầm Tạ Thiệu Văn, chị chưa từng ủng hộ cùng đồng viên tôi, chỉ suốt ngày chỉ trích tôi. Lúc tôi bị nhà trường đuổi học, ánh mắt chị lạnh lùng thờ ơ hết như con gió lạnh ngày đông giá rét, năm đó có ai hiểu được tôi đã phải trải qua như thế nào?” Thị Y Vân ra sức đẩy cô ra, rồi giơ tay lên, nén tay áo lên trung ra vết sẹo khó nhìn nơi cổ tay nói, “Nhìn thấy vết sẹo này trên tay tôi chứ, chị tưởng rằng cứ tùy tiện nói ra vài câu thì không phải là lỗi của chị sao, là tôi có thể xóa sách nó ư?”.

Thị Y Thần nhìn chăm chăm vào vết sẹo đó, nỗi bất bình kim nén trong lòng gần mười năm nay nhất thời cũng bộc phát ra.

“Em chỉ biết một mực mù quáng oán giận chị, cho rằng chị là người giao bức thư đó ra cho giáo viên chủ nhiệm, em có từng nghĩ đến người chị từ nhỏ đã cùng em ăn chung, chơi chung, ngủ chung không, sao chị có thể làm ra loại chuyện như vậy? Thị Y Vân, em thông minh hơn người cơ mà. Một người thông minh như em lẽ nào không biết là ai đã đưa bức thư đó cho giáo viên chủ nhiệm? Em rõ ràng sớm đã biết không phải là lỗi của chị, nhưng vẫn muốn chị phải chịu nỗi oan đó bấy nhiêu năm, đem mọi tội lỗi đổ lên người chị. Thực ra em chỉ cần một người chịu tội thay, tích tụ sự oán giận của em đối với kẻ gánh tội thay là chị đây mà thôi. Nếu như năm đó không có những lời u mê ngoan cố của em, thì thầy Tạ cũng không bị đuổi việc, cô Tạ cũng không ra nông nỗi như ngày hôm nay. Em có biết vì em mà bao nhiêu năm nay thầy Tạ đã phải sống cuộc sống như thế nào không? Em có biết bao nhiêu năm nay cô Tạ đã phải sống khổ sở thế nào không? Những lúc em ra tay báo thù với chị, em có từng nghĩ đến cuộc sống của hai người họ đã khổ sở như thế nào không?”

Lúc Thị Y Vân nghe được mấy chữ “thầy Tạ”, cả người thoáng chốc đờ ra, nhưng liền sau đó lại điên cuồng gào thét chất vấn, “Chị biết cách liên lạc với Tạ Thiệu Văn? Chị vẫn luôn liên lạc với thầy ấy? Chị vẫn luôn liên lạc với thầy ấy sao không nói cho tôi biết? Thị Y Thần, chị còn dám nói năm đó không phải là do chị ư?”.

“Đúng vậy, chị vẫn luôn liên lạc với thầy ấy. Sao chị phải nói cho em biết? Lẽ nào em còn nghi ngờ cuộc đời thầy ấy chưa đủ thảm hại sao? Còn muốn thầy Tạ và cô Tạ lần nữa vĩnh viễn không được sống yên ổn? Em có biết bao nhiêu năm nay, là ai đã phải vì em mà chuộc tội thay không? Là chị đấy! Tại sao chị lại phải gánh tội thay em suốt gần mười năm trời? Bởi vì em họ Thị, mà chị cũng họ Thị. Em luôn luôn tìm cách đối phó với chị, phá hoại tất cả những mối quan hệ yêu đương của chị, chị vẫn luôn không thèm tính toán với em, không phải bởi vì chị cảm thấy có lỗi hay nợ nần gì em, mà là bởi chị không muốn cả nhà lại phải trải qua một trận đau thương khổ sở. Nhưng lúc này chị cảm thấy chị làm như vậy chẳng khác nào nuôi ong tay áo. Em tưởng rằng trên thế gian này chỉ mình em là kẻ thâm độc nhất thôi sao, vậy được! Hôm nay chị dẫn em đi xem xem, bởi vì em, mà cuộc sống bao nhiêu năm nay của thầy Tạ đã trải qua như thế nào”, Thị Y Thần kéo ống tay áo Thị Y Vân xuống rồi lôi cô ta ra khỏi phòng làm việc.

Bên ngoài cửa, Lục Thần Hòa đang lặng lẽ đứng chờ, nhìn thấy Thị Y Thần kéo Thị Y Vân với bộ dạng có chút thảm hại ra ngoài, trên má hai người đều hằn rõ dấu vết của năm đầu ngón tay, anh vô thức nhíu mày.

Thị Y Thần nói với anh, “Phiền anh đưa bọn em đến bệnh viện Thần kinh”.

Anh gật đầu.

Manh Manh và Sa Sa rất muốn hóng hót, nhưng lại ngại Lục Thần Hòa, nên chỉ đành đứng từ xa nhìn về phía văn phòng, nghe loáng thoáng được một vài chuyện mà thôi. Vừa thấy mặt mũi Boss hầm hầm tức giận lôi Thị Y Vân ra ngoài, bọn họ chỉ dám ngoan ngoãn đứng từ xa xì xào bàn tán, rồi đưa ra đủ loại suy đoán.

Thị Y Vân muốn hét vang tay Thị Y Thần ra, nhưng cô ta không ngờ được rằng, sức lực của Thị Y Thần lại lớn đến vậy, gần như thiếu chút nữa là xé rách tan áo của cô ta, mạnh mẽ kéo thẳng cô ta ra cửa. Thị Y Vân không chịu nổi nữa, hét tay Y Thần ra tức giận, “Chị buông tay ra! Tự tôi có thể đi được!”.

Thị Y Thần buông tay cô ta ra, cô ta cũng không âm ỉ lên nữa, từ đầu đến cuối chỉ luôn tĩnh lặng, mãi cho đến khi xe được lái thẳng đến bệnh viện Thần kinh.

Bệnh viện Thần kinh vào buổi tối, không hề tĩnh lặng như người ta tưởng tượng. Dưới màn đêm u tối chỉ le lói mấy ngôi sao giữa bầu trời, gió lạnh thổi khiến đám lá xào xạc, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng ào ào, càng toát ra vẻ cô liêu tịch mịch của những ngày đầu đông.

Sau những khung cửa sổ của tòa nhà chính bệnh viện thỉnh thoảng lại phát ra tiếng kêu gào la hét của bệnh nhân, khiến người nghe phải sồn da gà.

Thị Y Vân đột nhiên kéo Thị Y Thần lại, hoang mang bất an, “Sao chị lại đưa tôi đến đây? Lẽ nào Tạ Thiệu Văn bị điên rồi sao?”.

“Nếu trong lòng em còn bốn chữ ‘tôn sư trọng đạo’, thì hãy gọi thầy ấy một tiếng thầy Tạ”, Thị Y Thần lạnh lùng hát văng tay cô ta ra. Bước vào thang máy, Thị Y Vân bất giác cảm thấy ớn lạnh, hai tay vô thức ôm chặt lấy cơ thể.

Khuôn mặt Thị Y Thần lạnh băng, đột nhiên bàn tay lạnh lẽo của cô được cuộn tròn trong lòng một bàn tay ấm áp, cảm giác ấm áp từ những đầu ngón tay dần dần lan tỏa, thấm vào tận trái tim. Cô mím môi quay sang nhìn Lục Thần Hòa, ánh mắt anh trầm tĩnh ấm áp, trao cho cô sự cố vũ tràn đầy.

Tạ Thiệu Văn đang ngồi trước cửa sổ, kể chuyện cho vợ mình là La Minh Tuệ nghe. La Minh Tuệ không biết đã chìm vào giấc ngủ từ khi nào. Ông nhẹ nhàng giúp bà cài lại mền chăn, vừa xoay người liền thấy Thị Y Thần dẫn theo một chàng trai cao ráo đẹp trai đứng ngoài cửa phòng bệnh. Ông vui mừng đứng dậy chào hỏi, “Ồ? Y Thần, muộn như vậy rồi sao em lại đột nhiên rảnh rỗi đến đây thế? Chàng trai này là bạn trai của em sao?”.

“Vâng. Xin lỗi, thầy Tạ...”, cô chưa kịp giới thiệu Lục Thần Hòa thì phía sau Thị Y Vân đã đẩy cô ra.

Tạ Thiệu Văn nhìn thấy Thị Y Vân bỗng nhiên xuất hiện, khuôn mặt vốn đượm ý cười bỗng chốc trầm xuống. Ông vô thức đưa mắt nhìn vợ mình đang nằm trên giường bệnh, chỉ sợ bà nhìn thấy Thị Y Vân thì sẽ kích động không kiểm soát được cảm xúc. Ông quên mất rằng vợ mình đã ngủ, chỉ là phản xạ có điều kiện. Thực ra ông cũng không cần phải lo lắng, một người vợ bị điên sớm đã quên sạch hết thấy mọi thứ, ngay cả ông cũng không nhận ra, thì còn có thể nhớ được ai chứ?

Thị Y Thần cúi người thật sâu nói với Tạ Thiệu Văn, “Em xin lỗi, thầy Tạ, vốn dĩ em không muốn làm phiền cuộc sống của thầy, nhưng em cảm thấy vẫn nên dẫn nó đến đây. Em xin lỗi, em không thể để nó tiếp tục sai trái được nữa, nó phải nhận thức được năm đó bản thân đã làm chuyện sai trái gì”.

Thời gian gần mười năm, Thị Y Vân nhìn Tạ Thiệu Văn giờ đã già đi trông thấy, mái tóc hoa râm bạc trắng hai bên mai cùng đôi mắt đầy nếp nhăn, trong lòng cô ta cảm xúc ngổn ngang. Thầy Tạ năm đó anh tuấn nho nhã, phong lưu phóng khoáng, đầy nhiệt huyết. Người đàn ông mà bất kể là lúc nghiêm túc giảng dạy trên bục giảng hay thoải mái sau giờ dạy đều toát lên vẻ quyến rũ. Chỉ dựa vào vẻ bề ngoài đó thôi đã đủ khiến trái tim bao nhiêu thiếu nữ ngây thơ mới lớn điên đảo. Giờ đây khi bị năm tháng vô tình giã vò thành dáng vẻ như lúc này, nước mắt Thị Y Vân chợt tuôn rơi.

Nụ cười của Tạ Thiệu Văn vô cùng cứng nhắc, ông khẽ thờ dài một tiếng rồi nói, “Không sao, chuyện gì nên tới thì cuối cùng sẽ tới, chuyện gì nên đối diện thì đến cuối cùng vẫn phải đối diện. Có chuyện gì thì mau nói ra đi. Thầy không muốn đánh thức Minh Tuệ”.

Tạ Thiệu Văn bước ra khỏi phòng bệnh, Thị Y Vân nhìn bóng lưng gầy gò của ông, vô thức bước theo ông ra ngoài như một con rối.

Thị Y Thần đứng đợi bên ngoài cửa phòng bệnh, không hề đi theo hai người họ, hai mắt chăm chú nhìn chăm chăm La Minh Tuệ đang ngủ say trên giường, trong lòng cô vô cùng khó chịu. Nếu như lúc đó cô có thể ngăn cản triệt để sự u mê của Thị Y Vân sớm hơn, thì sẽ không dẫn đến tận bị kịch cho gia đình thầy Tạ như ngày hôm nay.

“Anh có biết chuyện giữa em và Cao Minh Dương không?” Cô ghen ngào nói với Lục Thần Hòa.

“Ừm, đại khái cũng có thể đoán ra giữa em và em gái xảy ra chuyện gì. Nếu em cảm thấy buồn, không muốn nói thì cũng không cần nói”, Lục Thần Hòa vẫn luôn nắm lấy tay cô, chưa từng buông lơi.

Nước mắt Y Thần trong phút chốc cũng tuôn rơi, cô nói, “Không sao, giấu kín gần mười năm nay, sớm đã mọc rễ này nằm từ lâu rồi, bây giờ đến lúc diệt trừ tận gốc, dọn dẹp sạch sẽ rồi”.

Kí ức chôn giấu đã lâu như được phủ một lớp bụi dày, một khi được lật giở ra, sẽ bốc mùi mục nát nồng nặc.

Cô nhìn bầu trời đen tối bên ngoài cửa sổ, bầu trời le lói mấy vì sao nhưng vẫn không giảm đi vẻ lạnh lẽo, tựa như đưa người ta trở về cái đêm không thể ngủ năm đó.

Nếu như không phải trải qua chuyện cuối năm cấp ba, trong mắt Thị Y Vân, cô vĩnh viễn là người chị tốt đáng tin cậy. Mà trong mắt cô, Thị Y Vân cũng vĩnh viễn là một cô em gái xinh đẹp hoạt bát đáng yêu. Nhưng không ai ngờ được rằng, một sự việc long trời lở đất đã bị phát hiện ra, để lại vết thương lòng cho cả cô và Thị Y Vân nhiều năm như vậy vẫn không cách nào khép miệng.

Năm đó, cô và Thị Y Vân đều mới mười sáu mười bảy tuổi. Bởi vì là hai chị em gái, tuổi tác xấp xỉ nhau, cho nên bắt đầu từ hồi mẫu giáo, hai người được phân vào một lớp. Sau này lên tiểu học, cấp hai rồi cấp ba, hai người vẫn luôn được xếp học cùng một lớp với nhau. Hai người cùng nhau đến lớp, cùng nhau tan học, tình cảm vô cùng tốt đẹp, thường xuyên rúc vào một tấm chăn mà tâm sự, các bạn học cùng lớp ai nấy đều vô cùng ngưỡng mộ tình cảm của hai chị em họ.

Bắt đầu từ năm cuối cùng của thời cấp ba, mọi chuyện dần dần thay đổi, mà tình cảm chị em giữa hai người họ cũng chỉ duy trì được đến mấy tháng đầu của năm cuối cấp đó.

Đúng vào mùa xuân năm hai người chuẩn bị tốt nghiệp cấp ba đó, có một buổi tan học, trong phòng học không còn một ai, Y Thần đang trực nhật dọn dẹp vệ sinh, cầm cây lau nhà đã được giặt sạch sẽ trở về phòng học liền thấy Thị Y Vân vô cùng bí mật lấy một bức thư từ trong cặp sách ra, rồi lại rút từ trong bì thư ra một tờ giấy viết thư rất đẹp, miệng lẩm bẩm như đang đọc thư vậy, hai hàng lông mày nhíu chặt lại, dường như có chuyện gì đó khiến con bé do dự.

Y Thần nhón chân nhẹ nhàng bước tới chỗ con bé, quyết định dọa cho nó một phen, “Ừ ồa!”.

“Chị muốn chết à!” Thị Y Vân thực sự bị cô dọa cho sợ chết khiếp, ra sức vỗ vỗ lồng ngực.

“Là người nào dám ăn mật gấu gan hùm không sợ chết mà đi viết thư tình cho đại mỹ nhân nhà chúng ta đây?”

Thị Y Vân từ nhỏ đã vô cùng xinh đẹp, bắt đầu từ năm học lớp năm lớp sáu, đã có cậu bạn trai không có việc gì cũng chạy đến nhà bọn họ, đến năm cấp hai thì thỉnh thoảng lại nhận được thư tình của mấy cậu con trai nhét vào cặp sách. Mà mỗi lần người thay Thị Y Vân đứng ra làm bìa đỡ đạn đều là Thị Y Thần cô, cho nên suốt những năm cấp hai, cô rất bất hạnh được gán cho một biệt hiệu mỹ miều, người ta gọi là “cọc mẹ”, khiến cho mấy cậu bạn nam muốn theo đuổi cô cũng phải chùn bước. Đó luôn là điều khiến cô nuối tiếc nhất.

Y Thần tưởng rằng Thị Y Vân lại nhận được thư tình của một cậu nam sinh không sợ chết nào đó nhét vào cặp, cho nên liền cướp lấy chuẩn bị anh dũng đi tiêu diệt quân địch. Nhưng lúc cô nhìn thấy đề thư và tên người nhận, Y Thần bị dọa cho sợ hãi, suýt chút nữa nói không nên lời. Cô lắp ba lắp bắp hỏi Thị Y Vân, “Em... em... em... sao... sao có thể viết thư tình cho thầy Tạ được cơ chứ?”.

Cô ngần ngại không thể nghĩ được rằng Thị Y Vân lại dám viết thư tình cho thầy giáo Vật lý Tạ Thiệu Văn.

Thầy Tạ năm đó chỉ khoảng ba bốn mươi tuổi, đáng vẻ thầy vô cùng anh tuấn nho nhã, thân hình cao lớn, nếu đi trên đường thì đối với những cô gái mới lớn như bọn họ năm đó, hệt như người mẫu nam đang bước trên sàn catwalk vậy. Ở thầy ấy toát ra thứ khí chất đặc biệt mà chỉ những người đàn ông trưởng thành mới có, chứ mấy cậu nam sinh cùng lứa tuổi với bọn họ tuyệt đối không thể bì nổi. Trong buổi dạ hội đón Tết năm cuối cấp, dưới sự vận động của những thầy cô giáo khác thầy Tạ cùng với một cô giáo đã nhảy một điệu Latinh đầy nhiệt tình, động tác phóng khoáng mà tràn đầy sức quyến rũ, khác xa về nghiêm túc lạnh lùng lúc thầy đứng trên bục giảng, cứ như hai người hoàn toàn khác nhau vậy. Điệu nhảy kết thúc, không biết đã đánh cắp biết bao trái tim ngây thơ của những thiếu nữ mới lớn. Thầy Tạ vốn dĩ đã rất nổi tiếng trong trường giờ vì điệu nhảy đó mà trở thành tâm điểm bàn tán của tất cả đám nữ sinh.

“Sao lại không viết được chứ? Em thích thầy ấy. Thầy ấy đẹp trai phong độ như vậy, mặc dù lúc lên lớp có hơi nghiêm túc không chịu nở nụ cười, nhưng chị không biết lúc thầy ấy cười mê người đến mức nào đâu. Còn nữa lúc thầy ấy khiêu vũ, thực sự khiến người ta phải đắm đuối mà”, nói đến hai từ đắm đuối, mặt Thị Y Vân liền lộ rõ vẻ say mê đắm đuối, “Chị đọc giúp em xem, viết như thế này được chưa?”.

Lúc đó giữa hai người họ, không hề có bất kì bí mật nào.

Cầm trong tay bức thư tràn ngập tình ý nồng nàn của một thiếu nữ mới lớn, không chỉ bàn tay của Thị Y Thần mà ngay cả trái tim cô cũng không ngừng run rẩy.

“Sao nào? Em viết không tồi đúng không?” Thị Y Vân thu bức thư lại, hài lòng ngắm nhìn.

Mặc dù cô cũng rất yêu thích vẻ đẹp trai của thầy Tạ, nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức tình cảm thầy trò, chứ không phải là vẻ mê luyến đến mức viết thư tình như Thị Y Vân. Yêu thầm thầy giáo của mình, đối với mỗi cô gái khi còn khoác trên mình bộ đồng phục học sinh có lẽ đều đã từng trải qua những chuyện như vậy, nhưng cũng chỉ là để trong lòng mà thôi. Còn như Thị Y Vân viết thư tình cho thầy giáo mình thế này, đối với cô mà nói là một sai lầm vô cùng nghiêm trọng.

“Đây không phải là vấn đề viết có hay hay không. Em là học trò của thầy ấy mà, em mới mười sáu mười bảy tuổi, thầy ấy đã hơn ba mươi tuổi rồi. Nếu ở thời cô đại thì tuổi tác của thầy ấy sánh ngang với tuổi của bố em đấy, hơn nữa thầy ấy cũng đã kết hôn rồi...” Y Thần càng nói càng sốt ruột, muốn khuyên nhủ Thị Y Vân nhưng lại bị chặn họng.

“Từ xưa tới nay, trâu già đi gặm cỏ non đầy ra đấy. Em cũng đâu muốn thầy ấy li hôn vợ, em chỉ là thích thầy ấy, muốn ngày ngày được nhìn thấy thầy ấy mà thôi. Chỉ cần hằng ngày có thể nhìn thấy thầy ấy, ở cùng thầy ấy, thì trái tim em đã mãn nguyện lắm rồi.”

“Em làm như thế này, chính là người thứ ba chen ngang vào hạnh phúc của người khác, là vi phạm vào giá trị đạo đức của xã hội. Bộ dạng của em bây giờ, giống như những gì thầy giáo sinh học đã nói tuổi trẻ bùng nổ, dễ kích động, mù quáng, không lí trí.” Y Thần không thể hiểu nổi, Thị Y Vân sao lại có ý nghĩ đáng sợ đến vậy.

Sắc mặt Thị Y Vân lạnh băng, vội vàng giấu bức thư sau người, có chút tức giận, “Em cũng đâu có ăn cướp ăn trộm, cũng đâu giết người phóng hỏa, chẳng qua cũng chỉ là thích một người mà thôi, thế mà bị chị nói cứ như làm ra tội ác tày trời vậy!”.

“Làm người thứ ba, đối với nhà họ Thị chúng ta chính là tội ác tày trời! Bây giờ mặc dù em vẫn chưa làm, nhưng chỉ cần suy nghĩ của em muốn làm như vậy cũng đã là không được rồi. Thân làm chị gái em, chị không thể để em làm như vậy. Đưa thư tình ra đây!” Cô nhất định phải ngăn cản Thị Y Vân làm ra loại chuyện mà không cách nào tha thứ đó mới được.

“Chị? Chị chẳng qua cũng chỉ sinh trước em một tháng thôi hay sao? Còn nữa, chúng ta cũng đâu phải cùng một mẹ một bố sinh ra, chỉ là chị em họ. Chuyện của em không cần chị quản. Chị tránh ra!” Thị Y Vân có chút tức giận, bắt đầu vạch rõ ranh giới.

“Chị không đi! Em mau đưa bức thư cho chị, không được phép đưa cho thầy Tạ”, Y Thần đưa tay cướp bức thư từ trong tay Thị Y Vân.

“Không đưa!” Thị Y Vân chớp lấy bức thư, sống chết cũng không chịu đưa.

Sau một hồi vật lộn cướp giật, chỉ nghe thấy một tiếng “xoạt” vang lên, tờ giấy viết thư đẹp đẽ bị xé tan thành hai mảnh.

Thị Y Vân nhìn bức thư bị xé tan, suýt chút nữa phát điên, đưa tay ra dùng hết sức đẩy Thị Y Thần. Y Thần bị mất đi trọng tâm, ngã nhào xuống đất.

Thị Y Vân trừng lớn đôi mắt xinh đẹp, tức giận gào thét: “Thị Y Thần, em ghét chị! Nếu chị dám nói chuyện này với mẹ em và giáo viên chủ nhiệm, em sẽ không tha cho chị đâu!”, nói xong Thị Y Vân liền nhặt cặp xách lên rồi chạy ra ngoài với đôi mắt đỏ hoe.

Bắt đầu từ ngày hôm đó, Thị Y Vân không về nhà cùng cô nữa, không cùng nhau làm bài tập, cũng không cùng chen chúc trên một chiếc giường, ngay cả lúc ăn cơm buổi tối, cũng không chịu nói với cô lời nào. Người nhà cũng không quá để ý, chỉ xem như hai cô nhóc đang giận dỗi nhau mấy chuyện vụn vặt mà thôi.

Trong lòng Y Thần vẫn luôn có chút bất an mơ hồ, cô sợ Thị Y Vân lại viết một bức thư khác rồi đưa cho thầy Tạ, cho nên hằng ngày đành bí mật quan sát Thị Y Vân và thầy Tạ mà thôi.

Sau một tuần quan sát, thầy Tạ mọi thứ đều bình thường, lúc lên lớp vẫn vô cùng nghiêm túc, khi hết giờ thì vui vẻ hòa đồng, không nhìn ra có bất kì vấn đề gì, hoàn toàn không giống với dáng vẻ phiền muộn khi nhận được thư tình quấy rối của nữ sinh. Nhưng mà Thị Y Vân thì hoàn toàn ngược lại, vốn dĩ tính cách rất hoạt bát, ngày nào cũng chun mũi liếc mắt lườm nguyệt giận dỗi cô, nay đột nhiên trở lên thờ ơ lạnh nhạt, ngay cả sức lực giận dỗi cô cũng không có.

Y Thần biết, thế này là xong rồi, Thị Y Vân nhất định là đã lại viết thêm một bức thư tình nữa đưa cho thầy Tạ, mà thầy Tạ nhất định là đã từ chối Thị Y Vân, nếu không mấy ngày nay trông con bé đã không mệt mỏi chán nản như vậy.

Mỗi lúc Y Thần muốn nói chuyện với con bé, Thị Y Vân vừa nhìn thấy cô, liền trực tiếp chặn họng cô lại bằng một câu, “Em không muốn nói chuyện với chị, chị tránh ra”. Đợi đến khi cô định thần lại được, thì đã không thấy bóng dáng Thị Y Vân đâu rồi.

Lại một tuần nữa trôi qua, vào một buổi tan học, cô vội vàng đuổi theo Thị Y Vân, vừa hay đụng phải thầy Tạ ở cầu thang. Thị Y Thần khẽ chào một tiếng “thầy Tạ”.

Đôi mày liễu mác của thầy Tạ khẽ nhíu lên, mi tâm nhíu chặt lại nhìn cô, về mặt lúc đó của thầy ấy dường như muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi.

Y Thần đoán biểu cảm thế này của thầy Tạ không phải vì Thị Y Vân đã làm chuyện gì quá đáng đâu chứ.

Y Thần đang định đi, thầy Tạ liền đột nhiên gọi giật cô lại, “Thị Y Thần, em về nhà nói chuyện với Thị Y Vân, chỉ còn hơn một tháng nữa là đến kì thi đại học rồi, bảo con bé nên chú trọng vào việc học tập. Còn nữa, bảo con bé đừng đi theo thầy đến nhà thầy nữa, trời tối muộn, một mình con bé về nhà không an toàn”.

Những lời của thầy Tạ, khiến trái tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Thị Y Vân không chỉ viết một bức thư tình, mà nó còn dám đi theo thầy Tạ về nhà... Thì ra nửa tháng nay Thị Y Vân không về nhà cùng cô, cô còn tưởng con bé giận dỗi mình, hóa ra là vì đi theo thầy Tạ về nhà.

Y Thần cúi đầu thật sâu rồi cung kính nói, “Thầy Tạ, em thay mặt Thị Y Vân xin lỗi thầy, làm phiền thầy quá rồi”.

“Không phải là lỗi của em, em cũng chăm chỉ ôn tập đi, thi cử đạt thành tích tốt nhé.”

Y Thần gật đầu với thầy Tạ, sau đó nhanh chân đuổi theo ra hướng cổng trường. Cô chạy một đoạn khá xa, cuối cùng cũng đuổi kịp Thị Y Vân. Cô kéo Thị Y Vân đến một góc phố khá yên tĩnh nói, “Em có phải điên rồi không? Sao lại dám viết một bức thư khác đưa cho thầy Tạ? Còn đi theo thầy ấy về nhà nữa?”.

Thị Y Vân liếc mắt lườm cô, rồi hất văng tay cô ra nói, “Ai cần chị quản!”.

“Em...” Cô sững người, Thị Y Vân trước giờ dịu dàng như nước nay đột nhiên trở lên cứng đầu không chịu nói lí lẽ, “Chị chỉ muốn tốt đẹp cho em mà thôi!”.

“Thị Y Thần, chị đừng có mở miệng ra là nói vì em! Thích một người có gì sai sao? Lẽ nào chị chưa từng yêu thầm ai đó? Em biết chị thích một bạn nam, tại sao chị vẫn không hiểu tâm trạng khi thích một người là như thế sao? Còn hơn một tháng nữa là tốt nghiệp rồi, sau này không còn được nhìn thấy thầy ấy nữa. Tâm trạng khi thích một người mà không cách nào có được chị có thể hiểu sao?”

“Chị có thầm mến ai đó, thì cũng chỉ để trong lòng, không có nghĩa là nhất định phải nói ra. Em bây giờ không chỉ là vấn đề yêu sớm, mà là yêu thầy của mình đấy, là kẻ thức ba chen chân vào hạnh phúc của người khác đấy!”

“Yêu thầy của mình thì đã sao? Có gì không được chứ? Lỗ Tấn và Hứa Quảng Bình chẳng phải cũng là mối tình thầy trò sao? Hứa Quảng Bình chẳng phải cũng vì chủ động viết thư cho Lỗ Tấn nên mới có được kết quả sao? Tại sao em không thể làm như vậy? Em không hề nói em muốn làm người thứ ba, em chỉ đơn thuần là thích thầy ấy mà thôi, điều này cũng không được sao?”

Y Thần không biết phải giải thích như thế nào với Thị Y Vân, đầu óc Thị Y Vân lúc này đột nhiên như bị lộn xộn, mất một dây thần kinh vậy, vẫn khẳng khái với suy nghĩ sai lầm của mình, “Hứa Quảng Bình không giống với em, cô ấy lớn tuổi hơn em, thời đại của bọn họ không giống với chúng ta bây giờ. Thầy Tạ là người đã có gia đình, em viết thư tình cho thầy ấy như thế này, lại còn đi theo thầy ấy về nhà, em muốn làm gì chứ hả? Y Vân, em tỉnh táo lại một chút có được không? Cho dù là ở thời đại nào đi chăng nữa, thì mối tình thầy trò là điều không cho phép. Em làm như vậy không chỉ hại chính mình, mà còn liên lụy đến cả thầy Tạ nữa đấy”.

“Nếu như chị thực lòng muốn tốt cho em, thì đừng có nhúng tay vào chuyện này nữa!”

“Em đừng có ương bướng có chấp mê muội như vậy có được không? Thầy Tạ không muốn bị em làm phiền nữa đâu!”

Thị Y Vân thoát tiên ngẩn người ra, ánh mắt lộ rõ vẻ nghi hoặc, rồi liền đó là nỗi con phần nộ. Con bé dường như bị mất đi lí trí, trở lên điên cuồng, “Thì ra là do chị ngăn đường em! Là em điên rồi đó thì đã sao? Bây giờ thì chị vui rồi chứ? Vốn dĩ thầy ấy đối với em rất tốt, bây giờ ngay cả nhìn thêm một cái cũng không muốn. Lúc ở trên lớp gọi người trả lời câu hỏi cũng không chọn em, tan học thấy em thì tránh như gặp phải tà ma dịch bệnh. Chị nói xem, có phải chị đã nói xấu gì em trước mặt thầy ấy đúng không? Cho nên thầy ấy mới đối xử với em như vậy!”

“Em... sao em có thể cho rằng chị ngăn đường em chứ?” Lúc này cô thực sự cảm thấy Thị Y Vân điên thật rồi, “Em đừng có đã sai rồi lại thêm sai nữa, em làm như vậy không chỉ hủy hoại bản thân mà còn hại luôn cả thầy Tạ đấy”.

Cho dù cô có nói gì, Thị Y Vân cũng đều không chịu nghe, “Thị Y Thần, em nói cho chị biết lần nữa, chuyện này của em không cần chị quản. Nếu như chị còn tiếp tục nhúng tay vào, em sẽ đoạn tuyệt tình chị em với chị đấy!”.

Y Thần nhìn bóng dáng Thị Y Vân chạy đi, điều duy nhất cô có thể làm chính là đứng chết chân tại chỗ mà hoang mang khổ sở.

Y Thần biết Thị Y Vân đang giận mình, cô vốn còn hi vọng rằng chuyện này sẽ nhanh chóng qua đi, hoặc là qua đi, hoặc là chìm vào quên lãng. Nhưng chỉ còn hơn một tháng nữa là đã đến kì thi đại học rồi, nếu Thị Y Vân còn tiếp tục gây chuyện âm ỉ như thế này nữa, cô thực sự không biết phải làm gì với con bé mới được. Y Thần nghĩ ngợi một hồi, rồi quyết định nói chuyện này cho mẹ và dì út nghe.

Nhưng, Y Thần còn chưa kịp nói chuyện đó cho mẹ và dì út, thì ngay ngày hôm sau một cơn phong ba bão táp đột ngột kéo đến khiến người ta không cách nào chống đỡ nổi.

Trời nổi cơn phong ba, một người phụ nữ dáng dấp cao gầy mặc chiếc váy dài để lộ chiếc bụng bầu nhỏ, tóc tai bù xù, toàn thân bị dính nước mưa ướt đầm đẫm nhiên xông vào lớp học, cất giọng sắc lạnh đến chói tai nói, “Ai là Thị Y Vân?”.

Khi đó tất cả mọi người trong lớp đều kinh ngạc tột độ.

Không biết là ai đã chỉ vào Thị Y Vân, người phụ nữ đó nhanh chóng xông đến trước mặt con bé, giơ tay lên và giáng cho nó một cái bạt tai. Một cái tát này, khiến Thị Y Vân bị đánh tới mức hoa mắt chóng mặt. Lúc người phụ nữ đó định giáng thêm cái tát thứ hai, thì Y Thần không thể ngồi yên được nữa, cô nhanh chóng lao đến trước mặt người phụ nữ đó, nắm lấy cổ tay người phụ nữ đó thật chặt rồi nói với Thị Y Vân, “Y Vân, mau chạy đi!”.

Người phụ nữ đó dường như nổi cơn điên loạn, lớn tiếng chửi bới, “Cô còn nhỏ tuổi không lo học hành cho tử tế, sao lại học thói hư tật xấu đi phá vỡ gia đình người khác? Cô có biết là vì cô, mà Thiệu Văn bị quy chụp tội danh dụ dỗ học sinh không, bị nhà trường đình chỉ công tác không? Cô có biết là vì cô, mà đứa con sắp sửa ra đời của tôi không biết phải làm thế nào không? Người nhà cô không dạy cho cô biết thế nào là luân thường đạo lý sao? Hôm nay tôi phải xé xác cô ra!”.

Thị Y Thần kéo cổ tay người phụ nữ đó, không dám dùng quá sức, bởi vì bà là phụ nữ có thai, nhưng cô cũng không muốn để bà làm tổn thương đến Thị Y Vân, tuy nhiên không biết lúc đó cô đã làm thế nào mà có thể dùng thân thể gầy gò nhỏ bé của mình để chống đỡ lại sức mạnh của người phụ nữ cao gầy đó. Rất nhanh sau đó, người phụ nữ đã có thể giẫy giụa thoát ra, đẩy cô ngã nhào xuống nền đất.

Thị Y Vân sau khi bị tát cho một cái vẫn ngây người đứng nguyên tại chỗ, hoàn toàn không biết phải làm sao, sau đó còn bị người phụ nữ đó tát liên tục mấy cái.

Rất nhanh sau đó, thầy Tạ và giáo viên chủ nhiệm liền xông vào phòng học. Thầy Tạ ôm lấy người phụ nữ đó rồi kéo bà ta ra ngoài. Trước khi đi, ánh mắt thầy ấy nhìn Thị Y Vân tràn ngập vẻ thông hận cùng bi thương.

Sau chuyện ồn ào đó, cả trường ai cũng biết Thị Y Vân theo đuổi thầy Tạ. Vốn dĩ thầy Tạ chỉ mới bị nhà trường đình chỉ công tác, nhưng sau khi vợ thầy là La Minh Tuệ đến làm loạn lên, thầy ấy đã trực tiếp bị đuổi việc, ngay cả giáo viên chủ nhiệm cũng bị liên lụy theo bởi vì dạy dỗ không nghiêm, nên phải viết kiểm điểm liên tục. Thị Y Vân gần như ngày nào cũng bị giáo viên chủ nhiệm gọi ra dạy dỗ rất lâu. Dì út và chú bị nhà trường gọi đến, sau khi biết chuyện trở về nhà đã đánh cho Thị Y Vân một trận thừa sống thiếu chết. Y Thần cũng không thoát được bị giáo huấn, mẹ cô đã mắng chửi cô rất lâu, nói là sao đã biết chuyện mà không chịu nói ra.

Kể từ ngày hôm đó, cho dù là đi đến đâu Thị Y Vân cũng phải đối diện với sự chỉ trích của người khác. Lúc ở trên lớp, tất cả các bạn học đều nhìn con bé bằng ánh mắt lạnh lùng phi nghĩa. Chỉ trong vòng một tuần ngắn ngủi, tinh thần nó dường như sụp đổ hoàn toàn. Đến một ngày không thấy con bé đi học nữa, thì cả nhà đã được một phen náo loạn...

Thị Y Thần chỉ cần nhắm mắt lại là sẽ nhớ đến cảnh tượng Thị Y Vân nằm trong phòng với máu me bết.

“Thư tình là do một cậu bạn nam thích Thị Y Vân nhất được, bởi vì Y Vân đã từ chối cậu ta, nên cậu ta mới có ý nghĩ báo thù, âm thầm giao bức thư đó đến phòng làm việc của hiệu trưởng. Nhưng cậu ta không ngờ được rằng hậu quả của chuyện đó lại nghiêm trọng như vậy. Sau khi em từ Anh trở về mới biết được chuyện đó. Em đã xông đến công ty nơi cậu ta làm việc cho cậu ta một trận, nhưng mà mọi thứ đã không cách nào bù đắp lại nỗi rồi. Thầy Tạ và vợ thầy đã không cách nào quay trở lại được như xưa. Anh biết không? Lúc đó vợ thầy Tạ chỉ còn hai tháng nữa là sinh rồi, mọi người đều nói phụ nữ mang thai rất nhạy cảm. Thị Y Vân làm loạn khiến tâm trạng vợ thầy ấy không được ổn định, thêm chuyện thầy Tạ bị đình chỉ công tác, khiến vợ thầy ấy không cách nào chịu đựng nổi sự dả kích đó, cho nên mới nổi điên chạy đến trường học làm loạn. Sau khi em ra nước ngoài, không lâu sau đó liền nghe Kiều Na nói vợ thầy bị sinh non, đứa trẻ không giữ được, bà mắc chứng trầm cảm, đã từng tự sát từng làm náo loạn âm ỉ, đến cuối cùng trở thành bộ dạng như ngày hôm nay... Em không biết gần đây năm qua thầy Tạ đã trải qua như thế nào... Điều duy nhất em có thể làm là trong suốt những năm qua

âm thầm trợ giúp kinh tế cho thầy ấy, không được để cho thầy biết, bởi vì một khi để thầy biết rồi thì nhất định sẽ từ chối không nhận nữa”, Y Thần nói đến đây rồi không cách nào tiếp tục nữa, giọng nói cũng nghẹn đi, nước mắt tí tách tuôn rơi.

Lục Thần Hòa nhẹ nhàng kéo cô vào lòng, giọng nói dịu dàng, “Em không làm gì sai cả, em đã từng khuyên nó, cũng đã từng ngăn cản nó, chỉ là Thị Y Vân không chịu nghe”.

“Không, em sai rồi. Mặc dù bức thư tình đó không phải là do em giao nộp, nhưng nếu như em nói cho mẹ và dì út biết sớm hơn một chút, thì bọn họ nhất định sẽ ngăn cản được chuyện này, có lẽ mọi chuyện đã không thành ra như vậy. Y Vân sẽ không phải chịu tổn thương, thầy Tạ và vợ thầy cũng không phải khổ khổ như bây giờ. Em rõ ràng đã biết từ sớm, nhưng đã không kịp thời nói cho mọi người biết. Em như vậy, thì có khác gì so với cậu bạn nam đã giao nộp bức thư đó ra chứ...”

Hồi tưởng lại câu chuyện mười năm về trước, Y Thần vẫn luôn không hiểu nổi rốt cuộc mình đã sai ở đâu, tại sao năm đó mẹ cô kiên quyết phải đưa cô ra nước ngoài học, cho dù có xảy ra chuyện gì, thì người sai vẫn vĩnh viễn là cô, và Thị Y Vân thì luôn đúng. Mấy năm ở Anh, cô tuyệt vọng điên cuồng lao đầu vào học hành mà không màng đến thứ gì khác, thậm chí còn có cảm giác sẽ không bao giờ về nước nữa.

Sau khi được mẹ lôi cổ về nước, trong lòng cô cực kì vui mừng, nhưng vận đen trong chuyện tình cảm lại lũ lượt kéo đến. Bắt đầu từ Vương Tiến Huy đến Ngụy Côn rồi đến Cao Minh Dương, ngoài ra còn có các đối tượng xem mặt ABCDXYZ mà ngay cả mặt mũi ra sao cô cũng không tài nào nhớ nổi nữa. Có một khoảng thời gian rất dài, cô tránh để có những va chạm không mấy vui vẻ gì với Thị Y Vân, mượn công việc để làm tê liệt chính mình, thường xuyên làm thêm đến rất muộn mới về nhà. Về nhà rồi cũng trốn vào phòng, ngay cả ngày ba bữa cơm cũng cố tránh để không phải cùng ăn với cả nhà. Mỗi lần mẫu thân đại nhân định nói gì đó với cô, vừa mới mở đầu đã bị cô dùng đủ mọi lí do để lấp liếm cho qua. Y Thần sớm đã quen với việc phải tự điều chỉnh chính mình rồi, nhưng điều cô không hiểu chính là, mẫu thân đại nhân là người có con mắt tinh tường sắc bén, không thể nào không nhìn ra giữa cô và Thị Y Vân có mâu thuẫn. Biết rõ giữa hai người có mâu thuẫn mà vẫn ép cô đi xem mặt rồi để mặc Thị Y Vân làm càn.

Sau này Y Thần dần dần hiểu ra, mẹ làm như vậy là bởi có cái lí riêng của bà, cho dù biết rõ Y Vân làm càn, cũng chỉ đành mắt nhắm mắt mở cho qua. Bởi vì năm đó thứ mà cô nợ Y Vân chính là biết mà không chịu báo. Mẹ muốn thể hiện sự an ủi và áy náy đối với cô cũng chỉ có thể dùng đồ ăn mỹ vị mà bù đắp. Những lúc nhìn thấy bóng dáng mơn mõi của mẹ chờ cô mỗi tối, điều mà cô có thể làm chỉ là tiếp tục kim nén, tức giận, đau lòng và buồn chán chỉ có thể cất giấu vào tận sâu đáy lòng mà thôi.

“Khi đó tuổi còn nhỏ, nếu như mỗi người ai cũng có thể đưa ra quyết định đúng đắn vào lúc mình còn non dại, biết được cái gì là đúng cái gì là sai, thì sao lại có nhiều thanh thiếu niên ngổ ngược đến thế?” Lục Thần Hòa dịu dàng lau đi những giọt lệ trên khuôn mặt cô.

Y Thần ngẩng đầu nhìn Lục Thần Hòa, cẩn thận cảm nhận những lời anh nói.

Cô lại nhìn sang đầu hành lang bên kia, Thị Y Vân sớm đã khóc nức không thành tiếng, quỳ gối trước mặt thầy Tạ.

Sai lầm mười năm trước, cô không cách nào ngăn cản nổi, nhưng ít nhất hôm nay cô đã lấy được dũng khí bước những bước đầu tiên để ngăn cản những sai lầm có thể tiếp tục diễn ra trong tương lai.

Thầy Tạ có tha thứ cho Thị Y Vân hay không, cô không biết được.

Từ sau lúc ở bệnh viện Thần kinh về, nụ cười xinh đẹp ngạo nghễ trên mặt Thị Y Vân đã không còn, cô ta trầm mặc như biến thành một người hoàn toàn khác.

Thị Y Thần không thể ngờ được, suốt mười năm chưa từng ngủ chung giường, mà hôm nay Thị Y Vân đột nhiên ôm gối đến gõ cửa phòng cô, “Hoan nghênh không?”.

“Địa bàn của chị vạch ranh giới với em từ bao giờ chứ?” Y Thần mở rộng cửa, cả cánh cửa nơi trái tim cũng mở.

Thị Y Vân nằm trên giường cô khóc cả một buổi tối, Y Thần cũng không nói gì đặc biệt, chuyện duy nhất có thể làm là đưa khăn giấy cho Y Vân lau nước mắt.

Sáng sớm hôm sau tỉnh dậy, Thị Y Vân mắt mũi sưng húp nói với cô, “Thị Y Thần, em vẫn chưa tha thứ cho chị đâu. Sao chị vẫn đáng ghét hết như trước vậy”.

Y Thần khẽ nở nụ cười rồi đáp lại, “Chẳng sao cả. Chị cũng sẽ không sợ em sẽ lại cướp đi bạn trai của chị đâu”.

Sau đó, Thị Y Vân không đến Jessie’s làm việc nữa, mà ngày nào cũng đến bệnh viện nào. Giống hệt như năm cuối cấp đó, cho dù có khuyên nhủ như thế nào, nó vẫn cố chấp không chịu nghe.

Lúc đầu, Y Thần còn lo lắng Y Vân sẽ gây phiền phức cho thầy Tạ, thậm chí còn lo lắng nhiều năm như vậy rồi không biết liệu nó còn cố chấp mà vẫn đem lòng yêu thích thầy Tạ như năm đó. Nhưng lúc cô nhìn thấy Thị Y Vân lặng lẽ ngồi bên khung cửa gọt táo cho La Minh Tuệ, thì nỗi lo lắng trong lòng cô bỗng chốc tiêu tan.

Ngày mười lăm tháng mười một là ngày đại thọ sáu mươi của bố Lục Thần Hòa, để tránh bị tắc đường, mới sáng sớm ra Lục Thần Hòa đã lái xe đến đón cô.

Lục Thần Hòa vừa đẩy cửa bước vào, Mạnh Mạnh đã nhanh mắt trông thấy rồi lập tức chạy tới đón, “Anh Lục, Jessie đang nghe điện thoại trong văn phòng, anh ngồi đây đợi một chút”.

Lục Thần Hòa khẽ cong miệng cười, nụ cười đó khiến tâm hồn thiếu nữ phải điên đảo.

Một lúc sau, Thị Y Thần nghe điện thoại xong liền bước ra từ văn phòng, thấy anh mặc bộ đồ màu xám bạc quen thuộc liền có chút kinh ngạc. Kiểu dáng thời thượng, chất liệu cao cấp, đường may tinh tế làm nổi bật lên thân hình hoàn mỹ và khí chất vương giả của anh. Trước đến giờ cô luôn tự tin vào tay nghề của mình, tuyệt đối không phải là kiểu mèo tự khen mèo dài đuôi. Lúc trước khi may xong bộ đồ này mang đến cho anh, lúc anh thử xong cô cũng không quá để ý. Hôm nay vào một ngày đặc biệt như thế này, anh lại chọn bộ đồ do cô may để mặc, điều này khiến trái tim Y Thần trào dâng cảm giác vui vẻ cùng ấm áp.

Lục Thần Hòa vuốt chiếc cúc măng séc tinh tế nơi tay áo, cất giọng tán thưởng, “Tay nghề của em quả không tồi, xem ra Jessie’s trong thời gian ngắn không sập tiệm được”.

Y Thần mặc một bộ váy kiểu dáng cổ điển màu vàng với hoa văn chìm, được làm ra bởi một nhà thiết kế khác trong tiệm, bên ngoài khoác hồ một chiếc áo vest mỏng. Theo lời Chu Điện thì: Mở cửa hàng quần áo có lợi nhất chính là điểm này, khi có ngày lễ gì quan trọng, không cần phải điên cuồng ra phố mua sắm chọn lựa mãi mà vẫn không ưng ý.

“Nhờ phúc của anh đấy”, cô trừng mắt lườm anh, lại bắt đầu nguyên rửa cửa tiệm của cô.

Lục Thần Hòa chỉ vào bộ trang phục trên người mình nói. “Thời cổ đại, nương tử đều tự tay may vá quần áo cho phu quân của mình. Em có cảm nhận được niềm hạnh phúc khi làm việc đó?”.

“Không có, em chỉ nghe thấy tiếng trái tim mình đang rĩ máu, bởi vì bộ trang phục này anh đâu có trả tiền cho em”, mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng cô lại cảm thấy ngọt ngào như được rót cả hũ mật vậy.

Anh bật cười thành tiếng đáp lại, “Ok, ngày mai anh sẽ bảo Tiểu Hàn chở một xe lúa đến cho em”.

“Anh có thể sáng tạo hơn một chút được không? Lân nào cũng vậy, nếu không là lúa thì là lúa mạch.”

“Em không cảm thấy đó là loại tiền tệ lưu thông cực kì hạnh phúc sao?”

“Phụt... không thấy.”

Hai người rất nhanh sau đó liền rời khỏi Jessie’s rồi lên xe.

Trước khi khởi động xe, anh quay đầu sang nhìn cô hỏi, “Em có căng thẳng không?”.

“Cũng đâu phải là lên đài xử tử, có gì đâu mà căng thẳng”, mồm miệng thì cứng rắn vậy, nhưng thực ra trong lòng cô đang cực kì hồi hộp, hai bàn tay không ngừng vãn về chiếc túi xách đặt ở trên đùi. Tâm trạng lo lắng căng thẳng như thế này cô chưa từng trải qua, chỉ biết âm thầm giấu kín tận đáy lòng, phải nói cho anh thế nào đây.

Buổi tiệc của đám nhà giàu như trong phim truyền hình cầu huyết cô đã tưởng tượng trong đầu N lần rồi, cũng hết lần này đến lần khác nhắc nhở bản thân giữa mình và Lục Thần Hòa chẳng qua chỉ là một cuộc giao dịch. Mặc dù tối nay cô đến chẳng qua là vì thực hiện nghĩa vụ giao dịch, nhưng tận sâu trong lòng vẫn hoang mang bất an bởi vì ba lần trước xuất hiện trước những người nhà họ Lục tình hình không được lạc quan cho lắm. Ngộ nhờ xảy ra chuyện gì, lẽ nào cô thực sự phải làm như Lục Thần Hòa đã nói, quay người bỏ đi? Cô không muốn làm anh mất mặt.

Lục Thần Hòa vừa nhìn đã thấu tâm tư cô, anh mỉm mỉm môi cười, đưa tay nắm lấy tay cô, đặt lên môi mình rồi nhẹ nhàng hôn lên những ngón tay cô: “Cô vợ xấu xí lần đầu tiên ra mắt bố mẹ chồng, dù sao thì cũng phải tiếp thêm cho em chút sức mạnh”.

Anh không muốn vạch trần cô, nhưng cuối cùng vẫn không kìm lòng được.

Y Thần cắn môi trừng mắt lườm anh rồi rút tay về, làm một cái mặt quỷ nói. “Ai là cô vợ xấu xí của anh chứ? Mau tập trung lái xe đi”.

Lục Thần Hòa dịu dàng cười, rồi chậm rãi khởi động xe.

Chiếc xe chạy bon bon trên đường với tốc độ ổn định, cảnh vật hai bên đường lướt qua rất nhanh, càng lúc càng bị bỏ lại phía xa.

Thị Y Thần còn tưởng anh sẽ đưa cô đến khách sạn Hải Hân ở trung tâm thành phố, nhưng khi nhìn thấy con đường cao tốc chạy vào thành phố càng ngày càng xa, thì cô mới ngộ ra rằng bọn họ không đến khách sạn Hải Hân.

Trước khi trời tối hẳn, chiếc xe cuối cùng cũng đi vào một ngôi làng nghỉ dưỡng. Bên đường là hàng cây bạch quả lá vàng óng ánh cả một vùng, tạo lên phong cảnh vô cùng đặc biệt. Dọc theo con đường xe chạy là một hồ nước mênh mông, phóng tầm mắt ra xa có thể nhìn thấy những con sóng lăn tăn gợn dưới ánh chiều tà le lói, tạo lên thứ sắc vàng long lánh phủ lên mặt hồ.

Thị Y Thần đột nhiên nhớ ra mình đã từng đến nơi này, “Hình như trước đây em đã đến đây rồi thì phải, nếu em nhớ không nhầm thì ở gần đây có một sân golf cao cấp rất nổi tiếng”.

Lục Thần Hòa gật đầu nói, “Đúng vậy, không sai. Chỗ này chính là làng nghỉ dưỡng cùng sân golf cao cấp. Em có biết đánh golf không?”.

“Đương nhiên là không, lần đó chỉ cùng với Chu Điện và mấy người bạn đến đây chơi thôi. Em và Chu Điện cứ như hai kẻ ngốc ở bên ngoài tập đánh, ngay cả sân cỏ cũng không được vào.”

Lục Thần Hòa cười nói, “Hôm nào đó dẫn Chu Điện cùng đến đây, anh sẽ dạy bọn em”.

“Thôi đi, môn thể thao dành cho người già này không thích hợp với những thiếu nữ xuân thì phơi phới như bọn em”

Lục Thần Hòa lại cười, nếu như bố anh nghe được những lời này của cô, chắc sẽ tức đến mức phồng mồm trợn má, bởi vì sở thích lớn nhất của bố anh chính là đánh golf. Khi còn nhỏ anh đã từng bị bắt đi theo nhật bóng cho bố mình mất mấy năm.

Thị Y Thần tò mò hỏi, “Có phải những người có tiền làm tiệc mừng đại thọ đều thích tổ chức ở những nơi xa lắc xa lơ như thế này không?”.

Lục Thần Hòa giải thích cho cô nghe, “Làng nghỉ dưỡng sân golf này chỉ là một phần tài sản của tập đoàn Hải Hân. Trước đây nhà có tiệc tùng gì, đều thích tổ chức ở khách sạn năm sao trong thành phố, nhưng về sau bạn bè thân thích đến những chỗ như thế nhiều rồi cũng đâm ra nhàm chán, cho nên dần dần thay đổi địa điểm tổ chức ở những khách sạn của tập đoàn Hải Hân hoặc ở làng nghỉ dưỡng. Chắc là năm nay đến lượt ở đây”.

Y Thần lại thăm thở dài một tiếng: Có tiền thật là sướng.

Lục Thần Hòa lại nói, “Làng nghỉ dưỡng sân golf này, mặc dù được kết hợp giữa phong cách vận động hài hòa tự nhiên của môn golf và đặc sắc làng quê Trung Quốc, nhưng so với làng nghỉ dưỡng mang đậm nét làng quê Trung Quốc như trong lí tưởng của bố anh thì vẫn còn thua kém nhiều. Mỗi cho đến một lần, ông đột nhiên ghé thăm cơ sở vườn ươm Hi Vọng của bọn anh, không gian phòng làm việc đặc biệt ở đó trong phút chốc đã cho bố anh linh cảm, cho nên ông quyết định phải kết hợp nét đặc sắc của cơ sở vườn ươm Hi Vọng với nét đặc sắc Trung Quốc như trong tưởng tượng của ông để làm ra một làng nghỉ dưỡng. Cho nên, ngày hôm đó gặp ông ở vườn ươm, chính là vì việc này”.

Thị Y Thần có thể nhìn ra được, Lục Thần Hòa nói những chuyện có liên quan đến bố mình, về mặt anh toát ra sự sùng bái cùng tôn kính đối với ông, chứ tuyệt đối không giống như những gì anh đã nói, một đứa con ngỗ ngược phản nghịch luôn căm ghét bố mình. Có lẽ giữa hai bố con họ, vẫn còn nút thắt nào đó chưa được hóa giải.

Y Thần vỗ vào vai anh, cổ vũ nói, “Bố anh là một thương nhân thành đạt, vậy thì anh nhất định phải là một người trồng lúa thành công, ví dụ như giống lúa lai Phụ Viên Long Bình nổi tiếng nhất nước ta. Anh phải cố gắng đấy, nói chưa biết chừng đến một ngày nào đó, có thể nhìn thấy anh trên ti vi, trở thành một trong những nhân vật có ảnh hưởng nhất năm cũng nên”.

“Tài ăn nói có tiền bộ. Xem ra tôi nay không cần anh phải đi theo hỗ trợ, em cũng có thể ứng phó được với đám bà cô bà di nhà anh rồi.”

“...” Y Thần vốn định nói là thầy giỏi dạy được trò siêu, nhưng cô không muốn thừa nhận lối tư duy logic nhạy bén cùng tài ăn nói lưu loát của cô bây giờ đều là do anh “đào tạo”.

Men theo con đường nhỏ ngoằn ngoèo khúc khuỷu chạy quanh hồ, rất nhanh sau đó liền đến khách sạn trung tâm của làng nghỉ dưỡng.

Thị Y Thần nhìn khối kiến trúc được trang hoàng đèn điện long lẫy trước mắt, lại được một hồi âm thầm cảm thán trong lòng, đặc biệt là trước cửa tòa nhà này được trồng một hàng cây vừa cao vừa to, khiến khung cảnh càng thêm hoành tráng đồ sộ.

Lục Thần Hòa giơ sát mặt qua, chỉ vào một trong số những cây đầy nói, “Cây này có giá hai triệu tệ, cây kia một triệu rưỡi tệ, còn cây bên kia nữa không nhớ giá. Đám cây này cộng lại chắc cũng hơn chục triệu tệ, là do một người bạn của bố anh tài trợ. Lát nữa chắc sẽ gặp được, ông ta mở một công ty cây cảnh, vườn hoa ở chỗ vườn ươm của bọn anh là do công ty của ông ta đầu tư cổ phần, ông ta có thói quen tặng cây làm quà”.

Thị Y Thần ngẩng đầu lên, trừng lớn hai mắt kinh ngạc nhìn một hàng cây cao lớn trước mặt, cổ suýt chút nữa cứng lại không xoay được.

Mang chuyện khoe những cây cối quý giá này ra so sánh, thì khoe xe khoe trang sức đất tiền khoe túi xách chẳng là cái thá gì.

Cho nên, thế giới của những người có tiền, kẻ nghèo hèn vĩnh viễn không thể nào hiểu nổi.

Cô khoác tay Lục Thần Hòa bước vào lễ đường xa hoa tráng lệ, mỗi nhân viên phục vụ đều vô cùng lịch sự chu đáo. Y Thần nhìn đài phun nước ở chính giữa lễ đường, trong lòng lại mơ hồ trào lên cảm giác căng thẳng.

Một nhân viên nam mặc trang phục của quản lí thấy Lục Thần Hòa đến liền lập tức bước tới, đích thân dắt hai người vào phòng tiệc.

Giữa đường đi, đột nhiên một giọng nói trong trẻo của một bé trai liên vang lên, “Anh hai!”.

Thị Y Thần nhìn thấy cậu nhóc chạc tuổi Điểm Điểm lao đến bên cạnh Lục Thần Hòa hệt như chú chim non. Lục Thần Hòa ôm lấy cậu nhóc bế bổng xoay xoay vài vòng. Cậu nhóc chắc hẳn là đứa em trai mà anh đã từng nhắc tới.

“Anh hai, lần trước anh gạt em. Đã hứa là đợi em tan học anh sẽ về, thế mà anh lại chạy mất”, cậu nhóc nhanh nhẩu nói, rồi đột nhiên lại nhìn thấy Thị Y Thần, cậu nhìn chằm chằm vào cô một lúc lâu rồi mới tò mò hỏi, “Chị là bạn gái mới của anh hai em đúng không?”.

“Trước đây anh hai em có rất nhiều bạn gái sao?” Thị Y Thần liếc mắt lườm Lục Thần Hòa, cái tên này rốt cuộc đã có bao nhiêu bạn gái chứ?

Lục Thần Hòa nhú mày vỗ đầu Lục Thần Thụy, “Thật không lẽ phép gì cả, phải giới thiệu trước chứ”.

“Chào chị, em là Lục Thần Thụy, chữ Lục trong từ ‘lục địa’, chữ Thần trong từ ‘thần cư’, chữ Thụy trong từ ‘tướng thủy’ có nghĩa là điền lành đó”, cậu nhóc có trí nhớ thật tốt, cậu giới thiệu xong lại tiếp tục chủ đề câu chuyện lúc vừa rồi, “Em thường xuyên nghe bố mẹ và chị nói anh hai ‘lại’ có bạn gái rồi. Có điều ngoài chị Đường Di ra, chị là cô bạn gái đầu tiên của anh mà em được gặp mặt”.

Ba chữ “người đầu tiên” hết như một dòng suối trong lành chảy vào nơi sâu thẳm nhất trong trái tim Thị Y Thần, ở đó nơi nào được dòng nước suối chảy qua đều ngay lập tức nở rộ từng đóa hoa diễm lệ. Cô đưa mắt nhìn Lục Thần Hòa, anh cũng nhếch mày nhìn cô, ánh mắt dường như đang muốn nói: Em hài lòng rồi chứ?

Y Thần mỉm cười đáp lại, “Chào em, chị tên là Thị Y Thần, chữ Thị trong từ ‘thị vệ’, chữ Y trong từ ‘liên y’ nghĩa là con sông, còn chữ Thần trong từ ‘thanh thần’ nghĩa là sáng sủa. Là ‘bạn gái mới’ của anh hai em, cũng rất vinh hạnh là ‘người đầu tiên’ mà em được gặp”, cô cố tình nhấn mạnh hai từ ‘bạn gái mới’ và ‘người đầu tiên’.

Lục Thần Thụy gãi gãi đầu nói, “Thật ngại quá, hai chữ ‘liên y’ em không biết viết thế nào? Em đã học qua rồi, nhưng lại quên mất”.

Đúng là một bạn nhỏ hiếu học mà.

“Đưa lòng bàn tay cho chị, chị viết cho em xem”

Lục Thần Thụy xòe lòng bàn tay ra, Thị Y Thần chậm rãi viết từng nét một lên lòng bàn tay cậu bé.

Viết xong một chữ, Lục Thần Thụy lại cảm thán nói, “Em vẫn luôn cảm thấy tên của mình đã là phức tạp lắm rồi, không ngờ tên chị so với em còn phức tạp hơn nhiều”.

“Có một chút, chị còn nhớ mỗi lần thi cử gì, những bạn học khác đều bắt đầu làm bài rồi, nhưng mà chị vẫn còn chưa viết xong tên mình.”

“Thật sao? Chị đúng là đáng thương, giống hết với bạn Trần Ngụy Càn Nhan ở lớp em vậy”, Lục Thần Thụy tỏ vẻ đồng tình, sau đó bắt đầu kể chuyện bạn học có cái tên bốn chữ này đã phải chật vật thế nào mỗi lần viết tên mình, tiếp theo lại kể từ bạn học này đến bạn học khác.

Gần như để cậu nói đến năm phút, Lục Thần Hòa mới buộc phải ngăn cậu bé lại, thì thầm vào tai Thần Thụy gì đó, cậu bé chào tạm biệt rồi lập tức nhảy chân sáo dõng dạc đi hết như cách lúc cậu đến vậy.

Trong phòng tiệc, khắp nơi đều là từng tốp khách tùm năm tùm ba lại nói chuyện giao lưu với nhau.

Trước bàn tiệc chính, Lục Trường Kính cùng mấy vị khách đang nói chuyện đầy vui vẻ.

Lục Thần Hòa định dắt Thị Y Thần qua bên đó, Thị Y Thần có chút chùn bước, nhưng Lục Thần Hòa vẫn kiên quyết. Cô đành nín nhịn đi theo.

Khách khứa vừa thấy Lục Thần Hòa đều tán thưởng nói, “Ôi trời, đây chẳng phải là Thần Hòa sao? Lâu lâu không gặp, trông lại càng đẹp trai hơn trước rồi”.

“Nghe nói bây giờ đang làm nông nghiệp, đúng là thanh niên có lí tưởng đấy.”

Lục Trường Kính nhìn thấy Lục Thần Hòa xuất hiện, trong lòng rất vui vẻ, nhưng ngoài mặt vẫn cố ý làm ra vẻ khinh thường, “Cho nó chơi hai năm đã, tích lũy chút kinh nghiệm, đến lúc đó sẽ để nó về tiếp quản Hải Hân”.

Đối với những lời tự quyết của bố mình, Lục Thần Hòa cũng chỉ đáp lại bằng cách mỉm cười.

“Vị này là?” Một trong số những vị khách ở đó tò mò nhìn Thị Y Thần.

Lục Thần Hòa trình trọng giới thiệu, “Đây là bạn gái của cháu tên là Thị Y Thần, chữ Thị trong từ ‘thị vệ’, chữ Y trong từ ‘liên y’ có nghĩa là con sông, còn chữ Thần trong từ ‘thanh thần’ có nghĩa là sáng sủa”.

Thị Y Thần lễ phép hành lễ, rồi đưa gói quà ra, “Chúc chú phúc như Đông Hải, thọ tị Nam Sơn”.

Lục Trường Kính vẻ mặt không chút biểu cảm khẽ đáp lại một tiếng nhưng không chịu nhận quà.

Lục Thần Hòa thấy vậy thuận tay đón lấy.

Món quà này là do Thị Y Thần đặc biệt chuẩn bị. Cô biết Lục Trường Kính thích thư pháp, nên đã mề neho với bố mình đòi xin bộ giá gác bút của Dương Châu. Mặc dù không phải là món đồ đáng giá gì, nhưng cũng là món đồ mà bố cô luôn cất giữ và coi như báu vật.

Thị Y Thần thức thời, nói với Lục Thần Hòa, “Anh nói chuyện với mọi người, em đi dạo một vòng”.

Lục Thần Hòa gật đầu, ra hiệu làm động tác nói lát nữa sẽ gọi điện cho cô.

Vừa rời khỏi phòng tiệc, Thị Y Thần liền thả lỏng thở một hơi thật dài. Cô quyết định đi vào toilet để dặm lại phấn.

Mới đi được mấy bước, phía trước liền xuất hiện ba người phụ nữ đang bước tới, cô vô tình nhìn thoáng qua, rất nhanh liền nhận ra người phụ nữ đầy khi chất đi ở giữa chính là người đã đi cùng Lục Giai Ngưng đến Jessie's đặt may trang phục.

Vừa hay, đôi phương đồng thời cũng nhìn thấy cô.

Trên đường trước khi đến đây, Lục Thần Hòa có nói cho cô biết, hôm đó đến cửa hàng cô còn có một người là mẹ kế của anh – Trương Xuân Hoa.

Trương Xuân Hoa nhiệt tình chào hỏi cô, “Y Thần? Di có thể gọi cháu là Y Thần không?”.

Y Thần sững sờ gật gật đầu nói, “Cháu chào đi”.

Trương Xuân Hoa bắt đầu giới thiệu với hai người đứng bên cạnh mình, “Đây là bạn gái của Thần Hòa nhà tôi mà vừa nãy tôi có nhắc đến đó, con bé tên là Thị Y Thần. Hai người này là cô hai và cô ba của Thần Hòa”.

Thị Y Thần lịch sự hành lễ.

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của cô hai và cô ba Lục Thần Hòa, cô đoán mình cũng không được chào đón cho lắm, cái danh hiệu người thứ ba phá vỡ cuộc hôn nhân đã định của người khác có lẽ đã gắn liền với cô. Nếu như có thể, cô thực sự không kỳ vọng mình và Lục Thần Hòa lại có cuộc gặp gỡ như vậy, cảm giác đó thực sự không dễ chịu chút nào. Nếu đã đồng ý với Lục Thần Hòa rồi thì cô đoán trước sẽ có ngày này. Cho nên trong một tháng chuẩn bị tâm lý, cô đã chuẩn bị để đón nhận những ánh mắt lạnh lùng dè bỉu, cứ vờ như không thấy gì là được rồi.

Gặp người lớn, thì sẽ không tránh được việc bọn họ hỏi han đến hoàn cảnh gia đình.

Thị Y Thần giới thiệu sơ qua hoàn cảnh gia đình mình. Trương Xuân Hoa và hai bà cô vốn còn định nói gì đó, nhưng đúng lúc này một đoàn người đi đến chào hỏi bọn họ.

Đi sau cùng là một cô gái mặc bộ lễ phục màu trắng tinh khôi, một cô gái trẻ có dung mạo xinh đẹp đáng đáp cao ráo. Y Thần vốn định lặng lẽ đứng bên cạnh nhìn Trương Xuân Hoa nói chuyện giống như cô ấy, nhưng đột nhiên cô ấy nhìn thấy cô rồi kinh ngạc gọi một tiếng: “Jessie?”.

Y Thần có chút sững người, khoe miệng ngại ngần giật giật mấy cái rồi nhẹ nhàng đáp lại, “Xin chào... cô Đường”.

“Cô vẫn còn nhớ tôi sao? Thật tốt quá!”

“Đương nhiên là nhớ rồi”, Y Thần cười chua chát, mặc dù chỉ gặp mặt một lần, nhưng những cô gái xinh đẹp dịu dàng như Đường Di luôn để lại ấn tượng sâu sắc cho người đối diện, muốn quên cũng khó.

“Tôi còn đang nghĩ không biết có gặp được cô không, không ngờ thật sự gặp được. Chuyện đặt may váy cưới lần trước thực sự ngại quá, hại cô phí công sức như thế, lần sau chắc chắn sẽ không như vậy nữa”, Đường Di xin lỗi nói.

Cổ họng Y Thần như bị cục chì chặn ngang lại vậy, cô muốn nói gì đó nhưng nhất thời không biết phải nói gì. Khuôn mặt cô dờ ra nhìn Đường Di, nụ cười trên môi có chút không tự nhiên. Đối với Đường Di, trong lòng cô vẫn luôn mang nỗi áy náy mơ hồ, nếu như không phải vì cô, thì bây giờ Đường Di có lẽ đã kết hôn cùng Lục Thần Hòa rồi.

Một vị trưởng bối bên cạnh nghe được câu chuyện váy cưới của Đường Di liền lập tức xoay người hỏi, “Vị này là?”.

“Mẹ, cô ấy là bạn gái của Lục Thần Hòa, cô Thị”, Đường Di nhiệt tình giới thiệu.

Lời của Đường Di vừa nói ra, mấy vị trưởng bối ở phía sau liền bắt đầu xì xào bàn tán.

Đường Di nghiêm túc nói, “Xin mọi người đừng, mọi người đừng nói nữa. Chuyện này con đã giải thích bao nhiêu lần rồi, thực ra là con có lỗi với Thần Hòa, hại anh ấy phải chịu tiếng xấu thay con bấy lâu nay. Lát nữa con còn phải đích thân đi giải thích với bác Lục. Mọi người đi trước đi, lát nữa con sẽ vào”.

Thị Y Thần mơ hồ nhìn Đường Di, hoàn toàn không hiểu những lời vừa rồi của cô ấy là có ý gì.

Bà Đường lắc đầu, thở dài một tiếng rồi đi cùng với đoàn người.

Trương Xuân Hoa mỉm cười với Thị Y Thần sau đó cũng đi theo đoàn người.

Ngoài hành lang chỉ còn lại hai người Thị Y Thần và Đường Di đứng đối diện với nhau.

Thị Y Thần siết chặt nắm tay, từng ngón tay như muốn xuyên thủng lòng bàn tay. Phải bối rối mất một lúc lâu, cô mới cắn môi nói, “Xin lỗi, tôi...”.

“Xin lỗi cái gì mà xin lỗi? Chuyện của cô và Lục Thần Hòa tôi đã biết từ sớm rồi. Như thế này chẳng phải rất tốt sao”, Đường Di mỉm cười an ủi cô.

“Tôi có chút không hiểu...” , cô lúng túng. Tại sao Đường Di không hề bận tâm đến việc cô đột nhiên xen vào mối quan hệ giữa cô ấy và Lục Thần Hòa? Còn nữa vừa rồi cô ấy nói Lục Thần Hòa thay mình chịu tiếng xấu rồi cuộc là có ý gì chứ?

Đường Di nói, “Tôi biết vì tôi mà cô đã phải chịu rất nhiều uất ức bởi những lời nói ác ý khi ở bên cạnh Lục Thần Hòa. Thực ra chuyện tôi hủy hôn với Lục Thần Hòa, không có liên quan gì đến cô hết, mà chính là bởi vì tôi đã thích người khác”.

Thị Y Thần không thể tin nổi nhìn chằm chằm vào Đường Di, “Cô nói gì cơ?”.

Đường Di tiếp tục nói, “Thực ra tôi chưa từng thích Lục Thần Hòa, Thần Hòa đối với tôi cũng vậy. Tôi và Thần Hòa từ nhỏ đã được bố mẹ hai bên đính ước, hai người chúng tôi lớn lên cùng nhau, hoàn toàn coi nhau như anh em ruột thịt. Mãi cho đến sau này khi tôi gặp được anh chàng bạn học Lâm Uẩn Trạch”, khuôn mặt Đường Di toát ra nụ cười hạnh phúc của một cô gái đang yêu, “Tôi càng ngày càng nhận ra bản thân mình phải theo đuổi thứ gì đó. Có điều cũng thực sự phải cảm ơn cô, nếu như không phải vì đôi giày đó của cô, tôi có lẽ đã không có đủ dũng khí để tiến thêm một bước”.

“Đợi một chút...”, trong đầu Thị Y Thần loạn như mớ bòng bong, “Ý của cô chính là, sở dĩ cô hủy hôn với Lục Thần Hòa là vì cô đã thích anh bạn học họ Lâm của mình, chứ không phải là vì tôi... tôi là người thứ ba xen vào phá vỡ hạnh phúc của hai người?”.

Lần này đến lượt Đường Di kinh ngạc, “Hả? Sao cô lại có cảm giác mình là người thứ ba chứ? Thần Hòa không phải là người tùy tiện. Hôn nữa con người anh ấy có chút quái đản, cái miệng như ngâm dao, cả ngày từ sáng đến tối lúc nào cũng nóng như lửa, dùng nước mũi thôi cũng đủ phun chết cô, cho nên cô phải cẩn thận đó”.

Đường Di còn nói thêm gì nữa, Y Thần nghe không vào tai. Lúc này đây, cô chỉ có duy nhất một suy nghĩ, đó là đi tìm Lục Thần Hòa.

“Xin lỗi, tôi nhớ ra còn có chuyện phải giải quyết, lát nữa gặp cô sau. Xin lỗi...”, cô càng ngày càng cảm thấy có gì đó không đúng, chỉ đành thất lễ mà tạm biệt Đường Di, vội vàng quay lại phòng tiệc.

Còn chưa vào đến phòng tiệc, di động của cô liên vang lên, chưa đợi Lục Thần Hòa lên tiếng, cô đã vội nói, “Em có chuyện muốn hỏi anh”.

Lúc này ở lối vào liền truyền đến giọng nói của người dẫn chương trình, buổi tiệc sắp bắt đầu, bên trong điện thoại đã không còn nghe được Lục Thần Hòa đang nói gì nữa rồi. Đứng ở lối vào, Y Thần nhìn thấy anh đang đi về phía mình.

Cô vội vàng đi tới, đôi giày cao gót nhỏ nhắn ma sát với tấm thảm dưới chân khiến cô trượt chút nữa thì ngã nhào, may mà có Lục Thần Hòa kịp thời đỡ lấy cô.

Y Thần vội lấy anh rồi vội vàng hỏi, “Vì sao anh lại lừa gạt em? Đường Di không phải vì em cho nên mới hủy hôn với anh. Anh có biết không? Em vẫn luôn cho rằng mình là kẻ thứ ba đi phá vỡ tình cảm của người khác phải bị thiên lôi đánh cho đến mức chết không được từ tế. Anh có biết cảm giác tội lỗi đó khó chịu đến mức nào không?”.

Giọng nói rõ ràng rành mạch của người dẫn chương trình vang vọng khắp mọi góc ngách, thanh âm của cô cũng bị nhấn chìm trong từng loạt tiếng vỗ tay liên tục của những vị khách mời.

Lục Thần Hòa đưa tay ra đặt lên môi cô, ra hiệu bảo cô đừng nói gì cả rồi nắm tay cô dắt thẳng đến bàn tiệc chính ngồi xuống.

Y Thần nhú chặt mày nhìn anh, cô hiển nhiên không biết những người đang ngồi cùng bàn là ai, vừa định lên tiếng tiếp tục hỏi anh, thì đột nhiên nhìn thấy Lục Trường Kính đang ngồi ở ghế đối diện đứng dậy đi lên bục phát biểu, lúc này cô mới ý thức được mình đã thất lễ đến mức nào.

Lục Thần Thụy ngồi bên cạnh bung ly rượu đến trước mặt cô, cô bối rối cầm ly rượu lên. Bị mời đến ngồi ở bàn tiệc chính này đúng là điều mà cô ngàn vạn lần không thể ngờ tới. Cô trừng mắt lườm Lục Thần Hòa, rồi lại ngoan ngoãn cúi đầu yên lặng không nói gì.

ở trước mặt nhiều người thế này, cô không tiện nhắc đến chuyện đó nữa, đặc biệt là bên cạnh cô còn có Lục Thần Thụy đang ngồi đó. Mãi cho đến khi bữa tiệc kết thúc, khách khứa đều đã ra về gần hết, cô mới không dễ dàng gì bắt được tên đàn ông giao hoát Lục Thần Hòa, “Lục Thần Hòa, nếu hôm nay anh không nói chuyện rõ ràng với em, thì đừng mơ đi nữa”.

“Anh có thể không đi, dù sao thì ở đây cũng có rất nhiều phòng”, Lục Thần Hòa cong cong khóe môi, nắm lấy bàn tay cô, ánh mắt lấp lánh, “Em cũng quyết định tối nay sẽ không đi sao?”.

Y Thần cắn môi trừng mắt lườm anh, sau đó vung tay lên định giáng cho anh một cái tát, không ngờ tay còn chưa chạm được vào anh, một tiếng ho khan nặng nề vang lên từ sau tấm bình phong.

Là Lục Trường Kính, phía sau ông còn có Trương Xuân Hoa và Lục Giai Ngưng.

Y Thần bối rối lập tức rút tay lại.

Lục Giai Ngưng nhìn đứa em trai bướng bỉnh của mình bằng ánh mắt đầy hứng thú, chị ấy đề thấp giọng đầy châm chọc nói, “Chị chưa từng biết rằng hóa ra em thích bị ngược đãi. Chắc chắn, đúng là đáng đánh”.

Mặt mũi Thị Y Thần bắt đầu từ vành tai đỏ ửng hết lên.

Lục Trường Kính nhìn Lục Thần Hòa, giọng điệu uy nghiêm nói, “Không phải anh có chuyện muốn nói với tôi sao?” Nói rồi ông bước đến gian phòng nghỉ bên cạnh.

Lục Thần Hòa ôm Thị Y Thần, cô giãy giụa nhưng không giãy ra được cuối cùng vẫn bị anh ôm vào phòng nghỉ.

Nhân viên phục vụ nhanh chóng mang lên cho mỗi người một tách trà.

Lục Trường Kính khẽ nhấp một ngụm trà, phải mất một lúc lâu mới lên tiếng, “Có chuyện gì thì mau nói đi”.

Lục Thần Hòa nhìn thoáng qua Thị Y Thần, trịnh trọng nói với bố mình, “Con muốn nói với bố, con định kết hôn với Y Thần”.

Không chỉ là Thị Y Thần, mà tất cả mọi người đều quay sang nhìn anh với ánh mắt kinh ngạc.

Anh càng ôm Thị Y Thần chặt hơn, không cho phép cô né tránh.

Y Thần âm thầm nghiêng răng, anh lại bắt đầu nổi cơn điên gì rồi...

Lục Trường Kính đặt tách trà xuống, nhìn hai người họ, thay đổi hoàn toàn thái độ cực kỳ tuyệt lạnh lùng như thường ngày, ông điềm tĩnh nói, “Tôi còn tưởng anh đã suy xét kỹ càng rồi quyết định quay về Hải Hân làm việc cơ đấy. Anh muốn làm gì thì cứ tùy ý mà làm, đã bao giờ anh cần sự đồng ý của người làm bố này đâu. Cho dù là công việc, hủy hôn hay cả việc yêu đương, chưa từng nói với tôi một câu, cũng chưa từng đợi sự cho phép của tôi. Cho nên chuyện kết hôn lần này cũng không cần thiết phải nói với tôi”.

Lục Thần Hòa nói, “Con hi vọng sẽ nhận được lời chúc phúc của bố”.

Lục Trường Kính nhìn chằm chằm vào anh một lúc lâu, ánh mắt sắc bén dần dần thu lại. Ông nhìn về phía Thị Y Thần, về mặt cô chẳng biết phải làm sao, trừng mắt nghiêng răng lườm Lục Thần Hòa. Rõ ràng là một nhà đầu chưởng biết gì cả mà cứ như vậy lại được cầu hôn, vẫn còn chưa suy nghĩ được gì. Đột nhiên, ông bật cười nói, “Thứ bây giờ anh cần chắc không phải là lời chúc phúc của tôi chứ, người ta có chịu gả cho anh hay không còn là chuyện khác đấy, đợi đến khi nào anh giải quyết xong rồi hãy nói”, đưa con trai này của ông không phải làm chuyện gì cũng hoàn toàn thuận lợi, để cho nó ném thứ chút mùi vị của sự thất bại cũng tốt. Dường như tâm tư ông cũng cân bằng được chút ít.

Ánh mắt Thị Y Thần khựng lại, cả cơ thể cũng cứng đờ.

“Cảm ơn bố”, Lục Thần Hòa bất ngờ, thậm chí còn có chút kích động, thái độ của bố anh hoàn toàn không giống với thường ngày, dường như đã quay trở lại là người bố luôn thích cùng anh nói chuyện trên trời dưới bể như hồi nhỏ, “Con sẽ lập tức giải quyết chuyện này”.

Anh kéo Thị Y Thần vẫn còn đang ngỡ ngàng ra ngoài.

Ra khỏi phòng nghỉ, bị kéo đi một đoạn khá xa, Thị Y Thần mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

“Tư duy logic của anh có thể giống với người bình thường một chút không? Em nói muốn gả cho anh lúc nào chứ, ai muốn kết hôn với anh chứ? Đến bây giờ anh vẫn chưa giải thích, tại sao anh lại lừa gạt em? Anh hủy bỏ hôn ước với Đường Di không liên quan gì đến em cả, cái gì mà bắt em phải bù đắp cho anh, từ đầu đến cuối vốn dĩ anh đều gạt em. Nay, anh nói gì đi có được không? Anh nói thật đi, tại sao anh lại lừa gạt em?”

Anh vẫn không trả lời cô, kéo cô một mạch đi thẳng đến bãi đỗ xe.

Con giận của cô lại ùng ùng kéo đến, dùng hết sức hất văng tay anh ra.

“Anh có biết em vì chuyện này mà ân hận bao lâu không? Mỗi lần nghe đến hoặc nhìn thấy cái tên Đường Di, em đều hận không thể chết quách đi cho xong”, bàn tay Y Thần vỗ mạnh lên trán mình, tâm trạng phiền chán không cách nào diễn tả được, “Kết quả thì sao? Sự thực là anh bị cô ấy đá, nhưng anh lại chạy đến lừa gạt em, nói là em hại anh mất vị hôn thê, cho nên phải bồi thường. Sao anh cứ luôn thích chơi trò mèo vờn chuột vậy? Anh có biết bản thân mình nhảm chán đến mức nào không?”

“Em cảm thấy anh có vô vị đến mức dễ dàng bị người thứ ba dụ dỗ làm phiền không?” Anh nhếch mày nói.

“Hoàn toàn không thể, nhưng sao anh lại cứ làm như vậy. Đùa giỡn với người khác vui lắm sao?”

“Đồ ngốc”, anh có chút không chịu nổi cô, lần nữa kéo cô đi về phía xe mình.

“Đủ rồi! Lục Thần Hòa! Anh có thể dừng như vậy được không? Chuyện gì cũng là anh nói là xong, anh có biết không hả? Em sắp bị anh bức cho phát điên lên rồi. Cho dù có muốn kết hôn giả, anh cũng không hề hỏi xem em có đồng ý hay không đã chạy đến trước mặt bố anh nói muốn kết hôn. Em biết, giữa em và anh chỉ là giao dịch hai bên cùng có lợi, chẳng qua chỉ là yêu đương giả, sau đó cùng nhau đi lĩnh tờ đăng ký kết hôn mà thôi. Những thứ này em biết hết, em vẫn luôn biết rõ! Nhưng em không muốn hết lần này đến lần khác phải không ngừng tự nói với trái tim mình, nhắc nhở bản thân mình chuyện này vẫn đang thực sự tồn tại. Nếu như chỉ vì tất cả mọi chuyện đều là giả, cho nên anh mới cảm thấy hoàn toàn không cần thiết phải thông qua em chỉ cần kết hôn là xong rồi, vậy thì rất xin lỗi, bây giờ em không thể chấp nhận, cũng không cách nào coi như không có chuyện gì xảy ra mà không để tâm. Em không làm được, cũng không muốn tiếp tục...”, cô kích động nói, rồi đột nhiên đưa tay ôm lấy mặt, ngồi thụp xuống.

Cô vốn chỉ mong cùng anh lặng lẽ đi lĩnh tờ giấy chứng nhận kết hôn là được rồi, nhưng anh làm việc gì cũng tùy hứng, lừa gạt nói cô là kẻ thứ ba phá vỡ tình cảm của người khác, ép cô phải làm bạn gái của anh, khiến cô phải mang nỗi ân hận day dứt trong lòng. Anh luôn làm theo ý mình, vĩnh viễn chơi trò mèo vờn chuột, lần này càng quá đáng không chút dự báo nói muốn kết hôn với cô, ngay cả cơ hội chuẩn bị cũng không cho cô. Liệu anh có biết không? Bởi vì cô đem lòng yêu anh, trái tim cô càng thêm yếu đuối. Cô đã không đơn thuần là chỉ muốn cùng anh âm thầm đi lĩnh một tờ giấy chứng nhận kết hôn về lừa gạt bố mẹ nữa. Cô thậm chí còn bắt đầu chờ đợi kì tích xuất hiện, chờ đợi anh sẽ dần dần yêu cô. Nhưng mà ngày tháng đó đến thật chậm, cô bắt đầu có chút tham lam, thậm chí đã từng nghĩ xem phải dùng cách gì để khiến anh thích cô, nhưng lí trí lại nhắc nhở, mỗi lần cô có ý nghĩ như vậy lại tự

khinh bỉ bản thân mình hàng trăm hàng vạn lần. Nhưng đồng thời với việc tự mắng chửi bản thân, trái tim cô lại đau đớn như bị ngàn mũi dao cứa vào, đau đớn đến mức không cách nào hít thở nổi.

Càng đến gần với hôn nhân, thì càng biểu hiện cho việc phải chia lìa. Cô sợ phải đối diện với kết quả như vậy.

Anh ngồi xổm xuống, ngẩng đầu lên, “Nói cho anh biết, em không làm được chuyện gì? Không tiếp tục được chuyện gì? Tại sao lại không tiếp tục nữa?”.

Cô không để ý tới anh, uất ức vùi mặt mình vào hai cánh tay, ép không cho nước mắt tuôn rơi. Cô không thể để anh nhìn thấu bí mật mà cô chôn giấu ở nơi sâu thẳm nhất trong trái tim mình. Cô không muốn.

“Nói đi. Em không làm được gì? Tại sao lại không thể tiếp tục?” Anh bắt lấy hai cánh tay cô, ép cô phải mở ra. Anh khó khăn lắm mới đợi được đến ngày cô cuối cùng cũng đem lòng yêu mình.

“Em không nói đúng không, vậy để anh nói thay em? Em không muốn chỉ kết hôn giả với anh, có đúng không? Em sợ sau khi kết hôn sẽ rất nhanh lại phải li hôn, em không chịu đựng được, cho nên mới không muốn tiếp tục có đúng không? Em không muốn mất đi anh có đúng không? Em muốn ở bên anh đúng không? Em làm không được và cũng không muốn tiếp tục lừa gạt, tất cả là bởi vì em đã thích anh có đúng không? Em thích anh, có đúng không?”

Một câu nói “em thích anh” khiến tâm trạng cô hoàn toàn mất kiểm soát, “Anh đừng nói nữa, anh im đi, đừng nói nữa...”.

Tâm tư giấu kín bấy lâu nay giờ bị vạch trần, nỗi chua xót cùng buồn chán kìm nén trong lòng trong phút chốc hóa thành nước mắt.

“Tại sao lại không được nói tiếp?” Lục Thần Hòa kéo cô, kiên quyết không cho phép cô né tránh.

Đôi mắt anh đen láy sáng lấp lánh như ngọc, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm vào cô, dường như đã hút hết toàn bộ ánh sáng của cả bầu trời.

Y Thần bị anh bức đến mức không thể chịu đựng nổi, cuối cùng ngược đôi mắt ngán lệ lên gào thét, “Đừng đừng đừng! Em thích anh, thích đến mức không còn thuốc chữa! Em không muốn chỉ đơn thuần là kết hôn với anh, không muốn kết hôn rồi lại phải li hôn, em không muốn mất đi anh, em thích anh, em thích anh, em thích anh! Như vậy đủ rồi chứ? Anh hài lòng chưa? Anh không bức cho em phát điên thì không vui về sao?!” Nói hết ra những lời cất giấu tận nơi sâu thẳm nhất trong trái tim, không khiến cô thoải mái ngừng khóc, mà ngược lại còn càng khiến cô đau lòng hơn.

Y Thần ngồi sụp xuống dưới nền rồi bật khóc nức nở, càng khóc càng dữ, chỉ hận một nỗi không thể mang hết tất cả bao nhiêu khổ đau buồn chán phát tiết hết ra mà thôi.

Người suốt chút nữa bị bức đến phát điên là Lục Thần Hòa anh mới đúng, những lời bộc bạch vừa rồi phải do anh nói ra mới phải. Gặp phải một cô gái ngốc nghếch trong chuyện tình cảm thế này, không bị bức đến phát điên mới lạ đấy.

“Anh nhớ người nào đó đã từng mắng chửi anh, nói rằng ai mà thích anh, nhất định không phải là thần kinh thì cũng là đầu óc có vấn đề. Chúc mừng em đi theo bước chân anh gia nhập vào đội ngũ bệnh nhân tâm thần. Có điều, thích thôi còn chưa đủ, anh đã nói rồi, nếu đã yêu thì hãy yêu cho sâu đậm.”

Cô đã khóc lóc đến mức thấm lấm rồi, anh vẫn còn ở đó mà chăm chọc cô, thật đáng thương thay, sao cô lại đi thích một người có tâm địa và cái mồm đều độc địa đến vậy.

“Tên khốn nhà anh! Anh mau tránh ra! Tránh xa ra một chút! Anh đừng tưởng em nói ra rồi thì nhất định phải thế này thế nọ, em sẽ không tha cho anh đâu. Con người em trước giờ luôn tự biết mình biết ta. Anh muốn cười thì cười đi, muốn châm chọc muốn chê cười cũng được, mà khinh bỉ cũng chẳng sao, dù sao thì cũng không quan trọng. Qua đêm nay, chúng ta không ai quen biết ai cả. Hu hu hu... Anh tránh ra!” Cô cảm giác như cả thế giới đều bị hủy diệt, cô xong thật rồi. Từ lúc sinh ra đến giờ, đây là lần đầu tiên cô tỏ tình với một người đàn ông, cảm giác này thật là đau lòng.

Lục Thần Hòa khẽ nở nụ cười rồi đưa tay ôm lấy cô, kéo cô vào lòng an ủi, “Cảm ơn em đã phê duyệt để cho anh cười. Có giả vờ hay không ngày mai sẽ biết, đừng nghĩ ngợi nhiều nữa. Thích chính là thích, có gì mà mất mặt chứ? Anh trước nay chưa từng cảm thấy bản thân phải mất mặt bao giờ”.

Cô đau lòng nức nở, đột nhiên nghe thấy câu nói đó của anh, cô ngẩng đầu lên rồi nhìn anh bằng ánh mắt không thể tin nổi, bàng hoàng đến mức quên cả khóc lóc.

Những lời này của anh là có ý gì? Cái gì mà trước giờ anh chưa từng cảm thấy mất mặt? Cô mở to đôi mắt có chút mờ lung vì bị nước mắt che phủ căng thẳng nhìn chăm chăm vào anh, đôi mắt đen láy sâu thẳm đó của anh hết như bầu trời đêm u tối tĩnh mịch lấp lánh đầy sao, nụ cười nơi đáy mắt lan tỏa đến tận khóe môi. Trái tim cô kích động mà điên cuồng đập loạn, tựa như đang mong chờ điều gì đó.

Lục Thần Hòa đưa tay ra vuốt vuốt tóc cô, nụ cười khẽ nở trên môi, “Nếu đã phát hiện ra anh lừa gạt em, lẽ nào em không cảm thấy nếu chỉ cần một người phụ nữ bên cạnh, chỉ dựa vào việc đi lừa gạt chẳng lẽ anh không còn cách nào khác sao? Là ai đã nói, anh chỉ cần đứng ở trung tâm thành phố không cần nhúc nhích, thì nhất định sẽ có một đám phụ nữ bu đến kẻ này ngã xuống thì sẽ có kẻ khác nhào đến ngay? Một thanh niên cao lớn tuấn tú, oách như anh, em cảm thấy có cần phải đi lừa gạt người khác không? Lẽ nào em không phát hiện ra rằng anh vẫn luôn dụ dỗ nê hoặc để em đem lòng yêu anh sao? Nói em ngu như heo thì đúng là si nhục chỉ số thông minh của heo mà”.

Cái gì? Cái tên đàn ông này... ngay cả lúc phát hiện ra cô yêu anh rồi, cũng muốn tìm mọi cách để ép cô nói ra... Thật là quá đáng.

“Tên xấu xa này!” Cô giơ tay lên liên tiếp đánh vào ngực anh, nước mắt tuôn rơi càng dữ dội hơn.

Anh gất gao ôm chặt lấy cô, để mặc cô vui mặt vào ngực mình khóc lóc náo loạn hết như một đứa trẻ.

Không biết cô khóc bao lâu, cuối cùng cũng chịu nín, chân tê dại đứng không vững, anh dìu cô đi đến chiếc ghế bên cạnh ngồi nghỉ.

Anh đi đến bên cạnh xe, lấy ra một chiếc hộp đã chuẩn bị sẵn rồi nhét vào trong tay cô.

Cô sững sờ nhìn chiếc hộp màu trắng bạc hết sức bình thường, giống như hộp giày vậy. Y Thần mang theo về nghỉ hoặc mở chiếc hộp ra, khi nhìn thấy đôi giày khiến cô lưu luyến không thể nào quên thì kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Y Thần lấy đôi giày ra, lúc trước bị gãy mất gót, nhưng giờ đã được sửa chữa hoàn chỉnh, nổi chưa xót trong lòng lại trào dâng lên. Nước mắt tuôn rơi không ngừng.

Lục Thần Hòa lần nữa đưa tay ra giúp cô nhẹ nhàng lau khô nước mắt rồi khẽ thở dài một tiếng bắt đầu nói, “Haizzz, em thật biết khóc, nếu còn khóc nữa thì chưa biết chừng Trường Thành cũng bị em khóc cho đến ngập lụt, mà nước sông Hoàng Hà cũng bắt đầu dâng lên rồi”.

“Em muốn khóc! Em đau lòng thì không được sao?” Cô không ngừng thút thít nghẹn ngào, “Em nói anh đúng là đồ biến thái mà, vậy mà vẫn không chịu thừa nhận. Anh giấu giày của em làm gì chứ?”.

“Không biết”, hôm đó không biết tại sao anh lại cầm đôi giày bị gãy gót về, anh thức sự không biết. Bây giờ nghĩ lại vẫn không biết, lí do duy nhất có thể giải thích chính là có lẽ đó chính là tiếng sét ái tình. Tiếng sét ái tình, một từ này nghe có vẻ như không thực tế cho lắm, làm gì có người đàn ông bình thường nào lại đi trúng tiếng sét ái tình với một cô gái say lướt khướt chứ? Lẽ nào là bởi anh đã bị cô chửi mắng chứ? Có nghĩ thế nào anh cũng không phát hiện ra mình có xu hướng thích bị ngược đãi.

“Em đã gọi điện thoại đến khách sạn đó hỏi, bọn họ nói không nhìn thấy đôi giày. Em còn tưởng đã mất rồi, kết quả lại bị anh mang đi. Đây là đôi giày em tự tay làm ra khi còn đang học nghề ở Ý, em vẫn luôn rất trân trọng nó. Cho nên lúc ở trong quán bar, mới sống chết bám lấy anh bất đền không tha, khiến anh phải chạy đi Ý sửa giày cho em. Lần đó em uống quá nhiều, đi xem mặt gặp phải cả một gia đình cực phẩm, thêm nữa lúc ở trong thang máy còn bắt gặp nụ cười khinh bỉ như có như không của anh, còn rượu phát tác khiến em trở lên ương bướng thích gây sự, thực ra giày em có thể tự mình sửa được.”

“Em có thể tự mình sửa giày?” Bây giờ cuối cùng anh cũng hiểu tại sao cái người tên Leone nghe thấy anh chạy một vòng từ Trung Quốc đến Ý chỉ vì sửa một đôi giày cao gót nữ, ánh mắt anh ta nhìn anh như thể nhìn một kẻ thần kinh vậy.

Ngày hôm đó sau khi cãi vã với cô, về nhà anh lục đôi giày ra rồi nhìn chăm chăm một hồi lâu, trong lúc đó mặc dù vì tức giận mà không ít lần vứt đôi giày đi, nhưng lần nào cũng vậy cứ vứt đi rồi lại nhặt về nhìn, anh cứ nhìn chăm chăm vào đôi giày đó suốt cả một đêm. Ngày hôm sau khi trời vừa sáng anh liền ra sân bay bắt chuyến bay đi Ý. Đến Ý rồi nhờ sự giúp đỡ của bạn bè, cuối cùng anh cũng tìm được nơi sản xuất ra đôi giày, đó là chỗ một người có tên là Leone. Leone là một anh chàng mắt xanh tóc vàng rất điển trai, cậu ta vừa nhìn thấy đôi giày liền bật cười, nói đôi giày là của một người bạn học Trung Quốc của cậu ta, đến xưởng giày da của nhà cậu ta đòi học làm, làm hỏng mất mấy chục đôi giày cũ bỏ đi mới làm ra được một đôi khiến cô ấy hài lòng, thế nên cô ấy rất quý trọng nó. Mà cô bạn học người Trung Quốc đó của cậu ta vừa hay họ Thi, tên Y Thần.

Lục Thần Hòa giải thích rằng đó là giày của bạn gái anh, anh không cẩn thận nên làm gãy mất gót, bạn gái kiên quyết bắt anh phải đến Ý sửa. Leone cười một cách đầy quái dị, không đồng ý sửa giúp anh, nói rằng nếu muốn thể hiện thành ý thì phải tự mình làm. Sau đó Lục Thần Hòa ở lại xưởng giày của nhà Leone ba ngày, học hỏi kinh nghiệm của các bậc thầy có tay nghề, cuối cùng cũng sửa xong đôi giày.

“Ừm”, Y Thần nhìn về mặt khác thường của anh, rồi lại nhìn đôi giày trong tay, “Anh... không phải thực sự đã chạy đến Ý chỉ vì sửa đôi giày này chứ? Lúc nào vậy?”.

Y Thần nhìn vào đôi mắt sáng lấp lánh của anh, nghĩ đến khoảng thời gian anh mất tích gần nửa tháng, lại vô thức bật khóc.

“Anh thực sự chưa từng nghĩ được rằng, sẽ có một ngày mình lại vì sửa một đôi giày mà chạy một vòng từ Trung Quốc sang Ý”, anh dịu dàng thay cô lau nước mắt rồi cúi người xuống, tháo đôi giày cô đang đi trên chân ra rồi đổi lại đôi giày vừa sửa đó vào chân cô, “Có giống với giày thủy tinh của cô bé lọ lem không?”.

Cô cup đôi mắt ướt lệ cúi xuống nhìn anh, cuối cùng cũng cố nín khóc mỉm cười, “Anh đây là đang tự khen mình là hoàng tử sao?”.

“Vậy cô nương có bằng lòng gả cho hoàng tử điện hạ, từ nay về sau sống cuộc sống hạnh phúc trọn đời không?”

Anh gần như nửa quỳ trước mặt cô, ánh đèn đường bên cạnh chiếc ghế chiếu xuống người anh, mặc dù ánh đèn có chút mờ ảo nhưng vẫn làm toát lên vẻ xán lạn của anh. Đáy mắt anh lúc này ánh lên vẻ nghiêm túc chưa từng có.

Trái tim cô đập điên cuồng, mặc dù lúc trước đã nói rất nhiều, cô cũng đã cảm nhận được tình yêu của anh, nhưng mà vẫn có chút cảm giác như đang nằm mơ vậy. Cô sợ tất cả mọi thứ trước mặt chỉ là cơn mộng, một khi tỉnh mộng thì sẽ tan biến không còn gì cả.

“Anh có biết bây giờ anh đang làm gì không? Anh có thực sự nghiêm túc không? Em đã nói ra bí mật cất giấu trong trái tim mình, không còn bí mật thì giao dịch cũng không còn, hơn nữa kể từ bây giờ em sẽ trở nên tham lam đáng ghét. Nếu như anh cảm thấy lúc đầu những lời em mắng chửi anh là sỉ nhục anh, anh chỉ muốn báo thù nên dùng mọi cách để em yêu anh vậy thì anh đã làm được rồi đấy, không cần phải tiếp tục báo thù đâu, có được không?”

Nếu như chỉ là lòng đau như dao cắt, cô còn có thể chịu đựng, nếu như trái tim tan nát đến nỗi thương tích đầy mình thì cô sẽ không biết bản thân sẽ ra

sao. Cô thả hạ mình cầu xin anh bỏ qua lúc này, cũng không muốn đến cuối cùng bởi vì yêu anh mà phải hạ mình đến mức hèn mọn như cát bụi.

Cho dù cô có ra sức sụt sịt mãi thế nào, nước mắt vẫn không chịu nghe lời cô mà chảy xuống như mưa.

Anh thực sự sắp bị cô đánh bại rồi, tình yêu của anh khiến cô cảm thấy thiếu an toàn và mất tự tin đến vậy sao? Rốt cuộc là cô quá ngốc nghếch hay mắt mũi có vấn đề? Lẽ nào phải bắt anh móc cả trái tim đưa ra trước mắt cô, thì cô mới tin là anh nghiêm túc?

“Em vẫn luôn cho rằng anh bỏ nhiều công sức như vậy chỉ vì muốn báo thù em? Anh không nhân rồi như vậy đâu. Nếu như em nhất quyết nghĩ như vậy, thì được thôi. Muốn anh không báo thù em chứ gì, vậy thì... trước tiên hãy trả lại trái tim cho anh đã”, anh bắt lấy bàn tay cô rồi áp lên ngực mình, ở đó nhiệt độ nóng bỏng đến mức đủ để thiêu rụi mọi thứ, trái tim anh cũng đang nhảy nhót.

Y Thần nhìn anh bằng ánh mắt mơ màng.

Một giây sau, bàn tay anh liền đặt lên phía sau gáy cô rồi ép cô áp sát về phía mình, giọng điệu thô cát cất lên, “Anh không biết là bị trúng tà hay bị em nguyên rủa. Em hết như chất gây nghiện mà trước giờ anh chưa từng động đến, nhưng lại khiến anh ngốc nghếch nhằm tưởng là đồ ăn, một khi đã dính vào rồi, thì có làm cách nào cũng không thể cai nổi. Cả trái tim như bị em móc đi, nếu như anh không bắt kẻ trộm là em lại, giữ chặt bên mình, thì cả người sẽ không khá lên được, chắc sẽ chết mất. Cho dù em có ngốc nghếch mà nói gì nữa, thì cũng đừng mơ anh sẽ để em đi. Bởi vì anh chính là tên thần kinh như em vẫn nói. Anh nhất định phải biến em từ một người bình thường với cuộc sống không có gì làm nổi bật trở thành một người thần kinh tỏa sáng lấp lánh”.

Bờ môi mỏng của anh phủ lên cánh môi anh đào của cô, nước mắt lần nữa không chịu nổi sự khống chế mà tuôn rơi, lăn theo gò má chảy đến tận khoe môi, đồng thời cũng thấm vào khoang miệng anh. Nụ hôn dịu dàng mềm mại như bông hòa quyện cùng giọt nước mắt mặn đắng của cô, đan xen bao nhiêu niềm vui cùng nỗi buồn.

Không biết từ lúc nào, tiếng mở cửa xe từ phía xa khiến cô tỉnh táo lại, Y Thần sững người lại rồi ôm lấy mặt, dường như phát hiện ra điều gì đó kinh ngạc kêu lên, “Em đã khóc lâu như vậy sao, lớp phấn trang điểm trên mặt em nhất định là trôi hết rồi”.

Cô lôi chiếc gương nhỏ từ trong túi xách ra, mượn chút ánh sáng yếu ớt từ ngọn đèn đường để soi soi gương mặt mình, đâu chỉ mỗi lớp phấn trôi thôi, ngay cả lớp kẻ mắt cũng trôi hết khiến cô trông chẳng khác nào con gấu trúc như anh vẫn nói. Ở một chỗ tối tăm tĩnh mịch như thế này, anh không hề sợ hãi mà ngược lại còn hôn cô một cách không ngại ngần... Ôi trời ơi, rốt cuộc là khẩu vị nặng đến mức nào chứ?

Cô lấy khăn giấy ra sức lau hết những vết đen trên mặt.

Anh thở dài một tiếng nặng nề, cô sao có thể để ý đến những chuyện lạ lùng như vậy vào lúc này chứ? Anh hoàn toàn không bận tâm.

Anh ôm lấy ngực, vẻ mặt thất bại nhìn cô nói, “Lòng ngực đau quá...”.

“Vừa nãy còn tự coi mình là hoàng tử, bây giờ lại là Tỷ Can! sao...”

1 Nhân vật lịch sử nhà Thương: Tỷ Can nhiều lần đối đầu với Đát Kỷ và bị Trụ Vương yêu cầu móc tim để trị bệnh cho Đát Kỷ.

“Cho nên, cô nương có bằng lòng gả cho thái tử điện hạ từ nay về sau sống cuộc đời hạnh phúc bên nhau không?”, anh lại nghiêm túc lặp lại lần nữa.

“Anh đủ chưa, làm gì có ai cầu hôn giống như anh? Nhắc không có thì coi như thôi, ngay cả bó hoa cũng không có, còn lấy một đôi giày ra để cầu hôn, hơn nữa đôi giày này lại còn là của em chứ.”

“Ok, ngày mai anh sẽ cho người chở đến cho em một xe lúa đầy.”

“Anh đang có ý đúng không? Cái gì cũng lôi lúa gạo ra đối? Lúa gạo trong tay anh vạn năng hết như đô la Mỹ ấy hả. Em đây đâu phải là chuột yêu gạo.”

“Thứ vạn năng không phải là đô la Mỹ, vạn năng chính là lúa gạo. Lúc nhỏ em có từng nghe qua câu chuyện cổ tích ‘anh yêu em như yêu muối’ không? Cũng như vậy, anh yêu em hết như yêu lúa gạo, đây là dùng cả sinh mệnh để yêu em, vậy mà em vẫn còn không cảm động?” Anh lại vờ làm ra vẻ yếu đuối ôm lấy ngực.

Cảm động.

Lúc nhìn thấy anh lấy đôi giày đó ra, cô đã cảm động đến mức nước mắt tuôn rơi như cơn mưa rào đầu hạ rồi.

Vào lúc cô suy sụp nhất, khó khăn nhất, bối rối nhất, mất phương hướng nhất thì luôn gặp được anh, có lẽ đây chính là duyên số đã định như trong truyền thuyết. Giống hệt như bài hát Em chỉ quan tâm anh của Đặng Lệ Quân.

Nếu như không gặp gỡ anh

Thì em sẽ ở đó

Ngày tháng sẽ trôi qua như thế nào

Đời người phải chăng nên trân trọng

Có lẽ quen với ai đó

Cùng nhau sống những tháng ngày bình yên

Không biết rằng liệu em có thể

Có một mối tình ngọt ngào như mật...

Nếu như không gặp được anh, cô không biết sẽ như thế nào, có lẽ sẽ tiếp tục những buổi xem mặt vô vị, hoặc đến một ngày nào đó cô cũng không thể chịu đựng nổi nữa mà nhắm mắt gả cho một ai đó. Những ngày tháng bình thường không có mật ngọt tình yêu đó, không cần nghĩ cũng biết, có lẽ đối với cô sẽ trở thành thứ xa xỉ. Cô may mắn, có thể gặp được anh giữa biển người mệnh mông bất định. Không có một cuộc gặp gỡ hoàn hảo, nhưng lại có một bắt đầu hoàn mỹ.

Cô cắn môi, đột nhiên nắm lấy cổ tay anh, rồi vùi đầu vào bờ vai vững chãi của anh, “Cảm ơn anh vẫn luôn kiên trì dụ dỗ em...”.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động ôm anh, cảm giác này thực sự rất khác biệt, nếu như có thể cô muốn cứ tiếp tục ôm anh như thế này.

Anh cũng thuận thế ôm chặt lấy cô, tâm trạng vui mừng dần nhen nhóm lan tỏa từ đáy lòng đến từng tế bào trong cơ thể.

Tình yêu viên mãn khiến đêm đầu đông ấm đậm càng thêm ấm áp, cơn gió cũng không còn lạnh giá, dường như đang nũng nịu vờn quanh mấy ngọn cây xung quanh khiến đám cây lá cất lên những khúc ca xào xạc, chúc phúc cho đôi tình nhân đang hạnh phúc bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gặp Gỡ, Một Đời Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Ngoại Truyện 1: Em Có Chịu Làm Vợ Anh Không?

Mỗi năm một mùa lễ Tình nhân, khắp phố chỗ nào cũng thấy những người đang cầm hoa hồng trên tay, nếu không phải là bán hoa thì cũng là mua hoa, có nhìn thế nào đi chăng nữa cũng thấy có chút ngốc nghếch, nhưng cho dù có ngốc hơn nữa, thì hoa hồng vẫn là thứ bắt buộc phải có cho lễ Tình nhân, bởi vì phụ nữ quả thực là loài động vật khó hiểu nhất trên đời.

Thị Y Thần không muốn ra ngoài ăn cơm, cô cứ thấy đám đông là lại phiền lòng. Kí ức không mấy tốt đẹp khi phải xếp hàng chờ đợi vào rạp xem phim trong lễ Tình nhân nói cho cô biết, đó không phải là lễ Tình nhân, mà là đày đọa.

Lục Thần Hòa rất vui lòng sắp xếp bữa tối ở chung cư của anh trong thành phố, bởi vì đây chính là thời cơ tuyệt vời để cầu hôn.

Sau khi cả hai cùng bộc bạch nỗi lòng mình, Thị Y Thần không nhắc nửa lời đến chuyện kết hôn, cho dù anh có chính thức cầu hôn với cô, có hoa tươi có nhẫn kim cương còn có cả rượu vang dưới ánh nến nhưng cô vẫn không chịu đồng ý lời cầu hôn của anh. Dường như chuyện phải lĩnh được giấy chứng nhận kết hôn trước năm mới cô đã quẳng ra sau đầu từ lâu rồi. Điều này khiến Lục Thần Hòa vô cùng phiền muộn.

Suy đi tính lại trăm lần vẫn không cách nào hiểu nổi cô, cuối cùng anh đành thỉnh cầu ý kiến của Chu Điện, vậy mà kết quả nhận được là bởi vì anh lừa gạt Y Thần khiến cô luôn day dứt mình là người thứ ba xen vào chuyện tình cảm của người khác, sau đó còn ép cô phải tỏ tình trước, cho nên cô nhất định bắt anh ném thử mùi vị bị ngược đãi là như thế nào.

Nhận được đáp án như vậy, anh không thể không thừa nhận mình thực sự bị ngược đãi đến sắp phát điên lên rồi. Có điều như thế này cũng giống hệt với phong cách của cô, vừa chân thành vừa đáng yêu.

Cho nên, anh chuẩn bị nhân ngày lễ Tình nhân sẽ cầu hôn cô lần nữa, nếu như lần này còn không thành, anh quyết định sẽ đánh cô ngất đi rồi kéo đến ủy ban đăng kí.

Lần này không có nến, cũng không có bít tết mà là anh tự mình vào bếp. Thế giới yên tĩnh hai người, cho dù cầu hôn có không thành, cũng sẽ không quá ngượng ngùng.

Thị Y Thần nhìn một bàn đồ ăn mỹ vị đầy áp trước mặt, trong lòng như được rót đầy hũ mật. Cô ném thử một miếng sườn xào chua ngọt, nước sốt chua chua ngọt ngọt dần tan trong khoang miệng, hương vị hạnh phúc nồng đậm cũng lan tỏa khắp toàn thân.

“Thật không nhìn ra tay nghề bếp núc của anh cũng không tồi nhá. Chuyên gia đều nói biết nấu nướng rất có lợi cho việc nâng cao chỉ số IQ, anh phải tiếp tục duy trì đấy.”

Lời của chuyên gia khi lọt vào tai Lục Thần Hòa đều là mấy lời chết tiệt.

Anh khinh bỉ nói, “IQ của anh đây không thấp đến mức phải dựa vào tay nghề nấu nướng để rèn luyện nâng cao, ngược lại anh thấy em cần hơn đấy”.

Rõ ràng là cô muốn mắt mẽ anh, sao đến cuối cùng lại biến thành anh khinh bỉ chỉ số IQ của cô vậy. IQ của cô đâu thấp đến thế chứ? Y Thần ghen hợm, mỗi lần đấu khẩu cùng anh, cô luôn là kẻ bại trận, cho nên tốt nhất nên chọn cách im lặng thì hơn.

Cô lại gắp một miếng cá, tươi ngon thơm phức, so với tay nghề của mẫu thân đại nhân thì không hề thua kém chút nào, thậm chí còn có thể nói là đạt đến trình độ của đầu bếp cũng nên. Y Thần cất giọng hiếu kì, “Anh biết nấu nướng giỏi như thế này, không phải là học được ở nhà hàng New Oriental đấy chứ?”.

“Sao em không nói là anh tốt nghiệp trường Lam Tường có phải hơn không? Thực ra là nhà hàng New Oriental trả tiền quảng cáo cho em đấy hả?”

“Này, tốt nghiệp ở trường Lam Tường thì chẳng phải là có sở trường lái máy cày ư. Có điều, anh biết lái máy kéo, máy cắt lúa và các loại máy móc nông nghiệp khác, lại còn biết cả nấu ăn, nói chưa biết chừng còn có trong tay hai văn bằng cùng nên”, nói xong Y Thần không nhịn được cười.

Lục Thần Hòa cũng cười theo cô rồi nói, “Trước khi anh đi Mỹ, từng theo học đầu bếp của tập đoàn Hải Hân một thời gian. Nói ra thì có chút khoe khoang, nhưng sau khi đến nước Mỹ, anh ăn không quen đồ ăn nhanh bên đó, cho nên đều tự nấu ăn, kết quả khiến cho rất nhiều bạn học đều có sởng cổ chết bám trụ ở nhà anh không chịu đi”.

Y Thần cảm động đặt đĩa xuống, đưa tay ra nói, “Nào bắt tay một cái”.

Anh rất biết nghe lời đưa tay ra nắm lấy tay cô nhưng mãi vẫn không chịu buông, liền đó cả người liền dịch sang rồi ôm lấy cô vào lòng.

Y Thần vẫn chưa phát giác ra liền tiếp tục nói, “Anh không biết đâu, năm đó lúc ở Anh em đã kiếm được kha khá nhờ bán món cơm rang Dương Châu đấy. Vẫn là Tổ quốc tốt nhất, em là một kẻ tham ăn, cho nên sống ở nơi khác quả thực không chịu đựng nổi”.

Anh nắm lấy bàn tay cô, nhân lúc cô không phòng bị, đem chiếc nhẫn đính hôn đã chuẩn bị từ trước lồng vào ngón tay áp út trên tay trái cô. Ngón tay ngọc ngà mảnh khảnh của cô, anh đã vuốt ve rất nhiều lần rồi, kích thước lớn nhỏ thế nào cũng sớm ước chừng được.

Y Thần cuối cùng cũng phát hiện ra hành động nhỏ đó của anh, cô đưa tay ra, nhìn vào chiếc nhẫn vàng ánh kim lấp lánh kì lạ trên ngón tay áp út của mình. Y Thần nói nó kì lạ, là bởi vì trông nó giống hệt như một bông lúa mọc trên ngón tay cô vậy. Ý tưởng sáng tạo như thế này, e rằng cũng chỉ mình anh mới có thể nghĩ ra.

Y Thần đưa tay lắc lắc trước mặt anh nói, “Cái bông lúa giả này làm cũng thật giống lúa thật, anh đặt làm ở đâu vậy? Tay nghề khá đấy”.

“Năng lực quan sát của em vĩnh viễn kém như vậy”, anh nắm lấy bàn tay cô, đặt lên khoe môi rồi dịu dàng in lên đó một nụ hôn.

“Nể tình vì nó là vàng lấp lánh, nên em miễn cưỡng nhận đấy”, cô rút tay lại, cẩn thận nghiên cứu bông lúa đó, làm cũng thực giống thật như đúc mà. Mùa cưới tiếp theo có lẽ sẽ thực sự giống như những lời Chu Điện nói đùa, điểm xuyết mấy bông lúa trên lễ phục cũng không phải là ý tưởng quá tồi.

“Nhận rồi nhé, vậy anh coi như em đã đồng ý rồi”, ánh mắt Lục Thần Hòa sáng lấp lánh.

“Đồng ý cái gì?” Cô giả chết. Ai bảo anh lừa gạt cô lâu như vậy chứ, ép cô phải tỏ tình trước, thật đúng là đồ xấu xa.

Lại giả chết.

Anh tính toán kĩ lưỡng biết thừa cô sẽ lại tung ra chiêu này, nên nhanh chóng ôm cô vào lòng, bờ môi mỏng dịu dàng áp lên cánh môi hồng nhuận của cô rồi chà đi chà lại, giọng điệu trầm thấp mà thô cát cát lên, “Em nói thử xem?”.

“Không...”, những lời của cô còn chưa kịp nói xong, một chữ “biết” phía sau liền bị anh nuốt trọn.

Anh khẽ buông cô ra rồi lại hỏi, “Có gả hay không?”.

“Không...” Còn chưa đợi từ thứ hai được phát ra đã bị anh hung hăng ngấu nghiến hôn lấy, coi như là trừng phạt.

Anh lại buông cô ra hỏi, “Có gả hay không?”.

“Không...”, từ thứ hai tiếp tục bị anh nuốt trọn như cũ.

“Có gả hay không?”

Lặp đi lặp lại mấy lần, Y Thần bị anh hôn đến mức không chịu được bật cười khanh khách, cuối cùng phải nghiêm túc trả lời anh, “Gả”.

Hơi thở quen thuộc cùng bá đạo xâm chiếm toàn bộ hô hấp của cô, hai tay Y Thần quán lấy cổ anh, đáp lại anh một cách đầy trêu đùa. Dần dần, ánh mắt anh trở nên u tối sâu thẳm không nhìn thấy đáy, thanh âm thô ráp mang theo dục vọng bật ra từ cổ họng khô khốc của anh.

Suốt một thời gian dài, ngoài những nụ hôn nồng nàn quyến luyến, anh chưa từng vượt qua bước cuối cùng. Mỗi lần muốn bùng cháy, từ trong tiềm thức lại nhắc nhở anh nhớ đến lần ở khách sạn đó. Đối với cô mà nói, chuyện giữa nam nữ đó vô cùng quan trọng, cho nên anh hi vọng cô có thể mau chóng gả cho mình, bởi vì anh không biết bản thân còn có thể kiềm chế được bao lâu nữa.

Lục Thần Hòa dừng lại, vùi sâu mặt vào hõm cổ nồn nà của cô, hít hà mùi hương đặc biệt thuộc về riêng cô, mà thứ mùi hương ngọt ngào dịu êm tỏa ra từ cơ thể cô dường như trở thành thủ phạm dụ dỗ anh phạm tội vậy.

Anh khẽ cắn yêu một cái lên xương quai xanh của cô, cảm giác hơi nhói đau khiến Y Thần kìm không được mà khẽ kêu lên một tiếng. Anh bật cười một cách đầy vui vẻ, nhưng cô đâu để anh đắc ý sớm vậy, cũng nghịch ngợm cắn lại một cái lên yết hầu anh.

Ánh mắt Lục Thần Hòa khẽ co lại, hô hấp dường như cũng trở lên có chút khó khăn, anh nghiêng răng nói, “Anh vẫn chưa ăn tối, cho nên hậu quả sẽ rất nghiêm trọng đấy”.

Y Thần còn chưa phản ứng lại được, thì anh đã ôm lấy cả cơ thể cô rồi nhanh chân bước vào phòng ngủ, cả hai người ngã lăn lên chiếc giường rộng lớn.

Lục Thần Hòa đè lên cơ thể cô, mười ngón tay giao nhau triển miên. Anh nhìn thẳng vào đôi mắt cô, đôi môi áp lên trán cô đầy yêu chiều rồi cất giọng nghiêm túc, “Bây giờ có muốn chạy cũng không kịp nữa rồi”.

“Này, anh kìm kẹp em như thế này, rõ ràng là không để cho người ta có đường chạy mà.”

“Anh đã cho em cơ hội rồi, nếu đã không chạy nổi, vậy thì đừng trách anh”, anh nhanh chóng hôn lấy cô.

Y Thần cũng nhiệt tình đáp trả, cả cơ thể cô bị anh kẹp cứng lại, không chạy nổi đi đâu, mà ngay cả trái tim cũng không cách nào thu lại được.

Nụ hôn một khi được bắt đầu thì sẽ không ngừng dây dưa triển miên, nhanh chóng thấp lên ngọn lửa dục vọng kìm nén trong cơ thể hai người bấy lâu nay.

Đèn trong phòng ngủ không hề bật, nhưng ánh trắng bàng bạc yếu ớt rọi qua khung cửa kính sát đất phản chiếu vào căn phòng vẫn đủ để khiến hai người nhìn rõ nhau. Sắc bạc nhàn nhạt chiếu rọi xuống cơ thể cô làm tôn lên làn da mịn màng sáng bóng, tinh tế như hạt pha lê, giống hệt như trong kí ức của anh.

Khi dục vọng mãnh liệt xé tan mọi ngăn cách, cảm giác đau đớn dữ dội khiến cô đột ngột thu mình lại. Anh tinh tế đặt lên môi cô một nụ hôn dịu dàng triển miên vô về cô, để cô dần dần thích ứng mà thả lỏng cơ thể. Từng lọn tóc vừa dài vừa mềm mại nương theo vũ khúc của cơ thể mà tung xỏa, phủ kín chiếc gối trắng muốt, hai màu đen trắng đối nghịch kích thích thị giác mãnh liệt khiến cho Y Thần lúc này trông xinh đẹp yêu kiều dụ hoặc đến trí mạng hệt như nữ quỷ Medusa trong truyện cổ tích, chỉ cần liếc nhìn một cái, đã có thể hút mất mất linh hồn của người khác. Chỉ là một cái nhìn thoáng qua thôi, cũng đủ khiến anh như chìm vào mộng ảo...

Chết tiệt! Cô luôn bị anh lừa gạt.

Y Thần cảm gỏi đánh liên tiếp lên người tên đàn ông đang nằm bên cạnh mình lười biếng như một con mèo, “Lục Thần Hòa, cái tên lừa đảo nhà anh! Đồ lừa đảo! Sao lúc nào anh cũng lừa em thế hả?”.

Máu nóng toàn thân cơ hồ đều bốc lên đến đỉnh đầu, thì ra cái lần ở khách sạn đó, cô và anh vốn không xảy ra chuyện gì, chỉ đơn thuần cùng nhau ngủ một giấc trên một giường mà thôi. Mà cô lại bởi vì cuộc ghé thăm như bình thường của “mụ di ghê” mà tưởng nhầm rằng mình và anh đã phát sinh quan hệ gì đó, tự coi mình là kẻ thứ ba vô liêm sỉ hạ lưu. Vừa rồi mới là lần đầu tiên trong cuộc đời cô, đau đến mức khiến cô chết đi sống lại. Cái tên đàn ông đáng ghét này, đã lừa cô bao nhiêu lần rồi, lừa cô bao lâu rồi.

Lục Thần Hòa vô cùng điềm tĩnh bắt lấy chiếc gối, rồi lại áp chặt cô xuống giường với tư thế ám muội nhất, sau đó dịu dàng hôn lên cánh môi cô như chuồn chuồn lướt nước rồi bật cười, “Thân là một người phụ nữ, nếu như coi sạch đồ nằm trước mặt một người đàn ông bình thường sức lực mạnh mẽ nhưng vẫn không hề ra tay, thì em không cảm thấy đó là một loại bị thương sao?”.

“Cái khi ấy! Em nói cho anh biết, đó chẳng qua bởi vì anh là Liễu Hạ Huệ”, cô giãy giụa cự lại.

“Vậy sao? Chuyện vừa mới xảy ra quên nhanh vậy sao?” Dám gọi một người đàn ông là Liễu Hạ Huệ, đó là sự sỉ nhục lớn nhất đối với anh ta.

“Biến thái, quỷ hao sắc...”, cô lại bắt đầu cảm nhận được sự biến đổi của anh. Chết tiệt, sao sức anh lại dẻo dai đến thế?

Cãi vãi rất nhanh liền biến thành dây dưa không dứt, chẳng bao lâu sau, tiếng thở gấp lại lần nữa vang vọng khắp căn phòng...

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gặp Gỡ, Một Đời Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Ngoại Truyện 2: Tình Yêu Lúc Trước Thật Chăng Đáng Tin

Trên đường vội vã đến sân bay thì lại bị tắc đường. Thị Y Thần không ngừng đưa tay nhìn đồng hồ chỉ hận một nỗi không thể mọc thêm đôi cánh mà bay

thăng đến sân bay.

Lục Thần Hòa ngồi bên cạnh tay trái nắm lấy vô lăng, tay phải vỗ vỗ vào mu bàn tay cô khẽ an ủi: “Yên tâm đến kịp, máy bay hai tiếng nữa mới cất cánh mà”.

“Em chỉ sợ tắc đường mất hơn một tiếng nữa thì gay go rồi”, vốn dĩ thời gian còn thoải mái, nhưng đúng vào lúc chuẩn bị đi thì lại gặp phải một vị khách khó tính, vật vờ mất một lúc lâu mới không dễ dàng gì rồi được cửa tiệm mà chạy đến sân bay, nào ngờ giữa đường còn bị kẹt xe.

Càng nóng lòng thì ông trời lại cứ như thể đang trêu ngươi vậy.

Nếu không kịp tới sân bay để tiễn Y Vân, thì không biết đến lúc nào mới có thể gặp lại con bé. Kể từ sau khi hai chị em họ hóa giải mâu thuẫn, cảm giác như được quay trở lại thời thơ ấu vậy, tình cảm chị em mất đi khó khăn lắm mới hàn gắn lại được có sao lại không trân trọng. Y Thần còn vỗ ngực bảo đảm với Y Vân, nhất định sẽ đến sân bay.

Lục Thần Hòa đột nhiên nhếch miệng cười, “Anh có ý này”.

Y Thần quay đầu sang ngậy ngó nhìn anh nói, “Anh có ý gì hay ho vậy?” Lẽ nào xe của anh thực sự có thể bay?

“Nếu như không may không kịp đến sân bay tiễn, em có thể mua vé một chuyến khác mà đuổi theo, đến tận nơi tạm biệt.”

Y Thần nghiêng răng, thật sự muốn giơ nắm đấm lên mà đánh cho anh một trận, “Tắc đường đến nỗi một giọt nước cũng không lọt qua được, anh còn ở đó mà đùa sao? Thật đáng ghét”.

“Anh đây là đang nghĩ giúp em hóa giải chứng bệnh đầu óc thất thường mà”, vừa nghĩ đến vẻ mặt vừa đàn thối vừa ngậy ngó của cô lúc này, anh lại kìm không được mà bật cười vui vẻ.

Y Thần trừng mắt lườm anh, cô giận dữ không buồn đếm xỉa đến anh nữa, hạ cửa kính xuống xoay đầu nhìn sang đường cao tốc. Đột nhiên, một bóng dáng đàn ông cao gầy trên đường cao tốc đập thẳng vào mắt cô. Người đó mặc chiếc áo gió dáng dài, tay còn kéo vali, hai hàng lông mày nhíu chặt lại, mắt nhìn chăm chăm vào di động, vẻ mặt căng thẳng ngó nghiêng về phía trước.

Là Cao Minh Dương.

Cùng lúc đó, Cao Minh Dương cũng nhìn thấy cô, anh ta thoáng khựng lại.

Y Thần thò đầu ra, nhìn vali hành lý bên cạnh anh ta hỏi, “Sao anh lại ở đây? Anh đang định đi đâu?”.

“Sân bay, Taxi bỏ bom rồi”, khuôn mặt thanh khiết anh tuấn của Cao Minh Dương để lộ nụ cười nhàn nhạt.

Thuận theo ánh nhìn của anh ta, ở phía trước cách đó không xa, một chiếc taxi đang dừng lại ở làn đường dừng khẩn cấp, đèn vàng đuôi xe liên tục nhấp nháy, một người đàn ông dáng dấp như tài xế taxi đang gọi điện thoại, vẻ mặt vô cùng lo lắng. Phía trước xe taxi một đoạn không xa, lại có ba chiếc đang nối đuôi nhau, chẳng trách mà đường cao tốc dẫn đến sân bay lại tắc đến mức này.

Lục Thần Hòa nói, “Chúng tôi vừa hay cũng đang đến sân bay, lên xe đi”.

Cao Minh Dương có chút chần chừ, không lập tức lên xe mà đưa mắt nhìn sang Thị Y Thần.

Thị Y Thần nhìn ra vẻ do dự của anh ta, nói: “Lẽ nào anh định đứng ở đường cao tốc này mà đợi chiếc taxi tiếp theo? Đến lúc đó chỉ e máy bay đã cất cánh rồi”.

Cao Minh Dương hơi nhếch môi, gạt đầu rồi đem hành lý nhét vào cốp sau, sau đó lên xe.

“Anh muốn đi đâu?” Thị Y Thần hỏi.

“Dubai.”

“Đúng là một nơi xa hoa giàu có”, đó là nơi mà cô vẫn luôn muốn đến.

Cao Minh Dương hỏi, “Hai người ra sân bay tiễn ai?”.

Y Thần đáp, “Ừm, đi tiễn Y Vân”.

“Ồ...” Cao Minh Dương khẽ đáp lại một tiếng, âm cuối cùng kéo thật dài nhưng không thấy nói thêm gì nữa.

Chiếc xe nhích từng chút từng chút một về phía trước, khó khăn lắm mới đi qua địa điểm xảy ra sự cố gây tắc đường, con đường trước mắt nhanh chóng được lưu thông cho nên chỉ một lúc sau bọn họ đã đến sân bay.

Vào sảnh lớn sân bay, chuẩn bị qua cửa kiểm tra an ninh, Cao Minh Dương đột nhiên dừng bước, vẻ mặt do dự nói với Thị Y Thần, “Y Y, anh có thể ôm em một cái không?”.

Thị Y Thần vừa liên lạc được với Thị Y Vân, nghe thấy anh ta nói vậy thì thoáng sững sờ.

Lục Thần Hòa nắm chặt tay cô, hai hàng lông mày nhíu chặt lại, vẻ mặt không vui liếc nhìn Cao Minh Dương. Cái tên này đã sắp ra nước ngoài rồi sao còn không chịu từ bỏ? Ôm một cái cũng không được!

Cao Minh Dương thấy vậy nói: “Anh không có ý gì khác, chỉ là trước lúc tạm biệt muốn ôm em một cái. Lần này anh ra nước ngoài không biết đến khi nào mới trở lại, có lẽ sau này cũng chưa chắc đã có cơ hội gặp mặt”.

Thị Y Thần âm thầm dùng sức, khó khăn lắm mới gỡ được tay Lục Thần Hòa ra, cô trừng mắt lườm anh, đúng là đồ nhỏ mọn!

Y Thần rộng lượng dang rộng hai tay, mỉm cười nhìn Cao Minh Dương nói, “Chúc anh thượng lộ bình an”.

Không làm nổi người yêu, thì vẫn có thể làm bạn bè.

Cao Minh Dương ôm chặt lấy cô, sau đó khẽ thì thầm vào tai cô, “Y Y, em nhất định phải hạnh phúc đấy”.

“Ừm, anh cũng vậy.”

“Tạm biệt.”

Nhìn bóng dáng cô độc của Cao Minh Dương lúc ra đi, đáy lòng cô không kiềm được mà trào dâng lên cảm giác chua xót, dòng nước mắt nóng hổi dâng trào lên tận khóe mi nhưng vẫn ương bướng không chịu tuôn rơi.

Hồi ức hết như con lũ được tích lũy bấy lâu nay, đột nhiên ập đến, phút chốc nhấn chìm tất cả. Tình cảm ngây thơ trong sáng thời cấp ba, hoàn toàn không hề tồn tại chút ấn tượng nào, tình cảm bạn bè xưa cũ, từng chút từng chút một được nhắc đến trong lần họp lớp đó. Niềm vui, niềm bất ngờ, nỗi lòng tri kỉ khiến hai người gắn bó thành một đôi. Quảng thời gian vui vẻ suốt hai năm, mỗi một chuyện dù nhỏ nhặt nhất cũng để lại dấu ấn như thể dùng dao khắc lên thân cây vậy. Cho dù thời gian có dần trôi qua, dấu ấn cũng dần mờ phai, thì vẫn có thể nhận ra khoảnh khắc của thuở ban đầu sâu đậm đến nhường nào.

“Anh có thể thường xuyên đến Dubai thật khiến người ta ngưỡng mộ, em mong ngắm đi một lần còn không được. Em phải tự cho mình nghỉ phép mới được, em phải đến Trung Đông để xem các vũ nữ biểu diễn múa bụng, em sẽ nhét tiền vào Bra của bọn họ.”

“Đàn bà phụ nữ bọn em sao còn háo sắc hơn cả đàn ông vậy?”

“Ai nói vậy? Vẫn còn tốt hơn chán so với đám đàn ông các anh, cứ một mực đòi đi Thái Lan rồi sờ eo sờ ngực người ta.”

“Anh đâu có.”

“Lừa đảo.”

“...”

“Em muốn đi sa mạc để tìm kiếm anh chàng đẹp trai với đôi mắt sáng lấp lánh như những vì sao giống như trong truyền thuyết.”

“...”

Những lời đã từng nói, những chuyện đã từng xảy ra, đều tái hiện lại rõ ràng trước mắt, cuối cùng chỉ để lại hai từ bình thản nhất rồi ra đi: Tạm biệt.

Đột nhiên, cô bị kéo một cách đầy bá đạo vào vòm ngực vững chãi ấm áp, giọng nói nồng nặc mùi dấm chua vang lên bên tai Y Thần, “Không đi gặp tiền em gái sao?”.

“Anh ăn dấm chua rồi sao?” Y Thần khịt khịt mũi, liếc mắt lườm Lục Thần Hòa.

“Sai, là ăn xì dầu. Xem xem, mặt mũi đen thui rồi.”

“Phụt...”, Y Thần kìm không được bật cười thất thanh, “Chào tạm biệt lần cuối với bạn trai cũ cũng không được sao?”.

“Hồi ức tựa như dòng nước chảy qua, dưới sự chiếu rọi của tia nắng mặt trời rất nhanh thôi sẽ tan biến, nhưng cũng giống như giọt nước rơi vào lòng bàn tay, có nắm bắt như thế nào cũng không giữ nổi. Cho nên, cái gì mà tình yêu với người cũ, là thứ không đáng tin nhất. Có điều anh phê chuẩn cho em, mang ra hong nắng một chút, để nó nhanh nhanh tan biến.”

“Người cũ của anh thật là đáng thương.”

“Anh không có người cũ, bởi vì chưa từng yêu.”

“Anh lừa ai chứ?” Cô vừa định phát biểu cảm tưởng một chút, Lục Thần Hòa đã lại bá đạo in lên đôi môi căng mọng đáng yêu của cô một nụ hôn.

Nụ hôn đó vừa định triển miên hơn, thì đột nhiên phía sau không thức thời vang lên giọng nói lạnh lạnh quen thuộc phá đám, “Này này này, hai người làm ơn đừng có mà lộ liễu như vậy trước đám đông chứ? Đến sân bay tiễn em mà còn thân mật thế này, gây thù chuốc oán cũng không sợ bị đánh sao”.

Thị Y Vân và người nhà chậm rãi bước tới.

Hôm nay Thị Y Vân không trang điểm tinh tế và đậm như ngày thường, chỉ đánh đơn giản một phút rồi tô chút son, trông hết như một cô gái thanh tân ngây thơ trong sáng.

Thị Y Thần xấu hổ đỏ mặt quay đi, kích động nhào vào lòng Thị Y Vân.

Thị Y Vân dang rộng cánh tay ôm lấy cô, hai người trông chẳng khác nào hai đứa trẻ đang ôm tạm biệt nhau, quyến luyến không nỡ rời xa.

“Biết em tốt với chị thế nào chưa? Nếu không có đứa em gái ác quỷ là em đây, thì sao chị có thể gặp được một người đàn ông cực phẩm thế này chứ?”

“Da mặt em cũng dày thật đấy, rõ ràng là đã làm ra bao nhiêu chuyện xấu xa, mà vẫn còn nhẹ bằng như kiểu mình là người vĩ đại? Khi nào thì về?” Y Vân lúc này ấy bạn trai của cô có lẽ là vì báo thù, nhưng sau này cũng có một chút nguyên nhân chính là vì hai người đàn ông mà cô đã từng hẹn hò đều là những kẻ cặn bã, cho dù có tranh cãi gay gắt đến mức nào, thì trong tiềm thức Y Vân vẫn không hi vọng cô sẽ bị đàn ông lừa gạt.

“Em đây vẫn chưa đi mà. Nếu chị thực sự lưu luyến vậy, thì có thể suy nghĩ đến việc rời bỏ người đàn ông tâm địa đen tối miệng lưỡi cay độc hết như ma quỷ bên cạnh kia, vậy thì em sẽ không đi nữa.”

“Em không chia tơ rẽ nguyệt thì không sống được sao?” Lục Thần Hòa kéo Thị Y Thần ra sau lưng mình, rồi đứng chặn trước mặt Thị Y Vân, giọng điệu sắc bén nói, “Mau mau vào cửa kiểm tra an ninh đi, cái người vừa đi lúc này còn không chứng minh bằng em đâu”.

Thị Y Vân nhú mồm, “Vừa đi?”.

Thị Y Thần nói, “Cao Minh Dương. Anh ta lại được công ty cử đi Dubai rồi. À đúng rồi, em nói là đi ra nước ngoài cư trú một thời gian, rốt cuộc là em muốn đi đâu chứ?”.

Lần này Thị Y Vân quyết định ra nước ngoài cư trú, nhưng cứ làm ra vẻ thần thần bí bí, Y Thần có hỏi mấy lần, nhưng vẫn kiên quyết giữ kín miệng không nói. Vào lúc này, vào cùng một đường đi, con bé này không phải là cũng định bay sang Dubai chứ...

“Không phải là em...” Nếu như vừa rồi không vô tình gặp Cao Minh Dương thì Y Thần hoàn toàn không nghĩ đến khả năng này. Lẽ nào nó thực sự thích Cao Minh Dương?

Thị Y Vân chớp chớp đôi mắt to tròn đen láy, chỉ cười mà không đáp lại. Thị Y Vân đột nhiên nhìn sang Lục Thần Hòa rồi làm ra vẻ nghiêm túc nói, “Đừng có mà bắt nạt Y Y nhà em, nếu để em biết được anh để chị ấy phải chịu uất ức gì, em nhất định sẽ bay về lấy cát lấp chết anh đấy”.

Lục Thần Hòa khinh bỉ khoát tay nói, “Em sẽ không có cơ hội để làm việc đó đâu. Y Y không cần em phải bận tâm, tâm tư của em nên đặt vào chỗ khác đi, nghĩ kĩ xem lát nữa lên máy bay sẽ về làm ra vẻ vô tình gặp gỡ như thế nào”.

Thị Y Vân ghen hòng trừng mắt lườm anh, rồi nhìn Thị Y Thần nói, “Chị có thể nhìn lọt mắt một tên đàn ông như thế này, em thực sự bái phục chị đấy”.

Thị Y Thần nhún vai tỏ vẻ bất đắc dĩ, cô rõ ràng là bị ép buộc mà...

Thị Y Vân lần lượt chào tạm biệt người nhà, dưới ánh mắt lưu luyến của mọi người lặng lẽ bước vào cửa an ninh.

Trên đường trở về, Thị Y Thần kìm không được nói với Lục Thần Hòa, “Nhiều khi anh nói chuyện, thật khiến người khác kích động đến mức muốn đâm đầu mà chết, thực sự là khiến người khác đau lòng mà. Thực ra, anh rõ ràng có thể nói chuyện tử tế với nó”.

Lục Thần Hòa nhếch mày nói, “Lẽ nào em thích cái cách anh thường thức bộ ngực của cô ấy sao?”.

“Em đi...”

“Anh thích thưởng thức em hơn”, ánh mắt anh nhanh chóng dừng lại trên bộ ngực tròn đầy cao ngất của cô.

“Anh đi chết đi!”

“Này, cô gái, em như thế này là đang mưu sát chồng mình đấy.”

“Hừ, đúng là mặt dày. Ai là vợ anh chứ?”

“Con trai anh nói.”

“Anh đi chết đi, hạ lưu.”

Cao Minh Dương ngồi ở chỗ mình rồi khép chặt mắt, hành trình bay gần mười tiếng khiến anh có thói quen sau khi lên máy bay thường nhắm mắt dưỡng thần. Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng kêu lạch cạch một hồi lâu, hình như người ngồi ghế bên cạnh anh gặp khó khăn trong việc nhét hành lý lên cốp. Anh

mở mắt ra, đột nhiên nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, liền có chút kinh ngạc.

Anh gọi vàng đứng dậy, đón lấy hành lí xách tay từ tay Thị Y Vân rồi nhét lên khoang để đồ.

“Cảm ơn anh”, Thị Y Vân phúi phúi tay, rồi chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh anh, “Còn phải phiền anh nhường đường một chút”.

Cao Minh Dương tránh sang một bên, để cô tao nhã ngồi xuống.

Cao Minh Dương không kiềm được nói, “Thật trùng hợp, không ngờ em cũng đi chuyến bay này, lại còn ngồi ngay ghế bên cạnh... đi du lịch sao?”.

“Ừm, trước đây lúc còn làm tiếp viên hàng không thường xuyên bay qua Dubai, nhưng lần nào cũng vậy ngoài việc điên cuồng đi dạo phố mua sắm, thì chưa đi chơi được đến đâu. Lần này muốn đi để thư giãn một chút, tiện thể đi một vòng các nước khu vực Trung Đông, cảm nhận một chút những phong cảnh danh lam hữu tình ở đó.”

“Nghe ra có vẻ không tồi nhỉ.”

“Anh thì sao? Vẫn giống như lúc trước, đi công tác?”

“Ừm, có điều lần này chắc sẽ đi lâu một chút, trong vòng vài năm chưa chắc đã về nước.”

“Ừm...”, cô khẽ đáp lại một tiếng.

Tiếp viên hàng không nhắc nhở mọi người thắt dây an toàn, hai người rơi vào trầm mặc, không ai lên tiếng nói gì nữa.

Rất nhanh sau đó máy bay liền cất cánh lao vút vào bầu trời, tầng mây dày dưới sự chiếu rọi của tia nắng mặt trời, giống như được mạ lên một lớp ánh kim lấp lánh.

Thị Y Vân thu tầm nhìn lại, quay sang nhìn Cao Minh Dương đang ngồi bên cạnh nhắm mắt dưỡng thần, hai hàng lông mày khẽ nhíu lại toát lên vẻ phiền muộn khiến cô kìm không được mà muốn đưa tay ra vuốt cho anh. E rằng cả đời này có dùng cách gì cũng không thể nào bù đắp lại được, điều duy nhất cô có thể làm, là hằng ngày cầu mong sự bình an cho anh. Mà thứ cô nợ Cao Minh Dương là một người bạn gái, một người vợ. Nếu như có thể bù đắp, thì cô thực sự hi vọng có được cơ hội đó. Cơ hội là do con người tạo ra, mà thứ cô sợ trường nhất chính là tự tạo cơ hội cho bản thân mình.

Y Vân nhắm mắt lại, nụ cười nhẹ nhàng dần lan đến tận khóe môi.

Dubai, vùng đất xa hoa sang trọng, muốn gì có nấy.

Cho nên, cô đến rồi đây.

Bạn đang đọc truyện *Phút Giây Gặp Gỡ, Một Đời Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Ngoại Truyện 3: Những Câu Chuyện Tình Yêu

Một ngày nào đó, vào lúc Thị Y Thần và Lục Thần Hòa đang thu dọn quần áo, đột nhiên cô phát hiện ra trong túi áo anh mấy món đồ kì quái. Sau khi nhìn thấy vỏ hộp, Y Thần gần như nghiêng rằng nghiêng lợi cảm đến trước mặt anh hỏi, “Đây là cái gì?”.

Lục Thần Hòa liếc nhìn mấy chiếc bao cao su dùng thử trên tay cô rồi cất giọng điềm tĩnh nói, “Okamoto 003”.

Y Thần đương nhiên đã từng nghe qua nhãn hiệu nổi tiếng Okamoto.

Còn chưa ăn thịt lợn, đã thấy lợn chạy qua.

“Anh đang yên đang lành sao lại có cái này hả? Làm ra chuyện xấu xa gì rồi đúng không?”

Lừa gạt như muốn bốc lên đến đỉnh đầu Y Thần, dám ngang nhiên bỏ thứ đồ chơi này vào trong túi áo hả.

“Phát miễn phí trong một hội nghị”, một công ty nào đó mượn không gian sảnh khách sạn để mở hội nghị, mà anh thì vừa hay đi ngang qua đó, vô duyên vô cớ bị nhét cho một đồng.

“Hừ? Cái gì mà họp hành ghê gớm, thế mà lại đi phát cái này sao? Mà anh còn dám mang về nhà?” Thật không thể hiểu nổi... nhưng mà đột nhiên cô lại nghĩ đến chuyện có nên tặng kèm “cái vật nhu cầu đặc biệt” này vào gói váy cưới và lễ phục của cô dâu chú rể không, nói chưa biết chừng doanh số bán hàng lại tăng vùn vụt cũng nên.

“Ý của em là, anh nên dùng hết ở bên ngoài rồi hẵng về nhà?” Anh nhếch mày nói.

“Có thể được. Em đâu phải là người phụ nữ nhỏ mọn, em sẽ không cản trở anh đâu”, Y Thần âm thầm gào thét trong lòng, nếu như anh dám làm như vậy, thì cô nhất định sẽ giết chết.

“Ok”, anh không nói lời nào nữa mà trực tiếp kéo thẳng cô ra ngoài cửa.

“Này, anh kéo em ra ngoài cửa làm gì chứ?”

Anh làm ra vẻ nghiêm túc trả lời, “Ra ngoài làm chuyện xấu, làm xong hãy về nhà”.

“... Phụt!”

Tải bút

Đường như mỗi lần hoàn thành xong bản thảo đều là vào đêm khuya...

Cuối cùng cũng hoàn thành rồi... nếu như không phải sợ hàng xóm mất ngủ, thì tôi thực sự muốn thò đầu ra ngoài cửa sổ mà hét lớn: Hoàn thành rồi, hoàn thành rồi, các chiến hữu ơi cuối cùng cũng có thể vui chơi xả láng rồi~~~

Cuốn sách này đối với tôi mà nói thực sự rất có ý nghĩa, từ năm 2007 bắt đầu viết tiểu thuyết cho đến nay đã xuất bản khá nhiều, cuốn này là cuốn tiểu thuyết thứ mười được xuất bản trong cuộc đời của tôi.

Mười, con số này, thực sự có ý nghĩa, giống như thập toàn thập mỹ vậy.

Từ sau khi cuốn tiểu thuyết đầu tiên Lên cung trăng tìm tình yêu được xuất bản, tôi đã từng tự nói thầm với lòng mình cuộc đời này nhất định phải viết đủ năm mươi cuốn tiểu thuyết, nhưng lại bỏ phí hai ba năm đi học Bellydance, nếu cứ tiếp tục thế này thì có làm cách nào cũng không hoàn thành tâm nguyện viết năm mươi cuốn tiểu thuyết được. Cho nên tôi đã quay lại, làm lại từ đầu. Đến nay đã hoàn thành được một phần trăm mục tiêu rồi, cách mạng vẫn chưa hoàn thành, đồng chí vẫn phải nỗ lực.

Cuốn này được bắt đầu chấp bút vào cuối năm 2012, mà đến nay vừa nháy mắt đã sang năm 2014, hai ba năm qua không chịu siêng năng viết lách gì cả. Đáng đánh! Tự mình đánh ba cái! Trong suốt hai ba năm đó gần như đã bị độc giả từ bỏ... rơi lệ...

Lúc đầu viết câu chuyện này, là vì em gái họ mình. Nhà có một cô em gái đáng yêu, ra ngoài làm việc mấy năm rồi, nhưng vẫn bị người ta nhìn nhầm thành học sinh trung học. (Tại sao tôi đi ra ngoài không được người ta nhìn thành học sinh cấp ba chứ? Vừa nói vậy liền lập tức bị bạn bè thân hữu phi nhô vào mặt... đúng là già mà còn đòi già nai)

Em họ chưa từng để lọt mắt chàng trai nào, sau khi tốt nghiệp cấp hai chỉ nhớ được duy nhất tên của ba cậu bạn học, cấp ba một người, còn đại học thì dường như không nhớ được ai... Di út vì thế mà lo lắng, lúc nó bước qua tuổi hai mươi lăm liền bắt đầu hồi thúc, hai mẹ con cứ nói chuyện với nhau là y như rằng ằm ỉ đến long trời lở đất, không ai chịu nhìn ai. Trong cuốn này có rất nhiều đoạn đối thoại là những cuộc cãi vã của hai mẹ con sau mỗi lần em ấy đi xem mặt.

Tôi có một thói quen là ghi chép lại hết những chuyện xảy ra trong cuộc sống thường ngày vào mỗi tác phẩm, còn kể ra phân đoạn đi xem mặt (trong đó có lần xem mặt thứ hai là trải nghiệm xem mặt duy nhất trong cuộc đời của tôi, hai lần còn lại là trải nghiệm của bạn bè), những cây cối có giá đến một hai trăm vạn cũng có thực, cơ sở vườn ươm, khách sạn xa hoa đều là những thứ tồn tại chân thực. Khi đó, tôi đứng trước cánh đồng lúa mênh mông trong lòng bất đầu cảm khái, tôi nhất định phải viết một cuốn tiểu thuyết có nam chính là chiến sĩ đi cải tạo địa cầu, cho nên mới có tạo hình của Lục Thần Hòa. Lúc viết cuốn này, trong đầu tôi luôn nhớ về những hồi ức tốt đẹp, vừa viết vừa tận hưởng, dường như được quay trở lại những nơi đó vậy.

Lục Thần Hòa là người đàn ông lí tưởng của tôi, mọi thứ đều được hoạch định, mặc dù có rất nhiều chuyện vẫn còn chưa nói ra, thích cất giấu trong đáy lòng, nhưng thực ra chỉ cần yêu là đủ rồi, không có người yêu cũ, bởi vì chưa từng yêu. Thị Y Thần có lẽ không phải là nữ chính hoàn hảo, nhưng Lục Thần Hòa nhất định là nam chính tuyệt vời nhất trong lòng tôi.

Đặc biệt cảm ơn nhóm Du lịch bèo tây trên QQ, đã cung cấp những tài liệu chân thực nhất về “Okamoto 003” trong phần ngoại truyện cuối cùng. Tại đây tôi cũng hi vọng tất cả mọi người sẽ có được tình yêu đẹp để ngọt ngào vĩnh hằng, sinh hai bảo bối xinh đẹp hoạt bát đáng yêu.

Cuối cùng cảm ơn các độc giả vẫn luôn ủng hộ tôi trong suốt một thời gian dài vừa qua, cảm ơn mọi người đã không từ bỏ tôi, giống như Lục Thần Hòa không từ bỏ việc dụ dỗ Thị Y Thần vậy.

Yêu các bạn~~~

Hôm nay đúng là một ngày đẹp, đẹp vô cùng~~~

Hoa Thanh Thần

Sáng sớm trong lành ngày 20 tháng 06 năm 2014

Bạn đang đọc truyện *Phụt Giây Gấp Gỡ, Một Đồi Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

